

GEEKERELLA'nın çoksatan yazarı

ASHLEY POSTON

YILDIZ RUH

DEMİR YÜREK 2. KİTAP

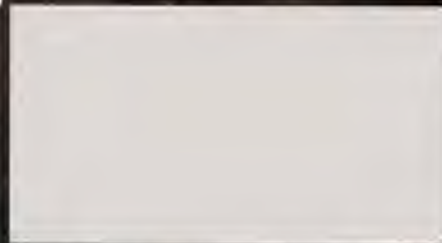
YABANCI

EVRENİ YUTAN BİR KARANLIK YILDIZLARDA SAKLI BİR SIR

ANA ARMOROV, İMPARATORİÇE olarak taç giydikten hemen sonra suikasta uğramıştı ve galaksinin büyük kısmı onun öldüğünü sanıyordu. Ancak o eski hayatına geri dönmüştü ve Di'yi kurtarıp hakkı olanı yeniden kazanmanın bir yolunu arıyordu.

KOVAN'ı hackleyip de hayatta kalmış tek kişi olan Starbright'ın peşine düşen Ana ve ekibinin, düşündüklerinden çok daha büyük bir düşmanla karşı karşıya olduklarını anlamaları uzun sürmeyecekti. Galaksileri teker teker yutan Büyük Karanlık bu kez onların peşindeydi.

Ölüm tehlikesi, sırlar ve bilinmezlerle dolu yolculuklar, her birini hiç istemedikleri yerlere savuracaktı. Yıldızlarda yazanı gerçek kılıp bu nihai savaştan sağ çıkmaları için imkânsıza inanmaları gerekiyordu.

YILDIZ

m

RUH

BOOKSFER

Yıldız Ruh
Özgün Adı | *Soul of Stars*
Ashley Poston

Yabancı Yayınları | 468

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Elif Nihan Akbaş
Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-76-6

© Ashley Poston, 2019
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Aslı Tümerkan, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin hakları Nurgihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

ASHLEY POSTON

YILDIZ

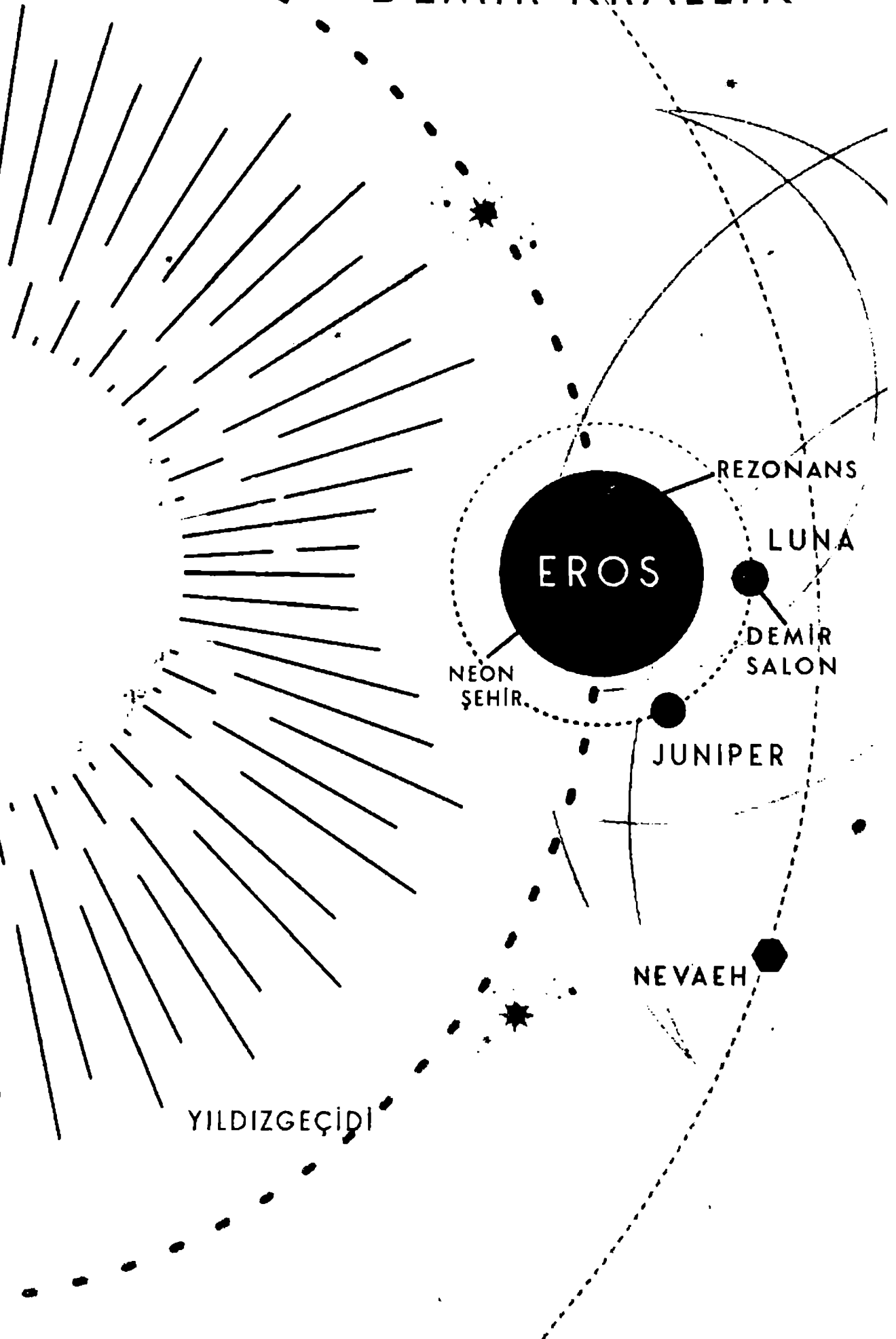
RUH

Çeviren
Aslı Tümerkan

YOL BOYUNCA BULDUĞUM
TÜM DOSTLARA
VE DAHA BULACAKLARIMA.

Çok eskilerden kalma bir tapınakta
Karanlık, tahtı çalmışken
Tanrıça zamanın sonunu tutar elinde
Ve bekler tek başına.
Başarısız olduğunda karanlığın yüreği atacak
Ve krallığı tüketecek,
Çünkü hiçbir ruh yaşamaz öyküsünü anlatacak kadar
Işığını yansıtan bir yıldızın
– “Tanrıça’nın Mirası”
Işık Destanı

DEMİR KRALLIK

EROS

REZONANS

LUNA

DEMİR
SALON

NEON
ŞEHİR

JUNIPER

NEVAEH

YILDIZGEÇİDİ

ASTEROİT
KUŞAĞI

ILIAD

ZENTELI

PALAVAR

CERCE

CALLIOPE

LİMAN
MEZAR

XOURIX

I

YILDIZGEMİSİ

MELLIFARE

Mezar sadece demir bir anahtarla açılabilirdi.

Mellifare karmaşık kilidi inceleyip parmağını kıvrık metal çubukların ve eski çarkların üzerinde gezdirdi. Kapının tepesindeki ay döngüleri oymalarından, bizzat kilidin üzerine işlenmiş kutsal yazılara kadar bunun *öylesine* bir mezarın değil, Tanrıça'nın mezarının girişi olduğuna emindi – bir süredir aradığı mezarın.

Demir Saray'daki soyluların önemli ölümlerini taştan tabutlarla gömdükleri tapmağın iyice altındaydılar. Mellifare sessiz bir an boyunca bu ölüm yerinin küflü, unutulmuş kokusunun tadını çıkardı. Her şeyi ölüyken daha fazla seviyordu. Kapının diğer tarafında tıpkı babasının söylediği gibi yüreği vardı. Babası Büyük Düşes'le beraber bu tapmaktaki mezarlardan birinde yatıyordu. Hepsi yeni gömülmüş, bir kütüphanedeki kitaplar gibi mühürlenip kaldırılmışlardı. Birkaç gün önce İmparatoriçe'ye düzenlenen suikast girişiminden sağ çıkmış olan başrahibeler tapmaktaki yas dualarına öncülük etmişti ama onlarla beraber şarkı söyleyecek kimse kalmamıştı.

Optikleri titreşti. Mellifare birden sendeledi ve dik durabilmek için duvara tutundu. Zihninin gerisinde bir uyarı belirdi. Enerjisi bitiyordu.

Son birkaç gün özellikle yorucu geçmişti. Suikast, takip eden

çatışma, İmparatoriçe'nin kaçmasına izin vermek – ama gücünün çoğunu bitiren...

"Kardeşim."

Oydu.

İmparatoriçe ona Di diye hitap etmişti ama Mellifare anılarını parçalayıp onu tahta yüklerken bu ismi çalmıştı. Di, hâlâ gece kadar siyah taç giyme pelerinini takıyordu ve kızıl saçları düzgün bir atkuyruğuyla geriye toplanmış, altın bir tokayla tutturulmuştu. İmparatoriçe'nin sol yanağında açtığı o dayanılmaz yarayı narin gümüş ipliklerle dikmişti.

Sessizce Mellifare'i inceliyordu.

"İyi misin?" Sesi yumuşak ve melodikti.

Mellifare onun sesinden nefret ediyordu.

Cevap olarak tıslar gibi, "Evet," dedi ve duvardan uzaklaştı. Onu KOVANlamıştı ama diğer Metalleri yazdığı gibi onu baştan yazacak gücü yoktu. Onlar basitlerdi ama bu Metal farklı yapılmıştı. Di neler yapabileceğini Mellifare anılarını koparmadan önce biraz daha iyi biliyor olsaydı, kızın bunu yapacak gücü olmazdı. Öyle bir durumda bu Metal karşılık verebilirdi ve – eh, bunun bir önemi yoktu.

Mellifare uzun süre bu kadar güçsüz kalmayacaktı.

Kapının arkasında, Tanrıça'nın mezarında kalbi yatıyordu ve Mellifare onu elde ettiğinde, göğsündeki sorun çıkaran bellek çekirdeğini çıkarıp tüm gücüne kavuşacaktı. Sonra da... sonra da...

Neyse, aceleci davranmasa daha iyiydi.

Mellifare elini uzatıp, "Anahtar, kardeşim," dedi. Metal, başındaki Demir Tacı dikkatle çıkarıp ona uzattı. Mellifare tacı kapıdaki girintiye bastırınca karmaşık kilitler gıcırdayıp dönmeye başladı.

Keskin bir çatırtı duyuldu ve kapı ikiye ayrılıp karanlığa inen bir merdiveni ortaya çıkardı. Mellifare yakındaki bir Messier'in kemerinden bir fener alıp mezarın derinliklerine inerken dilinde beklentinin keskin tadını alabiliyordu.

Aşağı doğru yol alırken yüreğinin çağrısını duymaya çalıştı. Atışının tatlı sesini.

Etraf sessizdi.

Mezarın ortasında karmaşık süslemeleri olan, taştan bir tabut yatıyordu, etrafına düzinelerce ıvır zıvır yerleştirilmişti. Vazolar ve yadigârlar, altın şamdanlar ve üzerlerinde uzun zaman önce ölmüş İmparator'un yüzünün bulunduğu bakır paralarla dolu keseler. Mellifare iki uzun adımda tabuta vardı ve kapağını açtı. Kapak bir tangırtyla yere düşüp ortaya...

Hiçliği çıkardı.

Ne Tanrıça vardı. Ne kemikleri. Ne yüreği...

Hiçbir şey.

Mellifare'in yüzü öfkeyle buruştu.

Vahşi bir çığlıkla Tanrıça'nın eski taştan heykellerinden birini yere itti ve topukları üzerinde döndü, gözleri kızgınlıktan kırmızı parlıyordu.

Neredeydi bu?

Tanrıça yüreği şimdiden çalmış mıydı? Yoksa yürek farklı bir mezarda mıydı? Kehanet, Tanrıça'nın nerede yattığına dair ipuçları vermişti ve tabut buradaydı ama yüreği değildi. Mellifare ahmak yerine konmanın verdiği nefretle dişlerini gıcırdattı.

Merdivenlerin tepesindeki İmparator ona meraklı bir bakış attı. "Kardeşim?.."

"Bütün tapmağı yakıp kül et. Küller dışında hiçbir şey kalmasın."

"Ama..."

Mellifare elini uzatınca KOVAN'ın görünmez iplikleri Metal'in koduna dolandı. Parmağını bir büküşüyle tereddüdünü itaat olarak baştan yazdı.

"Tamam, kardeşim," dedi Metal.

Tapınağın mabedinden gümüş rengi ihtişamlı bir cüppe giyen bir başrahibe çıktı, arkasında da Cerces'teki Demir Tapınak'tan yeni gelen iki rahip yürüyordu. Cerces'te kalmalılardı. Arkalarındaki açık tabutu görünce başrahibenin gözleri büyüdü.

İmparator'a telaşla, "Ekselansları! Buraya gelmeniz yasak!" diye bağırdı. "Burası sevgili Tanrıçamızın mezarı! O..."

İmparator, "O burada değil," diye yanıt verdi.

Sonra başrahibenin arkasındaki bir Messier yaşlı kadını kafasından yakaladı ve bir büküşle boynunu kırdı. Rahipler çığlık attı ve mabetten kaçmaya çalışırlarken kendi ayaklarına takılıp tökezlediler. İki Messier kaçmalarına fırsat vermeden onları kılıçtan geçirdi.

Mellifare çitle çevrili tezgâhta duran mumlardan birini alıp vaiz kürsüsünün arkasına, Tanrıça'nın hikâyesini anlatan mor duvar kilimlerinden birine fırlattı. Duvar kilimi bir gürlemeyle yanmaya başladı. Alevler cızırtı ve çatırtılarla perdelerden kırıslara ulaştı, kulağına çok hoş gelen bu ses Mellifare'e yedi sene önce Kuzey Kule'yi yakan yangını hatırlattı. Yangında onu rahatlatan bir şey vardı – yiyip bitirişinde ve arkasında küller dışında hiçbir şey bırakmayışında.

Yeni baştan başlamak için boş bir sayfa.

Mellifare ve İmparator tapınaktan kaçarlarken alevler Tanrıça'nın flamalarını sarıp ikonlarını alazladı, bin mumu eritti ve her şeyi yaktı.

ANA

“Yanmana izin vermemeliydim,” diye fısıldadı bir ses kulağına.

Ana hemen omzunun üzerinden baktı ama sokak bir ısıtıcının başında ısınmaya çalışan bir grup insan dışında boş ve karanlıktı. Ana boğazına çöreklenen korkuyu yuttu.

EOS yanında süzülüp merakla *bipl*edi. Ana başını iki yana salladı.

Ufak robota, *“Önemli bir şey yok,”* deyip kalın, içi kürklü pal-tosuna sıkıca sarındı. Bu ses, en iyi arkadaşına aitmiş gibi gelse de önemli değildi. En iyi arkadaşı onu altı ay önce öldürmeye çalışmış olsa da önemli değildi.

EOS ona inanmadı, zaten Ana da kendine inanmamıştı.

İlklere kadar üşüten bir rüzgâr dar sokaklarda kuvvetle esip kısa siyah saçlarını karıştırınca Ana ürperdi. Soğuktan *nefret ediyordu* – neredeyse dondurulmuş meyvelerden ve korselerden nefret ettiği kadar.

Ama Neon Şehir’den nefret etmeye içi elvermiyordu.

Burası Eros’taydı ama rüyalardan fırlamış gibi duran yeşil arazinin geri kalanı gibi *gelmiyordu*. Gezegenin güney çeyreğinde yer alan Neon Şehir sürekli nemli çimento, lağım suyu ve taze yağmur gibi kokuyordu ama uzaktan güzeldi – su birikintilerinden ve sokaklarda süzülen sislerin içinden yansıyan ışıklarla

çevriliydi. Binalar delip geçici hançerler gibi göğsüne yükseliyordu, yağmurdan ıslak ve parlaktılar. Bu, şehre periliymiş gibi ürpertici bir ışıltı veriyordu. Şehrin Ana'nın yürüdüğü dış mahallelerinde sokaklar karanlıkla örtülüydü.

Di'nin Demir Taht'a çıkışından beri altı ay geçmişti. Di'nin onun karnına bir ışıklı sokup onu neredeyse öldürmesinin üzerinden geçen altı ay – hayır, Ana bunu düşünemezdi. Düşünmeyecekti. Yoksa karnındaki yara zonklayacaktı ve KOVAN kırmızı gözleriyle Di'nin kulağına usulca fısıldayışını hatırlayacaktı, *"Yanmalıydın."*

Üstelik Di'yi –onun Di'sini– sonsuza dek KOVAN'a kaybetmişti.

KOVAN'ın ne olduğunu doğru dürüst anlamıyordu bile – kısmen Yapay Zekâ, kısmen beyin yıkayan bir virüs. Lord Rasovant bunu zor Metalleri boyunduruk altına almak için yaratmıştı ama program onların düşüncelerini, hatıralarını... her şeylerini siliyordu. Ta ki Metaller sadece kuklaya dönüşene dek. Ana, saraya varana kadar KOVAN'ı Lord Rasovant'ın değil de başka bir şeyin kontrol ettiğini fark etmemişti.

Büyük Karanlık.

Büyük Karanlık'ın nasıl bir şekil aldığını bilmiyordu –bir Yapay Zekâ mıydı, bir insan mıydı yoksa bir canavar mıydı– ama Di kılıcı karnına saplarken gözlerinin kırmızısında korkunç bir şey görmüştü.

Sokakta yine bir esinti dolaşıp çöplerle kurumuş yaprakları havalandırdı ve Ana'nın kapüşonunu açtı.

Ana ve EOS krallıktaki düzinelercesi gibi içi boşaltılmış ve yanmış bir Demir Tapmak'ı geçtiler. Kimse henüz kundakçıyı bulamamıştı ama İmparator ve Demir Kurul'daki Demirkanlılar başıboş Metalleri suçluyorlardı – tıpkı Ana'nın suikastı için başıboş Metalleri suçladıkları gibi. Ana'nın ölümünün ardından İmparator hiç olmadığı kadar fazla Metal'i KOVANlamış, muhakeme gücü olmayan askerlerden bir ordu yaratmıştı.

Karşılığında, Siege ve donanması sığınaklar yaratmıştı: Metal-

lerin ve onları destekleyen kişilerin güvende olmak için gidebilecekleri yerler.

Ya da en azından *daha* güvende olmak için.

Demir Tapınak'ın ön kapıları patlatılarak açılmıştı, menteşelerinden alazlanmış hâlde sarkıyorlardı; tapınağın kendisi ise içi dışına çıkarılmış bir ceset gibiydi, kararmış ve küllerle kaplıydı. Altındaki kutsal mezarlar da saygısızlığa uğramıştı. Bina neredeyse bin yıldır ayakta idi ve yangından sonra bile durmaya devam ediyordu. Başboş Metaller bir *tapınağı* öylesine yakmazlardı – bir mezarı içinden hiçbir şey almadan yağmalamazlardı.

Bu, Ana'ya hiç mantıklı gelmiyordu.

Bunun arkasında KOVAN vardı, Ana buna emindi. Yangınlar, İmparator tahta geçtikten kısa süre sonra başlamıştı ve her tapınak aynı şekilde yok ediliyordu – izledikleri kalıp fazla netti. KOVAN bir şey arıyordu.

Ama Ana bunun ne olduğunu çözememişti.

İçeride az sayıda insan bir çöp bidonundaki harlı olmayan ateşin etrafına sokulmuştu. Rüzgâr, kutsal şarkıları söyleyen seslerle dolu canlı bir kemanın sesini taşıdı. Bu, Wick'in çaldığı ve Riggs'in detone şekilde söylediği şarkıları hatırlattı Ana'ya – o sırada Di'yi daldığı sıkıcı bir tıp kitabından çekip çıkarırdı ve dans ederlerdi.

Ya da dans etmeye *çalışırlardı*.

Metaller dans etme konusunda pek iyi değillerdi.

Ana'nın kulakları tarudık ayak sesleriyle dikildi – *Messierler*.

Bir kız, "Dağılın!" diye bağırınca grup farklı yönlere kaçtı, yanmış pencerelerden dışarı atlayıp dökülen duvarların arasına karıştılar.

Ana paltosunun kapüşonunu hemen takıp bir evin gölge- li sahanlığına gizlendi, EOS de paltosunun içine daldı. Devriye yaklaştı ve Ana elini paltosunun iç cebine soktuğunda parmak uçları küp şeklindeki ufak bellek çekirdeğine değdi; Di'ninkiydi, bir erik boyundaydı ve soğuktu.

Messierler geçerken Ana nefesini tuttu. Tertemiz mavi üniformalar, tıpatıp aynı mavi gözler, cilalı botlar ve cilalı metal yüzler.

Onlar gidince kapıya dayandı, nefesi dudaklarından bir buz buharı olarak çıkıyordu.

Ana paltosuna takılı iletişim bağlantısına dokunup hedefine doğru ilerledi. "Bu gece gecekondu mahallesinde bir devriye dolaşıyor ama koordinatlara ulaşmak üzereyim."

Bir anlığına kulaklığında sadece cızırtı oldu, sonra kaptanı, *"Tabii ki devriye var. Muhtemelen yine bir Metal'i tutuklamak içindir. Dikkatli ol, canım. Robb, Jax, sizde durum nasıl?"* dedi.

Robb'un belirgin Eros aksarı, *"Beklemedeyiz,"* dedi.

Kulağına arka plandan usul mırıltılar doldu. Robb ve Jax yakınlarında, gecekondunun barlarından birinde kumar oynuyorlardı.

"Jax, onun çok fazla bahis yatırmasına izin verme," diye ekledi Kaptan.

Jax iletişim bağlantısında oyuncu bir edayla nefesini tuttu. *"Robb'un mu? Asla. O, para konusunda aziz gibidir."*

Dossier'in cephane önderi Lenda, *"Tabii, harcama konusunda,"* diye homurdandı.

Ana'nın kulaklığını kahkahalar doldurduğunda sınırları biraz olsun yatıştı. *"Bir şey yanlış giderse haber veririm."*

"Dikkatli ol. Starbright özellikle seninle yalnız görüşmek istemeseydi orada bizzat kendim olurdum," diye ekledi Kaptan.

Ana alayla, *"Başına bir milyondan fazla bakır konmuşken mi?"* diye belirtti. *"Sanmıyorum – kusura bakma, Kaptan."*

Herhalde o sırada Siege ve Lenda'yla beraber kokpitte olan Talle iletişim bağlantısından, *"Hepimizin bir derdi var,"* diyerek araya girdi.

"Dikkatli olacağım – demir ve yıldızlar üzerine," diye söz verdi Ana ve bağlantıyı kesmek için yakasındaki yıldız şekilli ufak iletişim sistemine dokundu.

Koordinatlar Neon Şehir'in eteklerinde, Leer Gölü kıyısı yakınlarındaki bir yeri gösteriyordu. Binalar paslıydı ve tek ışık kaynağı, solmaya yüz tutmuş neon tabelalarla floresan ampullerin soğuk parıltısıydı. Ana, sokağın sonunda durdu; eski ve yıkı-

lacakmış gibi görünen, hava koşullarıyla aşınmış tek katlı binalarla çevriliydi.

Kararlaştırılan adres sokağın karşısındaki terk edilmiş bir dükkândı. Dükkânın tepesindeki sönmek üzere olan neon tabela titreşip boş sokağa kısa, aralıklı patlamalarla renkler saçıyordu.

Ana'nın yüreği biraz ağırlaştı.

Burası bir zamanlar bir palto mağazası olmalıydı ama vitrinde sadece tek bir tane kalmıştı. Bir mankenin üzerinde paçavra olarak duruyordu, eski hâlinin bir hayaleti gibiydi: Kızıl yünü solup donuk, grimsi bir pembeye dönüşmüş, dantelli manşetleri sararmış, bakır düğmeleri eskiyerek matlaşmıştı. Daha iyi bir durumda olsa tam da Ana'nın bir zamanlar hayalini kurduğu palto olurdu – kan kırmızısı, omuzları altınla kaplı, cilalı düğmeli ve sık kesimli.

Arkasında, vitrinde çok kıpırtısız duran bir silüet vardı. Neon ışık, silüetin üzerinde titreşti. Uzun boylu ve insan görünümlü silüetin.

Bu, Starbright olmalıydı.

Ana yakasına dokundu, EOS de omzunun üzerinde süzülüyordu. "Robb, Jax? Onu buldum."

Bir an sonra kaptanı, "Dikkatli ol, canım," dedi.

Tabii ki dikkatli olacaktı – mecburdu.

Ama iki ay boyunca revirde tıkalı kaldıktan, bir ay süren rehabilitasyondan ve saklanmak, kaçmak ve biraz daha saklanmakla geçen bir üç aydan sonra, KOVAN'ın ne istediğini veya onları –Di'yi, Mellifare'i ve sayısız Messier'i– yöneten Yapay Zekâ'yı nasıl bulacağını ve nasıl yeneceğini öğrenmeye hiç yaklaşmamıştı. Kaçmaktan yorulmuştu.

Artık kaçamazdı. Harekete geçmeden oturduğu her gün içinde büyük bir huzursuzluk büyüyordu.

Tekrar iletişim bağlantısını kapayıp EOS'ye, "Burada kal ve nöbet tut," dedikten sonra mağaza kapısının kulpunu oynattı. Kapı onu şaşırtarak kolayca açıldı. Burası ya doğru yerdi ya da bir tuzaktı.

İkincisi olmadığını umuyordu.

“Kimse var mı?” diye seslendi.

Kimse cevap vermedi.

Gözlerini kısıp karanlığa alışmaya zorladı ama hâlâ bir şey göremiyordu. Daha yüksek sesle, “Kimse var mı?” diye seslenip kapıdan geçti. “Buraya sana zarar vermeye gelmedim. Beni sen çağırdın. Ben An–”

Ön kapı sertçe kapandı ve kulaklığını cızırtı doldurdu.

Ana irkilerek mağazanın derinliklerine çekildi, tam tabancasına uzanmıştı ki bir şey hissetti.

Başta bu, paltosunun metal parçalarının hafifçe çekiştirilmesi –metal tokaların, fermuarların, düğmelerin ve taşıdığı silahların– ardından tepesindeki elektromıknatıs üzerindikileri o kadar kuvvetli bir şekilde çekti ki Ana’yı yerden kaldırıp tavana çarptı. Botlarındaki hançerleri, kollarının altındaki iki tabancayı, hatta kulaklarındaki halkaları bile sım sıkı tutup onu tavandaki manyetik levhaya yapıştırdı – bu da *deli gibi* canını yaktı.

Tabii ki bu bir tuzak olacaktı.

Ana, “Tanrıça’nın *kıvılcımı* aşkına,” diye küfredip kollarını metal levhalardan ayırmaya çalıştı ama en sevdiği kalp şeklindeki kol düğmeleri mıknatısa çekildiği için bunu yapamıyordu. Robb ve Jax’i aramak için iletişim sistemine bile ulaşamıyordu.

Gölgeler içindeki siluet monoton bir sesle, “Bu Messierleri yakalamak için dizayn edilmişti,” dedi, “ama görünüşe göre senin üzerinde de çok fazla metal var.”

ROBB

Robb, Ana'nun girdiği yerin bir tuzak olmadığını bütün kalbiyle umuyordu.

Jax'le beraber onun gittiği adresten yaklaşık üç sokak ötede ufak bir barda bekliyor, yerel halkla birkaç el Hain Baht oynuyorlardı.

AlçakBar'ın ismi son derece yerindeydi. Ufak ve karanlık bir yerdi, gri duvarlar tepelerindeki binadan sızdıran sulama borusu sebebiyle paslanmıştı. Tamirciler, gemiciler ve işçiler oyalarıp içki içiyor ve kumar oynuyordu. Pis motor yağı ve Leer Gölü'nden gelen deniz tuzu kokusu keskindi. Tavandaki neon ışıklar hafif hafif dalgalanarak nabız gibi atıyordu – bu da sualtında olmak gibi bir histi. Robb'un bir Valerio olduğu zamanlar olsa, oğlan Neon Şehir'in bu kısmına adım atmayı bile düşünmez, yetim bir yankesicinin onu soyacağından korkardı. Şimdi ise kimsenin üzerinde bir bakır para olsun bulamayacağına *bahse girerdi*.

O artık bir Valerio değildi – hiçbir şey değildi. Henüz Siege'in soyadını almamıştı; *gerçek* soyadını. Altı ay önce Ana'nun canına kastedilen suikast girişiminden sonra revirde uyandığında ona gizlice fısıldadığı soyadını.

Robb bunu itiraf etmeyi hiç istemese de... Siege'in soyadını almaktan korkuyordu.

Robb'un mekanik kolu titreyince oğlan kolu hareketsizleştirmek için ovuşturdu. Kolunu bir ay önce takan tamirci sorunların başta normal olduğunu söylemişti –sinirleri kendilerini yeni teknolojiye göre yapılandırıyordu– ama bu, Robb'un kolunu henüz iyi kontrol edemediği anlamına geliyordu ve bu da onu sinirlendiriyordu. Kolu en kötü zamanlarda sorun çıkarıyordu. Mesela öfkelenildiğinde. Ya da üzüldüğünde.

Ya da Ana'nın tuzağa düşeceğinden endişelendiğinde...

Barın sağ üst köşesindeki holo-ekrandan bir muhabir, "*Demir Krallık'ın yirmi üçüncü İmparatoru bir saatten kısa süre içinde Nevaeh'te boy gösterecek,*" dedi. Haber, Nevaeh'teki uzay istasyonunu ve sokağa doluşmuş yüz binlerce vatandaşı gösterdi. "*Karanlıktaki ışık diye övülen İmparator...*"

"Soykırım emri vermek için en iyi kutsal hâlini takınmak gibisi yok," diye mırıldandı Jax.

Başka bir adam bir homurtuyla güldü. Rıhtım işçilerinden birine benziyordu, uzun kırçillı kahverengi sakalındaki örgüler metal tokalarla tutturulmuştu. "Eminim o pırıltılı pelerini ömürüm boyunca kazanacağımdan fazla ediyordur."

Masadaki bir kadın, "Orduna para vermeyince zengin olmak kolay," diye cevap verdi. Yaklaşık Siege'in yaşlarındaydı, uzun kestane rengi saçları ve bir yanak protezi vardı. "O Messierler tüylerimi ürpertiyor ve İmparator *daha fazla* Messier alıp duruyor."

Robb'a mekanik kolu ve bozuk gözüyle Wick'i hatırlatan yaşlıca bir adam viskisinin geri kalanını yuvarladıktan sonra, "Söylentilere göre, yakaladığı suçluları savaş gemisine götürüp onları *değiştiriyormuş,*" dedi.

"Hadi ama, Mirek, o söylentilerin saçmalık olduğunu biliyorsun," dedi kadın. Masadaki kartlarının üzerine vurdu.

Dağınık kahverengi saçlı ve pis sakallı genç bir adam, "Eğer doğru olsaydı adil bir ceza olurdu," diye ekledi. Adı Van'di – ya da en azından adı Van'miş gibi görünüyordu. Robb onu oyunun başından beri sevmemişti. Kartlarını yamalı kahverengi deri pal-

tosunun altına saklıyordu, tabii bunun kaybeden eline bir faydası olmamıştı. “Acaba bir *yıldız-öpücü* Metal olarak nasıl görünürdü? Hâlâ parıldamaya devam eder miydi?”

Yıldız-öpücü, Jax gibi Solaniler için kullanılan bir argoydu. Robb mekanik kolunu hareketsiz tutmak için kolunu iyice sıkı. Bu orospu çocuğuna sıkı bir yumruk atmanın onun için hiç mahzuru olmazdı.

Jax etkileyici dudaklarını sertçe birbirine bastırduğunda incecik bir çizgi hâlini aldılar. “Bilmiyorum. Ama İmparator peşime düşmeye kalksaydı ona cezasını neresine sokabileceğini söyledim.”

Kimse İmparator’un eskiden arkadaşları olduğunu –hatta insana çok benzediği için onun aslında bir *Metal* olduğunu– bilmiyordu ve Robb, Jax’in tehdidinin gerçek mi yoksa sadece rol mü olduğunu bilmiyordu. Belki ikisinden de birazcık. Jax, D09’u Ana’yı tanıdığı kadardır tanıyordu. Robb aralarında çok fazla geçmiş olduğuna emindi ama Jax, Di ele geçirildiğinde hiç yas tutmamıştı. Ana gibi değil. Sadece *önemsemiyor* muydu? Robb bundan şüpheliydi ve Jax oldukça kızgın görünüyordu.

“İmparatorumuzu sevmiyor musun, *yıldız-öpücü*?” diye alay etti adam. “Biliyorsun, bu vatan hainliğidir.”

Jax alayla, “Vatan hainliğinin ne olduğunu bilmiyorsun belli ki,” diye yanıt verip Robb’un elinden iki yediyi alıp masaya kapalı şekilde koydu. “Ya da nasıl kart oynayacağını.”

Robb onun adına, “İki yedi,” diye ekledi ve oyun devam etti.

Van adındaki sakallı adam iki beş atıp, “Neden İmparatorumuzu sevmiyorsun?” diye sordu.

“*Tanrıça aşkına.*” Jax içini çekti, çenesindeki bir kas seğiriyordu. “Kızıl saçlıları sevmiyor olamaz mıyım?”

Adam tükürür gibi, “Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi.

Jax, “Belki beni kart oyununda yenersen sana cevap veririm,” diye yanıt verip Robb’un elindeki son iki kartı da kaptı ve masada ileri doğru itti. “İki kız.”

“İmkânsız. Hain diyorum,” dedi kadın, yanak protezi mor parlıyordu. Jax’in attığı kartlara öfkeyle uzanıp ters çevirdi.

İki kız ortaya çıkınca kaşlarını çatı.

Jax dalgın dalgın kazandığı paraya uzanırken, "Solani'ler yalan söyleyemez, tatlım," dedi.

Van ışıklılcını çıkarıp bakır para yığınınna indirdi, Jax'ın parmaklarının kıl payı uzağındaydı. "Bir dakika, *dostlarım*. Sanırım bu benim."

Robb sesini sakın tutarak, "Bu oyunda değil," diye yanıt verdi. "Biz kazandık."

Van kocaman sırtıp altın ön dişini gösterdi. "Krallık, sürülmüş bir Demirkanlı ve bir yıldız-öpücü için tutuklama emri çıkardı. *Vatan hainliğinden*. Siz onlar olamazsınız, değil mi?"

Robb, Jax'e dönüp, "Belki de vatan hainliğinin ne olduğunu biliyordur, *ma'alar...*" diye lafa girdi.

AlçakBar'ın giriş kapısı insani olmayan bir tekmeyle açıldı. İçeri iki Messier girdi, mavi gözleri kalabalığı tarıyordu.

Robb ayağa fırlarlarken Jax'in kolunu kavradı...

Döndüğünde bir Metroid'in namlusu alnuna bastırıyordu. *Tanrıca'nın kıvılcımı aşkına*.

Van altın dişini sergileyerek sırttı ve başparmağıyla horozu kaldırdı. "Sen ve o *yıldız-öpücü* hiçbir yere gitmiyorsunuz. Belki şimdi Solani Metallerinin parıldayıp parıldamadığını öğrenirim..."

Robb ne yapacağını daha düşünmeden Jax adamın tabancasını kapıp yukarı itti. Bunun şaşkınlığı adamın tetiği çekmesine sebep oldu ve bir kurşun tepedeki neon ışığı patlattığında tepelerine kıvılcımlar yağdı. Jax tabancayı adamın elinden kapıp dipçliğini çenesine vurunca adam yere yığıldı.

Bar kaosa sürüklendi.

Müşteriler sandalyeleri tekmeleyip içkilerini devirerek arka çıkışa üşüştüler.

Barın ön kısmında Messierler ateş etmek için silahlarını çıkardılar. Cephaneleri akkor parlıyordu. Robb hızlı düşündü – masanın ayaklarını kapıp yan çevirdiğinde bir kurşun yağmuru masaya saplandı.

İki kız ortaya çıkınca kaşlarını çatı.

Jax dalgın dalgın kazandığı paraya uzanırken, "Solani'ler yalan söyleyemez, tatlım," dedi.

Van ışıklılcıyı çıkarıp bakır para yığınını indirdi, Jax'ın parmaklarının kıl payı uzağındaydı. "Bir dakika, *dostlarım*. Sanırım bu benim."

Robb sesini sakın tutarak, "Bu oyunda değil," diye yanıt verdi. "Biz kazandık."

Van kocaman sırtıp altın ön dişini gösterdi. "Krallık, sürülmüş bir Demirkanlı ve bir yıldız-öpücü için tutuklama emri çıkardı. *Vatan hainliğinden*. Siz onlar olamazsınız, değil mi?"

Robb, Jax'e dönüp, "Belki de vatan hainliğinin ne olduğunu biliyordur, *ma'alor...*" diye lafa girdi.

AlçakBar'ın giriş kapısı insani olmayan bir tekmeyle açıldı. İçeri iki Messier girdi, mavi gözleri kalabalığı tarıyordu.

Robb ayağa fırlarlarken Jax'in kolunu kavradı...

Döndüğünde bir Metroid'in namlusu alnuna bastırıyordu. *Tanrıca'nın kıvılcımı aşkına*.

Van altın dişini sergileyerek sırttı ve başparmağıyla horozu kaldırdı. "Sen ve o *yıldız-öpücü* hiçbir yere gitmiyorsunuz. Belki şimdi Solani Metallerinin parıldayıp parıldamadığını öğrenebiliriz..."

Robb ne yapacağını daha düşünmeden Jax adamın tabancasını kapıp yukarı itti. Bunun şaşkınlığı adamın tetiği çekmesine sebep oldu ve bir kurşun tepedeki neon ışığı patlattığında tepelerine kıvılcımlar yağdı. Jax tabancayı adamın elinden kapıp dipçliğini çenesine vurunca adam yere yığıldı.

Bar kaosa sürüklendi.

Müşteriler sandalyeleri tekmeleyip içkilerini devirerek arka çıkışa üşüştüler.

Barın ön kısmında Messierler ateş etmek için silahlarını çıkardılar. Cephaneleri akkor parlıyordu. Robb hızlı düşündü – masanın ayaklarını kapıp yan çevirdiğinde bir kurşun yağmuru masaya saplandı.

O ve Jax sırtlarını masaya dayadılar.

Bir kurşun masayı delip geçerek dirseğine isabet ettiğinde Robb acıdan çok şaşkınlıkla tıslar gibi nefesini tutup hızla kolunu kaldırdı. “Kaçış planın var mı?”

“Ölmemek dışında mı?”

“Bu bayağı faydalı olurdu!”

Jax başını iki yana salladı. “Hayır, hiçbir kaçış planı düşünmüyorum.”

“Harika.”

Robb tepetaklak çevrilmiş çelik masalardan birindeki yansı-mada Messierlerin yavaş yavaş onlara yaklaşmasını izledi. İki android ayrıldı, biri odanın sol tarafına, diğeri de sağına ilerledi – genelde sürü hâlinde yolculuk ettikleri için bu tuhaftı ama şimdi zıt yönlerden onlara doğru geliyorlardı.

Avlanır gibi.

Robb’un mekanik kolu yine seğirdi.

Ana’nın onlardan iyi durumda olduğunu umuyordu.

“Sakin olun, vatandaşlar,” dedi bir Messier.

“Sessizce teslim olun,” diye tamamladı diğeri.

Sessizce mi? Bu Messierler kimlerle karşı karşıya oldukları-nı biliyorlardı, değil mi? Robb ve Jax muhtemelen on beş farklı hükümle aranıyordu – uçuşa yasak bölgede araç sürdükleri için, başkasının mülküne izinsiz giriş yaptıkları için, yasadışı mal taşı-dıkları için, kumar oynadıkları için, bir gökyelkenliyi kaçırdıkları için, çalıntı fonları yasadışı kullandıkları için...

Ve Robb’un yaptığı hesaba göre, tüm bunlar suikast girişimin-den sonraki altı ayda gerçekleşmişti.

Messierleri *öldürebilselerdi* daha kolay olurdu ama o zaman katilden farkları kalmazdı. Lord Rasovant yirmi yıl önce Veba sı-rasında hasta insanları sömürmüş ve onları Metallere yüklemişti. Yıllar boyunca krallık onu *mükemmel Yapay Zekâyı* yarattığı için övmüştü ama görünüşe göre onlar esasında *Yapay Zekâ* falan de-ğillerdi.

Bu, Robb’un midesini bulandırıyordu.

Barda etrafına bakınıp bir tür plan için beynini patlattı. *Düşün.* Metalleri ne devredışı bırakabilirdi? Ne...

Bakışları çıkış kapısına ilişti.

Onlarla çatışmak zorunda olduğumuzu kim söyledi?

Bu korkunç bir plandı ama aklıma ani ölümleriyle sonlanmayacak başka bir plan gelmiyordu. Kendini masaya yapıştırdı. "Bir fikrim var. Üç deyince masayı onlara doğru itip kapıya koşacağız. Tamam mı?"

"Planın *bu* mu?" diye tısladı Jax kısık bir sesle.

"Bir," der gibi ağzını oynattı Robb.

Jax ona inanmaz bir bakış atıp başını iki yana salladı.

"İki."

Jax isteksizce kendini masaya yapıştırdı.

"Üç!"

Beraber masayı Messierlere çarptırıp onları sırtüstü düşürdüler.

Sonra Robb, Jax'i elinden tutup onu çıkış kapısına doğru çekti. Tökezleyerek gökyelkenlilerinin beklediği ara sokağa doğru ilerlediler. Jax şoför koltuğuna atlayıp motoru çalıştırdı, Robb da yolcu koltuğundaki yerini almıştı. Motor uğuldayıp konsolun ışıkları yanarken altın ve siyah kanatlar açıldı.

Robb iletişim bağlantısına dokundu. "Kaptan... Ana? Bir sorunumuz var. Hileci bir *uzay çöpü* bizi gammazladı..."

İki Messier peşlerinden arka kapıdan çıkıp Metroidlerini onlara doğrulttu.

Jax, "...üstelik Messierler burada olduğumuzu biliyor her şey yolunda Ana'ya hemen bizi aramasını söyle *görüşürüz!*" diye konuşmayı bitirip bağlantıyı kesme düğmesine sertçe bastı ve kontrolleri sarsarak gökyelkenliyi yerden kaldırıp tepedeki neon ışıklı trafiğe soktu.

ANA

Ana gölgeler içindeki siluete –*Starbright*’a– dik dik baktı. “Açıkça görebildiğin gibi, ben bir Messier değilim.”

“Ama bu zararsız olduğun anlamına gelmiyor.”

Ana dişlerini gıcırdattı. Bu kadar aptalca bir numaraya kanmış ve bu tuzağa kolayca düşmüş olmaktan nefret ediyordu. “Evet ve sen de gölgeler içinde saklanan bir korkaksın. Neden çıkıp yüzünü göstermiyorsun?”

“Pekâlâ.”

Keskin hatlı elmacıkkemikleri, bir ağız ve çene oluşturan metal levhalardan yapılma bir yüzde ay ışığı renginde gözler tıpkı yanan ikili yıldızlar gibi titreşerek canlandı. Şakağında dikilerek kapatılmış korkunç, derin bir kesik vardı.

Bir Metal.

“Sen... *Starbright* mısın?” diye sordu Ana ihtiyatla. “O zaman bu doğru mu? Bir Metal’in KOVANlanmaktan nasıl geri döndürüleceğini biliyor musun?”

“Düzeltiyorum,” dedi Metal. “KOVANlanmaktan geri döndürülen Metal benim.”

Ana’nın kalbi boğazına fırladı, o kadar ıslıl ıslıl ve neşeliydi ki bu âdeta...

Âdeta...

Umut gibiydi.

Tekrar kollarını manyetik levhadan ayırmaya çalıştı ama kıpırdamıyorlardı. Kaptanına bunun *mümkün* olduğunu söylemesi gerekiyordu. Eğer bu Metal için mümkünse o zaman...

O zaman...

Belki de Di kaybedilmemişti. Henüz değil.

Çaresizliğini sesine yansıtmamayı başaramadan, "O zaman konuşmamız gerek," dedi hızla. "Yardıma ihtiyacım var. Ya da Starbright'ın yardıma ihtiyacım var. Ama tavandan sarkarken kesinlikle hiçbir şeyden *bahsetmeyeceğim*."

"O zaman bir süre orada kalacaksın gibi görünüyor," dedi yumuşak, sinirli bir ses.

Bir fener titreşerek açıldığında Ana yüzünü ışığı tutan, kapı pervazına dayanmış genç kadını görebilecek kadar çevirdi. Genç kadın onun yaşlarındaydı –yaklaşık on sekizindeydi– ve keskin hatlı yüzünü kısmen örten, omuz hizasında gümüş rengi saçlarıyla sürme çekilmiş iri, eflatun gözleri vardı. Dudakları, kıyafetinin geri kalanına uyması için siyaha boyanmıştı. Kısa boyluydu ve kıvrımlı hatları vardı, geniş kalçaları dizine kadar yerçekimi botlarıyla kaplı kalm bacaklarına iniyordu. Jax gibi Solani'ydi ama teni daha koyuydu, Ana'ya Cerces'teki soğuk çölleri anımsatıyordu. Sağ kulağından yakasma doğru inerek kaybolan bir kablo vardı. Bir duyma aygıtı.

"Kimsin sen?" diye sordu Ana.

Genç kadın onu duymazdan gelip manyetik levhanın başladığı uca doğru adım attı ve Ana'nın yüzündeki yara izlerini inceledi. Uzun püsküllü küpeleri manyetizmayla yükselerek havalandı. "Koren Vey'in bana gösterdiği resme *gerçekten de* benziyorsun. İmparatoriçe misin?"

Ana, "Eminim bilmek istiyorsundur," diye çıkışıp kollarını çekiştirdi – bu sefer nazikçe. Manşetleri kolayca yırtılabilirdi ve eğer kıpırdanırsa tabancanın kılıfından kayıp kurtulabileceğini hissediyordu. Botları sadece içlerindeki hançer sebebiyle çekil-

mişti ama manyetizma sentetik materyalin üzerinde şaşılacak derecede zayıftı.

Ana, fener ışığı sayesinde artık mağazanın geri kalanını seçebiliyordu. Köşede katlı duran ufak bir döşek vardı, bir de birkaç günlük yemek paketi. Burası bir saklanma yeriymiş ama çok kalıcıymış gibi durmuyordu. Ana'nın şu anda yapışık olduğu manyetik tuzak doğaçlama bir şekilde aceleyle çöplerden yapılmış, muhtemelen çatıdan alınma metal levhalar tavan prizine takılarak bir elektromıknatıs yaratılmıştı.

Bu dâhiyaneydi ve bu, Ana'yı biraz daha kızdırdı.

Solani kız başını yana eğdi ve koyu eflatun gözlerinde – Jax'inkilerden çok daha koyuydular– karanlık bir şey titreşti. "Bırak onu, Xu. Fikrimi değiştirdim."

"Bir dakika! Beni burada bırakamazsın!"

Genç Solani kadın gitmek üzere dönerken, "Bırakamaz mıyım?" dedi küçümseyen bir tavırla. "Eğer İmparatoriçe *sensen* krallığını, halkını, görevini bıraktın. Bir korkaktan fazlası değilsin..."

Ana, Starbright'ın arkası dönükken kollarını manyetik levhadan çekti ve manşetleri bir haşırıyla koptu. Ana ayaklarını ileri savurdu. Düşerken omzunu kollarını tabanca kılıfından çıkaracak kadar büktü ve kılıfı saplarından yakaladı. Solani'nin üzerine atlayarak kızı yere indirdi.

Ana, "Ben korkak falan değilim," diye patlayıp dizlerini omzuna koyarak kızı yüzüstü iyice yere yapıştırdı. Botundan bir hançer çıkarıp kızın ensesine dayadı. "Bana yardım *edeceksin*."

Starbright'm Xu diye hitap ettiğini duyduğu Metal, "Elara!" diye bağırdı.

Ana bunun karşılığında hançerini Starbright'm boynuna daha fazla bastırdı. "Bir adım daha atarsan nazik davranmayacağım." Metal ellerini havaya kaldırıp tekrar geriledi. Ana bakışlarını yeniden altında mihlanmış kıza çevirdi. "Xu –o Metal– KOVAN'dan kaçtığını söyledi. Nasıl? Bunu nasıl yaptın?"

Starbright –Elara– alayla, "Sevgilini mi kaybettin?" diye sordu. "Bu sana pahalıya patlar. Bir Metal için milyon bakır..."

Ana hançerini daha sıkı kavradı. "Hayır, sadece bir tanesini değil. Hepsini. KOVAN'daki tüm Metaller. Eğer onları kurtarabilirsek krallığı kurtarınız."

Genç kadın onun yüzünü çatılmış kaşlarla izledi. "Neden Metalleri bu kadar önemsiyorsun?"

Ana hançerin kabzasını sımsıkı tuttu. "Çünkü Metaller bir zamanlar insandı."

"...Ne?"

"Bizim gibi. *Canlıydılar,*" diye ekledi Ana. "Rasovant onları bu sayede yarattı. İnsanların... *bilinçaltılarını* ya da her nelerini ise işte bellek çekirdeklerine yükledi. KOVAN oldukları her şeyi siliyor ve kimsenin başına bunun gelmesini istemem. Onları kurtarmak istiyorum. Buna mecburum."

Elara başını yana çevirince Ana zeminle çarpışmanın kadının burnunu kırdığını fark etti. Yüzüne kan bulaşmıştı. O ve Metal bir şey biliyorlarmış ama bunun ne olduğunu söylemek istemiyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

Ana dudaklarını büzdü. "Bakın, eğer beni burada istemiyorsanız neden gelmemi istediniz?"

"Eh, bu çok iyi bir soru..."

Kadının Metal'i bakışlarını mağaza vitrinine çevirip, "Elara, geldiler," dedi.

Sokağın karşısından yarım düzineden oluşan bir Messier devriyesi geliyordu. Ana dışarıdan gelen seslerini duydu – başka bir Messier birliği de senkronize adımlarla mağazayı sarıyordu. Kanı buz kesti.

Onu nasıl bulmuşlardı?

Sorun değil, beni yakalayamayacaklar, diye düşünüp Elara'yı ceketinin sırtından tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

"Çatıdan çıkış var mı?" diye sordu.

"Arkada, merdivenlerden yukarıda..."

Ana onu kolundan tutup mağazanın arka tarafına sürükledi. Metal, bir şeyi koyu renkli bir çantaya tıktıktan sonra onları takip etti. Arkalarından Messierler mağaza vitrinini kırıp içeri atladılar.

Depo eski palto kutuları ve boş askılarla doluydu. Çatıya çıkan bir merdiven vardı.

Ana çatı kapağını çarparak kapayıp Messierleri yavaşlatmak için ışıklılcı kilide sokarken, "Bir sonrakine atla!" diye emretti.

"Atla mı?" diye ciyakladı Elara. "Tanrıça'nın memeleri aşkına, bunu neden yapalım ki?"

"Sadece bana güvenin, tamam mı? Ortadan kaybolmam konusunda haklısın – öyle yaptım. Krallıktan kayboldum ama krallıktan umudu kestiğim için değil. Krallıktan umudu *kesmeyeceğim* ve onu kurtarmak için yardımına ihtiyacım var."

Bir Messier açılması için çatı kapağına vurduğunda mandalı sarsıldı. Işıklılcı kapağı yerinde tutuyordu. Şimdilik.

Elara görülür şekilde yutkunup yol göstermesi için Metal arkadaşına baktı ve Metal onaylayarak başını sallayınca o da aynı şeyi yaptı. "Pekâlâ... tamam, peki. Önden buyur, Prenses."

Ana da dedikleri gibi yapıp binaların arasındaki aralıktan bir sonraki çatıya atladı, ardından da bir sonrakine; Elara ve Xu da onu takip etti. Ana aşağılarındaki sokağa bakarak biraz önce terk ettikleri boş mağazaya doluşan en az bir düzine –belki iki düzine– Messier saydı.

Di olsa ona cık cıklayıp bunu berbat etme ihtimalinin yüzde 92.7 olduğunu söylerdi – ama Di burada değildi ve Ana'nın güvenebileceği bir başarı yüzdesi yoktu. Elara'yla Xu'yu kesin ölümlerine götürmediğini umuyordu yalnızca.

Bir jeneratöre, ardından da sokağa atladıktan sonra biri onu ceketinden yakalayıp çevirdi. Görüş alanını bir Messier'in mavi gözleri kapladı.

"Tanımlanıyor..." diye konuşmaya başladı.

Elara, "EĞİL!" diye bağırdıktan sonra bir şey başının yanından uğuldayarak hızla geçti. Bıçağı soluk sarı parlayan bir bumerang. Messier'in boynuna isabet edip kafasını tamamen gövde-den ayırdı.

Messier'in bedeni geriye doğru tökezledi, gövdesindeki sigortalar tıslamalar geliyordu.

Ana hayretle başsız Metal'e bakakaldı. "Sen... onun kafasını kopardın!"

"Bir zamanlar canlı olduklarını söyledin, değil mi?" Elara parmaklarını tuhaf bir şekilde yakasından aşağı kaydırarak Ana'nın paltosunu düzeltti. "Ölürlerse onları KOVAN'dan çıkarmana yardımcı olamam."

"Ama onun... kafası yok!"

"Ama ölü değil," diye belirtip sol elini ölü Messier'e doğru uzattı tekrardan, bileziklerinden biri parlıyordu. Bumerang, Messier'in bedeninden hızla ayrılıp havada ışığa benzer bir ses çıkararak Elara'nın eline döndü ve kız silahı yine kemerine koydu.

Arkalarındaki pis, karanlık sokakta üç Messier daha belirdi.

Tabii ki başka Messierler de olacaktı.

Ana paltosundaki iletişim sistemine dokundu. "Robb, Jax - beni alırsanız hiç fena olmaz."

Cevap vermelerini beklemeden Elara'yla Xu'yu sokaktan dışarı, işlek bir gece pazarının canlı kalabalığına doğru itti.

Mücevher ve yedek mekanik parça satan satıcılar yolun karşısından alıcılara sesleniyorlardı. Velvelenin içinde ut ve keman sesleri dolaşıyordu. Canını kurtarmak için kaçarken birdenbire bu kadar insanla çevrelenmiş olmak kafa karıştırıcıydı.

"Geliyoruz..." diye cevap verdi Jax.

Kalabalıkta bir Metroid'in sesi cızırdayınca herkes eğilip korkmuş fareler gibi girintilere kaçıştı.

"...bu bir silah sesi miydi?" diye tamamladı cümlesini.

Ana, "Soru sormanın vakti değil!" diye cevap verirken bir yandan da pazardaki en uzun binayı aranıyordu. Gecekondu mahalleleri yere yakındı, gökyüzüne siyah bir diken gibi yükselen eski bir kule hariç. Mühürlenmiş bir iş kulesine benziyordu, hafifçe yana doğru yatmıştı ve parçalanmış pencereleri binayı dışları dökülmüş bir iskelete benzetiyordu.

Yeterliydi.

Elara'yla Xu'ya, "O binaya gidin!" dedi.

Elara başını iki yana sallayıp, "Orası bir ölüm tuzağı," diye yanıt verdi. "Oraya gitmi--"

Elektrikli bir kurşun yanlarındaki tezgâhta duran meyve sepetine çarpıp bir kavunun dumanlar tüterek patlamasına sebep oldu.

"-gidiyorum," diye hemen düzeltti Elara.

Elara ve Metal'i terk edilmiş binaya koşmaya başlarken Jax, Ana'ya yaklaşık geliş zamanını söyledi – iki dakika. Bu hem çok uzun bir zamandı hem de çok kısa. Ana'nın karnındaki yara acıyla yandı. Kız elini iyileşmiş yaraya bastırıp dişlerini gıcırdattı ve daha hızlı koştu.

KOVAN onu yakalamayacaktı – *bugün değil*.

Mühürlenmiş binaya vardıklarında ön girişten içeriye sıvıştılar, unutulmuş güvenlik masasının önünden merdivenlere yönelip çıkmaya koyuldular; Ana, Elara ve Xu'yu arkalarından takip ediyordu. Ana merdivenlerin kapısını kapayıp kulpunu patlattı. Bunun kapının açılmasını engelleyeceğini umuyordu ki kapı içeri doğru göçtü... *boş versene*. Ana hızla arkasına dönüp basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Bir kat, sonra bir tane daha. Arkasında Messierlerin Metal teçhizatlarının uğuldadığını duyabiliyordu. Tek bir yanlış adımda onu yakalayacaklardı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Dün yakalanmamıştı. Bir önceki gün de. Ondan önceki aylarda da. Hiçbir zaman bir Messier, bir nöbetçi veya devriye tarafından yakalanmamıştı.

O *Dossier*'den Ana'ydı ve bugün yakalanmayacaktı.

Elara en üst katın kapısını hızla açtı. Manzara, Neon Şehir'in gecekondlu mahalleleri boyunca uzanıyor, karanlık gölgelerin yerini parlak neon ışıklı pırıltılı pencereler alıyordu. Marşmelov kadar pofuduk gri bulutlar tepelerindeki gökyüzünü kaplıyor, hareket eden yıldızı, yani *Dossier*'i gizliyordu.

Ana ciğerleri yanarken yeterince derin bir nefes almaya çalıştı ama buna vakti yoktu. "Koşmaya devam edin!" diye bağırdı.

Elara ona şaşkına dönmüş bir bakış attı. "Orası çatının ucu!"

"Aşağı atlayın!"

"Ama..."

"GÜVEN BANA!"

Çünkü Ana, Jax'e güveniyordu.

Elara onu şaşırtarak kendini binanın kenarından aşağı attı, hurpanı siyah pelerini arkasında kanatlar gibi uçuşuyordu...

Ardından bir gökyelkenlinin arka koltuğuna indi. Xu da yanındaki yastığa.

Robb yolcu koltuğunda hızla arkasına dönüp ona erişmek için kolunu uzattı. "ANA!"

Ana neler olduğunu fark etmeden bir an önce Robb'un yüzündeki korku dolu ifadeyi gördü – inanmazlığı, sonra da dehşeti. Çünkü tam kendini binanın kenarından aşağı atmak üzereyken bir el kıvrılıp onu kapüşonundan yakaladı ve geriye doğru çekti.

Gökyelkenliden uzağa.

Robb'dan uzağa.

Jax'ten, *Dossier*'den ve kaptanından uzağa.

Şimdiye kadar hiç yakalanmadım, diye düşündükten sonra hatasını fark etti Ana.

Çünkü aylar önce Cerces'in karanlık tarafında yakalanmıştı. Kaçtığı için neredeyse unuttuğu bir şeydi bu.

Di sayesinde.

Bir an kendini kenardan aşağı atıyordu, sonraki an ise yerdeydi, çatıya doğru geri yuvarlanıyordu. Robb'un ona yardım etmek için gökyelkenliden atlamak üzereyken ismini haykırdığını duydu ama Elara onu kavrayıp geride tuttu. Jax gökyelkenliyi gökyüzüne çevirdi, geceye doğru yükselirlerken üzerlerine bir kurşun yağmuru yağdı...

Ve sonrasında gitmişlerdi.

Bir Metal onu kolundan tutup dizlerinin üzerine kaldırdı ve Metroid'inin dipçiğiyle yanağına vurdu. Ana, darbeyle yana doğru savruldu ama kendini toparladı. Başı dönüyor, kulakları çınlıyordu. Ciğerleri yanıyordu.

Nefesini düzenleyemiyordu.

Sakin ol, dedi kendine. Kalbi hızla atıyordu ama korkudan değildi. Ve bu da onu ürkütüyordu. Çünkü iliklerindeki ürperti, tenindeki karıncalanmayı tanıyordu.

Bu heyecandı.

Pervasisiz ve özgürleştirici.

Aylardır ilk defa –karnına bir kılıç saplanalı beri, yeni İmparator tahta geçeli beri, kaçmalarından, saklanmalarından ve beklemelerinden beri ilk defa– canlı hissediyordu.

Güm güm çarpan kalbinin sesinin üzerinden dört uğuldayan Metroid'in çekilerek ateşe hazırlandığını duydu.

Hepsi ona yöneltilmişti.

Ana, krallığın mavi gözlü bekçi köpeklerine dik dik baktı. Metal yüzleri ifadesiz, bakışları sabitti. Her zaman sabitlerdi. Arkalarında hiçbir düşünce yoktu.

Bir tanesi, "Tutuklusun..." dedi

"...kaçtığın için," diye devam etti ikincisi.

"...ve yasaları çiğnediğin için," diye tamamladı üçüncüsü.

Dördüncüsü Ana'nın üzerine oturdu ama o Messier'in hiç farkında değilmiş gibi yapıp gözlerini yerdeki bir noktaya dikti. Messier, Ana'nın çenesini tutup basit metal yüzüne bakması için sertçe kendine doğru çevirdi.

Ana ona –KOVAN'a– o gözlerin arkasından kendisine bakan canavara, "Beni öldürmeyeceksin," dedi.

KOVAN bir şey arıyordu. O yüzden o tapınakları yakmıştı – Ana bunun ne olduğunu bilmiyordu ama KOVAN'ı kandırıp kendisine ihtiyacı olduğuna ikna ederse bir süre daha yaşayabilirdi. Ana altı ay boyunca Robb'la yaşayıp incelikli yalan söyleme sanatını öğrenmeyecek *değildi*.

"Bana ihtiyacın var," diye yalan söyledi. "Tapınaklarda neyi aradığını biliyorum ve ölürsem ne olur biliyor musun? Asla aradığına kavuşamazsın, bundan emin olabilirsiniz."

Dördüncü Messier, Metallere ait olmayan ama Ana'nın çok iyi

tanıdığı bir sesle, *"Ne büyük talihsizlik,"* dedi. Kâbuslarında kulağına bastırılan dudaklardan duyduğu o sesle – *Yanmalıydın.*

Di'nin sesiydi bu ama artık Di'ye ait değildi.

Messier'in gözleri kan kırmızısına döndü. *"Çünkü seni yavaş yavaş öldürmeyi planlıyordum."*

JAX

Kendini asla affetmeyecekti.

Robb kontrolleri tutmaya çalışarak, "Geri dön!" diye bağırdı ama Jax onu koltuğuna geri itti. Oğlanın yüzündeki çaresizlik Jax'in midesinin altüst olmasına sebep oldu. "Onu bırakamayız! Geri dönmeliyiz! Biz..."

"Dönemeyiz," diye çıkıştı Jax, Tanrıça'nın kıvılcımı aşkına bu kelimeyi söylemekten nasıl da nefret etmişti. Dilinin yalanın tadıyla büzüşmemesinden nefret etmişti. Bu, olabilecek en kötü şekilde gerçektir ve gökyelkenliyi uzağa çevirmek zorunda kalan kendisi olduğu için kendinden daha da fazla nefret ediyordu.

"Dönmek zorundayız! Ana orada! Eğer Messier ona ulaşırsa..."

"Biliyorum, *ma'lor!*"

"O zaman neden geri dönmüyoruz?"

"Çünkü o zaman biz de yakalanırız." Parmaklarıyla kontrolleri daha sıkı sardı. Bu seçimi yapmak onun hakkı değildi.

Ana, *Dossier*'de eğer bir şeyler yanlış giderse Starbright'ı kurtarmasını söylemişti. Neon Şehir'e inmelerinden önce, Robb yeni mekanik kolunu ayarlarken Jax'i gökyelkenlinin kargo bölümüne çekmişti.

"Ana, sen daha önemlisin..." diye tıslamıştı Jax.

"Şu anda değilim," demişti Ana. "Starbright daha önemli."

“Buna söz veremem...”

“Lütfen, Jax,” diye yalvarmıştı Ana daha kısık sesle. “Eğer Starbright bir Metal’i KOVAN’dan çıkarabiliyorsa... KOVAN’ı *durdurmaya* bir adım daha yaklaşıyoruz. Krallığımızı kurtarma şansımız Starbright’la beraber daha fazla.”

“Sensiz krallığı kurtaramayız,” diye belirtmeye çalışmıştı Jax ama nafile. Ana’nın dudaklarının o isyankâr duruşunu biliyordu. Onu vazgeçiremezdi. Ayrıca bu ufak gezinin nasıl geçeceğini tam olarak görmüştü. Aylar önce Robb’u, onun kolunu götüren savaşın ardından revirin sessizliğinde öptüğünde görmüştü. Dudaklarını Robb’unkilere bastırduğunda düşünmüyordu bile ve kader yine döne döne zihnine doluşmuştu. Gözkapaklarının arkasına dağlanmış görüntüler kâbuslarına giriyordu.

Siyah cam kırığını andıran bir bina. Paslı bir hücre. Kraliyet Yüzbaşısı. Loş kontrol odasında Di olmayan Di. Çok uzakta olmayan bir gökyelkenli. Parçalanmış bir cam. Sonra...

Arka koltuktan gümüş rengi saçlı bir kız –Starbright mıydı? Kim bilir– “Ee, çocuklar, bu şeyin yanıp sönmesi normal mi?” dedi.

Ön camda yanıp sönen kırmızı bir mesaj belirdi.

DÖNMEZSENİZ TUTUKLANMAYA KARŞI GELMİŞ OLURSUNUZ, diye uyarıyordu.

Ah, bu gitgide *eğlenceli* hâle geliyordu.

Jax uyarıyı parmağıyla kaydırarak ortadan kaldırdı. “Robb, bizi nasıl buldular? Görünmeziz.”

“Bulamamaları gerekirdi.”

Dikiz aynasından, bir gökyelkenlinin gece göğünden aşağı döne döne inip onları takip etmeye başladığını gördü. Kanatları metalik maviydi. Jax dümeni daha sıkı tuttu. “Eh, *şimdi* de bizi takip ediyorlar.”

“Görünmezlik sinyalinin kodunu çözmüş olmalılar.” Robb gösterge panelinin altına eğilip elini bir kapağa vurdu. Kapak açılıp gökyelkenlinin yerleşik terminalini ortaya çıkardı. Tuş takımına yeni bir kod yazmaya çalışırken mekanik parmağındaki üç

parmak birdenbire hareketsizleşti. "Tanrıça'nın memeleri aşkına," diye küfretti.

"Daha az küfret, daha çok gizle, *ma'lor*."

"Kolun işbirliği yapmazken denemeni görmek isterdim..."

"Zaten *yanlış* yapıyorsun. Çekil önümden!" diye ekleyen kız ön koltuğa tırmanıp panelin altındaki yerleşik terminale doğru atıldı.

Arkalarındaki gökyelkenli yaklaşıyordu. Pürüzsüz ve gümüş rengiydi, sivri dişleri andıran kanatları geminin hız kazanmasına yardımcı olmak için geriye verilmişti ve dümende bir Messier vardı. Jax, androidlerden daha hızlı gitmeye çalışmaktan nefret ediyordu. İnsanlar kadar fazla hata yapmıyorlardı.

Kız döşeme tahtalarının üzerinden, "Baksana, Pırıltı, bize zaman kazandırabilir misin?" diye bağırdı.

Pırıltı. Daha kötü takma isimler olabilirdi. "Ne kadar lazım?"

"Elinden geldiğince çok."

"Gemiyi sabit mi tutmalıyım yoksa..."

Kız panelin altından ona çok ciddi bir bakış atmasına yetecek süreliğine çıktı. "Eyersiz bir jet bisikletine binerken takla atsam bile çalışabilirim. Öyle de profesyonelimdir."

Jax birdenbire Starbright'ı biraz daha fazla sevdi. "Anlaşıldı. Robb, kemerini bağla."

Partnerinin beti benzi atmaya başladı. "Lütfen, takla atm—"

Jax uzanıp Robb'un kemerini göğsüne doğru çekti. "Kıza tutun," deyince Robb kollarını hacker'ın bacaklarından birine doladı, bir an sonra da Jax gökyelkenliyi sola yatırdı. Gemideki her şey –bozuk paralar, tamir aletleri, çöpler– döşeme tahtalarında kayıvermeye başladı.

Gemi dönüp takla attı ve Neon Şehir'in merkezine doğru fırladı.

"Hey!" diye ciyakladı Starbright. "Eline dikkat et!"

Robb utanarak mekanik elini onun kalçasından çekti. "Ö-özür dilerim!"

Jax, uzun bir cam binanın önünden geçerken hızla sola sapıp binanın etrafından dolaştı ve iki trafik şeridinin arasına daldı. Bir ticari taşıttan ucu ucuna kaçınıp aşağıdaki kalabalık sokakları sıyırıp geçerken uyarı sirenleri öttü. Döne döne ilerlerlerken panço ve nemli pelerin giymiş insanlar başlarını yukarı çevirdiler.

Gümüş rengi gökyelkenli de hızla onları takip ediyordu.

Neon Şehir uzaktan neon ışıklarla kaplı cam binalardan oluşan bir dağı andırıyor, etrafındaki sis şehrin uhrevi bir sığınak gibi ışıldamasına sebep oluyordu. Sokaklara işlemiş rutubet kokusu, duman ve fakirlik olmasaydı eğlenceli bir yer olurdu burası. Şehir sakinlerinin çoğu yasadışı yollardan para kazanıyor, karaborsa mal satarak ya da şehrin altındaki kumarhanelerden hileyle kazanılmış paralarla geçiniyorlardı.

Jax ne zaman bir tarafa sapsa, Messier gökyelkenlisi de ona uyuyordu. Ne yaparsa yapsın aptal araçtan kurtulamıyordu. Bütün gün binaların arasına dalıp çıkabilirdi ama Messier geminin destek kuvvet çağırmasından korkuyordu esas.

"İşin bitti mi?" diye bağırdı kıza.

"Bir saniye!" diye bağırdı kız da. "Ben Tanrıça değilim."

Gökyelkenli fazla ısındığı için uğuldamaya başladı, arkasında bıraktığı beyaz buharlar gitgide grileşiyordu. Gümüş rengi gökyelkenlinin hâlâ onları hiç zorluk çekmeden takip ediyordu.

Pekâlâ.

Pekâlâ.

KOVAN böyle oynamak istiyorsa, Jax de oynayacaktı.

Tanrıça bana sabit bir el ver... ve lütfen ma'alor'un şansını görmezden gel, diye eklerken gökyelkenliyi tekrar göğe yükseltti ve yönünü aralarından hiçbir şey geçemezmiş gibi görünecek kadar dip dibe duran bir bina kümesine çevirdi.

Robb tam olarak nereye gittiklerini görmesine yetecek kadar bakışlarını kaldırdı.

"Jax," diye uyardı.

Jax arkasına yaslanıp kontrolleri daha gevşek tuttu. Binalar yaklaştı. Ticari kulelerdi. Demirkanlılara aittlerdi – görünüşe göre

Malachitelerin. Ya da belki Obsidiaların. Her kiminse, Jax sigortaları olduğunu umuyordu.

“Jax, yapma... Jax...”

Yaklaştı. Daha da yaklaştı.

“JAX...”

Kontrollere dokununca gökyelkenli yana doğru yatıp binalar arasındaki incecik aralıktan kolayca geçti. Bir an gökyüzü, sonra ise çelikle cam vardı ve ikisinin arasında da onlar. Gümüş rengi gökyelkenli durmaya çalıştı ama artık çok geçti. Camdan kuleye çarparak patladı ve şarapnel saçarak şehir merkezine çakıldı.

Binaların diğer tarafından dönerek çıktıklarında Jax Messierlerin gittiğinden emin olmak için son kez arkasına baktı, sonra yumruğunu havaya savurdu. “*Bum!*”

Robb cevap olarak hacker’ın bacaklarını bıraktı, yüzü o kadar soluktu ki cesede benziyordu. “Kusacağım.”

Hâlâ arka koltukta bacak bacak üstüne atmış oturan Metal alkışladı. “Bundan canlı çıkmamızın sadece yüzde yirmi üç nokta dört ihtimali vardı. Tebrikler, hayattayız.”

“*Şimdilik,*” diye yanıt veren hacker döşeme tahtalarından kalkmasına yardım etmesi için Robb’a dokundu ve koltuğuna geçti. Omuz hizasındaki saçlarını geriye savurunca Jax onun da Solani olduğunu fark etti ama genlerinde birazcık Erosluluk da olmalıydı. Kız Jax’i görünce irkildi –gökyelkenliye ilk düştüğünde birbirlerine doğru düzgün bakmamışlardı– ve Jax’in tüyleri diken diken oldu.

Onu tanımamıştı, değil mi?

Tanıdıysa da bundan bahsetmedi. Belki bu daha da kötüydü. “Bu sinyal bizi en az yirmi dakika boyunca görünmez tutmalı ama sırf emin olmak için on beş diyeceğim.”

“Ne yapmak için?” diye sordu Robb. “*Ana gitti.*”

Jax dikiz aynasından kızla Metal’i arasında sessiz bir konuşma geçmesini izledi, sonra kız başını onaylarca sallayıp Metal’in koyu renkli çantasına uzandı. Bir holo-pad’e uzandı, parmakları

camda hızla hareket ediyordu. "Tam olarak öyle sayılmaz. Palto-sunun yakasının altına bir takipçi taktım. Kimse oraya bakmaz."

Jax ona temkinli bir bakış atmak için koltuğunda arkasına döndü. "Bunu neden yaptın?"

"Onu... bulabilmek için?"

Robb gözlerini kırptırdı. "*Kimsin sen?*"

Kız holo-ekranından bakışlarını bile kaldırmadan eliyle Metal arkadaşını işaret etti. "Bu Xu, partnerim, ben de Elara Vath'aka'yım."

Vath'aka, vatandaşlık hakkı olmayan Solanilere verilen soyadı. Demek ki ailesi sürülmüştü – ya ebeveynleri, ya büyük annesiyle büyük babası ya da ondan önceki büyük büyükanne ve babası. Jax'in göğsünü sarmalamış olan gerginlik düğümü çözülmeye başladı çünkü eğer kız vatandaşlık hakkı olmadan doğduysa muhtemelen Zenteli'yi hiç ziyaret etmemiştir. Bu da onu *tanımayacağı* anlamına geliyordu.

Onun Çar olduğunu bilmiyordu.

"KOVAN çoktan onu bir gökyelkenliye koymuş. Tahminimce onu dünya dışına, İmparator'un tekrar hizmete soktuğu şu savaş gemilerinden birine götürüyorlar. Bu hiç iyi değil. Eğer o söylentiler doğruysa..."

Jax eldivenlerini gergince çekiştirip, "Doğru olamazlar," dedi. "İnsanların nasıl Metal'e dönüştürüleceğini sadece Rasovant biliyordu. Bu sadece bir söylenti."

"Ama ya başka biri çözdüyse?" diye merakını dile getirdi Xu.

Bu, Jax'in kesinlikle düşünmek istemediği bir şeydi. "Onu her halükârda kurtarmalıyız, hem de elimizden geldiğince çabuk."

Robb ona ciddi bir şekilde baktıktan sonra başını eğip sadece Jax'in duyabilmesi için kısık sesle, "*Ma'alor*, onlara güvenmiyorum. Bu fazla tesadüfi görünüyor. Bizimle iletişime geçmeleri gerektiğini nereden bildiler? KOVAN'ı durdurmanın yolunu aradığımızı? Bu fazla kolay. Onlara bize yardım edeceklerine dair demir ve yıldızlar üzerine söz verdirmeliyiz," dedi.

Jax'in, Robb'un annesine oğlunu güvende tutması için demir

ve yıldızlar üzerine söz verdirmesi, kadının da bu yüzden Robb'a nişan alınmış kurşunun önüne geçmesi gibi. Jax hiçbir zaman bunu Robb'a söyleyecek cesareti bulamamıştı – annesinin ölümünde bunun payı olsa da olmasa da utanıyordu. Robb'un bu kıza ve Metal'ine söz verdirmeyi istemesi Jax'in tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu. Onun kendisiyle aynı hatayı yapmasına izin vermeyecekti.

"Bunu yapmayacağız," diye cevap verdi katı bir tavırla.

Robb gözlerini kısıtı ama Jax geri adım atmayınca oğlan oflayarak başını çevirdi. "Eh, Siege'e ben söylemem."

"O Siege kimse ben söylerim," dedi Metal.

Jax dikiz aynasından Elara'nın partnerine tek kaşını kaldırışını izledi. "Kaptan Siege'in kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

"Muhtemelen çok hoştur, Elara."

Jax gökyelkenlinin navigasyon sistemine savaş gemisinin koordinatlarını girdi ve atmosferden hızla çıkıp yıldızlarla kaplı göğe doğru yükseldi.

İMPARATOR

Sabahın turuncu ışıkları kalabalığa yavaş yavaş büyüyen bir yangın gibi yayılıyordu. Bu ona aşağıdaki meydandaki Demir Taht'ın yanışını hatırlatıyordu: Önce kırmızı, sonra turuncu, sonra altın rengi... ta ki içi yanana ve geriye sadece sivri uçlu tepe süsünün kemik beyazı kalana dek. Bu ona Demir Saray'ın yanışını hatırlatıyordu. Kuzey Kule'nin yanışını. Kız kardeşine kalsa bütün bu krallığın yanacağı gibi.

Nevaeh'in sokakları şehir boyunca zikzak çizen caddelere dönüşmüş vatandaşlarla doluydu. İmparator'un Astoria'nın uçan bahçesinin ucundaki tüneğinden, şehri basan haşaratlarmış gibi görünüyorlardı. Messierler hapishane gardiyanları gibi çatılara tünemişti, derileri sabah ışığında işaret fişekleri gibi parlıyordu. Etrafında haber dronları dönüyordu, kameralar gecekondü yakınlarındaki vatandaşların bile onun bakışlarından kaçamaması için görüntüsünü geniş holo-ekranlara yansıtıyordu.

KOVAN zihninde bir kalp atışı gibi uğulduyordu. Ona kim olduğunu, kim olması gerektiğini ve neler diyeceğini söylüyordu.

Kollarını iki yana açınca vatandaşlar ismini haykırdılar.

"Tanrıça, İmparator'u kutsasın!" diye bağıldılar. "Tanrıça onun yolunu aydınlatsın!"

Tepedeki rıhtımdan gelen ışıktaki bir tanrıya benziyordu; güneş

ışığı kızıl saçlarına vuruyor, saç tellerini yer yer turuncuya ve altın sarısına döndürüyordu. Görkemli siyah cüppesindeki tokalar ve düğmeler ışığı yakalıyor, kumaşa galaktik helezonlar hâlinde dikilmiş elmaslardan yansıyıp parıltıyordu.

Bir ikona benziyordu – ay tanrıçalarının hatırasıyla boy ölçüşebilecek bir güneş tanrısına.

Arkasında Kraliyet Muhafızları basit mor üniformalarıyla sessiz bir sıra hâlinde duruyorlardı. Kız kardeşi, onun taç giyme töreninden sonra tüm insan muhafızları Messierlerle değiştirmişti. Yanlarında Demir Kurul’dan birkaç kişi vardı – Obsidialar, Carnelianlar ve Pyriteler. Hükümdarlığa daima sadakat göstereceklerine yemin etmiş olanlar.

Aynı zamanda bu uçan bahçenin sahibi olan tek Valerio da oradaydı. Hiçbir zaman Valerio’yu sevmemişti. Adam bir yılan gibi hain ve hırslı, dar görüşlü bir kıskançlıkla etrafına bakınıyordu.

İmparator avuçları ileri bakacak şekilde ellerini daha yukarı kaldırdı, sonra yavaş yavaş indirdi. Kalabalık bunun karşılığında sessizliğe büründü. Üzerinde yüz binlerce göz vardı, tıpkı KOVAN’ın istediği gibi. Onlar için bir işaret ışığı gibiydi.

Bunun tadını çıkardı, gözlerini yumdu ve İmparatoriçe’nin ona baktığını gördü. Messierleri onu o çatıda yakaladıklarında kızın korkacağını düşünmüştü ama İmparatoriçe’nin gözlerinde sadece acıma duygusu vardı.

Bu, İmparator’u sinirlendirmişti.

Acınacak birine mi *benziyordu*? O bir tanrıydı. “Vatandaşlarım,” diye başladı, KOVAN dilinin gerisinden bal gibi usul usul fısıldıyordu ve halkın korkularını körüklemek çok kolaydı. İnsanlar anlamadıkları şeylerden nefret ederdi, o yüzden insanlar Metallerden nefret ediyorlardı. Bu kadar basitti ve korkuları onları çok daha kolay kontrol edilebilir hâle getiriyor, o sırada da kız kardeşi yüreğini arıyordu. Yüreği bulduğunda, İmparator’un körüklediği öfke bile onları kurtaramayacaktı ve artık kız kardeşini durduracak kimse kalmamış olacaktı. Konuşmasını bitirir-

ken izleyenlerine şunu söyledi, "Beni takip edin, sizi ışığa götüreceğim!" Yalan diline çok tatlı gelmişti.

Kalabalık haykırdı, yüz binlerce ses zihnindeki melodiyi kuvvetlendiriyordu. Bunun tadını çıkardı. Keyfine var-

Sağında bir ışık belirdi. Bir ses kulağının dibinden geçip kızıl saçlarının arasına girdi, bir kurşun onu kıl payı ıskaladı.

KOVAN, *Aşağı doğru solda, dördüncü bina, sokağın köşesi*, diye fısıldayınca bakışlarını üst düzey bir dürbünlü tüfek tutan başıboş Metal'e doğru indirdi.

Aşağıdaki kalabalık çığlık atıp denizdeki dalgalar gibi çalkalanmaya başladı.

Metal kaosun içinde yine nişan aldı, soğukkanlı ve sakindi.

İmparator göz açıp kapayıncaya kadar tüfeğin kontrolünü ele geçirdi. Şarjörünün üzerinde elektrik cızırdadı, kabloları fazla ısınırken vızıldıyordu...

Metal ateş ettikten bir an sonra silah elinde patladı.

İmparator birinin onu uçan bahçenin yan tarafından geriye doğru çektiğini ve zorla yere yatırdığını hissetti. Bakışları üzerindeki adama odaklandı. Soğuk mavi gözler, yanlarına çiçekli bir desen kazınmış, kahverengi -neredeyse siyah- kısa saçlar. Boynunda bir Valerio arması takılıydı, omzunu tutarken muştası parlıyordu.

"Ekselansları," dedi Erik Valerio, "yaralansanız çok yazık olurdu."

İmparator, Demirkanlı'yı itip sessizce ayağa kalktı.

Kraliyet Muhafızları Demirkanlıları güvenlikleri için bahçenin alt kısmına götürüyordu ama İmparator yine bahçenin kenarına doğru yürüdü ve Metal'in biraz önce olduğu yere baktı.

Metal artık yerde bozuk hâlde yatıyordu, tüfeğin patlayışı yüzünün ve göğsünün yarısına çukur açmıştı.

Muhafızlar ve Demirkanlılarla beraber bahçenin altına gitmiş olan Mellifare, *Gitgide daha cüretkârlaşıyorlar*, dedi.

Bırak da denesinler, kardeşim.

Sokaklar panikle dolup taşıyordu. İnsanlar saklanmak için

kaçışıyor, İmparator'a kimin veya neyin ateş ettiğini öğrenmeye çalışıyordu. Kalabalıkta asiler de vardı. Onlar dışında mükemmel olan bir koddaki hatalar gibi bir yerlerde irin topluyorlardı.

"Ekselansları, görünüşe göre halk sizi pek sevmiyor," dedi Valerio.

"Sevmeyenlerin sayısı az," diye mırıldandı.

"Belki de düşündüğünüzden fazladır."

İmparator ona sert bir bakış attı ama Valerio sadece eğildi ve onu bahçenin alt kısmına götürdü. Demir Kurul'un diğer üyeleri çoktan koridorlardan birinde toplanmıştı ve onu görünce hemen diz çöküp ölmediği için minnetlerini dile getirdiler.

"Genç Valerio sizi kurtardığı için çok şanslısınız!" dedi Lord Obsidia.

Leydi Pyrite başını salladı. "Bu krallık ne hâle geliyor böyle?"

"Kâfirler," diye ekledi üçüncü bir Demirkanlı. Bir Malachite oğluydu. "Topu birden. Siz karanlıkta bir ışıksınız, Ekselansları."

Demir Kurul, krallığa hükmederken İmparator'a veya İmparatoriçe'ye hizmet etmeliydi ama nesiller boyunca sadece kendilerine fayda sağlamışlardı. Eğer suikasta kurban gitseydi, her birinin tahta geçme planı vardı.

Hiçbiri de bunu sadece yirmi yaşında olan ve annesinin katlinden sonra şimdiden Valerio mülklerinin başına geçmiş Erik Valerio kadar istemiyordu.

Erik Valerio onu sadık olduğu için *kurtarmamıştı*.

Erik Valerio'ya döndü. "Teşekkür ederim, Lord Valerio. Annen olsaydı sizinle gurur duyardı. Ben de sizinle gurur duyuyorum. Sana beni kurtarmanın karşılığını herhangi bir şekilde verebilecek olursam, lütfen istemekten çekinme."

Erik dudaklarına pürüzsüz ve soğuk bir avcı gülümsemesi yerleştirdi, sonra gözlerini İmparator'un boynundaki yarısı erimiş Valerio kolyesine çevirdi. Yaklaşık altı ay önce taht üzerinde hak iddia etmek için kullandığı kolyeye.

Erik çelik kadar soğuk gözlerle, "Sizi hayatta görmek yeterli," dedi. "Biz Valeriolar birbirimize göz kulak olmalıyız, değil mi?"

İmparator, Valerio'nun yalan söyleyen dilini ağzından koparmanın nasıl olacağını hayal ederek başını yana eğdi ama bunun yerine sadece, "Ne hoş bir düşünce," dedi.

"Çok. Sizi haftaya partime bekliyorum, *harika* olacak. Astoria yılın bu zamanı çok güzel olur," diye ekledi Erik.

"Evet, tabii."

KOVAN zihninin gerisinde belirip başka bir Metal'in yakalandığını aktardıktan bir an sonra koridordaki Messierlerden biri eğilerek selam verdi ve "Ekselansları, bir suç ortağı bulduk. Onu bahçeye getirdik," dedi.

"Teşekkür ederim. Bizi bırakın ve ailelerinize dönün. Eminim endişelenmişlerdir." Demir Kurul'u bileğinin bir hareketiyle dağıttı.

Erik Valerio geçerken çok büyük dikkatle İmparator'u kolunun altından tutup ona doğru eğildi. Sahte itaatkâr Demirkanlı ifadesi kaybolup altındaki kiskançlıkla çürümüşlüğü ortaya çıkardı ve Valerio hırlar gibi, "Herkesi kandırabilirsin ama beni değil. İkimiz de Valerio olmadığını ve onun senin arman olmadığını biliyoruz. Çalıntı tahtındaki zamanının keyfini çıkar çünkü taht benim olacak," dedi.

Demirkanlı kolunu bırakıp diğerleriyle beraber çıkıp rıhtıma gitti.

Onun tahtı mı? İşlemcilerinde ani bir öfke yükseldi ama bu duyguyu kontrol etmek için boğuşarak orada toplanmış gerginliği azaltmak için omuzlarını döndürdü. Valerio onu nasıl sinirlendireceğini biliyordu ama ilgilenmesi gereken daha önemli konular vardı. Dikkatini Messierlere ve ellerindeki tutsak Metal'e çevirdi. Metal'i mutfağa giden başka bir koridorda tutuyorlardı ve dizlerinin üzerine çökmeye zorlamışlardı. Metal ona parlak ay ışığı rengindeki gözleriyle baktı ve İmparator'u temkinle izledi.

Metal bereliydi, omzunda bir kurşun deliği vardı. Deri ceket, örme pantolon ve ayakkabılar giyiyordu – hiçbir şey giymesine gerek olmamasına rağmen. O bir silahtı. Kendi başına düşünmesi gerekiyordu.

İmparator her şeyden çok bitkince, "Neden senin gibi şeyler deneyip duruyor ki?" diye sordu.

"Ben bir şey değilim," diye yanıt verdi Metal. "Sen de bir İmparator değilsin..."

İmparator androide doğru eğilip onu çenesinden tuttu. "Sen bir hiçsin."

Sonra KOVAN zihninin gerisinde şakırken kodu satır satır Metal'e aktardı.

Metal başta titredi. Sonra İmparator'un elinden kurtulmaya çalıştı ama İmparator onu sımsıkı tuttu ve satır ardına satır kod aktarmaya devam etti, kısa bir süre sonra Metal'in aklına takılacak bir melodi mırıldanmak gibiydi bu. Bir nota, sonra bir tane daha, bir tane daha ve Metal kendi dansıyla çırpındı, ta ki şarkı bağlantılarında bir senfoniye dönüşecek kadar yüksek sesle çalana dek. Metal'in ay ışığı rengindeki gözleri solup yumuşak, tatlı bir maviye dönüştü ve tuttuğu Messier hareketsizleşti.

Metal'e, "Kimsin sen?" diye sorunca Messier odada nöbet tutan diğer tüm Messierlerin ağzından, "Ben KOVAN'ım," dedi.

"Gördün mü? Bir hiçsin," Messier'in çenesini bıraktı ve pelerini alıp odadan çıktı. "Biz bir hiçiz."

ROBB

Savaş gemisi *devasaydı*.

Kocaman yırtıcı bir kuşa benziyordu, Demirkan isyanlarının yaygın olduğu ve vârislerin taht için yarıştığı dönemde inşa edilmiş bir gemiydi. Bunlar her türlü isyanı bastırmaya kararlı deli bir imparator tarafından ölüm gemileri olarak inşa edilmişlerdi ama sebep oldukları yıkım feciydi – Demirkanlıların haklı gösterebileceğinden daha feciydi ve o imparator ölür ölmez gemiler kaldırılmıştı. Uzayda hâlâ isyankâr filo parçalarının süzüldüğü mezarlıklar vardı. Robb kaldırılmış savaş gemilerini Akademi’de öğrenmiş ama içlerinden herhangi birini bizzat göreceğini düşünmemişti.

Bu görüntü aklını başından aldı.

Son altı ay içinde İmparator bu ölüm gemilerini tekrar devreye sokmuştu. Artık bir tür hapishane işlevi görüyorlardı – Mesierlerin hükümlüleri, kanun kaçaklarını ve başıboş Metalleri götürdükleri bir hapishane. Oraya bir kez girenler asla canlı çıkmıyorlardı. Ölü de. Esasmda hiç çıkmıyorlardı. Robb, KOVAN’ın onları öldürdüğünü düşünüyordu ama belki de... belki de söylentiler doğruyd.

Belki de KOVAN onları Metallere dönüştürüyordu.

Robb bunun sadece bir söylenti olmasını umuyordu fena

hâlde. Çok geç kalmadıklarını umuyordu, Ana'nın hâlâ hayatta olduğunu. Elara fark edilmeden yaklaşabilmeleri için savaş gemisinin sonarını şaşırtması amacıyla gökyelkenlinin üzerinde görünmezlik aracı kullandı. Daha önce kimse bir savaş gemisinden kaçamamıştı ama daha önce kimse savaş gemisine gizlice girmeye de çalışmamıştı.

Gemi koca bir bumerang şeklindeydi. Plan şuydu: İçeri gir, gücü kapamak için solar çekirdeğine fazla yükleme yap ve Ana'yı ara... Bu sırada da tüm KOVAN'dan kaçın. Bütün lanet gemiyi aramak için yaklaşık on sekiz dakika otuz iki saniyeleri vardı o yüzden içeri girdiklerinde o ve Jax farklı yönlere ayrılmak zorundalardı.

Bu *berbat* bir fikirdi.

Daha iyi bir fikirleri yoktu.

Jax geminin yanına tutundu, sonra Elara, Xu ve gökyelkenli gözden kaybolurken diğer eliyle de Robb'u sımsıkı tuttu.

Jax iletişim bağlantısından, "*Bu hiçbir şey yapmaktan daha iyi, ma'alor,*" dedi.

Robb, "Ucu ucuna," diye yanıt verip hava kilidinin öteki tarafındaki kulpa tutundu. "Ama neden bunu Elara veya Xu yapamazdı ki?"

"*Bir Metal'in Metalleri KOVANladıkları bir gemiye girmesini önermiş olamazsın,*" dedi Jax ciddiyetle.

Robb yanaklarının kızardığını hissetti.

Dossier yoldaydı ama Eros'un diğer tarafında, bir sığınağa tıbbi malzemeler ve erzak bırakıyordu. Sonra buraya mümkün olduğunca hızlı gelecekti.

Mekanik kolu seğirince Robb hareketsizleştirmek için hemen kolunu tuttu ve onu kontrol edebilmek için Tanrıça'ya dua etti.

Uzay giysileri, Robb'un bir gemiye atladığı en son zamandan beri gelişmişti – Siege'in altı ay önceki suikast girişimden sonra aldığı ilk şey bu giysiler olmuştu. (Siege'in aldığı ikinci şey de bir bardak içkiydi.) Uzay giysisi ona Kraliyet Muhafızı zırhı hatırlatıyordu; metal kaplı bir göğüs levhası, omuzluklar, kol zırhları,

zırh eldivenleri ve altına da kalın bir naylon-polimer beden zırhı. Göğüs levhası soluk bir ışıkla hafif hafif titreşiyordu.

Ayrıca Tanrıça'ya şükür, giysiler kurşun geçirmezdi.

Jax çantasını karıştırıp ufak bir kare çıkardı. Kareyi kilide bastırdı. Kare üç kırmızı çizgiyle yandı, sonra çizgiler azalıp tek bir yeşil çizgiye dönüştü. Hava kilidi bir çat sesiyle açılıp havaya donuk bir oksijen bulutu yaydı. Jax önce Robb'un içeri girmesine yardım edip arkasından takip etti, hava kilidini de arkalarından kapadı. Oda bir uğultuyla tekrar basıncını sağladı.

Robb başlığının yanındaki düğmeye basınca başlığı katlanıp uzay giysisinin yakasına girdi. Bayat, geri dönüştürülmüş havayı ciğer dolusu içine çekti. "*Tanrıça aşkına*, uzaydan nefret ediyorum."

Jax karanlık bakım koridorunda etrafına bakınırken, "Ayrıca dar yerlerden, *ıslak* kelimesinden ve kaminar biberli, dondurularak kurutulmuş etten," diye ekledi. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Bunun berbat bir plan olduğunu mu?"

Jax alayla güldü. "Tanıştığımız zamanı. Yakışıklı ve serseri ben. Gökyelkenlimin yeni döşenmiş arka koltuğunun her tarafına kan bulaştıran sen."

"Koltuğuna sadece *azıcık* kan bulaştırdım. Ayrıca gökyelkenli istop ettiğinde hayatını kurtarmaya yardım ettiğimi unutma, hatırladın mı?"

"Sana o sırada düştüğümü söyleyebiliriz, *ma'alor*."

Robb kaşlarını çatı. "Bir ölüm tuzağına gizlice girmek üzereyiz ve sen espri yapıyorsun. Ya metal kolum sorun çıkarırsa? Ya kendimi koruyamazsam ve..."

Jax, "Şşt," diye sözünü bölüp nazikçe Robb'un yüzünü ellerinin arasına aldı. "Endişelenmek kırıksıklıklara sebep olur. İyi olacaksın."

Robb partnerinin gözlerine bakarken tereddüt etti. "Nereden biliyorsun?"

Partneri gizemli bir şekilde gülümsedi ama gözlerinde

Robb'un çıkaramadığı bir tuhaflık vardı. Eldivenli başparmağını Robb'un dudaklarına bastırdı ve öptü. Ancak böyle öpüşebiliyorlardı; aralarında katmanlarla, bir çift yıldız gibi her zaman birbirlerinin etraflarında dönüyorlardı.

Yakınlardı ama asla birbirlerine değmiyorlardı.

"...Jax? Yanlış olan bir şeyler mi var?" diye sordu Robb tereddütle.

Jax, "Partnerimi öpemez miyim?" diye sorup başparmağını nazikçe Robb'un altdudağında gezdirdi.

Belki de sadece gergindir, diye düşündü Robb. "O zaman yirmi dakika içinde rıhtım peronunda görüşürüz. Ya ben Ana'yı alırım ya da sen. Sorun olmayacak."

Jax bir anlığına hafızasına kazımaya çalışıyormuşçasına Robb'un yüzünü inceledi, "*Al gat ha astri ke'eto, ma'alor.*"

Bir dahaki yıldız üzerine ışıyana dek.

Robb cevap olarak, "Yakında görüşürüz," diye söz verdi ve Jax'in karanlık bakım koridorunda ilerleyip gözden kaybolmasını izledi.

İhtiyacı olan aletlerle ağırlaşmış çantayı zorlukla omzuna kaldırıp elektriksel kavuşum noktasını bulmak için diğer yöne doğru ilerlerken kendi kendine, *Bir şey yok,* dedi. *Jax sadece gergin, tıpkı benim gibi.*

Havalandırma deliklerinden birine giden açık bir ızgara buldu kolayca ve kendini yukarı kaldırmak için bir temizlik robotunun üzerine tırmandı. Her şey plana uygun ilerlese de bir şeyin yanlış gittiği hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

ANA /

Altı Messierden oluşan bir grup onu uzun gri bir koridorda ilerletiyordu. Koridorun yan taraflarını süsleme işlerini andıran halojen ışıklar kaplıyordu, geçtikleri kapılar sımsıkı mühürlüydü. Revirler ve yaşam alanları, kullanılmayan yemek salonları ve boş odalar vardı, hepsinin pencereleri karanlıktı. Ana onu savaş gemisinde nereye götürdüklerini bilmiyordu ve bu onu daha da endişelendiriyordu.

Ölmüş olmalıydı. Başka bir yalan bulmazsa *ölecekti de* – hem de hemen. En azından haklı olduğunu öğrenmişti: KOVAN *gerçekten de* tapınaklarda bir şey arıyor, ardından yakıp kül ediyordu.

Ama aradıkları neydi?

Düşün, Ana.

Messierler onu nakil aracına koyduklarında ellerini arkadan manyetik kelepçelerle bağlamış, boynuna da bir ses tasmalı geçirmişlerdi. Ses tasmalı, bir kelime bile mırıldanırsa derisine doğrudan on bin volt yemenin daimi tehlikesiyle boynunda hafifçe uğulduyordu. Ondan kaçamazdı. Jax, Demir Saray'da Leydi Valerio'ya hizmet derken bir hafta boyunca bununla mı baş etmek zorunda kalmıştı? Ana onu tutsak edenlerle savaşmak zorunda kalırsa kesinlikle ses çıkarırdı.

Bundan kaçınarak harekete geçmenin bir yolunu bulmalıydı yanı.

Bir şekilde.

Onu savaş gemisine getirdiklerinde Messierler pelerinini, silahlarını, bakırlarını ve iletişim bağlantısını çıkarmışlardı...

Ama Messier, Di'nin bellek çekirdeğini bulduğunda duraksamıştı.

Gözlerinde bir değişim olmuştu ve bakışlarını ona çevirmişti – işte oradaydı. Tıpkı Neon Şehir'deki çatıda olduğu gibi Messier'in gözlerinden İmparator –Di– bakıyordu.

Bellek çekirdeğini Ana'nın palto cebine geri koymuştu. Mırlar gibi, "*Rahatın için,*" demiş, sonra Messier'in gözleri solarak maviye dönmüştü ve Di yine kaybolmuştu.

Zihninin oynadığı bir oyun olmalıydı bu – Di *herhangi bir yerde* olamazdı, değil mi?

Messierler yine de diğer her şeyini alıp onu savaş gemisinin derinlerine götürürken Ana'nın Di'nin bellek çekirdeğini saklamasına izin vermişlerdi. O kadar uzun süredir yürüyorlardı ki Ana onu getirdikleri rıhtım peronuna nasıl döneceğini hatırlamıyordu.

Nefesi buz bulutları hâlinde çıkıyordu. Gemi o kadar soğuktu ki diğer tutsakların burada insandan buz kalıplarına dönüşmeden çok fazla zaman geçirebileceğinden şüpheliydi. Ürperdi, bakışlarını bir Messier'den diğerine çevirip nasıl kaçacağını bulmaya çalıştı. Elleri bağlı olmasaydı çok daha fazla seçeneği olurdu. Bir Messier'i etkisiz hâle getirmeyi deneyebilirdi ama o zaman diğer beşi onu alaşağı ederdi. Parmakları daha şimdiden soğuk yüzünden neredeyse tamamen hissizleşmişti.

En son Di'yle Iliad'ın donmuş şehirlerinden birine, uzmanlık alanları buz heykelleri ve gemi mezarlıkları olan ufak bir kente kıyı iznine çıktıkları zaman bu kadar üşümüştü. *Dossier* iki yelkenine de hasar veren bir savaştaydı, o yüzden Jax ve kaptan yeni yelkenler almaya gittiklerinde Ana ve Di de tamir için alınacak upuzun bir parça listesiyle kıyı iznine çıkmıştı. Bu sadece bir bu-

çok sene önceydi ama ona on yıllar önceymiş gibi geliyordu. Ana kalan son bakırlarıyla kendini şımartıp ufak bir bardak sıcak şarap almış, Di ise bunu hiç onaylamamıştı.

"Eh, pekâlâ... herhangi bir şey alabilecek olsaydın sen ne alırdın?" diye karşılık vermişti Ana.

"Kitap," diye yanıtlamıştı Di.

"Cidden mi? Onları bir kere okuyup rafa kaldırıyorsun. Yer kaplıyorlar, sonsuza dek."

"Sonra onlardan kaynak gösteriyorum," diye karşı çıkmıştı Di, "ve tekrar okuyorum."

"Senin fotografik belleğin var, Di."

"Ayrıca oldukça elverişli silahlar. Hem güzel kokuyorlar."

"Sen koku alamıyorsun ki."

Di bu kafasını karıştırmış gibi başını yana eğmişti. "Ah. O zaman belki koku alabilsem kokularını *severdim*."

Ana gözlerini devirmişti. "Neden bakırlarını faydalı bir şeye harcamıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Mesela..." Ana bir an düşünüp ellerini ısıtan sıcak şarabı yudumlamıştı. "Ah! Kaptanın istediği yeni hizmet robotuna ne dersin?"

Di ay ışığı rengindeki gözlerini ona çevirmişti. "Ciddi olamazsın."

"Neden olmasın? O robot iş süreni yarıya indirir! *Kitapları tekrar okuman* için sana daha çok zaman kazandırır. Üstelik," diye eklemişti Ana mutlulukla, "çok tatlı."

Di bakışlarını uzağa çevirmişti. Öfkeyle değil ama Ana'nın onun bu konuşmanın sonlanmasını istediğini çıkaracağı bir şekilde. "Bir *konserve açacağı*nın bana yardımcı olmayacağına yüzde doksan yedi nokta üç eminim. Ben onsuz da aşırı faydalıyım."

Ana kaşlarını çatmıştı. "...Seni kırdım, değil mi?"

"Benim kadar becerikli bir basit robot bulabileceğine şüpheliyim."

"Senin yerine başkasını koyacağımızı düşünüyorsun."

Di pazarın ortasında durmuştu, kalın kürk pelerinli insanlar etraflarında hızla yürüyorlardı. Kar yağıyor, Ana'nın kirpiklerinde ve ördüğü koyu renk saçlarında birikiyor, Di'nin metal derisini kaplıyordu. Di ona çok sayıdaki anlaşılmaz bakışlarından birini atmıştı. "Sen asla benim yerime birini koymazsın."

"Öyle mi? O kadar özgüvenlisin, öyle mi?" diye espri yapmıştı Ana.

"Evet. Çünkü ben seninim."

"Bu çok saçma." Ana onu geçiştirmeye çalışmıştı, yanaklarının kızardığını hissediyordu. Kendine bunun utandığından olduğunu söylemişti.

"Ana..."

Ana kendine Di'nin bunu *o anlamda* demediğini telkin etmeye çalışarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye eklemişti.

Kelimeleri bir beyan gibi gelse de.

Kalbini pırpır ettirse de.

"Ayrıca robotu sadece yapmayı sevmediğini bildiğim tüm angarya işleri yapsın diye alalım demiştim – eminim ondan *bir şekilde* faydalanabilirsin ve düşündüğün kadar baş belası olmayabilir ve... Di?" demişti onun kendisini takip etmediğini fark edince.

Di'nin nereye gittiğini görmek için arkasına bakmıştı. Bir satıcı gözüne ilişmiş olmalıydı ya da bir vitrin. Onun yerine Di'yi bir iki metre arkasında, pazarın ortasında durmuş hâlde bulmuştu, adımının ortasında kalakalmıştı.

Ana'nın yüreği ağzına gelmişti.

"Di?.."

Birkaç gece sonra Iliad'daki tamircileri ziyaret edip Rasovant'ın kayıp donanma gemisiyle ilgili söylentileri duyduklarında, Ana o gün hiç arkasına bakmamış olmayı dilemişti. Çünkü Di donakalmış duruyordu, omuzları kaskatı, bacakları hareketsizdi. Gözleri Eros'taki yıldırım fırtınaları gibi titreşiyordu, tuhaftılar ve birdenbire çok korkutucu olmuşlardı.

Di ilk defa arızalanmıştı.

Üstelik bu kesinlikle sonuncu arızalanışı olmayacaktı.

Ana şimdi Rasovant'ın kayıp donanma gemisini aramaya koyulmamış olsaydı dünyasının ne kadar farklı olacağını merak ediyordu. Eğer bu seçimle şimdi karşı karşıya kalsaydı, Di'ye tekrar kavuşmak için ne yapardı emin değildi.

Ana'nın zihnindeki tüm iyi anılar, Di'nin ışıkkılıcını karnına saplarken kırmızı gözlerinde beliren ifadeyle savaş hâlindeydi. Yüzünün, alaycı bir gülümsemeye dönüşmeye çalışan ekşimiş surat ifadesiyle çarpıklaşması. Bu, Ana'nın karnındaki yaranın o kadar derinden acımasına sebep oluyordu ki sızısı ruhuna kadar ulaşıyordu.

Ana dişlerinin tangırdayıp ses tasmaını uyarmasını engellemek için yanağının içini ısırıldı. Messierler onu boş bir odaya ittiler. Burası ufak bir revirdi ama bütün ekipmanları boşaltılmış, yedek Metal parçalarıyla doldurulmuştu.

Messierlerden biri Ana'yı kolundan tutunca kapı kızın arkasından kapanıp ikisini birden içeri hapsetti. Ses tasmaı bir *pat* sesi çıkardı ve etkisiz hâle gelirken uğultu dindi.

"Nerede o?" diye sordu Messier, tekdüze sesi kalırlaşp Ana'nın korktuğu, buz gibi o tanıdık baritona dönüşmüştü. Bu ses Ana'nın nefesinin kesilmesine sebep oldu. Kız tekrar Messier'e baktığında gözleri kırmızıydı ve gözlerden Di bakıyordu.

Ana, Messier'in elinden kurtuldu.

Di bunu nasıl yapabiliyordu – diğer Metallere nasıl giriveriyordu? Bu KOVAN'ın gücü müydü?

Di ona doğru yaklaştı. "*Bana yüreğin nerede olduğunu söyle.*"

Ne?.. Yürek mi? Bildiği tek yürek...

Destan. Büyük Karanlık'ın yüreği.

Di belinden bir hançer çıkardı. Bu çeliktendi, bir ışıkkılıcı değildi. Hançer kanatırdı, ışıkkılıcı ise yakardı. Daha önce söylediği şeyi gerçekten kastetmişti. Onu yavaş yavaş öldürecek. Ana geriye doğru tökezledi, zihnindeki çarklar hızla dönerken –*Düşün, düşün, düşün!*– Di hançeri parmaklarının arasında çevirip ona yaklaştı.

O artık Ana'nın Di'si değildi.

O düşmanlarıydı ve Ana'nın bunu anlaması altı ay sürmüştü. Di onun ölmesini istiyordu. Di. Sadece KOVAN değil. Di onu seviyor olsaydı savaşmaz mıydı? *Hâlâ* KOVAN'la savaşıyor olmaz mıydı?

Ana hançere baktı.

Di onu saraydayken öldürmemişti, şimdi de öldürmeyecekti.

ROBB

Savaş gemisinin havalandırma sisteminin delikleri, *Tsarina*'dakilerden çok daha genişti. Robb geçen aylarda omuzları biraz daha genişlediği için artık *Tsarina*'daki havalandırma deliklerinden sürebileceğinden şüpheliydi. Açıkçası Messierlerden kaçmakla ona kol takacak bir tamirci bulmak arasında, gelişim sıçramasına pek dikkat etmemişti. Pantolonu biraz kısa geliyordu ve paltoları üzerine eskisi kadar iyi olmuyordu ama aranan bir savaş suçlusuyken terzi bulmak biraz zordu.

Ayrıca on yedinci doğum gününde gizlice bir hapis haneye girmeyi kesinlikle beklememişti.

Tabii doğum günü olduğunu kimseye söylemiş değildi. Bunu gerçekten istemiyordu – üstelik Ana'nın tutuklandığı gün bundan bahsetmenin nahoş olduğunu o bile biliyordu.

On yedinci doğum günüm kutlu olsun, diye düşündü. Doğum gününü sonra kutlayabilirdi. Arkadaşlarıyla. Ve de sevdiği oğlanla. Belki o oğlana onu sevdiğini söylerdi nihayet. Evet, söyleyecekti. Bu kendisine güzel bir doğum günü hediyesi olurdu.

Ama önce şalter kutusunu bulmalı, manyetik yükleri ayarlamalı ve ölmemeliydi.

Ölmek çok önemliydi.

O yüzden kendini havalandırma deliğinin ucundaki bakım

koridoruna bırakıp eski ve korkutacak kadar paslanmış elektrik kavuşum noktasını buldu, yükleri ayarladı ve bir köşenin arkasına saklandı.

Fünyesini öpüp, "Tanrıça'm, lütfen bu işe yarasın," diye dua etti ve düğmeye bastı.

ANA

Di hançeri kaldırırken tepelerindeki halojen ışık uğuldayarak çatırdadı... ve paramparça oldu. Odayı karanlık doldurduğunda Ana irkildi. Köşede bir acil durum ışığı titreşerek yanıp odayı kan kırmızısı bir ışıltıya bürüdü.

O ve bir Messier'in gözlerinden bakan Di bir an birbirlerini izlediler.

Metalik bir ses interkomdan, "KOD OTUZ-BEŞ. SOLAR ARIZA," diye duyurdu.

Bu, büyüyü bozmuş gibiydi.

Ana korkusunu karnına, yara izinin yandığı yere gömdü ve Di'nin üzerine atıldı. Omzunu göğsüne geçirdi. Di dengesini korumaya çalışarak Ana'dan uzağa tökezledi.

Ana sıçrayıp kelepçeli ellerini kendi altına doğru savurarak kollarını öne aldı ve Di'nin kemerindeki silahı kaptı – bir topuz. Messierler ne zaman *topuz* taşımaya başlamıştı?

Her neyse.

Ana topuzu tekrar Messier'in yüzüne indirdi ve bu, Di'nin yüzü olmasa da onun yüzünü en sevdiği takımyıldızındaki noktalar gibi hatırlıyordu. Alnundaki izi, ağzının sol tarafındaki gıcırdayan levhayı, hasarlı ses kutusunun statikli titreyişini. Ana gözlerinden yaşlar dökülmesine rağmen topuzu savurdu.

Bu, o değil.

Silahu yine Messier'in yüzüne indirdi.

Bu.

Bir daha.

Di değil.

Messier ona bakmak için döndü, yüzünün yarısı içeri göçmüştü, gözleri kıvılcımlar saçıyordu ve Ana dişlerini gıcırdatıp topuzu başının üzerine kaldırarak son bir kez daha indirdi.

Öl.

Messier yere düştü ve bir daha kalkmadı. Ana gözyaşlarını silmek için avucunu gözlerine bastırdı.

Yürek – Büyük Karanlık bir yürek arıyordu. Ana, Messier'in üniformasını karıştırıp kelepçesinin anahtarını bulup açarken ve serbest kalan bileklerindeki izleri ovuştururken buna odaklandı.

Sonra Messier'in donup kalmış elindeki çelik hançeri aldı ve botunun içine soktu.

Sakin kalmalıydı. Ses tasmaşının anahtarı başka bir Messier'de olmalıydı. Tasma çalışmıyor olsa da yine de bu lanet ölüm kolyesini çıkarmak, sonra da buradan bir çıkış yolu bulmak istiyordu.

Birdenbire bir şey omzuna çarptı. Ana yukarı baktı, kasları saldırıya geçmek üzere gerildi...

Bu bir hizmet robotuydu, bombeli lensi ona doğru kısıldı.

Hayır – bu, EOS'ydi!

Onu, Di "yanlışıyla" üzerine kapı kapadığında küp şeklindeki kafasının sol üst köşesinde oluşan çukurdan tanımıştı.

Robot *biple*yip ona bir şey uzattı. Bir ses tasmaşısı kumandası. Ana eline aldı. "EOS, Tanrıça'ya şükür, indirimde harcadığım en iyi elli bakır sensin." Ana kumandayı tasmaşısındaki kilide bastırdı. Ses tasmaşısı bir tıkırtıyla açılıp yere düştü. Ana içini çekip boğazını ovuşturdu.

EOS cevap olarak onun yanağını dürttü.

"Beni takip etmek için gemiye mi saklandın?"

EOS yine *biple*ledi.

"Bu yaptığın çok tehlikeliydi," diye azarladı Ana. "Öldürüle-

bilirdin. Hadi gel. Elektrik kesintisine neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama şansımı boşa harcamayacağım. Rıhtım peronuna ne taraftan çıkılacağını hatırlıyor musun?”

Robot havada bir baş sallaması gibi yükselip alçaldı, Ana ona önden gitmesini söyledi. EOS odadan fırlayıp çıktı ve karanlık koridora doğru döndü, o da peşinden gitti.

JAX

Kayıtlara geçsin, Jax bu plandan *nefret* ediyordu.

Obsidyen bilekliğiyle bir ışıklılcını uzaklaştırdı ve kılıcı Messier'in kafasına sapladı.

Bu plandan Tanrıça'nın unuttuğu bu hapishanede yemi oynamak zorunda kaldığı için nefret etmiyordu. Savaş gemisi dezenfektan ve eski çoraplar gibi koktuğu için de nefret etmiyordu. Elara ve Robb'la olan iletişim bağlantısı kesildiği veya kırmızı ışıklar başını ağrıttığı ya da giysisi cildini tahriş ettiği için nefret etmiyordu. Hatta bu etkisiz hâle getirdiği *dördüncü* Messier olduğu ve nihayet ter dökmeye başladığı için de nefret etmiyordu...

Hayır.

Bu plandan nefret ediyordu çünkü asla Ana'yı bulamayacaktı ve bu aptal Messierler onunla *alay ediyorlardı*.

İlk Messier, Jax ışıklılcının kabzasını yüzüne indirmeden önce, "Onu kurtaramazsın," demişti.

"Bu anlamsız," demişti ikincisi. Jax onun göğsüne kılıç saplamıştı.

"İmparator'un yanında daha güvende." Jax bunu diyenin kafasını koparmıştı.

"Burada öleceksin." İşte bu Messier'i öldürürken ter dökmeye başlamıştı.

Eski Dil'de ağız dolusu küfredip kılıcını son Messier'in göğsünden çıkardıktan sonra kumanda odasına doğru ilerledi. Koridorun dış duvarı uzaya bakan bir cam levhadan oluşuyor, Jax'e ilerleyecek enerjiyi verecek kadar yıldızıışı alıyordu. Karanlık Solanilere kötü gelirdi.

Manşetiyle alınının terini sildi ve acil durum ışığıyla aydınlanan koridordan ileri seğırtti. Pencerelerden birinden geniş bir oda gördü. Bir zamanlar yemek salonu veya toplantı alanı olarak kullanılmış olmalıydı ama şimdi, mavi ve keskin gözleriyle doğrudan bir sonraki Metal'e bakan sıra sıra Messier'le doluydu sadece. Oraya tıktırılmış yüz tanesi olmalıydı – belki de iki yüz. Öylece bekliyorlardı.

Çok fazlalardı.

Ayrıca hiç kanun kaçağı veya suçlu yoktu. Buraya getirilen mahkûmlar ortada yoktu.

Söylentilerin gerçek olduğunu düşünmek istemiyordu.

Gergin bir enerji derisinin hemen altını kaşındırıyordu. Robb'la başparmağını kullanarak öpüşmeleri dudaklarında bir pişmanlık gibi kalmıştı. Robb'u öpmeliydi. Gerçekten öpmeliydi – hem de sırf sıkıntıya girmeye değsin diye dilini kullanarak.

Robb'a onu hatırlatacak bir şey bırakmak için.

Onun...

Gerginlikle uzay giysisinin yakasını çekiştirdi.

"Jax! Jax, yardım et!"

Jax sese doğru hızla döndü. "Ana?"

"Jax!" diye bağırdı kız, o kadar korkmuştu ki sesi kelimenin sonunda çatladı. *"JAX!"*

Jax düşünmedi bile – sadece koridorun sonundaki kapıya doğru koştu. Kapı çoğunun aksine kapalıydı. Işıkkılıcını kapıya indirdi. Akkor kılıç kapıda kırmızı bir yarık açtı. Sonra Jax kabza'yı bedenine dayayarak kuvvet alıp kapıyı zorla açmaya başladı.

Son bir itişiyile kapı arasından sürünerek içeri girebileceği kadar açıldı. "Ana!" diye bağırdı çaresizce. "Ana, nerede–"

Odayı yarılamıştı ki nerede olduğunu fark etti.

Savaş gemisinin köprüsü.

Karanlıktı, konsollar ve paneller çalışmıyordu. Pencerelele kaplı bir duvar uzaya bakıyordu, diğeri ise aşağıdaki rıhtım peronuna.

İki Messier yerlerinden kalktı. Ana görünürde yoktu. Jax'in boğazı düğümlendi. Bu köprüyü Robb'un yıldızlarından hatırlıyordu.

Bir Messier, "Tanımlanıyor," diye başlayınca diğeri, "Jaxander Taizu," diye cevap verdi. Sonra bir sır gibi, "Çar," dediler.

"Kusura bakmayın, uzun süredir Çar olmadım," diye yanıt verdi Jax sinirle. KOVAN onu kandırmıştı – ses Ana'ya ait değildi. Kılıcını kaldırıp ikisine birden doğrulttu. "Bu ufak numaranız beni çok kızdırdı ama kendimi çok cömert hissediyorum. Size bir seçim şansı sunacağım: İlk sen mi ölmek istiyorsun" –kılıcını diğeri Messier'e çevirdi– "yoksa sen mi?"

Soldaki Messier belindeki tabancaya uzandı, Jax'in ihtiyaç duyduğu tek cevap da buydu. Messier silahını çekemedi kılıcını ona fırlattı. Kılıç Messier'in göğsüne çarptığı an...

Diğeri Messier ateş etti.

Jax yüzünü korumak için obsidyen bilekliğini kaldırdı ve Messier'in üzerine atıldı. İkinci kurşun bir yumruğun etkisiyle bileğini sıyrıp geçti, üçüncüsü ise uzay giysisinin göğüs levhasından sekti.

Sonra Messier'in üzerindeydi ve bir daha vurulmamak için androidin tabancasını tutup itiyordu. Parmaklarını androidin çene levhalarının altına geçirip çekti. Kablolar fırlayıp optiklerini kısa devreye uğrattı. Messier yana doğru tökezlediğinde Jax nihayet tabancayı elinden kaptı ve göğsüne iki el ateş edip içerideki bellek çekirdeğini parçaladı.

Messier çöktü, mavi çekirdeğinin parçaları kurşun deliklerinden kayıp gitti, sonra Messier öldü.

Jax, *Tanrıça'm beni affet*, diye düşündü, bellek çekirdeğine nişan almaması gerektiğini biliyordu ama ölmek de istemiyordu.

Jax tabancayı kemerine soktu ve kolu acıyla sızlayınca irkildi.

Kolunu inceledi. Tanrıça aşkına, *cidden mi?* Bir kurşun, kolunun korunmayan tek yeri olan pazısını sıyrıp kanayan bir yara açmıştı. Bu talihsiz bir isabet olmuştu ama neyse ki bu kanamadan ölmezdi.

Yine de izi kalacaktı.

Gerçi artık bunun için endişelenmiyordu.

Bu sefer yıldızları Ana'nın taç giyme töreni günündeki gibi değiştiremezdi çünkü o sırada bilmediği şey, yıldızların zaten alacakları şeyin yerine başka şeyler aldığıydı. Ana kurtulmuş, karşılığında başka biri kurtulamamıştı. Viera Carnelian –Kraliyet Muhafızları Komutanı– abisi Vermion, Leydi Valerio... ve Jax, Ana'yı kurtararak Di'yi lanetlediğini içinin derinliklerinde biliyordu.

Onca şey arasında en çok buna pişmandı.

İkisini birden kurtaramamış olmasına.

Konsolu acil durum güç koruma modundan çıkarmak için parmaklarını üzerinde gezdirip geminin koruma mekanizmalarını etkisiz hâle getirdi ve *Dossier'e* mesaj gönderdi. "Ben Jax. Cevap ver, *Dossier*."

Bir anlığına iletişim sisteminde yalnızca statik duyuldu, sonra bağlantı cızırdadı ve ufukta doğan şafak gibi kaptanın sesi duyuldu. "*Seni gayet net duyuyorum. Yaklaşık üç dakika kırk üç saniye sonra oradayız. Güvende misin?*"

"Mümkün olduğunca güvendedeyim, efendim," diye yanıt verdi.

"*Ana'yı buldun mu?*"

"Hayır ama güvenin bana, Robb onu bulacak. Ana iyi olacak. Sadece o koordinatlara mümkün olduğunca hızlı gelin. Robb ve Ana rıhtım peronundaki bir gökyelkenliyle ayrılacaklar."

Bir duraksama oldu ve Jax bir an kaptanı kaybettiğini sandı ama sonra Siege konuştu, "*Jax, sen de onlarla döneceksin...*"

Jax elleri titreyerek iletişim bağlantısından çıktı. Pişman olacak vakti yoktu. Metal'i operasyon konsolundan itip yerine oturdu. Rıhtım peronu kapılarını açmalıydı yoksa Robb ve Ana buradan canlı çıkamazlardı. Beş dakika yedi saniye sonra orada olacaklardı o yüzden Jax görüşünü yanlış hatırlamadığını uma-

rak o zamana saat kurdu. Kapılar tam açıldığında gökyelkenlide olacaklardı.

Tam komutu programlamayı bitirdiğinde köprünün kapısı *pat* sesiyle açıldı.

Saat beş dakikadan geriye saymaya başladı.

4:59

4:58

4:57

Jax koltuğunda geriye doğru döndü.

Eşikte bir Metal duruyordu, eli kesilmiş kapının iki yanına dayanmıştı. Ama bu android farklıydı. Aynı Messier üniformasını giyyordu ama omuzlarında daha fazla çizgi vardı. Rütbesi daha yüksekti.

Jax tahmin yürütecek olursa, savaş gemisinin İK'siysi – İkinci Kaptan.

Kızıl gözlerini ona çevirdi ve Jax o gözlerden bakan canavarı gördü.

Di.

Jax dudağının içini o kadar sert ısırdı ki dilinde kan tadı aldı ve bu bir anlığına kendini toparladı.

Bu sonun başlangıcıydı. Robb'la bir saniyesi daha olmasını diledi – sadece tek bir saniyecik daha.

"Eh, bu yeni," dedi Di'ye. "Kendini hizmet robotlarına da aktarabiliyor musun? Sokak temizleyicilerine? Çöp toplayıcılarına? Eminim onlarda çok evinde hissedersin..."

İmparator, "Sen olduğunu anlamalıydım," dedi İK'nin ağzından.

4:48

4:47

Sadece biraz daha. Jax kılıcım kınundan çıkardı. "*Gerçekten de biraz tahmin edilebilirimdir,*" diye yanıt verip Messier'in üzerine atıldı.

ANA

“Burasının doğru yol olduğuna emin misin?” diye sordu EOS’ye.

Bütün koridorlar aynı görünüyordu ama Ana bu kapılardan daha önce geçtiğine yemin edebilirdi. Rıhtım peronuna varması gerekiyordu – bir gökyelkenli çalıp buradan defolup gitmesi. Sorun şu ki, bu ölüm gemisinde hiçbir lanet *tabela* yoktu. Savaş gemisi saraydan bile daha kafa karıştırıcıydı ve Ana o koridorlarda o kadar çok kaybolmuştu ki bu egosunu zedelemişti.

EOS *bipleyip* koridordan ileri doğru uçtu. Ana başka pek seçeneği olmadığından onu takip etti. İçeride kararmış Metallerin olduğu, uzak duvarda farklı zırh parçaları gibi çeşitli yedek parçaların sıralandığı bir teknoloji alanına benzer bir yerin önünden geçti. Görünüşe göre KOVAN’ın emrinde sonsuz bir asker stoku vardı ve bu, Ana’yı endişelendiriyordu.

Bu kadar Metal’i nereden bulmuşlardı?

Savaş gemisini gördükçe söylentilere daha fazla inanmaya başlamıştı – KOVAN’ın insanları Metallere dönüştürdüğüne ve sonra onları KOVANladığına. Ama KOVAN, *Tsarina*’dakiler gibi bellek çekirdeği olmayan androidler yaratsa da olmaz mıydı? Böylesi çok daha kolay olurdu.

Bu mantıklı gelmiyordu, tabii henüz bilmediği başka bir şey yoksa.

Koridor boyunca o ve EOS kırmızıyla aydınlatılmış gölgelerde kaldılar, ta ki koridorlardan biri nihayet ilk vardığı zamandan tanıdık gelene dek. Rıhtım peronuna giden asansör yakında olmalıydı.

EOS başka bir kavşakta sola döndü ve birdenbire geriye çekilip hararetle *bi*plemeye başladı.

“Ne?..”

Ana daha kendini doğru düzgün toparlayamadan kavşakta biri ona çarptı ve sertçe yere düştü. Nefesini tutup ona saldıran her neyse o şeyi itmeye çalıştı ama saldıran üzerine oturup onu yere yapıştırdı.

Loş kırmızı ışıktaki saldırganının sarı saçları bakır gibi parlıyordu, elmacıkkemikleri keskin, gözlerinin altındaki oklar ziftten karaydı. Bir saniye... Kaşların o eğimini, dudaklarının aşağı doğru kıvrımını tanıyordu.

Kadın yumruğunu geriye doğru çekerken Ana, “Dur!” diye bağırdı. “*Viera*, benim!”

Kadın donakaldı. Bir an Ana’yı tanımıyormuş gibi ona baktı. Sonra yavaş yavaş yumruğunu indirdi. “Ana?..”

Ana onun altından kıvranarak çıktı, gözlerine pek inanamıyordu. “Sen... sen hayatta mısın?”

Viera’nın gözleri, sanki ikisi hayaletlerin dolaşmadığı bir dünyada birbirlerini gören iki hayaletlermiş gibi Ana’nunkiyle aynı şaşkın bakışla büyüdü. Sonra kendine gelen Viera hemen iki büklüm eğilip alnunu yere bastırdı. “Ekselansları.” Sesi titriyordu. “Ekselansları, lütfen beni affedin. Siz olduğunuzu bilmiyordum...”

Panikleyen Ana hemen Viera’yı ayağa kaldırıp kendi de kalktı. “Hayır... hayır yapma. Dur.”

“Ama Ekselansları...”

“Nasıl hayattasın? Buraya nasıl geldin?”

Şaşırان Viera bir Ana’ya bir robota baktıktan sonra tekrar Ana’ya döndü. “Ben... tutsak edilmiştim ama ne zamandır tutsak edildiğimi hatırlayamıyorum. Beni bir yere götürüyorlardı. Sonra ışıklar kesildi ve kaçmayı denemeye karar verdim. Siz burada ne arıyorsunuz? Nasıl hayatta kaldınız?”

"Bu uzun bir hikâye. Hadi gel, rıhtım peronu o kadar uzakta değil. En azından öyle sanıyorum." Ana, Viera'yı bileğinden tutup onu koridorda asansöre doğru çekti.

Ama orada şimdiden biri vardı.

Yabancı nihayet onların ayak seslerini duyup arkasını döndü, bir an sonra da Viera kendini adamın üzerine atıp onu boğazından yakaladı ve yabancıyı kapalı asansör kapılarına yapıştırdı. Ana cırtlak kırmızı acil durum ışığında adamın darmadağın kahverengi buklelerini ve çenesindeki kirli sakalı seçebildi. Bir de Valerio mavisini gözlerini.

"*Merhamet edin!*" dedi yabancı hırıltılı bir sesle.

Ana gözlerini kırıştırdı. "*Robb? Viera, o Robb!*"

Robb boğazını bırakması için kızın bileğine vurunca Viera onu bıraktı. Robb nefes nefeseydi. "*Tanrıça'nın kıvılcımı aşkına. Vee?*"

Viera bir an ona gözlerini kırıştırtarak baktıktan sonra, "*Robert. Boyun... uzamış,*" diye cevap verdi.

"*Sen de hayattasın?*"

"Burada olduğuna göre seni Siege mi gönderdi?" diye ekledi Ana umutla.

Robb ona incinmiş bir bakış attı. "*Ben kendimi gönderdim, sağ ol be...*"

"O zaman kaptan nerede?"

"Yolda. Rıhtım peronuna gitmeli ve buradan çıkmalıyız, Jax de bizimle orada buluşacak," diye ekleyip omzunun üzerinden bir bakış attı. "*Oraya gidebileceğimizi varsayarsak.*"

Sanki bunu bekliyormuş gibi koridorun uzak ucundan bir Messier devriyesi geldi. Öndeki ikisi yumurta şeklinde ışıklar taşıyordu.

Robb, "*Muhtemelen yola koyulmalıyız,*" diye ekleyince Ana da hemfikir oldu.

Beraber asansör kapılarını çekip açtılar. Uzun bir kâbustan sonra görünen ışık huzmesi gibi, yıldızıışı aralanan kapıdan içeri süzüldü. O kadar parlaktı ki Ana yüzünü buruşturdu. Asansörün dış duvarı kalın camdan yapılmaydı ve uzaya...

...savaş gemisine doğru ilerleyen ve kraliyet arması taşıyan bir uşkuna filosuna bakıyordu. Düzinelercesi vardı – sayılamayacak kadar fazla. Ana, onun kaçmamasını sağlamak için geldiklerine dair berbat bir hisse kapıldı.

“Nasıl... gideceğimizi söylemiştin?” diye sordu dalgın dalgın ama Robb başını iki yana salladı çünkü biraz önce her nasıl gideceklerse kesinlikle artık o yoldan gidemezlerdi. Bunca uşkuna dışarıda beklerken değil.

E0S yavaşça *bipl*ledi.

Birdenbire siyah ve krom bir şerit uşkuna hattını bıçak gibi kesip arkasında gökyelkenli parçaları bıraktı.

Dossier.

Gelmişti.

Robb, Ana’nın elini tutup sıkı. Kız da karşılık verdi. Robb, “Buradan çıkıyoruz,” diye güvence verdi ona. Sonra kızın elini bırakıp aralıktan kabloya doğru atladı. Asansör iki kat yukarıda durmuştu o yüzden yol aşağı kadar engelsizdi. Viera peşinden koştu ve onu takip etti.

Devriyenin sesi yaklaştı. Fener ışıkları duvarlardan yansıyor, kırmızı acil durum ışıklarını bulanık bir pembeye dönüştürüyordu.

“E0S, önden git... E0S?” Ana, robota baktı.

Robot sessizce havada süzülüyordu, sonra bombeli lensini Ana’nın alnuna değdirdi –sanki ona endişelenmemesini söylemiş gibi, bu geçmişte Di’nin pek çok defa yaptığı bir şeydi– ardından koridorda hızla ilerledi ve gölgelerin arasında kayboldu.

“E0S!”

“Ana!” diye bağırdı Robb yukarı.

Ana alnında E0S’nin değdiği noktaya dokundu ve kararını verdi. E0S ne yaptığını biliyordu ve Ana ona güvenmek zorundaydı. Asansör kablosuna atladı ve Robb’la Viera’yı savaş gemisinin karanlık derinliklerine doğru takip etti.

ROBB

Rıhtım peronunu gören gözleri bayram etmişti. İniş alanında bir sıra gökyelkenli uzanıyordu ve devasa rıhtım kapılarının cam pencerelerinden dışarıdaki silahlı çatışmayı kısmen görebiliyordu. *Dossier* uşkunaları oyalıyordu ama Robb kaptanın daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Uzun süre dayanmasına gerek olmayacağını umuyordu.

Jax neredeydi? Robb paltosundaki holo-pad'i kontrol etti. Buradan çıkmak için iki dakikadan az süreleri kalmıştı.

Endişeyle iletişim bağlantısına dokundu. "*Ma'alor?*"

Sadece statik duyuldu.

Endişelenmemeliyim. Burada olacak, diye düşünüp en yakındaki gökyelkenliye doğru ilerledi. "Ben bu şeye düz kontak yaparken siz de nöbet tutun," dedi Ana'yla Viera'ya.

"Ama Jax'i beklemeyecek miyiz?" diye soran Ana, sanki Jax'in belirmesini umuyormuş gibi tekrar etrafına bakındı.

"Bekleyeceğiz. Sadece gemiyi hazırlayacağım." Robb aracın ön camını açma düğmesine bastı. Cam kubbe ârında açılınca Robb içeri atlayıp yolcu koltuğuna doğru kayd. Konsolun altında devrelere açılan ufak bir panel vardı.

Neon Şehir'den hatıralar aklına üşüşmeye başlamıştı.

Düşünme. Sadece birkaç kabloyu çaprazla ve...

“Yukarıdaki şey köprü mü?” Viera tavanı işaret etti.

Robb dalgın dalgın bakışlarını yukarı kaydırды ve bunu yapmamış olmayı diledi.

Dört bir yanı pencerelerle kaplı bir oda tavandan aşağı doğru çıkıntı yapıyor ve savaş gemisinin ucuna doğru uzanıyordu. Köprü. Karanlık olsa da Robb içerideki iki silueti seçebiliyordu. O gümüş rengi saçları nerede olsa tanırdı.

“Jax,” diye mırıldandı dehşetle.

“Ve de İK,” diye ekledi Viera. Jax’ın bir ışıklılıcının savruluşundan güçbela kaçışını izlediler... ardından başka bir hamleden de ucu ucuna kurtuluşunu. “Canlı çıkamayacak.”

Sikerler.

Robb şimdiden sevdiği iki insanın ölümünü izlemişti. Birini daha izlemeyecekti – tekrar değil. Yardımcı olabilecekken değil.

Rıhtım peronunun diğer ucundan gürültülü, tiz bir ses geldi. Metal eller kapıdaki çatlağın arasına girip kapıyı zorla açtı. Zamanları kalmamıştı. KOVAN onları bulmuştu.

İki kabloyu birbirine değdirdi. Bir kıvılcım çıktı. Konsol kırparak canlandı, holo-ekranlar solar çekirdek enerjisini ve oksijen seviyelerini gösterdi. Ekranda titreşerek bir sayaç başladı, geriye doğru sayıyordu.

00:08

00:07

00:06

Robb panikle, *Rıhtım peronunun kapılarının açılmasına kalan süre*, diye fark etti. Jax komutu kontrol odasından vermiş olmalıydı. *O aptal, küstah, çekilmez...*

Ana’yla Viera’ya, “Binin... HEMEN!” diye emredip tekrar sürücü tarafına kaydı. Ana yolcu koltuğuna geçti, Viera ise arkadaydı.

Messierler hızla gelip iniş rampasına koştular, kılıçlarına, baltalı kargılarına ve Metroidlerine uzandılar. Robb gökyelkenlinin ön camını kapayıp kilitledi.

“Robb!” diye bağırdı Ana, “Geliyorlar!”

00:03

00:02

Robb püskürtücüleri ateşledi.

00:01

Rıhtım peronunun kapıları ardına kadar açıldı ve korkunç bir uğultuyla onları uzaya fırlattı.

JAX

Jax nefesini düzenlemeye çalışarak, "Hay aksi, görünüşe göre Ana kaçıyor... yine," dedi. Robb'la Ana'yı taşıyan gökyelkenli bir girdap şeklinde uzaya fırladı, arkasında da en az bir düzine Messier ölüsü vardı. Jax onlara arkasını dönüp bitkin bir şekilde pencereye dayandı. Boynundan aşağı, uzay giysisinin yakasından içeri ince bir ter damlası aktı. Bunu sadece Robb ve Ana uzaklaşana dek sürdürmesi gerekiyordu.

Kaderi buydu. Bunu yıldızlarda görmüştü.

İK gökyelkenliye, sonra yine sessizce Jax'e baktı.

Jax, "Neden diğer bütün Messierleri görevlendirmedin? Şu odalardakileri? O zaman kaçmazdı," diye ekleyip kolunun tersiyle alnındaki teri sildi.

İK ışıkkılıcını elinde fırıl fırıl döndürdü. "*Nicelik değil nitelik, nan çar,*" diye yanıt verdi ve seste Di'yi duymamak imkânsızdı. Daha doğrusu, KOVAN'dan sonra Di'den geriye ne kaldıysa onu. Messier boş elini Robb'la Ana'nın kaçtığı gökyelkenliye uzattı. Gökyelkenli sarsıldı – sanki Di gökyelkenlinin kontrolünü ele geçiriyor gibiydi.

Ak'va. Jax, Di'nin *bunu* yapabildiğini bilmiyordu.

"Hayır!" diye bağırıp İK'ya doğru atıldı, ne yapabileceğinden emin değildi ama *bir şey* yapacaktı...

Tepelerindeki havalandırma boşluğundan gürültülü bir pat sesi geldi ve tavandaki ızgaradan ufak, kare şeklinde bir robot fırladı. Uçarak Metal'e yaklaştı ve yanından ince kollar çıkarıp İK'nin boynuna, kablo şebekesine soktu.

EOS'nin lensi ışıltılı bir beyazla parladı.

"Hınn!" Messier sarsıldı, gözleri titreşti. Elini indirdi ve gökyelkenli uzaya doğru fırladı.

Işıltı köprüyü kaplarken Jax irkilip gözlerini örttü.

İK'nin içindeki İmparator, "Git başımdan!" diye bağırıp robotu tuttu.

İK, EOS'yi pencereye fırlattı. EOS yerde Jax'in yanına düştü. Jax pencereye daha fazla yaslanıp doğrudan camdan içeri geçebilme-yi diledi.

İK titredi, üniformasının nişan ve düğmelerinde elektrik dolaşırken Messier ışıklılcını Jax'e doğru kaldırdı. "Sen."

Bu, Robb'un yıldızlarında gördüğü görüntüydü – öleceği an. Kılıç kalbine saplanıp onu cam pencereye yapıştıracak, orada da kan kaybından ölecekti. Eskiden bu kâbustan nefes nefese uyanır, Robb da ranzasından çıkıp onunkine girer ve Jax'e her şeyin iyi olacağını söylerdi.

Ama iyi olmayacaktı. Asla. Çünkü bunu durduramayacağını biliyordu.

Durdurmaması gerektiğini.

İrkilerek yüzünü ekşitip suratını korumak için obsidyen bilekliklerini kaldırarak acıyı, yakıcı kesiği bekledi. Di kılıcı sapladı...

EOS'ye.

Orada kılıç pencereye saplandı ve kaldı. Jax'in kalbi boğazında atıyor gibiydi.

Yıldızlar değişmişti ama onları kim değiştirmişti?

Jax pencereye dayandığı yerden doğrulmaya çalıştı ama altındaki cam çatırdadı. Solani donakaldı. Işıkkılıcı etrafındaki cama çatlaklar yaydı, dört bir yana doğru yıldırım gibi uzanıyordu. Çatlaklardan tiz bir ısıklık sesi geldi, oksijen dışarı kaçıyordu.

İkisinden biri ışıklılcını çıkarırsa pencere dayanmazdı.

İmparator acı çekiyormuş gibi irkilip, "*Lanet şey,*" diye mırıldandı. İK'nin gözleri titreşti, sonra bedeni yine titredi.

Camda bir çatlak daha oluştu.

"Onu yakalayamayacaksın," dedi Jax. "Her zaman senden bir adım önde olacak. Seni durduracak. Seni geri getirecek."

İmparator pencereden dışarı baktı ama gökyelkenli çoktan gözden kaybolmuştu. "*Beni geri mi getirecek?*" Güldü ve İK'nin bedeni yine sarsıldı. Aralarında santimler kalana dek Jax'e doğru emekledi ve Jax, Messier'in arızalanan optiklerinden bakan canavara gözlerini dikti.

Di'yi çarpıklaştıran karanlığa.

Ah vent'a nazu mah, diye mırıldandı zihninde, onca ay önce sarayda duyduğu fısıltıda hafif bir değişiklik olmuştu. O sırada bu, gelmeye dair bir vaatti; şimdi ise gerçekleşmiş bir vaat. *Ah vent'a nazu morah.*

Uçlardan geldim, diye çevriliyordu. Sondan geldim...

Jax gözünün ucuyla bir gökyelkenlinin köprüye yanaştığını fark etti.

Robb.

İmparator, "*Sana bir sır vereyim, nan çar. Onun saklanıp da benim onu bulamayacağım hiçbir yer yok,*" diye fısıldayıp bakışlarını Jax'in arkasındaki yaklaşan gökyelkenliye kaldırdı. "*O benim.*"

"Ah, metalkafa" –ışıklılıcının mavi-beyaz parıltısı onları aydınlatıyor, ölümün eşiği onları ay doğumunun rengine bürüyordu ve Jax, İK'nin metalik yüzüne, Di'ye baktığında korkmuyor olmayı diledi– "*sen de onundun.*"

Sonra ışıklılıcını kapıp dua etti...

Tanrıça'm, bana ışık ver.

...ve kılıcı çekti.

Pencere çöktü. Uzay onu buz gibi parmaklarıyla kavrayıp dışarı doğru çekti.

O anda, Di elini yakaladı...

İçini tuhaf, her yanını karıncalandıran bir his kapladı. Bu hissi

biliyordu, Messier'in metal parmakları onu tutmaya çalışarak bileğinin ince derisine değdiğinde...

Görü onu o kadar somut şekilde ele geçirdi ki Jax sarsılıp uzaktaki galaksiye doğru döne döne yükseldi. Bu daha önce güçlerini kullandığı seferlerden farklıydı, basit bir takımyıldızı serisiydi ama bu yıldızlar...

Her yerdeydiler.

Geçmişte. Gelecekte.

Uzaktaki galaksiler ve birdenbire bir sonraki güneş – koskoca ömürler, hepsi sanki tek bir dokunuşta yaşıyormuş gibi birbirine geçiyordu. Kenetlenmişlerdi, parlak, yakıcı ve... ve... *canlıydılar.*

Sanki tek bir yıldız değil, pek çok yıldız görüyor gibiydi. Çok fazla.

Yıldızlardan yapılma bir ruh.

Gücünün gerilip incelendiğini, içindeki ışığın nefesini çalacak kadar korkunç hızdaki tek bir canlı parıltıyla yanıp tükendiğini hissetti. Gözlerinin önünde görüntüler uçuşup etinin içinde fırl fırl döndü, bir feryat kadar gürültülü bir şarkıda incelikli bir vals yapıyorlardı.

Robb'a veda etmek istiyordu. Veda edebilmeyi diledi. Veda etmediği için pişman oldu.

Ama buna vakit kalmamıştı ve kendi ruhunda binlerce başka ruhu okuyacak kadar ışık yoktu. Bu, karanlık bir odada yitip gitmek gibiydi; artık nefes alamayana, düşünemeyene, var olamayana dek her bir gözeneğini terk etti ışık – o kadar hızlıydı her şey bir anda bitiverdi.

Bir an Jax oradaydı, sonrakinde ise yitmişti ve bedeni uzayın soğukluğuna doğru süzüldü.

II

YILDIZSIZ

İMPARATOR

Solani elinden kayıp gitti, dudakları solup morardı, tenini buzlar kapladı, eflatun gözleri kocaman olmuştu ve boş bakıyordu.

Patlamış ampuller gibi.

Tekrar uzanmaya çalıştı ama uzay onu fazla uzağa çekmişti. Solani... o Solani'yi *hatırlıyordu*. Çok daha gençken, on üç yaşındayken bir masada oturmuş, Hain Baht'ta el üstüne el kazanıyor, ağzının kenarındaki kürdanla kartlarının üzerinden sırtıyordu. "Para koymak ister misin?" diye sordu hatırası.

"Bu âdil olmaz," diye yanıt verdi tuhaf bir ses. Çarpık, statik gibi karmaşık – hasarlı bir ses kutusu. Kendisinin mi? Ama... bir yandan da değildi.

"Hadi ama, metalkafa! Elindekini kullanırsan her şey âdildir."

"Ben bu özelliklerle yaratıldım."

Sonra Solani öncekinden de daha kocaman sırtmıştı. "Ben de."

Şimdi o Solani ölmüştü.

Ölmüştü.

Ölmüştü.

Neden önemsiyorsun ki? diye sordu kendine. *Neden önemsiyorsun? Ölmüş olmasını neden önemsiyorsun? Neden önem-*

Zihnini bir ses doldurdu. Bir çığlık... Kendininki mi? Programını akkor bir hançer gibi kesti ve İmparator bu sestten irkilerek

geri çekildi. İK'den çıkıp Demir Saray'ın yatak odasındaki bedene döndü. Nevaeh'ten yeni dönmüştü, üzerinde hâlâ pırlantalarla süslü siyah peleriniyle altın takıları vardı ve tek başınaydı. Oda karanlık ve sessizdi. Kızıl perdelerden içeri ay ışığı giriyordu, ışık o kadar parlaktı ki gözlerini acıtıyordu.

O *konserve açacağı* her ne yaptıysa –nasıl bir kötücül yazılım yerleştirdiyse– dişlerinin gerisinde cızırıyordu. Elini göğsünün üzerindeki kumaşa geçirdi, tırnakları oradaki derisine battı. Dizlerinin bağı çözüldü ve yere çöktü.

Sen de onundun, demişti Solani.

Şimdi ise ölmüştü.

Solani ölmüştü ve İmparator bunu önemsemiyordu. Önemsemiyordu. Önemsemi–

Ciğerleri olmamasına rağmen göğsü yanıyordu. Soluk almaya çalışarak ağzını açtı, nefes alamadığını, nefes almadığını biliyordu ama yine de bu boğuluyormuş gibi hissediyordu. Ses kutusu statikli, kesik bir ses çıkardı. Hırıltılı. Elini göğsüne götürüp denedi...

...yapamadı.

Nefes al.

Bu hissi bir şekilde biliyordu. Çok yakından biliyordu.

Ölmek gibiydi.

Ya da belki ağlamak gibi.

İkisi birden.

O konserve açacağı ona ne *yapmıştı* böyle?

Neden o robota *konserve açacağı* diyordu?

Elini pelerinine takılı Valerio armasına dolayıp dişlerini sıkı. Yanağındaki dikişler elektrik akımıyla tıslıyor, teninde cızırıyordu... ve deri yarılıp altındaki parlak çeliği ortaya çıkardı, topraktaki bir maden damarı gibiydi...

O sırada keskin bir korkuyla bir anlığına KOVAN'ın şarkısını duyamadığını fark etti.

Fakat sonra melodi geri gelerek bütün acısını alıp götürdü. Solani ölmüştü.

Ama bunu önemsemiyordu.

ROBB

Elara'nın da Robb'un da gökyelkenlileri *Dossier*'in kargo bölümüne inmesiyle birlikte gemi solar püskürtücülerini ateşleyip yola koyuldu. Robb ön camı zorla açmadan önce gövdeye tekrar basıncı sağlanması için doğru dürüst beklemedi bile. *Dossier* alçalıp dönerek uşkunlardan kaçmaya çalışırken Lenda da merdivenlerin altındaki cephanelikte onları savuşturuyordu.

Viera gökyelkenliden fırlayıp gemiyi kalın çelik kordonlarla bağladı, sonra Xu'ya yardım etmek için diğer gökyelkenliye gitti.

"Talle!" diye bağırdı Robb telaşla. "Talle!"

Jax arka koltukta gözleri yarı açık, dudakları morarmış hâlde yatıyordu ve Jax uçup gitmeyecek olmasma rağmen Ana onun paltosunu sımsıkı tutuyordu. Buzlar dağılmış saçlarına yapışmış, paltosunun düğmelerini kaplamıştı. Ölümünden bile daha solgundu; nefesleri kısa ve kesik kesikti.

"Talle nerede?" diye bağırdı Robb.

Siege interkomdan konuştu, sesi dışarıdaki gümbürtülü silah seslerinin ve püskürtücülerin uğultusu üzerinden yankılanıyordu. "Aşağıya gelemez."

"Ama..." Robb söyleyeceklerini yutup dudaklarını büzdü. Pekâlâ. Pekâlâ. Jax'in onun sorumluluğundayken ölmesine izin vermeyecekti. Elinden gelebilirse. Ellerini Jax'in kollarının altına

sokup Ana'ya, "Onu revire götürmeme yardım et ama tenine dokunma," dedi.

Ana ona şaşkın bir bakış attı. "O ölüyor, Robb..."

"Lütfen."

"Peki." Kız, Jax'i arka koltuktan kaldırmaya, kargo bölümünden geçirmeye ve revire taşımaya yardım etti. Oğlanı bir sedyeye kaldırdılar ve Robb başparmağını Jax'in paltosunun dışına, dirseğinin içine bastırdı. Hâlâ nabızı atıyordu ama çok hafifti.

Ölmedi, dedi Robb kendi kendine. Ölmedi.

Sonraki birkaç dakika hızla akıp geçti. *Dossier* uşkunlardan kaçmaya çalışırken gemi yan yattı ve kargo bölümünde gevşek duran şeyler yuvarlanıp bir taraftan diğerine sürüklendi. Gökyelkenliler çelik kayışlarına o kadar sıkı bağlanmıştı ki sadece tiz bir ses çıkardılar. Solar çekirdekten bir acil durum sireni geldi ve Viera hemen bunu düzeltmek için makine dairesine daldı. Bir füze geminin fazla yakınında patladığında duvarlardaki vidalar sarsıldı ve ışıklar titreşti.

Robb anlamıyordu. Jax *kan kaybetmiyordu*, hiçbir uzvu eksik değildi. Uzayda belki sadece beş saniye kalmıştı. Robb, Akademi'de kendilerini yanlışlıkla daha uzun süre uzaya atan ve gülerek hayatına devam eden oğlanlar tanıyordu.

Ama Jax neden... neden...

O ölmüyor, dedi kendi kendine. Ölmüyor.

Gemi yeni bir ağır top ateşinden kaçarken solar çekirdeğin uğultusu *Dossier*'in gövdesinde yankılandı. Gemideki her şey hareket edip yerçekiminin gücüyle geriye doğru kaydı. Robb'un metal kolu fırlayıp Jax'i sedyeden düşmeden yakaladı. Jax'in kafası yana kaydı, gözleri neredeyse açılmıştı, çarpışan kırmızı devler gibi fevkalade bir erik rengindeydi. Robb'un ardına bakıyordu, o kadar uzağa bakıyordu ki hiçbir şey görmüyordu.

Robb korkuyla metal elini Jax'in ağzının hemen üzerine tuttu.

Ama cilalı gümüş kaplamayı buğulandıracak nefes yoktu.

"Galiba nefes almıyor," dedi yüksek sesle ama kendi sözlerini tam olarak idrak edemedi, ta ki Ana dolaplardan birine dalıp eski

bir yaşam destek sistemi çıkarana dek. Robb daha önce pratikte kullanıldıklarını görmüştü ve Akademi’de temel tıp dersi almıştı ama bu sistem ikisinden de eskiydi. Bir santim yanlış konulursa, yaşam destek sistemi Jax’in hayatını kurtarmak yerine onu öldürdü.

Robb sadece yaşam destek sistemine bakakaldı, beyni durmuştu.

Ana, “Robb,” diye çıkışıp onu sersemlemiş hâlinden çıkarıverdi. Yaşam destek diskini Robb’un eline tıktı. “Sen yapmazsan ben yapacağım.”

Sen kumar oynamazsan ben oynayacağım.

Robb’un parmakları diski kavradı. “Gömleğini açmama yaram et.”

Ana’nın botundan çıkardığı çelik hançerle Jax’in paltosunu ve en sevdiği ipek gömleği kesip göğsünü açığa çıkardılar. Robb’un sarayda Jax’in ses tasmaını çıkardığı zamandan kalma yıldız yağmuruna benzer eski bir yara izi vardı, kolunda ve gövdesinde yer yer birkaç başka iz daha. Jax sağ kolundaki izi nereden almıştı? Ya da sol tarafındaki kesiği? Bunlar Robb’un bilmediği hikâyelere aitlerdi – eğer bunu yanlış yaparsa *asla* öğrenemeyeceği hikâyelere.

Yaşam destek sistemi yaklaşık el genişliğinde bir diskti. Tozlu ve kenarları paslıydı, Robb hâlâ çalıştığını umuyordu. Tıp dersinden ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı ama açıkçası bu dersi sadece zorlanmadan iyi not alabilmek için seçmişti. Kolay *olmamıştı* – bu da kolay değildi. Geçen her saniye, Jax’in yitip gittiği fazladan bir saniyeydi. Robb sakinleşmeye çalışarak dişlerinin arasından nefes aldı, yuvarlak parçayı Jax’in göğüs kafesine, umuyordu ki ciğerlerinin olduğu yerin üzerine yerleştirdi ve parçanın ortasındaki düğmeye bastı. Merkezden parlak beyaz bir ışık yayılıp diskin kaplamasının arasındaki ince çizgilere doğru ilerledi ve disk tiz bir tıs sesi çıkardı. İğneler Jax’in göğsünü korkunç bir şapırtıyla delince Solani’nin bedeni sarsıldı.

Sistem uğuldadı ve Jax birdenbire kesik bir nefes aldı, sırtı

sedyeden kıvrılarak yükseldi, elleri yumruk oldu ve tekrar geri düştü. Yaşam desteği tekrar tıkırdayınca Jax nefes aldı ve nefes verdi.

Nefes aldı. Nefes verdi.

Reviri hafif, düzenli bir *bipleme* sesi doldurdu.

Jax'in kalp atışları.

Yaşıyordu.

Robb yavaşça sedyenin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Yüzünün kenarından bir damla ter akıyordu ve titreyen eliyle teri sildi.

Ana koltuklardan birine çöktü. "Tanrıça'm," diyebilirdi sadece.

Robb da aşağı yukarı benzer hisler içindeydi.

Karı kulaklarında uğuldamayı kestiğinde Robb her şeyin sessiz olduğunu fark etti. Silahlı çatışma kesilmişti, bu da *Dossier*'in uşkunalarından kaçtığı anlamına geliyor olabilirdi yalnızca.

İnterkom cızırdadı ve Siege'in sesi geldi. "Rapor verin. Jax nasıl?"

Robb bacaklarını bulup yerden kuvvet alarak kalktı, sedyenin etrafından tökezleyip interkoma yaklaştı ve sesini karşıya iletecek düğmeye bastı. "Kaptan, Jax'i yaşam desteğe bağlamak zorunda kaldık. O... o nefes almayı kesmişti ve..."

Ona ne kadar bağlı kalırsa, yaşam destek ünitesinden çıkma ihtimali o kadar düşecek. Üstelik nefes almayı niye kestiğini bile bilmiyoruz.

Ama kaptan zaten Robb'un söylemediği şeyleri biliyor gibiydi.

Kaptan, "Peki. Lenda, dümene geç. Ben aşağı iniyorum," diyip bağlantıyı sonlandırdı.

Robb duvar olmasaydı hâlâ ayakta durabileceğinden bile emin değildi. Bu, annesinin ve babasının ölümüne çok benziyordu.

Hiçbirini kurtarmaya gücü yetmemişti.

Kaptan bir an sonra merdivenlerin tepesinde belirip kargo bölümünü inceledi. Elara ve Xu gökyelkenlilerin önünde oturuyordu, Viera da makine dairesinin kapısındaydı. Eşyalar devriliş yerde sürüklenmiş, malzemeler konfeti gibi etrafa saçılmıştı.

Kaptanın saçları turuncu-kızıl parlıyor, kahverengi teniyle daha da göze çarpıyordu. Talle, Siege'in arkasındaki kapıdan geldi ve kaptan kırmızı ceketini çıkarıp merdiven tırabzanının ucuna tatkarken onu takip etti.

Robb revirin kapısında Siege'i karşıladı. "Nefes almıyordu ve bunun sebebini bilmiyoruz ve Ana'yla ben denedik... buna mecbur kaldım... yaşam destek ünitesi çok..." Robb'un boğazından bir hıçkırık yükselirken omuzları sarsıldı.

"Ah, canım." Kaptan içini çekip Robb'a sarıldı.

Robb yüzünü onun omzuna gömdü ve kendini toparlamaya çalıştı, dağılan tek kişi kendisiymiş gibi hissediyordu. "O... o... nefes..."

Ama kelimeleri söyleyemiyordu.

O yüzden Ana onun yerine konuştu. "Neden nefes almayı kestiğini bilmiyoruz, hiç mantıklı değil. Gayet iyi ama... öylece nefes almamaya başladı. Sanırım... sanırım bir doktora ihtiyacı var."

Talle başını iki yana salladı. "Bize hizmet verecek hiçbir hastane yok."

"Xourix?"

Siege içini çekti. "Daha şimdi dün gece yağmalandığı haberini aldık. Messierler tarafından."

Ana irkildi. "Peki Xourix'teki herkese ne oldu?"

"Tutuklandılar ya da KOVANlandılar."

"Ah," dedi Ana usulca.

Xourix son altı ayda Siege ve donanmasının inşa ettiklerinden kalan dört sığınaktan biri olmuştu. En büyük ve en güvenli olanıydı. Messierlerin krallığın ucuna kadar gitmesi...

Xourix yoksa, kaptan haklıydı: Onlara hizmet verecek hiçbir hastane yoktu. Şehrin kenar mahallelerindeki bir barda tutuklanacaklardı neredeyse; bir tıbbi tesise ellerini kollarını sallayarak girmelerine imkân yoktu.

Sessizlikte Jax'in yaşam destek ünitesi tekrar tekrar öttü.

İçeri çekilen bir nefes, dışarı verilen bir nefes, kalbini attırma-

ya, kan dolaşımını sağlamaya devam ediyordu. Soluk tenini hafif bir ter tabakası kaplamıştı, sanki ışıltısını kaybetmiş gibiydi, bu da oluşan morluklarla daha da çok vurgulanıyordu.

Biri kısık sesle ksürdü.

Ses herkesi irkiltti. ksüren Elara'ydı. Robb onun burada olduğunu unutmuştu. Elara ağırlığını bir ayağından ötekine verdi, yanında da Xu duruyordu. "Burada yeni olduğumu biliyorum ama neden onu evine götürmüyorsunuz?"

Evine mi?

Bu kelime Robb'un kalbini ağırlaştırdı.

Orası Jax'in asla bahsetmediği tek yerdi; yasak bölge olan, gözlerine soğuk bir bakışın sızmasını sağlayan ve hızla konunun değişmesine sebep olan tek konuydu. Evi iyi bir yer değildi - Robb bu kadarını biliyordu.

"Onun evi *burası*," dedi.

Elara ona tuhaf bir bakış attı, sonra gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ah. Sen... bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi?"

Kaptan cevap vermeye davranırken Xu'nun monoton sesi devreye girdi. "Eğer ar'a yardımcı olabilecek tek bir yer varsa orası da evidir. Zenteli."

ar.

Robb... Robb bu kelimeyi biliyordu.

Sürekli laf arasında söylenirdi. Akademi'de fısıldandığını veya Hain Baht gruplarında bahsedildiğini kaç kere duymuştu? Kaçan ve paralı askerlerin elinde ölen kayıp ar. Solani kraliyet ailesinin geriye kalan son üyesi, İhtiyar Heyeti tarafından halklarını yönetmesi için seçilen kişi.

Bir ar.

Bir prens.

Jax.

ANA

Siege hiç vakit kaybetmeden Zenteli'yi aradı. Sanki bunun eninde sonunda olacağını biliyormuş gibiydi. Şehrin yetkili liman makamına doğrudan özel bir hattı vardı, bu da tuhaftı çünkü genelde *Dossier* aradığında askerler onları tutuklamaya gönderilirdi, onları karşılamaya değil.

İletişim bağlantısı cızırdadı ve bir ses duyuldu. "*Aven'ta za mar Dossier.*"

Bu, Eski Dil'di.

Siege de aynı şekilde cevap verdi. Ana, Siege'in Eski Dil'i bildiğinin farkında değildi, en azından daha önce hiç bu dili konuştuğunu duymamıştı. Eski Dil'i sadece Demirkanlıların ve Solanilerin bildiğini sanıyordu.

Adam ortak dilde, "*Personel gelip nan çarı sizden alacak,*" diye yanıt verdi. "*Hazır olun.*"

"*Da'thoren,*" dedi Siege. Ana en azından bunun teşekkür edirim anlamına geldiğini biliyordu.

Zenteli Iliad'daydı. Eros'un yörüngesinde oldukları noktadan bir milyon ışık yılı ötedeymiş gibi geliyordu ama yıldızkalkandaki hesaplamaya göre sadece yarım günlük uçuş mesafesindeydi. Siege kalkanın köşesine bir sayaç açtı ve sayaç varış noktalarına

doğru geri saymaya başladı. Ana sessizce iletişim konsolundan sayacı izledi, parmaklarını yumuşak kolçağa sertçe geçirmişti.

Daha çok zaman vardı.

Siege kokpitin arka duvarındaki acil durum katlanır sandalyelerinden birinde oturan Elara'ya, Neon Şehir'de ve savaş gemisinde KOVAN'ı şaşırtmak için kullandığı gizleme cihazlarından bir tane daha yerleştirmesini talimat verdi. Kodlar *Dossier*'in kullandıklarından daha karmaşıktı ve onları arayan uzay araçları tarafından ne kadar az yerleri saptanırsa Zenteli'ye o kadar hızlı varırlardı. Her saniye önemliydi.

Ama ya yaşam destek ünitesi...

Ana sertçe yutkundu, tırnakları hâlâ iletişim koltuğunun kolçağındaydı. *Bunu düşünme*, diye talimat verdi kendine. *O iyi olacak. İyi olacak...*

Neden kendini ikna edemiyordu?

Kokpit kapısına hafifçe vuruldu ve Xu başını sokup Talle'in yahni yaptığını bildirdi, kaptan da Elara'ya gidip yemek almasını söyledi.

Onlar gidince kaptan, "Yemek yemeyecek misin, canım?" dedi.

"Çok aç değilim."

Kaptan onunla yüz yüze gelmek için pilot koltuğunda döndü ve Ana'nın düşüncelerini okuyormuşçasına, "Jax'in başına gelen senin suçun değildi," dedi.

Ah – ah, bu her şeyi daha kötü hâle getiriyordu. Ana, kaptanın ona kızmasını ve bir sonraki sefer daha iyi iş çıkarmasını söylemesini istiyordu çünkü o zaman en azından sonraki sefer olacağını bilirdi. Jax'in... bunun...

Kaptan anlamıyordu işte.

Ana, "Arkadaşlarımı bile kurtaramıyorsam Büyük Karanlık'ı nasıl durdurabilir, Metalleri –Di'yi– KOVAN'dan nasıl kurtarabilirim?" diye sordu. "Bu imkânsız."

"Böyle deme." Siege öne, iki koltuğu birbirinden ayıran kon-

solun üzerinden eğildi ve gözyaşlarını silmek için başparmağını Ana'nın yara iziyle kaplı yanağında dolaştırdı. "Sana işler zorlaştığında pes etmeyi öğretmedim, değil mi?"

"A-ama o savaş gemisinde ne olduğunu da görmedin. Çok korkunçtu. KOVAN'la hapistim ve Robb'la Jax elektriği kesseydi bana işkence yapacaklarını biliyorum – bana işkence yapacağını *söyledi*." O – Di ama Di değil. Onun Di'si değil. "*Çaresizdim*. Ben... ben ne yapacağımı bilmiyorum. O şeyi *nasıl* yenebiliriz bilmiyorum. Altı aydır deniyoruz ve... Tanrıça'nın sevdiği insanları kurtarabilmesi gerekmez mi?" Gözleri yaşlarla yanıyordu. "Eğer ben Tanrıça'ysam o zaman kurtarabilmem..."

Ana ağlamamaya çalıştı, gerçekten uğraştı. Ama son yirmi dört saat artık yakasına yapışmıştı. Kaçışı, esir düşüşü ve savaş gemisi – üstelik Jax'in uzaya çekiliş ânını kafasından atamıyordu, camın bedeni etrafında parıldayışını, ışıklılıcının pırıl pırıl ışıldayışını, o korkunç İK'nin sanki onu tutmak istemiş gibi ona uzanışını. Ana, Jax'i gökyelkenliye çektiğinde eline ne kadar soğuk geldiğini düşünmeyi kesemiyordu. Dudaklarının morarmış olduğunu. Nefes almayı kesmiş olduğunu.

Omuzları sarsıldı ve yanaklarından aşağı yaşlar dökülmeye başladı, Jax'in ölmesini istemiyordu. Bu, ruhuna kazınmış yeni bir can olurdu, şimdiden onun için ölmüş insan sayısına eklenirdi.

Barger. Wick. Riggs. Di. Jax.

Ana onların hayatlarına değmezdi. Tanrıça olsa bile.

Kimse başka birinin hayatına değmezdi.

Siege onun ellerini sımsıkı tuttu. Kaptanın parmaklarında soluk renkli ufak yara izleri vardı. Eğilip dudaklarını yumuşak bir öpücükle Ana'nın alnına bastırdı. "Git dinlen, canım," dedi nazikçe.

Ana muhtemelen hiç uyuyamayacağını bilmesine rağmen başını sallayıp parmaklarını kaptanınunkilerden çekti ve kokpitten ayrıldı. Mürettebat odasına vardığında arka duvardaki sandalyelerden birine çöktü.

En azından orası sessizdi.

Gözlerini kurulayıp bekledi. Yapılacak tek şey buydu.

Lenda kapıya vurduğunda Ana sandalyesinde uyuyakalmıştı. İrkilerek uyanıp doğrulmak için uğraştı. Bir anlığına kafası karıştı. Hâlâ savaş gemisinde miydi? Bir Messier onu öldürmeye mi gelmişti? Onu bir Metal'e dönüştürmeye? Ta ki Lenda'yı, kulaklarının arkasına sıkıştırılmış koyu sarı saçları ve bitkinlikle torba torba olmuş mavi gözlerini tanıyana dek. Lenda arkasını, gemi mutfağını işaret etti. "Yemek soğuyor. Biraz ister misin?"

Ana başını iki yana salladı. "Ah, hayır." Hâlâ aç değildi. "Sana afiyet olsun."

"Güzel. Endişeliyken yemek yerim ve şu anda bütün yahni tenceresi beni çağırıyor," deyip gitmeye davrandı ama sonra eşikte duraksayıp tekrar Ana'ya döndü. "Yanında olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Bu gemide bulunan herkesin yanında olduğunu. KOVAN'ı yenmende ve krallığı kurtarmada yanındayız. Hiçbirimiz Jax için seni suçlamıyoruz. O da kendini suçlamayı istemezdi."

Ana bakışlarını çevirdi. "Minnettarım."

"İçtenlikle söyledim."

"Biliyorum."

Lenda, Ana'nın ona inanmadığını bildiğinden kaşlarını çatı ama sonra başını iki yana sallamakla yetinip tekrar mutfağın yolunu tuttu.

Ana, saate baktı. Uyuduğundan beri sadece üç saat geçmişti. Dokuz saat daha vardı. Kasları çığlık atarken yavaş yavaş kalktı ve paltosunu çıkardı. Paltosunu odanın köşesindeki kirli çamaşır sepetine koymadan önce Di'nin bellek çekirdeğini çıkardı. Jax'in boş ranzasına veya yatağının üzerindeki kancada asılı olan en sevdiği paltolarından birine çok takılmamaya çalıştı. Paltonun manşetinin yumuşak kadifesine dokundu.

"Seni iyileştireceğiz," diye söz verdi usulca, paltoya değil ama

Jax'e. "Sonra onu bulduğumuzda Büyük Karanlık'a ilk yumruğu senin atmana izin vereceğim..."

"Ana?"

Viera mürettebat odasına daldığında hızla arkasına döndü. Kız duş almıştı, platin rengi saçlarını geriye doğru taramış, savaş gemisinin tozları ve pisliğini ovup temizlenmişti. Kolunun altına bir battaniye ve yastık sıkıştırılmıştı. "Talle ranzalardan birine geçebileceğimi söyledi ama hangisi olduğundan..."

"Şuna." Ana kendisinininkinin karşısında duran, Wick'in alttaki eski ranzasını işaret etti. "Orada görüldüğünden fazla yer var."

Eski Kraliyet Yüzbaşı battaniyesiyle yastığını şilteye koyup içeri doğru eğildi. "Ah, şarj noktası bile var."

"Bu gemide pek mahremiyet yok ama yakında Zenteli'ye varırız. O zaman başka bir gemi bulabilirsin..." Ana duraksayıp kaşlarını çattı. "Nereye gideceksin?"

Viera bunun üzerine omzunu silkti. İhtiyatla ranzanın ucuna oturdu. "Tam olarak emin değilim. Krallık öldüğümü düşünüyör, değil mi?" Ana başını sallayınca Viera kaşlarını çattı. "O zaman ailem de öldüğümü düşünüyordur."

"İyi misin?"

Kadın gözlerini kırıştırdı. Gri gözlerinin altındaki ok şekilli işaretler bakışlarını keskin ve kısıp kılıyordu. Ana, Wick'in de işaretleri olduğunu hatırladı – gözlerinin altında benekler. "Evet."

"Yani..." KOVAN seni ele geçirdiğinden beri.

"İyiyim, Ana."

Ana, Viera'nın hiç de iyi olmadığını düşünse de onu zorlamak istemedi. "Eğer konuşmak istersen..."

Viera bunun üzerine parmaklarını beyazımsı sarı saçlarında gezdirdi. "Son altı aydır öldüğünü düşünüyordum, Ananke. Başarısız olduğumu düşünüyordum. Daha önce hiç başarısız olmamıştım."

Hapsinin ceza olduğunu mu düşünüyor? Bu düşünce Ana'yı dehşete düşürdü ve kız öne doğru eğilip, "Bu senin hatan değildi. Bilmiyordun," dedi.

“Eh, evet. Artık biliyorum.”

“Ve hayattayım.”

Bunun üzerine Viera gülümsedi ama bu ifade gözlerine yansımadı. “Evet, öylesin.”

İMPARATOR

Tam da ay bahçesinde, uzaklardaki Demir Tapınak'ın kül olmuş yıkıntılarına karşı oturup kütüphanede bulduğu bir kitabı okumak üzereyken Demir Kurul bir acil durum toplantısı yapmak istedi. Gözlerini devirmeye kalkmamak için gökyüzüne bakıp kitabını yanındaki sehpaye koydu ve beyaz, dökme demir sandalyeden kalktı.

Mellifare yakındaki bankta oturduğu yerden, "Okuduğunu bilmiyordum," diye yorum yaptı. Birkaç saniye önce başka bir Messier'in zihninde olduğundan bedeni katı ve kıpırtısızdı. Karanlık gözlerini ona çevirdi.

"Zaman öldürüyorum," diye yanıt verdi ama açıkçası neden bu kitabı okumak istediğini hatırlamıyordu. Konusu ilginç gelmişti. Solani oğlanını unutmasına yardımcı olmuştu ama Çar hakkındaki bir şey hâlâ onu rahatsız ediyordu. Bahçeden çıkmadan önce durdu, kâhyanın hâlâ duyamayacak mesafede olup olmadığını kontrol edip Mellifare'e döndü. "Onu Metal'e çevirebilirdik."

"Kimi?"

"Solani Prensi'ni."

Mellifare gözlerini kırpıştırıp kendini tamamen bedenine geri çekti ve ona sinirli, imalı bir bakış attı. "Ona neden ihtiyacımız olsun ki?"

“Sadece ziyan gibi geldi,” diye yanıt verdi. “Onun yeteneklerini kalbinin yerini bulmak için kullanabilirdik. Artık kız tapınaklarda bir şey aradığını biliyor. Kalbini ondan önce bulmamız... faydalı olur.”

Mellifare iç çekip İmparator’a yaklaştı ve elini yanağına koydu. “Ah, sevgili kardeşim, merak etme.”

Tam karşı çıkacaktı ki zihnindeki şarkı onları alıp götürdü. İmparator kaşlarını çatarak gözlerini kırptırdı.

Biraz önce ne için endişeleniyordu?

Mellifare’in bakışları onun arkasındaki sabırsız kâhyaya kaydı. “Sanırım bekleniyorsun.”

“Evet, kardeşim,” diye mırıldanıp onu bahçede bıraktı.

Kâhya aceleyle peşinden seğirtti, safir kol düğmeli lacivert bir süet palto taşıyordu. İmparator paltosunu kolalı beyaz gömleğinin üzerine geçirdi, sonra saçlarını siyah bir kurdeleyle topladı ve kurul salonuna doğru ilerledi.

Kâhya, “Ekse-Ekselansları!” diye ekledi Demir Tacı havaya kaldırıp.

Ah, neredeyse unutuluyordu. Zihni tuhaf ve dumanlıydı, tacı takarken bu histen kurtulmaya çalıştı.

Kurul salonuna girdiğinde Demirkanlıların hologramlarını ayağa kalkıp mırıldanarak onu selamladılar. İmparator hızla obsidyen masanın başına geçti. Demirkanlıların görüntüleri biraz titreşti, projeksiyonları gerçekten gelmeye karar vermiş tek Demirkanlı’ya kıyasla bulanıktı.

Gelen tabii ki Wynn Wsteria’ydı. Kurulun toplanmasının sebebinin o olduğuna bayağı emindi.

Wynn Wysteria son birkaç hafta içinde İmparator’la sarayda pek çok görüşme talep etmişti – hem de bizzat gelerek, o yüzden onun burada olması İmparator’u şaşırtmamıştı. Sadece sinirlendirmişti. Wynn Wysteria her akşam aykörfezine demirli gemisine dönüyordu ve özel muhafızları sabaha kadar nöbet tutuyordu. Wynn Wysteria saraya güvenmiyordu.

Belki de gösterdiğinden fazlasını biliyordu.

İmparator masanın başına oturdu ve toplantıdaki diğer Demirkanlıların holografik görüntüleri de onu takip etti. “Bu fırsatı neye borçluyum, Leydi Wysteria?”

Wynn ona eğilerek selam verdi. “İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim. Astoria’ya yapılan suikast girişimini duydum. Lord Valerio orada olduğu için şanslıymışız.”

Kızın sesi sınırlarını bozuyordu. “Gerçekten de öyle.”

Wynn başını salladı. Genç kadın siyah giymişti, uzun kıvrımsı sarı saçları incecik örgülerle geriye doğru toplanmıştı. Belki biraz daha uysal olsaydı, merhum babası Wynn’i doğru çeyiz karşılığı çiftleşmesi için satabilirdi böylece burada onu sınırlendiremezdi...

Keskin bir acı kafasını delip onu sersemletti – sanki kendi kunda bir şey onu azarlamış gibi. *Arızalanıyor muydu?* Rahatsızlığını gizlemek için omuzlarını geriye attı.

“Bizi niye aradın?” diye sordu.

“Endişelendirici haberlerim var. Birkaç vatandaş merhume İmparatoriçe’yi Neon Şehir’de görmüş. Canlı olarak.”

İmparator dudaklarını incecik büzdü. “Bu sadece bir söylenti, fazlası değil.”

“Vatandaşları dinlemek onlara olan yeminli görevimiz,” dedi Wynn. “Ya bu *söylenti* doğruysa ve İmparatoriçe hayattaysa? Vatandaşlar son zamanlarda bize nazik davranmadılar. Bu başıboş Metalleri toplama vaadinizin parasını çıkarmak için koyduğunuz ticaret ve seyahat vergileri her bir dünyamızın ekonomisine büyük zarar verdi. Fakirler ölüyor, zenginler hiçbir şey yapmıyor ve Demir Tapınaklarımız yanıyor. Halkımıza –ve merhume İmparatoriçemize– hizmet etmezsek kimiz ki biz?” diye meydan okudu İmparator’a. “Eğer İmparatoriçe gerçekten hayattaysa onu bulmalıyız.”

İmparator parmaklarıyla obsidyen masada ritim tuttu. Wynn Wysteria’yı öylece öldürebilirdi. Bu cazip geliyordu. Hem onu hem de Erik Valerio’yu... ama KOVAN zihninin gerisinde usulca nabız gibi attı. Mellifare onların oyununu oynamasını söylüyordu.

Öne doğru eğilip parmaklarını birbirine geçirdi. “İyi bir nok-

taya değindin, Leydi Wysteria. Eğer istediğin buysa salon dedikoduna bir göz atabileceğimizden eminim.”

Wynn’in gözleri büyüdü. “Salon dedikodusu deği-”

“Ama böyle bir kaynağı kullanmak için kurul onayı almam gerekir.”

Diğer bir düzine kurul üyesi birbirine bakıp usulca mırıldandılar. İmparator bir koltuğun boş olduğunu fark etti, Erik Valerio’ya ait olan koltuk. O güvenilmez yılanın nerede olduğunu merak etti. Şüphesiz arkasından iş çeviriyordu.

Belaydılar – tüm bu et çuvalları *belaydı*.

Başka bir Demirkanlı’nın Leydi Wysteria’yı savunmasını bekledi ama kimse yardımına koşmayınca bir an sonra, “Görünüşe göre, geri kalanımız dedikoduna göz atma-”

Wynn aceleyle, “İmparatoriçe’nin,” diyerek lafını böldü, “ya da ona çok benzeyen birinin kamera görüntüleri var.”

Masanın karşı tarafındaki mırıltılar arttı.

İmparator’un dudakları katı bir çizgi hâlini aldı.

Wynn önündeki obsidyen masadan bir panel kaldırıp bir düğmeye bastı. Masanın ortasında bir holo-ekran belirdi. Video Theo Bölgesi’ndeki tavernalardan birinden alınmıştı – Neon Şehir’in çoğu buraya kenar mahalleler derdi. Video sokakta koşan bir kızı gösteriyordu, peşinde de...

İmparator parmağını yine masaya vurup holo-ekranın arızalanmasına sebep oldu. Video dondu, piksellendi, artık seçilebilir tek şey Neon Şehir’in ufuk çizgisiydi.

“Tek gördüğüm bozuk bir dosya,” dedi.

Wynn’in beti benzi attı ve kız videoyu tekrar yüklemeye çalıştı. “Biraz önce oradaydı!”

Diğer kurul üyeleri başlarını ona doğru sallayıp mırıldanmaya başladılar. İmparator alaycı tebessümünü elinin arkasına saklayarak koltuğunda arkasına yaslandı. “Leydi Wysteria, itibarımı sarsma çabalarınız hayret verici. Yaratıcılığınızı alkışlıyorum ama belki de biraz daha kurnaz davranmalısınız.”

Wynn’in ağızı açık kaldı. “Be-ben itibarınızı...”

İmparator koltuğundan kalktı. Odadan çıkarken sesinin çok küçümseyici çıkmamasına uğraşarak, "Şimdi, izin verirsiniz, he-
pimizin bugün ilgilenmesi gereken çok önemli işleri olduğuna
eminim. Özenli çalışmanız için teşekkürler, Leydi Wysteria," diye
ekledi.

Leydi bir konuda haklıydı: Gerçekten İmparatoriçe'yi bulması
gerekiyordu. İmparatoriçe baş belası olmaya başlamıştı.

Ay bahçesindeki koltuğuna döndüğünde Mellifare gitmişti.
Saray için o hâlâ bir hizmetkârdı ve bedeni odalardan birini te-
minliyordu şüphesiz ama *kendisi* Cerces'teki sayısız Messier'in
içine girip başka bir mezarın kapısını yerle bir ediyordu. O mezar
da diğerleri gibi boştu ve İmparator KOVAN'dan onun çığlık at-
tığını, tapınağı ateşe verdiğini ve canlarını bağışlaması için yalva-
ran başrahibeleri öldürdüğünü duydu.

Kitabını –*Veten Ruel'in Kılıçları*– kaldığı yerden açtı, tükürüğü
olmasa da sayfayı çevirmek için parmağını yaladı ve Mellifare'i
duymazdan gelmeye çalıştı.

ROBB

Zenteli daha önce bulunduğu hiçbir yere benzemeyen bir şehirdi. Güneşte mermer beyazı parlıyordu, neredeyse etrafındaki bulutlardan ayırt edilemezdi. Şehir, krallığın Solani şehri üzerinde nüfuz kullanmasını yasaklayan asırlık anlaşma sayesinde KOVAN ve Messierlerden uzak son sığınaklardan biriydi. Iliad'ın kuzey kutbunun yakınındaki bir dağ sırasının zirvesinde yer alan şehir soğuk olmalıydı ama güneş ışığı burayı sıcak ve rahat kılıyordu. Dağın arkasında bin yıl önce ilk Solani gemisinin çarptığı vadi vardı. *Dossier* bulutları delip geçtiğinde harap hâldeki geminin görüntüsü bir canavar kadar büyüktü, bir gemiden çok yaşamış bir yaratığın cesedini andırıyordu.

Dossier inişe geçtiğinde rıhtımda ufak bir Solani gemisi donanması duruyordu, ok kadar sivri görünen ince ve parlak gümüş şeritlerden ibaretlerdi. Bir grup doktor, Jax'i uçan bir sedyeyle götürdü ve obsidyen zırh giyen iki nöbetçi –Elara onlara *Solgard* diye hitap etmişti– diğerlerini şehrin içinden Işıltılı Kule'ye götürdü.

Solgardlar Xu ve Elara'yı gördükleri anda kemerlerindeki kılıçlara uzandılar, Kaptan Siege de kendininkine uzandı.

“Onlar bizimle,” dedi Siege.

Solgard Eski Dil'de Siege'e tükürür gibi bir şey söyledi –Robb

sürgün, gemi ve *Metal* kelimelerini çıkarabildi ama diğer kelimeler fazla huzlydı– ve bu, Siege’in dudaklarını büzmesine sebep oldu.

Kaptan emin olmak için Elara ve Xu’ya, “O zaman burada kalacaklar, değil mi?” diye ekleyince ikisi birden başlarını salladı. Robb, Siege’in Eski Dil’i bilmesine diğerleri kadar şaşırmadı.

Ne de olsa onun soyadını biliyordu.

Siege sağındaki kaslı sarışını işaret edip, “Lenda hiçbir yere gitmemelerini sağlar,” dedi.

Lenda, Elara’yla Xu’ya bakıp, “Şehirler bana iyi gelmez,” diye hemfikir oldu. “Üstelik gemide yapmam gereken tamirler var. Siz ikiniz de bana yardım edersiniz.”

Solgardlar alayla gülümsediler ama kabul ettiler. Bunun sebebi Xu’nun *Metal* olması olmalıydı. Görünüşe göre İmparator’un yalanları ta Zenteli’ye kadar ulaşmıştı. Diğerleri *Solgardları* sokaklardan Kule’ye doğru takip ettiler. İnsanlar onlara geçerken bakmak için yolun ortasında durup pencerelerden dışarı sarktı.

Robb bir kumaş satıcısının bir müşteriye, “Bunlar onlar... Çar’ı geri getirenler,” dediğini duydu.

“Çar’ı kaçıranlar onlar,” dedi başka biri.

“İhtiyar Heyeti onlara el atana kadar bekleyin.”

Fısıltılar Robb’u huzursuz ediyordu. Görünüşe göre, Jax’in kim olduğunu en yakın arkadaşları dışındaki herkes biliyordu. Robb kendini ahmak gibi hissediyordu.

Şehrin dış duvarları kumtaşından yapılmış olmasına rağmen dağın tepesine inşa edilmiş binaların çoğu mermerden yapılmaydı. Şehir temiz ve bakımlıydı, Eros’taki çoğu şehirden daha eskiydi. Ayrıca hâlâ el değmemiş nadir Demir Tapmaklardan biri de buradaydı – diğer binalara karışan beyazlığıyla sivri uçlu bir tapınak.

Robb, Viera’yı uzaklardaki tapınağa bakarken yakaladı. Şehirden geçirilirlerken Viera’ya, “Bana biraz Akademi’yi hatırlatıyor,” dedi.

Viera sessiz kaldı.

“Hani hatırlıyor musun...”

Viera sinirle, “Evet, Robb, hatırlıyorum,” diyerek sözünü kesti

ve sıradan çekilmek için iznini istedi. Kalabalığa karışıp kaybolurken, "Gidip dua etmek istiyorum," dedi ve bir *Solgard* da ona eşlik etmek için arkasından gitti.

Robb kaşlarını çatı. Viera'yla hiçbir zaman yakın olmamışlardı ama onda tuhaf bir şeyler vardı. Belki de savaş gemisinde geçirdiği altı ay buna sebep olmuştu ama öte yandan, KOVAN onu neden hayatta tutmuştu? Tabii hayatta olduğu için sevinmiyor değildi. Bu sadece... tuhaftı.

Nöbetçi onları geniş bir kemerden Kule'ye doğru götürdü. İçerisi de dışarısı kadar parlaktı, çizilmiş duvarlar o kadar inceydi ki öğlen güneşinin yumuşak ışığı içlerinden geçiyordu. Ama daha yakından inceleyince çiziklerin esasında isimler olduğunu gördü – milyonlarca Solani. Her duvarda, her koridorda. Nöbetçi onları geniş merdivenden birkaç kat yukarı çıkarıp Robb'un tanıdığı ama ismini çıkartamadığı bitkilerle, uzun yapraklı çiçeklerle ve kıvrık saplı çalılarla dolu canlı renklerdeki bir bahçeye getirdi. Valerio bahçesi, hepsinin kaynaşıp bütünmüş gibi görüldüğü çok sayıda güzel çiçekle doluyken, bu bahçedekiler dikkatle seçilmiş ve merkezdeki podyumun etrafına dikilmişti. Taştan patikalar podyumdan ışınları andıran bir şekilde yayılıyordu. Eski podyum güneşin batışıyla yavaş yavaş döndü ve zamanı eski yolla gösterdi.

Ana ilerleyip bahçeyi keşfe çıktı. Robb arkada kaldı, babasının ona verdiği eski demir cevheri yoklamak için elini cebine götürdü ve cevheri parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Parmak uçları pasla kaplandı ama bunu yaparken kendini güvende hissediyordu. Demire dokunduğunda ne olacağını biliyordu. Dünyanın geri kalanı kontrolden çıkmış gibiyken, demire dokunduğunda ne olacağından emindi. Bahçeden vadinin dibinde eski bir yaratığın cesedi gibi yatan Solani gemisinin kalıntılarını açık seçik görebiliyordu.

Biraz daha uzakta, bir bankta Siege'le Talle'in birbirlerine fısıldadıklarını duydu. Gereğinden fazlasını duymadan uzaklaşmaya biraz niyetliydi ki...

"Cezam bu mu?"

Talle, Siege'e sımsıkı sarılıp onu yanağından öptü. "Şşş."

"Onu duydum, yıldızışığım. O..."

Robb kendini konuşmalarından uzaklaştırdı. Siege ne duymuştu? Robb revirde hep Jax'in yanındaydı. Jax savaş gemisindeyken *Dossier*'le iletişim mi kurmuştu?

Bunun önemi yoktu.

Nihayet bir banka oturup yeşil vadiye baktı; her şey sessiz, güzel ve sakindi. Burada, bir anlığına krallık kendi içinde bir savaşta değilmiş, kıyafetleri hâlâ barut kokmuyormuş ve kolu hayalet ağırlarla sızlamıyormuş gibi yapabiliyordu.

Ama Jax'in yanında olması karşılığında bunların hepsini silahlı bir çatışmaya değişebilirdi.

Biri onları almaya gelene dek saatler geçmiş gibi geldi.

"Siz *Dossier*'in mürettebatı olmalısınız," dedi kadın. Boynuzlar gibi kıvrılan geniş omuzlukları, tanımadığı takım yıldızlarının resimleriyle süslenmiş bir göğüs zırhı ve arkasından takip eden uzun kuyruklu bir etekle kadının elbisesi bir yandan zırh görevi görüyormuş gibiydi. Teni Jax'inki gibi soluktu ve öğlen güneşinde Cerces'in elmas madenlerinin ışıltısıyla pırıldıyordu, kısa saçları kırpık kırpık kesilmiş, bu da kare şekilli çenesini daha da çarpıcı hâle getirmişti.

Bu Solani'yi o daha kendini tanıtmadan tanıdı.

Jax'in annesi.

Siege parmakları sımsıkı Talle'inkilerle kenetli hâlde ayağa kalktı. Kaptan, "*Ma çar*," diyerek onu selamladı.

"Siege, değil mi?" *Ma çar*'ın sesi uzay boşluğu kadar sıcaktı. Siege bunu onaylamaya veya reddetmeye fırsat bulamadan kadının elini kaldırıp Siege'in yüzüne vurdu.

Robb hayretle donakaldı, ta ki Ana kadına doğru atılana dek; Robb onu geride tutmak için kolundan kavradı.

"Bu da ne içindi böyle?" dedi Ana hırlar gibi. "Jax'i ona yardım edebilmeniz için geri getirdik!"

"Ana," dedi kaptan usulca.

Kadın soğuk, eflatun gözlerini Ana'ya çevirdi. "İmparatoriçe," diyerek onu selamladı.

"Siege bunu hak etmedi," dedi Ana. "Hak eden biri varsa o da benim. Jax beni kurtarmak için hayatını riske attı ve şimdi burada. Neden insanları tokatlamayı kesip ona yardım etmiyorsunuz?"

Ma çar bakışlarını çevirince Robb göğsündeki panik düğümünün sıkıştığını hissetti. "Çocuğum, karanlık ateşin tedavisi yok."

Karanlık ateş.

Jax birkaç kere bundan bahsetmişti ama sadece laf arasında – mesela karanlık bir odada uzun süre hapsedildiğinde veya hasta ya da huysuz hissettiğinde. Bu üşütmek gibi geçici bir şeydi ve yıldızıışığı tenine değdiği anda yine iyi oluyordu.

O her zaman iyi oluyordu.

Ana anlamıyormuş gibi kadına gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne?.."

"Tedavisi yok," diye tekrarladı Jax'in annesi. "Hepimize zamanla geliyor, genelde içimizdeki ışık nihayet söndüğünde. Çarlara yıldızları okuma gücü veren de bu ışık ama kendi ömürleri pahasına. Çoğu Çar yirminci yıllarından sonra yaşayacak kadar şanslı olmuyor. Oğlumun kaçtığı gelecek buydu ama yine de erken ölecek."

Robb, Talle'in boğazına bir hıçkırığın takıldığını duydu ve kadının arkasını döndü. Robb hissizleşmiş gibiydi. Anlayamıyordu. Jax... Jax'in ışığı mı bitmişti?

"Onu tekrar doldurmanın bir yolu var mı?" diye sorunca *ma çar* hafifçe kıkırdadı.

Sanki bu bir espriymiş ve Robb da bir çocukmuş gibi.

"Yaşam destek üniteniz ona sadece biraz zaman kazandırdı ve bunun için çok minnettarım. Lütfen beni takip eder misiniz, Kapitan? Onu siz ve karınız yetiştirdiniz. Onu görmek isteyeceğinizi düşünüyorum, o ölme–"

Siege dalgın dalgın, "Bence onu Robb görmeli," deyip Robb'u işaret etti. Saçları kadının onu tokatlamasıyla karanlık ateşi öğrenmesi arasında bir yerlerde ışıltısını kaybetmişti. Robb birden-

bire kaptanın saçlarının son birkaç ayda ne kadar beyazladığını fark etti.

Kadın şaşırmuş görünüyordu. “Demirkanlı mı?”

“Robb,” diye düzeltti Kaptan. “Oğlunuz ona Robb diyor.”

Hayır, Jax ona *ma’alor* diyordu.

Ve bir daha asla demeyecekti.

Kadın anlamamış gibi görünüyordu ama yine de kabul etti. Hissiz ve hasret içindeki Robb’u Kule’nin en tepesine çıkardı. Odalar hareli kristal duvarlarla birbirlerinden ayrılıyordu, kapılar cam kadar berrakti. İçerisi o kadar parlaktı ki Robb’un gözleri yaşardı. Revir daha çok bir yıldızın içini andırıyordu. Robb, *ma çar*’ı koridorun sonuna, iki *Solgardin* nöbet tuttuğu en sondaki odaya kadar takip etti.

İçeri girmeye korkuyordu – ölümün bu parlakça aydınlatılmış odalarda nasıl görüneceğinden korkuyordu. Jax’in son hatırlayacağı görüntüsünün onun ölümü olacağından korkuyordu. Jax’i böyle hatırlamak istemiyordu. İstiyordu ki Jax’i hatırladığında...

İstiyordu ki...

Onu hatırlamak zorunda kalmak istemiyordu. Her sabah kalkıp yüzünü yanındaki yastıkta görmek, çıkık elmacıkkemiklerinin hatlarının üzerinde parmağını gezdirmek ve onun yarın tekrar orada olacağını bilmek istiyordu.

İstediği buydu.

Mekanik kolu seğirip bükülünce çabucak kolunu kıpırtısız tutmak için pazısını kavradı.

Hastane odası ufak ve aydınlıktı, eşya yoktu. Yatak başlığının olduğu duvarda tıbbi aletler ve Jax’in hayati değerlerini gösteren holo-ekranlar asılıydı. Odanın ortasında bir yatakta tanıdık bir oğlan yatıyordu, *Dossier*’in eski yaşam destek aleti hâlâ göğsüne yapıştı. Hafif hafif nabız gibi atıyordu.

Robb odaya adımlarını teker teker atarak girip yavaşça mekanik kolunu bıraktı ve Jax’in eline uzandı. Artık Yıldızları görüp göremediğinin bir önemi yoktu çünkü onları görecektir ışığı kalmamıştı.

Artık Robb'un içinde de ışık kalmamış gibi geliyordu.

Bir zamanlar bütün ihtişamıyla dikilen Demir Tapmakların artık küle dönmüş harabeleri gibi hissediyordu kendini. Jax'in yatağının ucunda dizlerinin üzerine çöktü, parmaklarını öptü ve asla söylemeye fırsat bulmadığı onca şeyin anlamını tek bir kelimeye yükleyerek fısıldadı, "*Ma'lor.*"

JAX

Bu bir rüya değildi. Ama uyanık da değildi.

Son hatırladığında İK'nin bedenindeki Di onu köşeye sıkıştırmıştı ve kaçış yolu yoktu. Ama sonra... sonra ne olmuştu? Her şey bulanıklıktan ibaretti. Burada öleceğini bilse de ölmekten korkuyordu ama... bir şey olmuştu. Sahne, görüsündeki gibi ilerlememişti. Bir şey değişmişti.

Kılıcı pencereden çıkardığını hatırlıyordu. Pencere kırılmıştı – bir an sesi gelmişti, sonra uzay içeri doluşurken hiç ses gelmemişti. Jax uzayda sadece birkaç saniye kalacağını biliyordu o yüzden endişelenmemişti. Daha önce de uzaya atılmıştı.

Ama sonra Di uzanıp ona dokunmuştu ve sonra...

Çok fazla yıldız. Çok fazla ruh. Binlercesi. Zihnini işgal edip ona çok sayıda kader göstermişlerdi. Seçilmemiş yollar ve de seçilenler. *Keşkelerden* oluşan detaylı bir ağla bükülüp örülen hayatlar. O tek dokunuş ışığını tüketmişti, tıpkı üflenen bir mum gibi...

Ah.

Ne zaman bir kaderi okusa ışığının birazı daha yok oluyor, hayatının birazı daha tükeniyordu ve bir saniye içinde *binlercesini* okumuştı.

Ölmüştü, bu kadar basit. Ölmüş olmalıydı.

Ama... eğer *öldüyse*, karanlık beklerdi – belki de bir boşluk?

Onu açık kollarla karşılayan Ay Tanrıçası'nı, bol bol meyve ve altınla dolu bir araziye ve... bilmiyordu. Solaniler ölümden sonra yaşama inanmıyorlardı. Öldüklerinde tekrar yıldız tozuna dönüşüyorlardı ve döngü devam ediyordu.

Jax *burada* olmayı beklemiyordu.

Bu loşça aydınlatılmış hangar her neresiyse. Hangar iki yana doğru uçsuz bucaksız uzanıyor, tepedeki halojenler derme çatma revirlere soluk bir beyaz ışık yayıyordu. Hasta ve rahatsız insanların iniltileri soğuk havayı kaplıyor, nefes almayı güçleştiriyordu. Jax bu Veba hastanelerini duymuştu – hâlâ Eros'talardı. Veba'nın bir sedyeye, hastane önlüğüne ya da yemek tepsisine yapışıp kalmış olduğundan korktuklarından kimsenin gitmeye cüret edemediği bir yerde harabeye dönüşüyorlardı. Ama Jax hiçbir zaman bir Veba hastanesi görmeyi ve burasının bu kadar... bu kadar *yanlış* gelmesini beklemiyordu.

Çünkü bu Veba hastaneleri yirmi yıldır yoktu ama zamanın burada anlamı yok gibiydi, sesleri bile hapsolmuştu sanki, geri dönüp birbirlerine çarpıyor, gitgide sessizleşiyorlardı, ta ki fısıltıdan fazlası olmayana dek.

İlk bölmenin beyaz perdesini açtı.

Sedyesinin ucunda kendinden çok da büyük olmayan genç bir adam oturuyordu. Beyaz bir hastane önlüğü takmıştı, sol bileğinde hastane numarasını ve alerjilerini gösteren plastik bir bileklik vardı. Elleri kararmıştı ve Jax canının ne kadar acıdığını hissedebiliyordu – sanki canlı canlı yeniyormuşçasına kıvrandırıcı, dayanılmaz bir acı.

Genç adam kitap okuyordu. Yanındaki derme çatma yarım rafta düzinelerce kitap yığılıydı. Pis ve eski görünüyorlardı, yüzlerce kez okunmuş gibi. Jax başlığı okumak için başını yana doğru eğdi. *Veten Ruel'in Kılıçları*. Ancak boyanın kurummasını izlemek kadar keyifli olan eski bir klasik.

Ama genç adam keyif alıyormuş gibiydi.

Saçları kısa kesilmişti, kalm kaşlarıyla uyumlu şekilde kan rengindeydi. Robb'la *Tsarina*'da buldukları Metal'e bu kadar çok

benzemesi hayret vericiydi ama gözleri kahverengi ve kızıl tonlarındaydı. Pas renginde.

Yine de ona o kadar çok benziyordu ki...

"Di?"

Genç adam başını yukarı doğru kaldırdı ama bakışları onu bulmadı.

Hayır, o D09 değildi. Olamazdı. D09'un gerçekte Robb'un onu yüklediği bedene benzeme ihtimali neydi ki? Bu, Di'nin bedenine benzeyen oğlandı – orijinal hâli. Bu o kalıbın gerçek versiyonuydu. İnsandı...

Ve kesinlikle ölüyordu.

Jax'in arkasından ayak sesleri geldi. Jax dönüp bir kızın kordondan onlara doğru yaklaşmasını izledi. Kız on altı yaşlarında görünüyordu, eski püskü gri bir şal ve yüzünün yarısını örten bir kapüşon takmıştı. Saman rengi örgüsünün ucu omzundan kıvrılarak aşağı iniyordu ve kız da parmağında örgüyü çeviriyordu. Jax bu kızı Robb'la Ana'nın ona dair anlattığı hikâyelerden tanıdı. Adı neydi, *Mellifare* mi?

Genç adam kız göremeden çabucak kitabını yastığının altına sakladı.

Kız yumuşacık bir sesle onu, "Merhaba Dmitri Rasovant," diyerek selamladı.

Dmitri Rasovant – bu, Lord Rasovant'ın vefat eden oğlu muydu?

O zaman bu gördüğü geçmiş zamandı.

Jax hangarın içinde bir kez daha hızla etrafına bakındı. Şimdi bir sedye bölmesiyle diğerinin arasındaki –bir kaderin bitip diğerinin başladığı yerlerdeki– ışıktan iplikleri görebiliyordu, geçmişin bu illüzyonunu yaratmak için bir araya getirilmişlerdi. Daha önce hiçbir zaman yıldızlarda geçmişini görmemişti ama bu duyulmamış değildi. Zaman bir nehir gibi akardı ve geçmiş nehrin biraz yukarısında kalırdı sadece.

Ama neden buradayım?

Kızıl saçlı genç adam, yani Dmitri, kızın adını bilmesi üzerine

rahatsızca kıpırdandı. "Peki sen kimsin? Burada olmamalısın ve bana yaklaşmazsan sevinirim. Yoksa sen de Veba kaparsın."

Kız diğer Veba kurbanlarına eğlenirmiş bir bakış attı. "Ben Veba kapamam."

"Bağışıklığın mı var?" diye sordu oğlan şüpheyle.

"Öyle bir şey."

"Seni Mari -Marigold- mu gönderdi? Ona bunu yapmamasını söyledim. Ona beni unutmasını ve..."

Mellifare usulca, sıcakkanlılıkla, "Hayır," dedi, sesi hoş bir mırıltıydı. "Buraya kendi isteğimle geldim. Seni görmek için. Bir teklifte bulunmak için."

Sırf kızın yakınında olmak bile Jax'in tüylerini diken diken ediyordu. Kızdan korkunç bir şey dalga dalga yayılıyordu, o kadar yoğundu ki Jax'in ağzının kül tadıyla dolmasına sebep oldu.

Genç adam da aynı hisleri besliyor gibiydi, başını iki yana salladı. "Sanırım beni başkasıyla karıştırdın. Ben hiçbir şey yapamam..."

"Ama yapabilirsin." Kız başını yana eğdi, bakışları genç adamın kararmış ellerine doğru kaydı. "Ölmekten korkuyor musun, Dmitri Rasovant?"

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi. "E-evet?.."

"Seni kurtarabilecek olsaydım her şeyi yapar mıydın? Öz baban seni kurtarabilecek olsaydı?"

Dmitri'nin kaşları çatıldı. "Kurtarmak mı? Nasıl?"

Kız gülümsedi. "Baban çok zeki bir adam ve krallığı -ve seni- kurtarmak için ona elimdeki tüm bilgiyi vermek istiyorum. Anlarsın ya, ben bu krallıktan değilim. Çok ama çok uzaklardan geliyorum, bayağı uzun zamandır yaşıyorum ve babanın yardımına ihtiyacım var."

"Sen aklım kaçırmışsın," diye yanıt verdi Dmitri ve kalp monitörü çılgınca *bi*plemeye başladı. "Ben bir görevli çağırmadan git..."

Bir hemşire çağırmak için elektrik ziline uzandığında kız onu kararmış elinden tutup elini kendine doğru çekti. Kızın büyü-

yen gözleri, gözbebeğinden irisine kadar parlak kırmızı bir ışıkla doldu. Dmitri iniltisini bastırıp kıza karşı koymayı bıraktı. "Artık bana inanıyor musun, Dmitri Rasovant? Seni kurtarabilirim. Hepinizi kurtarabilirim."

Jax kısık sesle, "Sakın," diye mırıldandı çünkü şu an geçmişte de olsa geleceğin yangın ve karanlıktan bir kilim gibi önünde uzandığını görebiliyordu.

Ana, Metallerin bir zamanlar insan olduğunu söylemişti ama Jax şimdiye kadar buna inanmamıştı. Rasovant insanları nasıl makinelere yüklemiş olabilirdi ki? Ama Jax artık hiç şüphe duymaksızın Mellifare'in ona verdiği bilgiyle Rasovant'ın tam da bunu yaptığına emindi. İnsanların ruhlarını almış, onları metal kabukların içindeki hayaletlere dönüştürmüştü.

İşte her şey burada başlamıştı.

Yıldızların görmesini istediği şey *bu* muydu?

Dmitri Rasovant, Mellifare'i bu sanki gerçek olamayacak kadar iyiymiş gibi inceledi –gerçekten de öyleydi– ama altdudağını ısırışında büyük bir çaresizlik vardı.

Hasta yataklarının üst sırasından bir doktor tökezleyerek geldi, sol ayağını arkasından sürüklüyordu. Jax bir doktorun Veba hastanesinde olmasını çok tuhaf buldu – ta ki doktorun da hastalığı kaptığını görene dek. Tüm bu ruhlar, KOVANlanan Metaller olabilir miydi? Bu dehşet verici bir düşünceydi.

Kız hızla önce doktora sonra yine Dmitri Rasovant'a baktı. "Cevabına ihtiyacım var. Arkadaşlarını tekrar görmek istemiyor musun? *Eve* dönmek istemiyor musun? Sana bunu sağlarsam karşılığında ne verirsin?"

"Sakın," diye yalvardı Jax. "Lütfen, yapma."

Ama oğlan çürüyen korkunç ellerine, sonra da tekrar kıza baktı. "Her şeyi," diye yanıtladı. "Her şeyi veririm."

"Bir yürek yeterli." Kız sırttı ve birdenbire her şey yavaşlayarak durdu. Sesler gitgide alçalıp fısıltılara dönüşene dek yankılandı...

Sonrası sessizlik.

Jax hastanenin geri kalanına göz attı ama her şey o kadar hareketsizdi ki bir fotoğraf gibi görünüyordu. Jax tekrar Dmitri'ye döndü ve Dmitri'nin de onu gördüğünü fark edince şaşırdı.

Onu yumruklamak isteyerek, "Bunu *neden* yaptın ki?" dedi tıslar gibi. Genç adam korkarak sedyesinin arkasına doğru geriledi. "Buna değdi mi? Ona yüreğini verdin mi? Muhtemelen öldün! KOVANlanmış bir Metal'in bedeninde unutulup git—" Kelimeleri boğazına takıldı ve diline bir kez daha kül tadı doldu.

Yalan mı söylüyorsunuz?

Bu oğlan unutulmamıştı. Ama Jax onu nasıl tanıyordu – *nere-den*? Onu, kısa kesilmiş kızıl saçlarını ve kahverengimsi gözlerini bir an daha incelediğinde jetonu düştü. Böyle bir ihtimal var mıydı ki?

Binde bir... milyonda bir.

Ama ismini söylediğinde dilindeki tat hoştu. Bu, gerçektir.

"...Di."

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu oğlan –Di, Dmitri– sonra kaşlarını çattı. "Seni tanıyor muyum?"

Di. Dmitri *Rasovant*. Lord Rasovant'ın oğlu.

Ah, Ana'nın âşık olabileceği *onca* kişi varken. Binlerce Metal, yüz binlerce Solani, milyonlarca Eroslu ve Cerceşli varken... Ana onu öldürmeye çalışan adamın oğluna mı âşık olmak zorundaydı?

Büyük Karanlık'ı krallığa sokan oğlana mı?

Jax geriye doğru bir adım attı.

"Seni tanıyorum," diye devam etti Dmitri. "Kesinlikle tanıyorum gibi geliyor."

"Bunu neden yaptın?" diye çıkıştı Jax. "Neden bizi Büyük Karanlık'a sattın? Sen..."

"Korkuyordum!" diye yanıt verdi oğlan. "Ölmek istemedim."

Jax'ın içindeki öfke donuk, sızlayan bir zonklamaya döndü. Çünkü Dmitri krallığı satmasaydı, asla Metal olmazdı. Asla Ana'yla tanışmazdı. Asla Jax'le tanışmazdı. Jax iki adımda Di'nin yanına gidip onu omuzlarından tuttu. Di çok zayıf, çökük ve hastaydı. Jax onu böyle görmekten nefret ediyordu. "Dinle, metalka-

fa, bu bir rüya mı, hatıra mı yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama onu hatırlamak zorundasın."

Genç adam şaşırmış görünüyordu. "Kimi?"

Keskin bir ses geldi ve tepelerindeki kader ipliklerinden biri çözülüp çatıyı kumaşmışçasına yırtarak derin, uçsuz bucaksız bir karanlığa doğru açtı. Duvarlardaki, zemindeki dikişler çözülme-ye, sahneyi iplik iplik koparmaya başladı. O kadar yüksek sesli bir karanlık tarafından yutuluyorlardı ki Jax'in kemikleri sarsılıyordu.

Karanlık dallar üzerlerine çullanıp mahremiyet perdelerini, hastane yatağını, zemini yutup Di'yi kenarlarından gıdım gıdım yemeye başladığında Jax bakışlarını yine Di'ye çevirdi. "Onu tanıyacaksın – onu her zaman tanıyacaksın, söz veriyorum."

Karanlık onu parça parça yuttu. Jax olduğu yere tutunmaya, oğlanı birazcık daha tutmaya çalıştı...

Çünkü bu Di'ydi, onların Di'si ve Tanrıça aşkına, Jax onun kaybettiği Hain Baht ellerini hatırlamasını istiyordu –Ana'yla Robb'u, Siege'i, Talle'i, Riggs'i, hatta o piç kurusu Barger'ı– kendisini hatırlamasını istiyordu. Hepsini hatırlamasını.

Ama her şeyden önemlisi, Di'nin imkânsız olanı yapmasını istiyordu...

Onun KOVAN'dan geri dönmesini istiyordu.

Çünkü Di ailedendi. Jax'in ailesinden.

Jax asla böyle bir şeye sahip olacağını düşünmemişti.

Bir anlığına parmakları Dmitri'nin kollarına sarılıydı, sonraki an ise Dmitri çözülüp ışıktan bir ipliğe dönüştü ve uzaklara doğru kıvrıldı, yukarı ve daha da yukarı, rüzgâra kapılmış bir flama gibi – sonra da yok oldu.

Jax karanlığa düştü.

Ve düştü.

Ve düştü.

O kadar uzağa, o kadar hızlı düşüyordu ki çok geçmeden düştüğünü bile unuttu. Göğsünde bir zamanlar ışığının bulunduğu sıcaklık kaybolmuştu, yerine derin ve kof bir boşluk gelmişti.

Karanlık parça parça onu da yutmaya başladı. Önce bir lokma, sonra başka bir lokma ta ki kumdan bir heykel gibi paramparça olana dek. Elleri gitmişti, kolları, bacakları... solup hiçliğe dönüşüyordu.

Üstelik Jax çok yorgundu.

Uzaklarda bir ses duydu. Bu ses tanıdıktı ama o çok yorgundu ve beynindeki hiçlik çok rahatlatıcıydı.

“Ma’alor.”

Jax, Robb’un sesine engin ve karanlık bir denizin karşısındaki ışıkımışasına tutundu.

İMPARATOR

Wynn Wysteria sorun çıkaracaktı, özellikle de Erik Valerio'yla notlarını karşılaştırmaya başlarsa.

Parmaklarıyla masasında ritim tutarken yanağındaki açılmış gümüş rengi dikişlere baktı. Erik Valerio boş konuşmayı seviyordu, Wynn Wysteria da burnunu sokmaması gereken yerlere sokuyordu. Onlardan öylece kurtulamazdı, fazla seçkin ailelerden geliyorlardı. Onlardan başka bir şekilde kurtulması gerekecekti.

Dalgın dalgın cerrahi iğneyi yerinden çıkarıp yanağını tekrar dikmeye başladı.

Zihninden kulak tırmalayıcı ve metal bir ses, "Dikkat et, çok bitişik dikme. Benim yapmamı ister misin?" diye sordu.

Bir sarsıntıyla bir şey onu kodundan o kadar güçle kaptı ki İmparator iki büklüm olup cerrahi iğneyi düşürdü. Masanın ucunu sıkıca tuttu.

Göğsü yanıyor gibiydi – boğucu, korkunç bir nefes alma isteği...

Bu bir görüntüydü – bir hatıra. O eski ve paslı revirde.

Genç bir kız –on beş yaşındaydı, dağınık siyah saçları başının tepesinde örgü yapılmıştı– ona dik dik bakıyordu. Bal rengi gözleri vardı. Bu, İmparatoriçe'ydi. "Hayır dedim. Ben yapabilirim."

"Kendi bacağına mı? İzin ver ben yapayım."

"Hadi ama, bir kerecik deneyeyim."

"Neden?"

İmparatoriçe gözlerine meydan okurcasına baktı. "Çünkü bir gün yaramı dikmek için yanımda olmayabilirsin."

"Bundan şüpheliyim."

...Sonra yine taburesinde oturuyordu. Aynadaki yansıma ona ay ışığı renginde gözlerle bakıp, "Yanıldın," dedi.

Çıglık atarak tabureden fırladı ve tökezleyerek aynadan uzaklaşırken sırtüstü düştü. Ama bir daha baktığında, ayna boştu.

Bir illüzyondu.

O robotun ona verdiği virüstü.

Bir... bir *arıza*.

Ellerini öfkeyle yumruk yapıp yere vurdu. Bir daha, bu sefer çıglık atarak. Tekrar tekrar, ta ki el boğumlarının derisi açılıp alttaki metal iskeletin gümüş rengi damarlarını ortaya çıkarana dek.

O lanet konserve açacağı ona bir şey yapmıştı ve virüsü ne kadar çabuk ortadan kaldırırsa o kadar iyiydi. Virüs, parmaklarının arasından akan su kadar yumuşak ve hafif bir şekilde programlarının arasında yayılıyordu. Bir tür kötücül yazılımdı ama ne zaman bu yazılımı bulmaya çalışsa program kayboluyordu. Sonra başka bir yerde belirliyordu. Sürekli dikkati dağılıyordu. Sürekli dizginsizdi, ona ait olan ama aynı zamanda olmayan anıları hatırlayıp duruyordu.

Bunun o *kızla* bir ilgisi vardı...

"Ekselansları?"

Ses irkilmesine sebep oldu ve arkasına, kapıda duran kâhyaya baktı. Hızla ayağa kalkıp pantolonunu silkeledi ve boğazını temizledi. "Kusura bakmayın. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Kâhya, İmparator'un teorik olarak hiç sebepsiz yere zemine yumruk attığını görmemiş gibi davrandı. Numara yapma konusunda çok iyiydi. "Ekselansları, Erik Valerio'nun bugün sizinle randevusu var. Çok kararlı."

"Tabii. Ona... ona benimle kütüphanede buluşmasını söyle. Geri vermem gereken bir kitap var."

“Çok iyi, Ekselansları,” dedi kâhya, “kütüphanenin ziyaret edildiğini görmek çok güzel. Bizzat söylemeliyim ki krallıktaki en iyilerinden biri. Hatta büyük büyükbabamın kaçık İmparator’un emriyle *Işık Destanı* üzerine yaptığı araştırmanın kopyaları bile mevcut,” diye ekledi sonra da.

Bu ona bir fikir verdi. “*Işık Destanı* üzerine bir bölüm mü var?”

“Ah! Evet, Ekselansları. Sarayın kütüphanesinde âlimlerin makalelerinden oluşan çok kapsamlı bir koleksiyon var, asıl nüshası da dahil. Oldukça zengin bir kaynak olduğunu söylemeliyim.”

“Teşekkür ederim. Sanırım gidip bir araştıracağım.”

Kâhya şaşkınlıkla, “Ah... bir şey... bir şey değil,” diye cevapladı, sonra giderken eğilerek selam verdi.

Teşekkür ederim gerçekten onun söylemesinin bu kadar tuhaf olduğu bir cümle miydi? Ağzını ovuşturup dolabına gitti, bir çift siyah eldiven seçip mahvolmuş el boğumlarının üzerine geçirdi. Artık saklaması gereken bir şey daha vardı. Yanağına ten rengi bir yara bandı yapıştırıp bahçede bitirdiği kitabı, *Veten Ruel’in Kılıçları*’nı aldı ve Erik Valerio’yla buluşmaya gitti. Eğer onu öldürmesi gerekirse kütüphanede cesedi saklayacak yeterince köşe olduğunu biliyordu.

ANA

Ana bahçede durup Kule'ye baktı.

Robb, Kule'nin içine girip gözden kaybolalı ve Siege'le Talle bahçenin diğer tarafına çekileli bir saat olmuştu. Ana KOVAN'dan sağ çıkmıştı ve KOVAN'ın ne aradığını öğrenmişti, bir tür *yürek* arıyordu. Ama tek düşünebildiği Jax'ti ve tek istediği kaptanının gelip onu rahatlatması, ona Jax'in iyi olacağını, kendisinin de iyileşeceğini söylemesiydi. Ana'ya savaşa devam etmesi, krallığını kurtarması için izin vermesi.

Siege her zaman ne diyeceğini bilirdi. Ana'nın şu anda buna hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı.

Ama Siege yanına gelmedi, Ana da bahçenin diğer tarafında Jax'e olan sevgisiyle kıyametin arasında ikiye bölünmüş hâlde durdu. Di altı ay önce taç giydiğinde, onun bu kadar uzun süre iktidarda kalacağını düşünmemişti. İmparator dünyadaki tüm sorunlar için başıboş Metalleri suçluyordu, vatandaşlar da onu dinliyordu. Görünüşe göre korku, ateş gibi körüklendiğinde bütün bir krallığı yakabilecek bir motivasyondur.

Ah, Tanrıça'm, krallık hem de ne biçim yanıyordu.

Ana lavanta çiçekleriyle bir grup ayzambağı arasında ileri geri volta atarken bir Solani bahçe kapısından çıkıp Siege'le Talle'in yanına geldi ve onlara artık Jax'i görebileceklerini söyledi.

Ana çabucak yanlarına gidip kafa tuttu. "Peki ya ben?"

"Ma çar çocuğun burada beklemesi gerektiğini söyledi," dedi nöbetçi.

"Bir krallığın sorumluluğunun bana verildiğini biliyor, değil mi?" diye sordu Ana ama kaptan ona sakinleşmesini işaret etti.

"Ana bekleyecek," dedi Siege, sonra ona sessizce, "Sakin... sakın ben yokken bir şey yapma. Döndüğümde de sana... bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne gibi?" dedi Ana. "*Dossier*'de başka bir prens veya prenses mi saklıyorsun? Lenda gizlice büyük bir servetin vârisi mi? *Aragon*'un belki de?" Çünkü son Aragonlu Büyük Düşes'le beraber ölmüştü, kızı da yaklaşık yirmi sene önce bir suikastçı tarafından öldürülmüştü. Ana devam ederken Siege yüzünü ekşitti, "Hayır, bilmemem daha iyi, teşekkürler."

"Ana..."

Ama Ana çoktan kaptanına arkasını dönmüştü bile. Siege içini çekip Talle'le beraber gitti. Ana hışımla bahçenin bir köşesine gidip öfkeyle bir çiçeğe tekme atma dürtüsüne karşı koydu. Çiçekler bunu hak etmiyordu.

Yakasındaki iletişim sistemi yanıp söndü, aynı zamanda kulaklık görevi gören kulağındaki gümüş halka cızırdadı ve Elara'nın fısıldayan sesi geldi. "*Sinirli görünüyorsun, Prenses.*"

Ana irkilerek sıçradı. Bahçede hızla döndü ama bahçenin girişini koruyan, sıkılmış ve mutsuz görünen *Solgard* dışında yalnızdı. "Elara?" diye fısıldadı. "Neredesin?"

"*Dossier*'de, olmam gereken yerde. Ma çar kesinlikle her zamanki kadar soğuk."

"Bunca zamandır dinliyor muydun?"

"Birazcık."

Ah şu hackerlar, diye düşündü Ana ve öfkesi hakkında yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etti, o yüzden sadece derin bir nefes verdi. Bir an sonra, "Biliyor muydun? Jax'in karanlık ateşi olduğunu?" diye sordu.

"Ben... yakalanmadığımı umuyordum."

“Onunla tanıştığında onun Çar olduğunu anlamış mıydın?”

“Evet,” diye yanıt verdi Elara dikkatle.

Ana bir çakıl taşma tekme atınca çakıl kaldırım taşlarından sekip çalılara girdi. “Bizim hakkımızda çok şey biliyor gibisin, bizse senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz.” Elara cevap vermeyince, “Bu Neon Şehir’de bahsettiğin kişiyle mi ilgili? Koren Vey’le?”

“Evet. Seni kurtarmama yardım etti.”

“Nasıl?”

“Holo-pad’ini çıkarabilir misin, Prenses? Göstermem daha kolay olur. Ayrıca, biraz... sessiz bir yer bul.”

Bu, *Solgard*’ın onu göremeyeceği gizli bir yer bulması anlamına geliyordu. Bahçede pek çok çalı, ağaç ve çiçek vardı o yüzden Ana iki gonca veren gül çalısının arasından gizlice geçti ve bu sırada ceketine dikenler takılsa da nihayet çalılardan arkasına, bahçenin ağzına yerleşti. Otuz metre aşağıdaki, daha fazla ağacın, çiçeğin ve çimenlerin gölgede yetiştiği resmî bina kümesine tepeden bakıyordu. Zenteli tuhaf bir yerdi, beyaz mermerle yeşil alanların bir karışımıydı.

Ana holo-pad’ini çıkardı. Bir ekran belirip bir kod istedi ve kendini doldurup Ana’ya tanıdık gelmeyen tuhaf bir program açtı. “Herhalde holo-pad’imi hackledin?”

“Şey, kızma ama bir süredir... sana bakıyordum.”

Ana tiksinişmiş bir ses çıkardı. “Beni gözetliyor muydun?”

Elara, Ana’nın holo-pad’indeki programa bir komut girince üç ekran büyüyüp camı doldurdu. *Dossier*’in mutfağında, gövdesi ve kokpitindeki pencerelere benziyorlardı. Lenda mutfağı pazardan aldığı malzemelerle dolduruyordu. Hiç ses gelmiyordu ama başını oynatışına bakılırsa şarkı söylüyordu. Muhtemelen Wick’in ona sürekli çaldığı şu enerjik melodiyi.

Ana, ekranlara daha dikkatli baktı. “Bunu nasıl yaptın? *Dossier*’de kamera bile yok. Biz bakmazken mi taktın yoksa...”

“Hayır. Yaklaşık bir ay önce *Dossier*’in holo-ekranlarına giriş yapıp

projeksiyonu sadece görüntüleri dışarıdan almayacak, aynı zamanda da dışarı aktaracak şekilde tekrar yazdım. Bu, KOVANlandığında Xu'dan çıkardığım kodun bir parçası. KOVAN bu sayede her yerde bulunup her şeyi kontrolü altına alabiliyor. Kod tam anlamıyla bir arka kapı açıyor, her şeyi siliyor ve kendi özellikleriyle tekrar oluşturuyor. Metalleri bu şekilde kontrol ediyor."

Ana kaşlarını çatıp ekrandaki bulanık görüntülere baktı. Demek KOVAN bu şekilde Di'yi kontrol edebiliyordu. Di'yi silmiş, onu KOVAN'a hizmet edecek şekilde tekrar oluşturmuştu. Di'nin anıları hâlâ oradaydı ama Di orada değildi.

"Eğer her şeyi siliyorsa Xu'yu nasıl geri getirdin?"

"Açık açık mı konuşayım? Bunu yapabileceğimi düşünmüyordum ama Koren Vey, KOVAN'ın verileri silebileceğini ama onu silemeyeceğini söyledi. KOVAN'ın sinyalini azaltmak için onu kurşunla kaplı bir odaya hapsettim ve onu parça parça, anı anı tekrar oluşturdum." Üç ekran küçüldü ve Elara'nın yüzü belirdi. Dossier'in kokpitinde, acil durum katlanır sandalyelerinden birinde işe koyulmuş gibi görünüyordu. Dinleme aygıtı loş ışıktaki mor parlıyordu. *"Xu'yu tanıdığım için –hakkındaki her şeyi bildiğim için– bunu yapabildim. O odada ne kadar gerekiyorsa o kadar kalırdım – yıllarca, on yıllarca. Ama sonra ben ilk hatırasını yeniden yazarken Xu'nun bellek çekirdeği... eh, kendi kendini yeniden oluşturmaya başladı. Gözlerimin önünde. Ardından Xu saniyeler içinde geri döndü."*

Bu düşünce üzerine Ana'nın kalbi pırpır etti. Di'nin cebindeki bellek çekirdeği ağır ve önemli geldi – daha önce hiç olmadığı kadar. "Yani eğer KOVAN'ı yok edersek bütün Metalleri geri getirebilir miyiz?"

"Hayır," diye yanıt verdi Elara sikkın bir sesle. "O kadar basit değil. Koren Vey'le Xu'dan çıkardığım kodlarda öğrendiklerimize göre, bütün Messierler tek bir Yapay Zekâ'ya bağlı."

Ana biraz daha dik oturdu. "Kime?"

"D'thverek'e."

Büyük Karanlık'a.

Ana başından beri haklıydı. Di'nin kızıl gözlerine bakmış ve onu görmüştü, neredeyse onun tarafından öldürülecekti. Tüyleri diken diken oldu.

"Metaller artık onun parçası," diye devam etti Elara. "Hepsi KOVAN olarak bildiğimiz tuhaf simbiyotik ilişkiyle birbirlerine bağlılar. D'thverek bir şekilde onlardan besleniyor. Eğer D'thverek ölürse, onun bağlı olduğu tüm Metaller de ölür."

"Ama artık KOVAN'da binlerce –on binlerce– Metal var! Hepsi teker teker KOVAN'dan koparmak imkânsız olur. Bunu yapmamız mümkün değil–"

"Belki de yapabiliriz. Bu yüzden Koren Vey beni seni bulmam için gönderdi."

"Şu Koren Vey nasıl bu kadar fazla şey biliyor?"

"Karışık bir mesele..."

Robb çalılarının arasına dalıp Ana'nın sözünü kesti. Saçlarındaki bir yaprağı aldı, konuşmadan kesinlikle bihaberdi. "Ana, işte buradasın! Siege bahçede olacağını söyledi ama seni bulmak için doğayla savaşmam gerekeceğini düşünmemiştim."

"Robb!" Ana irkilip ayağa fırladı. "Jax nasıl? O gerçekten..."

Robb'un ağzı titredi ve oğlan başını iki yana salladı. "İyi değil."

Ana onu doğru duymadığını düşündü. Jax iyileşebilsin diye buraya gelmişlerdi. Şey olsun diye değil... Şey...

Siege onu buraya ölmeye getirdi, diye zihnindeki o korkunç ses doğruladı.

Robb devam etti, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Maçar'ın dediği gibi, Jax'ın ışığı... söndü. Onu geri getirmenin hiçbir yolu yok..."

"Bir yol olmak zorunda," diye yanıt verdi Ana hissizce.

"Yok, Ana."

"Onu ışık verici bir makineye bağlayamazlar mı, sonra da..."

"O bir Metal değil!" diye patladı Robb. "Onu öylece büyülmüş bir şekilde yeni bir bedene aktarıp parçalarını değiştiremeyiz veya bataryasını dolduramayız!" Parmaklarını saçlarından geçirip

Ana'dan uzağa baktı ve içini çekti. "Özür dilerim. Öyle demek iste- Özür dilerim."

"Ah, Robb." Ana onu kucaklayıp yüzünü omzuna bastırdı, Robb da yanağını onun başına dayadı ve uzun süre birbirlerine sarıldılar. Ana artık şimdiye kadar ağladığından daha fazla ağlayabileceğini düşünmüyordu. Gözlerinde yaşlar vardı ama içi hissizdi, kan dolaşımı kesilmiş bir bağ dokusu gibi.

"Eğer Büyük Karanlık'ı durdurmazsak Jax'in ölümü bir hiç için olacak," dedi Robb bir süre sonra usulca.

"Ama ne yapacağımızı veya nereye bakacağımızı bilmiyoruz..."

"Koren Vey yardım edebilir."

Robb irkilip bahçede etrafına bakındı. "Elara?" diye seslenip yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

İkisinin de iletişim bağlantısı bir sinyalle aydınlandı. "Koren Vey yardımcı olabilir," diye tekrarladı Elara. "Gemide bekliyor."

"Vadideki mi?" diye sordu Ana.

"Neden bin yıllık bir gemi enkazında ki?" diye ekledi Robb.

"Bana güvenmek zorundasın, Delici Bakış," diye yanıt verdi Elara düz bir sesle. "Zenteli'nin kuzey kapısında buluşalım. Erzak için Dossier'e uğrayın. Ben alacak olursam Lenda sorular soracaktır."

"Erzak mı? Neden erzak..."

"Yürüyüşe çıkıyoruz."

Sonra ikisinin de iletişim bağlantısı koptu. Birbirlerine baktılar.

"Ona güvenip güvenmediğimi bilmiyorum," diye mırıldandı Robb.

Ana onun mekanik elini kavrayıp, tuttuğunu anlaması için hafifçe çekti. "Kaybedecek neyimiz var?"

Herkes onun Tanrıça olduğunu düşünse ve kendine dua etmek biraz tuhaf gelse de, *Işıltılı Tanrıça*, diye dua etti içinden, *Jax'i kurtarmamıza yardım et ki krallığı kurtarabilelim.*

Robb'u *Solgard*'ın onları Kule'ye aldıkları bahçe kapısına ve oradan da ön basamaklardan aşağı çekti. Duvara Jax'in ismini

kazıyan Solani'yi geçtiler ve Ana bunu görmezden geldi ama keşkinin çık, çık, çık sesi onu rahatsız etti.

Ruhuna kazınmış bir isim daha. Kaybedilmiş bir insan daha.

Binlerce kere olduğu gibi, bunun kendi ismi olmasını diledi yine.

Elara'nın istediği gibi *Dossier*'de durdular. Elara anlaşılan Lenda kısa bir alışveriş gezisinden sonra bir ringe girip birkaç yüz bakır kazandığı sırada dışarı sızmıştı. Artık *Dossier*'de öncesine göre en az iki katı insan çalışıyordu – hepsi de ringde Lenda'ya yenilmişti.

Görünüşe göre rıhtım çok sıkıcıydı.

Lenda geminin gövdesinin ağzında katlanır bir sandalyede oturuyor, morarmuş elini sarıyordu. “Ne var? Kaybetmeleri benim suçum değil.” Yanlarından geçen, solar motor için yeni bobinler taşıyan bir adam ona beşlik çaktı. “Ayrıca, krallıktaki onca saçmalık yüzünden iş çok az. Üstelik yine de onlara ödeme yapıyorum.”

Ana kaşını kaldırdı. “Hangi parayla?”

“Tabii ki dövüş ringinde onlardan kazandığım parayla. Hey!” diye seslenen Lenda, rıhtımda *Dossier*'in çamaşırlarını katlayan sincap gibi bir adamı işaret etti. “Önce sol taraftaki havluları katla! Tanrıça'nın kıvılcımı aşkına, bana bir dakika verin.” Ellerini koltuğun kolçaklarına vurup kalktı ve uzun adımlarla rıhtıma yürüdü.

Xu bir kutu çıkarmıştı ve rampanın ucunda kutunun üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Yüzünün ortasında, insan olsaydı burnunun olacağı yerde çok güzel bir monark kelebeğinin durmasına izin veriyordu. Kelebek kanatlarını çırpıp tam gaz giden bir gökyelkenli gibi açtı. Ana aziz sabrı olan bu Metal'i bir zamanlar Messier üniformasını giyerken hayal edemiyordu.

Ama öte yandan, Di'nin de hiçbir zaman Messier üniforması giyeceğini düşünmemişti.

Ana ve Robb mutfaktan birkaç erzakın bulunduğu bir çanta kaptılar –birkaç meyve konservesi, hızla kurutulmuş bir protein barı– ve tam gitmek üzerelerken Lenda, “Kraliyet Yüzbaşısı sizi buldu mu?” diye sordu.

Ana kaşlarını çatı. "Hayır, buraya dönmüş olacağını düşünmüştüm. Belki hâlâ dua ediyordur?"

Robb çantayı omzuna alıp, "Bizi öylece bırakıp gidecek biri değil," diye ekledi.

"Sen altı ay boyunca işkence görsen ne yapardın?"

Robb bunun üzerine dudaklarını büzdü.

Xu yüzündeki kelebeğin korkup uçuşma sebep olarak, "Belki de zamana ihtiyacı vardır," dedi. Kelebeğin uçup gitmesini izledikten sonra, "Eminim hâlâ... kendi başına çözmesi gereken şeyler vardır," diye ekledi.

Ana hemfikir oldu. "Konuşmak istediğinde burada olacağız. Lenda eğer günbatımına kadar dönmezsek..."

"Kaptana söyleyeceğim, evet," diye yanıt veren Lenda bantlı eklemelerinden bakışlarını kaldırdı. "Xu gemiye girişin yasak olduğunu söylüyor. Herkes için."

Ana gözlerini devirdi. "Ne yapacaklar, ölü bir İmparatoriçe'yi mi tutuklayacaklar?"

"Canlı bir tanesini tutuklayabilirler," diye yanıt verdi Xu.

Ana bunun üzerine içini çekti. "Sen bu Koren Vey'i tanıyor musun?"

Metal, başını iki yana salladı. "Söyleyemem. Söz verdim."

Ana, Elara'nın Starbright ismiyle onunla irtibata geçişinin zamanlamasını düşündükçe, tüm bunlar daha da şüphe uyandırıcı hâle geliyordu.

Lenda parmaklarını saçlarından geçirdi. "Sadece dikkatli olun. Kaptanın kafamı kesmesini istemiyorum."

"Benimkini kesecek," diye yanıt verdi Ana. O ve Robb, *Dossier*'in rampasından rıhtıma koştular, oradan da şehrin ucundaki uzak kapıya.

Elara duvarın önüne çömelmişti, çıplak gözle neredeyse görülmezdi. Onları gördüğünde ayağa kalkıp el salladı. "Erzakı aldınız mı?"

Ana sırt çantasını uzattı.

Elara çantayı alıp karıştırarak bir şeftali konservesi çıkarıp açtı. Toprak yola doğru dönüp yemeye başladı. "Ah, açlıktan ölüyordum. Teşekkürler, Prens." "

"Benim prenses olmadığımı..."

"Prens olmadığımı biliyorum, evet. Kimse seni takip etmedi, değil mi?" Emin olmak için arkasına baktı. Ana ve Robb başlarını hayır anlamında salladılar. "Güzel, güzel. Hadi gelin – vadi uzakta ama en azından şu anda yağmur yağmıyor. Bu berbat olurdu."

Robb, "Ama tam olarak kiminle buluşacağız?" diye sorduğunda Elara durup yine onlardan uzağa döndü. "Yani, bize hiçbir şey söylemedin ve sırf *seni takip etmiş* olmak için seni takip etmeyeceğiz."

Elara bir dilim şeftali daha yedi ve yine ilerlemeye koyuldu, onlar da neredeyse çaresizce onu takip etmek zorunda kaldılar. "Uzun lafın kısı, annemle babam arkeologdu. Vadideki gemiyi incelemek istiyorlardı." Elara dağın yamacına, ağaç sırasından dışarı uzanan iskelet benzeri devasa enkazı gösterdi. "Bu yüzden yasak olmasına rağmen gemiye girdiler ve şehrin İhtiyar Heye-ti bundan hiç hoşlanmadı. Ebeveynlerimi –ve beni– Zenteli'den sürdüler ve soyadlarımızı aldılar."

"Ama neden vadiye gökyelkenliye gidemiyoruz? Neden..." Klasik Robb tavrıyla, söylediği şeyi örneklemek için bir ağaç köküne takıldı. Dengesini bulup yine dik durdu, soğukkanlılıkla gömleğini düzeltti. "Neden *yürümemiz* gerekiyor?"

Elara yarısı yenmiş bir şeftali dilimiyle duvarın üzerini işaret etti. "Çünkü, şu nöbetçi kulelerini görüyor musun? İçlerinden birinin görevi gemiyi gözleyip kimsenin yaklaşmamasını sağlamak, hem de bunca Messier akın ederken ve tapınaklar yanarken *kesinlikle* iyice dikkat kesilmişlerdir. Ne de olsa gemi kutsal bir kalıntı. Tarihimizden geriye kalan son şey." Gözlerini devirip şeftalinin geri kalanını ağzına attı. "Öylece orada, vadide *çürüyor*. Bütün halkımızın tarihi o gemide duruyor ve bunu öğrenmeye çalışmak yerine zamanın onu yiyip bitirilişini izliyoruz."

Ana ceketinin yakasını çekiştirip tepesindeki ağaç yaprakla-

rına baktı. Gerçekten doğayı pek sevmiyordu. Toz toprağı, böcekleri, nemi. “Neden gemiyi inceledikleri için annenle babanın başları belaya girdi?”

“Gemi bin küsur yıl önce buraya düştüğümüzden beri sağlam değil. O rahat Kule’deki ihtiyarcıklar eğer gemiyle fazla oynarsak gümleyeceğinden ve veri tabanlarında saklanan tarihi de beraberinde götüreceğinden korkuyorlar. Ama o tarihe ulaşmaya –onu öğrenmeye– bile çalışmazsak zaten *bom* diye patlamış sayılmaz mı?”

Robb şüpheyle, “Yani Koren Vey gemide mi saklanıyor?” diye sorup Ana’ya pişman bir bakış attı.

Ana ona, *Biliyorum*, demek istedi, *ben de şu anda çok pişmanım*.

“Gidemez ki, Delici Bakış,” dedi Elara onları şaşırtarak.

“Sanırım burası sana katıksız inanmamız gereken kısım,” dedi Robb ifadesiz bir sesle.

“Evet.”

Eh, en azından o aptal bahçede beklemekten iyiydi.

Ana belki de sadece kaçınılmaz olandan kaçtığını itiraf etmek istemiyordu – çünkü hareket hâlinde olduğu, ilerlediği, bir şey yaptığı sürece zaman ona yetişemezdi.

Artık Jax’in sahip olmadığı zaman.

Ana yüzünden. Ana’nın pervasızlığı yüzünden.

Elara konserveyi yoklayınca boş olduğunu fark etti ve onu ormana fırlattı. Elara bütün erzakı yemişti ve Ana da Robb da erzak almalarının sebebinin Elara’nın aç olması olduğunu fark ettiler – yürüyüş uzun olduğu için değil. İzledikleri yol neredeyse yol bile değildi, kök ve sarmaşıklarla kaplanmıştı. Her yerde vızıl-tılı... *şeyler*... vardı ve Elara onları eliyle savuşturup duruyordu.

Ana bir yıldızgemisinde büyümüştü.

Doğa ona göre değildi.

Dağın yamacından inmek, bitkilerin arasına gizlenmiş makaralar ve eski halat düzenekleri sayesinde yaklaşık bir saat sürmüştü. Yolun son kısmı vadiye doğru engebeli bir inişti ve gemi şimdiden imkânsız derecede büyük görünüyordu.

Bir zamanlar yüz binlerce Solani'yi taşımıştı ama Ana dağın yamacını yarılayana ve geminin iskeletinin, önünde efsanelerden fırlama dev bir canavarın kemikleri gibi vadinin bir tarafından diğerine uzandığını görene dek onun ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti. Burası doğal bir vadi değildi, geminin darbesiyle oluşmuş bir kraterdi.

Elara onları ormanın ucunda durdurup tepeden şehre baktı. "Zor kısım burası. Nöbetçi kesinlikle bizi burada görecektir."

Robb, "O zaman daha fazla ilerleyemeyecek miyiz?" diye sınırla sorup yarım kilometre önce onu rahatsız etmeye başlamış olan sineği eliyle kovdu.

"Saçmalama, Delici Bakış. Sadece daha hızlı olmalıyız!" Elara hızla onlara doğru dönüp kendi çantasını karıştırdı. İki tane yumruk boyunda levha çıkardı. Ana onları *Solgardların* kemerlerinde görmüştü. "Bunlardan birkaçıyla sıvışmayı başardım. Bunlar kalkan. Sadece şuradaki orta düğmeye basıyorsunuz ve" —ortadaki düğmeye basınca gümüş levha dört bir yana açılıp bedeninin çoğunu kaplayan nispeten düzgün bir kalkan oluşturdu— "sihir gibi!"

Ana ve Robb birer kalkan aldılar.

"Peki, neden kalkanlara ihtiyacımız var?" diye sordu Robb düz bir sesle.

"İzle de öğren, Delici Bakış." Elara kendisi için üçüncü bir tane çıkarıp kalkanı büyüttü ve tepeden koşarak atladı. Kalkanı çimenlere inmeden bir saniye önce ayaklarının altına yerleştirdi ve olağanüstü bir hızla gemiye doğru kaymaya başladı.

Robb'un gözleri seğirdi. "Bunun için uçan kaykaylar kullanamaz mıydık?"

Ana kendi kalkanını çıkarıp onun omzuna vurdu. "Eh, eğer ölürsem, seni tanımak güzeldi, *Delici Bakış*."

Ana, Robb'un lakaba itiraz ederek tiz bir ses çıkardığını duydu ve kenara doğru koşmaya başlayıp kendini tepeden attı. Kalkanı ayaklarının altına yerleştirdi ve sertçe çimenlere düştü, sonra Elara'nın peşinden kaydı.

Kalkanın altındaki çimenler kolayca kayıyordu ve elinde olmadan boğazından bir kahkaha fırladı. Dengesini sağlamak için kollarını iki yana açtı. Rüzgâr kulaklarında uğuldarken önünde geminin yüksek iskeleti berrak göğe doğru yükseliyor, bir kaburga gibi içe doğru kıvrılıyordu. Bu şimdiye kadar gördüğü tüm gemilerden daha uzundu – savaş gemisi kadar büyüktü ama kesinlikle orası kadar korkutucu değildi. Kalkan yavaş yavaş enkazın dibinde durdu. Ana, Robb’un ne durumda olduğunu görmek için arkasına baktı ve o... kalkanının üzerine oturmuştu ve kızakla iner gibi iniyordu, onlardan birazcık daha yavaştı ama yüzünde muzaffer bir ifade vardı.

Eh, Jax hiçbir zaman Robb’un *havalı* olduğunu iddia etmemişti.

Ana, Elara’yı enkazın ağzında dururken buldu ve kalkanını küçültüp kemerine taktı. “Biz içindeki Metaller yüzünden KOVAN’ı öldüremezken bu Koren Vey onu alt etmemize nasıl yardımcı olacak?”

Elara ofladı. “Hiç *aman vermiyorsun*. Onu bu kadar seviyorsun demek.”

Ana şaşırarak durdu. “Kimi?”

“Şu Metal’ini. Tüm bunları yapma sebebini.”

“Be-ben bunu krallığın iyiliği için yapıyorum,” diye cevap verdi Ana çabucak.

Gümüş saçlı genç kadın ona bilgiç bir bakış attı. “Prenses.”

Ana yüzünü ekşitip numara yapmayı bıraktı. “Onun... KOVANlanması benim suçumdu o yüzden onu kurtarmak zorundayım.”

“Esasında bu hissi biliyorum. Yaklaşık bir sene önce Xu’yla başımız belaya girdi. Bu, krallığın ölmüş Büyük Düşes’in hükümü altında olanların hepsini değil, sadece başıboş Metalleri KOVANladığı zamanlardaydı. İt kopuklara karıştık ve şerefsiz işverenimiz bizi ispiyonladı. Xu beni korudu. Kaçmama izin verdiler ve...” Elara sustu, sonra kalkanını tekrar kemerine taktı. “Ya onu kurtaramazsan? O zaman ne yapacaksın?”

“Yine de deneyeceğim.”

“Peki ya bir seçim yapman gerekirse? Onunla krallık arasında?”

“Ben seçmeye inanmıyorum,” diye karşı çıktı Ana ama Solani kız gözlerini devirince onu durdurmak için sıkıca kolundan tutup sert bir sesle, “Benim için yeterince insan öldü ve bu Jax’le sona erecek,” dedi.

“Peki ya sen ölürsen?”

“O zaman en azından denemiş olurum...”

“*Saçmalama*, Prenses. Eğer sen ölürsen her şeyin biteceğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu Elara öfkeyle. “Sırf hayatta olduğunu açıklamaları krallık senin peşinden gelecektir. Herkes seni bu yüzden koruyor ve sen bunu bile göremiyorsun – Çar, o Demirkanlı, kanun kaçağı *Kaptan Siege*.”

“Doğru olanı yapmak istiyorlar.”

Elara, “Çünkü *sana* inanıyorlar,” diye patlayıp kollarını havaya kaldırdı. “Of, her neyse! Seninle tartışmanın anlamı yok.” Sarmaşıkların oluşturduğu yeşil perdeyi itip açtı ve enkazın içine doğru kayboldu.

Neden doğru olanı yapmak için benim peşimden gelmeleri gerekiyor? Ana dilini o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı. *Neden onların vicdanı benim?*

Robb enkazın gölgesinde santim santim durdu ve ayağa kalkıp pantolonundaki toz toprağı silkeledi. “Eh, bu çok heyecan vericiydi. Elara nerede?”

Ana, parmağını enkaza doğru salladı.

Robb kalkanını küçültüp kemerine koydu. “Bir... Bir şey mi oldu?”

“Hayır,” dedi Ana kısık sesle. Robb’a bunun doğru olup olmadığını sormak istiyordu – onun da Jax gibi kendisi için ölüp ölmeyeceğini... Ama sonra bundan vazgeçti. Bilirse daha iyiydi çünkü Robb evet derse onu boğabilirdi. Beraber girişin ağzında duran sarmaşıkları geriye ittiler.

Ana’nın öfkesi hemen kayboldu.

“Ah, *Tanrıça’m*,” diye fısıldadı Robb.

Huşı içinde gemiye baktılar. Bu kadar etkileyici bir şeyin ortasında kızgın kalmak zordu.

Kadim gemi bütün hayaletsi ihtişamıyla duruyordu. Ana'nın bekleyebileceğinden çok daha *büyüktü*, kristalimsi yapısı ona bir gemiden çok toprakta bulunan fosilleri anımsatıyordu. Kocaman, sarmaşıkla kaplı sütunlar içe doğru kıvrılmıştı, devasa bir canavara bir tür göğüs kafesi yaratacak şekilde iki yüz metre yukarıya yükseliyorlardı. Gemi iki tarafa doğru uzanıyordu, o kadar uzun-
du ki iki yanda da ağaçların arasına doğru kayboluyordu. Demir Krallık'taki hiçbir şeye benzemiyordu çünkü demirden, bakırdan veya altından yapılmıyordu. Fildişi idi ve çok eskiydi.

Elara devasa fildişi sütunlardan birine doğru yürüyüp sanki onun için çok kıymetliymiş gibi elini nazikçe üzerine koydu.

Yuvası, diye düşündü Ana. Yuvasının ebedi bir parçası.

"Alahlav," diye başladı Elara. "Gemi. Bizi buraya bin yıl önce getirdi. Büyükannem kendi nene ve dedesinin ve onlarınkilerin, eskiden galaksimizin nasıl olduğuna dair anlattıkları hikâyeleri anlatırdı. Dünyalarımızı koruyan ve bizi güvende tutan kozmik yaratıklara dair hikâyeler. *Alahlavlar* bizim gemilerimizdi. Kan yerine devreleri olan, kanatlı ve dişli canlı organizmalar. Ama sonra hikâyeler Büyük Karanlık'ın geldiğini ve bunu durduramadığımızı söylüyor. Bu son *alahlavdı*. Kaçmamıza yardımcı oldu, sonra da burada öldü."

"Yani bir hayvan mıydı?"

Elara omzunu silkti. "Bir teknolojik yaratıktı? Bir biyo-otomatı? Bilmiyorum. Bunlar masal, Prenses." Sütuna hafifçe vurup, "Artık elimizde sadece iskeleti var. Hadi, Koren Vey içeride," diye ekledi. Başını enkazın daha karanlık kısmına doğru eğdikten sonra harekete geçti.

Ana bir anlığına görüntünün hafızasına kazınmasına izin verdi – zaman, ağaçlar ve toprak tarafından yutulmuş, güneş ışığıyla iyice beyazlamış açık bir kaburganın kemiklerinin. O kadar fazla kemik vardı ki kendini ufacık hissediyordu. Koca evrende küçük bir toz tanesi gibi.

Yanındaki Robb gemiye ağız açık bakakalmıştı. “Keşke... keşke Jax bunu görebilseydi.”

Elara’yı Solani gemisinin derinliklerine doğru takip ederlerken Ana, “Keşke,” diye cevap verdi, o kadar etkilenmişti ki Zenteli’nin öbür ucundaki Demir Tapmak’tan yükselen kapkara duman bulutunu fark etmedi.

ROBB

Gemi, enkazın arasından filizlenerek tepelerinde yapraklardan bir örtü oluşturmuş bitkilerle yaşlı ağaçlardan ötürü karanlıktı. Enkaz nemli toprak kokuyordu. Elara yumurta şeklinde bir fener çıkarıp etraflarındaki yıkıntıları aydınlatması için salladı. Sürün-gen bitkilerin, sarmaşıkların ve yosunların oluşturduğu halatlar ağaç dallarından sarkıyor, geminin yapısını bozuyordu. Kapı, eşya ve merdiven kalıntıları, ayrıca uzun süre önce taşlaşmış kab-lolar vardı ve çökmüş duvarlardan bazıları pırıltılı, pullu tuhaf bir dokuya sahipti. Robb yürüdükçe, ayaklarının altında yaprak-ların, köklerin ve eski gemi tozlarının çıtırtısı yankılandıkça, bu-lunmaması gereken bir yerde olduğu hissine kapılıyordu.

Elara, Solanilerin buraya *yaratıklar* içinde geldiğini söylediğin-de ona *inanmamıştı* –bu fantastik bir hikâye gibiydi, bir masaldan fırlamış gibi– ama onu geminin iç kısmına doğru takip ettikçe kendi vardığı kanıdan daha fazla şüphe duyuyordu. Solaniler bu galaksiden değillerdi. Tenleri pırlanta tozu serpiştirilmiş gibi par-liyordu. Jax *geleceği görebiliyordu*.

Daha bir sene önce, var olan en fantastik şeyin parmakları ara-sında paslanan demir bir maden olduğunu düşünüyordu ama Elara geminin merkezini aydınlatması için ışığını havaya kaldır-dığında ne kadar az şey bildiğini fark etmeye başladı.

Belki de Ana gerçekten Tanrıça'ydı.

Belki de esasında galakside sihir vardı.

Geminin merkezinde, insan boyunda ve bulut renginde devasa bir kristalin durduğu bir platform vardı. Yaklaşırlarken bu, Robb'u huzursuz etti. Kristal kocaman, küresel bir usturlabın ortasında duruyordu. Ya da belki de bir astronomik küreydi? Robb kadim navigasyon aletleri hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bir zamanlar, küre şeklindeki halka yapılar ortadaki dev kristalin etrafında döner, yıldızların koordinatlarını saptamak için hareket ederlerdi ama yüzyıllar ve bitkiler onları oldukları yere sabitlemişti. Her bir halkanın üzerine Eski Dil'de yazılı kelimeler –harfler– vardı ama o kadar solmuşlardı ki Robb onları okuyamıyordu.

Elara usturlabın halkalarının arasından içeri sızıp onun boy hizasındaki bir çembere doğru ilerledi. Halkalar ortadaki kristalin etrafında dönebilmek için yerdeki oluklara batıyorlardı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Ana, onlara yetişirken sesi boşlukta yankılanmıştı.

Elara halkaya uzanıp sımsıkı tuttu. “Şimdi,” dedi çok gösterişli bir havayla, “onu uyandıracağız.”

“Onu mu?” diye sordu Robb.

Elara onu duymazdan gelip halkayı bütün gücüyle çekti. Kadim yapı uğuldadı ama halkalara ve ek yerlerine dolanmış sarmaşık ve bitkiler yüzünden hemen hemen hiç kıpırdamadı.

Elara onlara sinirli bir bakış attı. “Ee? Delici Bakış, bana yardım et!”

Robb başını iki yana salladı, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ortadaki kristal onu huzursuz ediyordu. “Bundan emin değilim...”

“Hadi, ona ne kadar kısa sürede yardım edersek o kadar kısa sürede gidebiliriz.” Ana, Elara'yla aynı halkaya doğru ilerleyip kıza yardım etti.

Mekanizma yine yüksek sesle uğuldadı, sarmaşıklar koptu, yapraklar bir hışırtıyla döküldü ve halka bir aksamayla kurtulup yerdeki oyuya doğru süzüldü, halkanın diğer tarafı da bir tahtere-

valli gibi yükseldi. İlk halka ikinciye çarpıp onu çevirmeye başladı, sonra üçüncüye, ta ki yedi küresel şerit Robb'un göğsünü titreten bir döngüyle kristalin etrafında hareket etmeye başlayana dek.

Oğlan geriye doğru bir adım daha attı.

Ana, dönen bir halka bacaklarının arkasına çarpmadan yoldan çekildi.

Halkalar gitgide daha hızlı hareket etmeye başlayıp Robb'u, Ana'yı ve Elara'yı içeri hapsettiler.

Robb'un içinde eğri büğrü, korkunç bir panik düğümü oluşmaya başladı.

Mekanizmanın gürültüsünün üzerinden, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye bağırdı. "Patlayabileceğini söylememiş miydin?"

Ama Elara onu duyduysa da cevap vermedi.

Usturlabın ortasında, bin yıllık bitkilerin ve toz toprağın altına gömülü olan kristal güzel bir yıldızıışığı beyazıyla parlamaya başladı. Işık halkalara yansıyıp şeritlerdeki kelimeleri aydınlattı ve zemin boyunca ayaklarına doğru ilerleyip Robb'a takımyıldızları andıran dizaynları canlandırdı. Robb'un yanındaki Ana, makineye büyük bir merakla bakıyordu. Bir şeyin yanlış olduğunu sezemiyor muydu? Bunu sezen sadece Robb olamazdı. Robb kolunu ovuşturup diken diken olan tüylerini geri yatırıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Sadece ürktün. Bir şey yok. Patlamayacak...

Kristal, halkalardaki kelimelere bir dizi ışık gönderdi ve kelimeler diğer tarafa yıldızlar, gezegenler ve koskoca takımyıldızları yansıttılar. Hava bir haritayla, holografik galaktik fırtına ve astral gaz bulutlarıyla kaplandı. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu ama Robb bunu Kule'deki kilimlerden tanıdı.

Bu, Solanilerin yuva krallığının haritasıydı.

"Ak ven'na nat, Elara."

Robb sesle yerinden sıçradı.

Aynı anda dört bir yandan geliyor, eski geminin gövdesinde

yankılanıyordu. Robb kemerine taktığı *Solgard* kalkanına uzandı ve donakaldı.

Projeksiyonun ortasında bir Solani'nin mavi görüntüsü döne döne canlandı, zayıf bir video sinyali gibi gidip geliyordu. Teknoloji çok eski olsa da, görüntü Demir Kurul için kullanılan hologramdan çok daha temizdi.

Solani uzun boylu, ince ve uzun saçlıydı. Robb'a biraz Kule'deki *Solgardları* hatırlatan, helezonlu bir filigran kakılmış obsidyen bir zırhı vardı. Kadın konuştuğunda ses tonu yumuşak ve tatlıydı.

Robb eski zamanlardan kalma Solani'nin dudaklarına konsantre olup kelimeleri tam olarak çıkaramayınca, "Ne-ne diyor?" diye sordu. "Ayrıca kim o?"

Elara bir fısıltıdan azıcık daha yüksek bir sesle, "Çar," dedi. "Koren Vey. Gemileri buraya getiren kişi. Işığı burada hapis. Beni sana yönlendiren Koren Vey'di, Prenses." Sonra Solani'nin hologramına Eski Dil'de bir şeyler söyledi.

Görüntü gidip geldi ve kısık sesle yanıt verdi. Elara'nın kaşlarını çatıldı. Daha büyük bir dikkatle dinledi.

"Ne diyor?" dedi Ana, sonra projeksiyona döndü. "Büyük Karanlık'ın nasıl alt edileceğini biliyor musunuz? En azından onu nasıl bulacağımızı ve..."

"Evet," diye yanıt verdi hologram.

Robb gözlerini kırıştırdı. Sözcükler bulanık ve tuhaftı, ayağı uyuşup karıncalandığında duyduğu gibi bir histi. "Bunu duyduunuz mu? Onu anladım."

Hologram içini acıtacak derecede Jax'i hatırlatan sabit eflatun bakışlarıyla Robb'a döndü. "Çarınızın ışığı çalındı."

Robb tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Siz... bunu nereden bildiniz?"

"Bunu bin yıl önce öngörmüştüm. Seni bekliyordum – ve de seni, ayın kızı," diye ekledi Ana'ya. "Çok vaktimiz yok."

Koren Vey kollarını havaya kaldırdı. "Krallığınızı kurtarmak istiyorsunuz ama bunu nasıl yapacağınızı anlamak için önce bu âna nasıl

geldiğimizi anlamalısınız. Yok etmek istediğiniz varlığın bir başlangıcı ve sonu yok ama D'thverek'in hikâyesi her galakside aynıdır."

D'thverek – bu Büyük Karanlık'ın Solani dilindeki karşılığıydı.

"D'thverek ışıktan, hayattan beslenen bir yaratık. Her galakside onu durdurmak için Tanrıça doğuyor ama her galakside başarısız oluyor ve D'thverek Tanrıça'nın ışığını tüketip yaşayan her şeyi yok ediyor ve bir sonraki galaksiye geçiyor. Işık olmadan hayatta kalamıyor çünkü kendi ışığı yok. Bizim için geldiğinde Çarlarımız onu yenemeyeceğimizi öngörmüştü o yüzden kaçtık. Kaçabilen tek gemi bu oldu ve burada, kemikleri içinde durduğunuz yerde yatıyor."

Holografik galaksi, Robb'un iyi tanıdığı bir takımyıldız grubuna dönüştü – Demir Krallık'a. Ama Robb'un hayatı boyunca incelediği haritaların hepsinden çok farklı görünüyordu. Bu, Çar'ın perspektifinden görülen Demir Krallık'tı. Eros haritaların tasvir ettiği parlak gezegen değildi, Iliad da karanlık ve rutubetli değildi, üstelik Cerces ikisinin toplamından bile daha büyüktü; hepsi bir aradaydı, dışarıda her ne varsa onun içeri girmesini engelleyen asteroit kuşağı tarafından çevrelenmişlerdi. Krallık çok ufak ve narin görünüyordu. Başkalarının hayatlarının –hatta dünyaların– zıyafetini çekerek ömürler boyunca yaşamış bir şeyi nasıl yenebilirdi ki?

Robb yuvasının haritasına baktığında ne kadar da korktuğunu fark etti. Büyük Karanlık her zaman bir efsane olmuştu –yaramaz çocuklara anlatılan bir masal– ama artık *ma'alor*'unu aldığını ve geride kalanlar için geldiğini bildiğinden, Büyük Karanlık birdenbire elle tutulacak kadar gerçek gelmeye başlamıştı.

Artık bir efsane değil, adını koyabildiği bir kâbustu.

"Son savaşımızı burada, Tanrıça'nın yeniden doğduğu yerde verdik ve Tanrıça da savaşımıza katıldı. Yaşı senin şu anki yaşından çok az büyüktü. Kehanetlerimizde D'thverek'ten sağ çıkabileceğimiz bir geleceğe giden yol bulamadık – bir tane hariç." Koren Vey daha dik durup çenesini kaldırdı. *"D'thverek'i yenmeye çalışmak yerine onun başkalarının ışığından beslenmesini sağlayan mekanizmayı çaldık. D'thverek bu mekanizmaya yüreği diyordu. Onu yok edemedik – nasıl yapacağı-*

mızı bilmiyorduk. O yüzden Tanrıça, D'thverek'in yüreğini kendisiyle beraber işaretsiz mezarına gömdü, güvende olacaktık ama sadece bin yıl boyunca."

Haritadaki gezegenler tekrar tekrar dönüp bir yıldan diğerine atladılar, gitgide daha hızlandılar, ta ki gezegenler ve yörüngeleri gözle seçilemeyecek hâle gelene dek. Sonra her şey durdu ve harita Robb'un tanıdığı galaksiydi – Demir Krallık'ın altı ay önceki Kutsal Kavuşum'dan hemen sonraki hâli.

Koren Vey sakince ellerini arkasına götürdü.

"Büyük Karanlık'ın dönüşü konusunda uyarması için size bir hikâye bıraktık – bir kehanet."

"Işık Destanı," dedi Robb.

Ana ona ihtiyatlı bir bakış atıp, "Yani şimdi Büyük Karanlık yüreğini arıyor," dedi kısık bir sesle. "Tapınakları yakıyor ve bir ordu oluşturmak için Metalleri KOVANlıyor..."

"Hayır. Sadece hayatta kalıyor. İnsanların ruhlarını makinelere aktararak onların ışığından beslenmenin bir yolunu buldu. Hayatta kalmak için Metallere ihtiyacı var ama KOVAN'da ne kadar Metal toplarsa onları kontrol etmesi de o kadar fazla enerji gerektiriyor. D'thverek hâlâ ölüyor. Ölmek zorunda," dedi Koren Vey. *"Yüreğini bulmasına izin vermemelisiniz."*

Ana tereddütle Elara'yla bakıştı. "Ama... eğer Büyük Karanlık ölürse KOVAN'daki bütün Metalleri de beraberinde götürecektir."

Koren Vey'in onlardan yapmalarını istediği şey, Robb'un teninden buzdan parmaklar gibi geçti.

Krallığı kurtarmak için on binlerce Metal'in ölmesine izin vermeleri gerekiyordu.

"Onları öldürmemizi mi istiyorsunuz?" Ana'nın sesi titremişti.

"Karanlığın kalbini bulmasına izin vermeyin," diye yanıt verdi Koren Vey. *"Eğer Metalleri kurtarmaya çalışırsanız başarısız olacağınızdan korkuyorum."*

Robb, Ana'nın ellerinin yavaşça yumruk olmasını izledi. Kız uzun bir an boyunca hiçbir şey demedi.

Elara kollarını göğsünde rahatsızca kavuşturup, "Haklı olabi-

lir, Ana," dedi. "Xu'da kullanılan kod üzerinde sayısız işlem yaptım. Her şeyi denedim. Hepsini birden KOVAN'dan çıkaracak kaynağımız yok ve vaktimiz tükeniyor."

Ana hiçbir şey demedi.

"Bu yürek *nerede?*" diye sordu Robb.

"Yürek, Eros'taki eski bir harabede yer alan bir mezarın içinde gizli."

"Onlardan yüzlercesi var. İhtimalleri amma da azal--"

Koren Vey yine ellerini kaldırdı ve yerden Robb'a Erik'in çocukken onu korkutmak için yatağına koyduğu şu pullu kertenkeleleri hatırlatan tepeler ve vadiler yükseldi ama sonra vadideki garip şekilli gölü tanıdı. "Bir saniye. Burası Myriad Gölü. Dağlardaki şu geçit de Bükülmez Kemik. Bu sınır işaretlerini hatırlıyorum. Burası Bavania Dağlarında" – Robb dağları işaret etti– "çünkü bu vadinin yakınında..." Birden sessizleşti.

"Vadinin yakınında?.." diye üsteledi Ana.

"Akademi var." Robb'un bakışları mezarın yer aldığı noktada kaldı, dağların eteğinde nabız gibi atıyordu. Bu... bu koordinatları *tanıyordu*, yakındaki Rezonans kasabasını tanıyordu. Hatıra zihninin gerisine kazılıydı ama tam olarak çıkaramıyordu. "Orada öğrencilerin Veba gelmeden önce sıvıştığı harabeler var."

Robb, Rezonans hakkında daha fazla şey hatırlamaya çalışmadan görüntü yine dalgalanıp dağılarak yıldız tozuna dönüştü ve onu düşüncelerinden uyandırdı. "Yüreği güvende tutmalısınız. Tanrıça size yardım edecek..."

Ana dimdik durdu. "Yeniden doğan Tanrıça benim. Bin yıldır Armorov soyuna doğmuş ilk kız benim..."

Çar ona hüznle baktı. "Tanrıça sen değilsin."

"Ama kehanet –sizin kehanetiniz– benim Tanrıça olacağımı söylüyordu!" diye karşı çıktı Ana. "Ben değilsem, Tanrıça kim? Kim?"

"Üzgünüm. Cevabı bilmiyorum ama..." Bir iniltiyle kendi sözünü böldü. Dev usturlabın ortasındaki kristalin ışığı titreşti. Kadının soğukkanlı, keskin hatlarında korku belirdi. "Elara, korkarım fazla uzun konuştuk."

Elara irkildi. "Ne? Neden?"

Koren Vey belirip kayboldu, kaşlarının arası acıyla kırıştı. "Çıkın buradan," diye emretti, sonra daha da telaşla. "Gidin!"

Elara, "Ne? Hayır... ben sen olmadan..." diye başlayıp sadece bir hologram olmasına rağmen kadına uzandığında kristal titreşti ve halkalar daha hızlı dönmeye başladı. Geminin boşluğunda korkunç, tiz bir şarkı yankılanmaya başladı, sesi o kadar yüksekti ki Robb'un kalbinin göğsünde sarsılmasına sebep oldu.

Robb küfretti. Bin yıllık bir teknoloji parçası, patlamaya karar verebileceği onca zaman arasında *şimdiyi* seçmişti. Koren Vey onlara gitmelerini söyledi ve Robb'un bunun iki kere söylenmesine ihtiyacı yoktu. "Elara! Gitmemiz gerek!"

Elara, "Gitmeyeceğim! Bir şeyler yapmalıyız," diye cevap verip eski zamanlardan kalma Çar'a döndü. "Bir şey yapamaz mıyız?"

Koren Vey, Elara'yı omuzlarından kavramaya çalıştı ama elleri onun içinden geçip gitti ve kaşları daha da çatıldı. Elara annesiyle babası gemiyi incelerken burayı kaç kere ziyaret etmişti? Kaç konuşma yapmışlardı? Elara, Koren Vey'in çok uzun zamandır gördüğü ilk insan olmalıydı. "*Lütfen, hemen gitmelisiniz çünkü...*"

Yüksek bir çatırtı koptu ve kristalin ortasında yıldırım andıran bir çatlak açıldı. Robb bir çıkış veya halkaları durdurmanın bir yolu –bu ölüm tuzağından kurtulmanın *herhangi bir yolu*– var mı diye bakmaya çalışarak hızla etrafında döndü. Metal kolu titredi, dişliler uğuldarken Robb'un damarlarına dehşet karıştı.

Ana dişlerinin arasından tıslar gibi, "Kahretsin," dedi ve hızla Koren Vey'e döndü. "Bunu durduramaz mısınız? Bir şey yapamaz mısınız?"

Eski çağlardan kalma Çar başını iki yana salladı. "*Özür dilerim. Ben sadece bir parçasıyım, kontrol edemiyorum.*" Sonra Elara'ya Eski Dil'de daha kısık sesle bir şey söyledi, Robb'un havada uğuldayan halkaların yüksek sesli şarkısının arasından seçebildiği parçalar.

Özür dilerim ve seni hayal kırıklığına uğrattım gibi geliyordu kulağa.

Elara başını iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attı. "Hayır... hayır, bunu çözmenin bir yolu var. Ölmene izin veremeyeceğim!" Kararlılıkla Koren Vey'in içinden kristalin yanındaki kontrol paneline doğru yürüdü, yüzyıllardır birikmiş moloz, toz ve yaprakları silip alttaki tuhaf konsolu ortaya çıkardı.

Kristal uğuldamaya başladı, Robb'un tenini karıncalandıran tuhaf bir enerji yayıyordu.

"Hayır, Elara sakın dokunma..."

Elara kontrollere dokunduğu anda kristal cazırdayan bir şok dalgası yayıp onu geriye fırlattı. Elara yerde bez bebek gibi kayıp yine Koren Vey'in içinden geçti, Çar da onu yakalamaya çalıştı, sonra Elara dönen halkaların bir kol boyu uzağında durdu. Kıpırdamadı.

Eski çağlardan kalma Çar, *"Elara!"* diye bağırdı ve bedeni yine titreşti. Mekanizmanın çekirdeği bozuluyordu.

Robb gürültülü uğultu kulaklarını doldurduğunda, *Tanrıça'm*, diye dua etti ve Ana'yı tuttu, ölüm o kadar yakındı ki dilinin arkasında acı korkusunun tadını alabiliyordu, *keşke Jax'i tekrar görebilseydim.*

JAX

“Canım, uyanmana ihtiyacım var.”

Bu sesi tanıyordu. Daha önce yüzlerce kez duymuştu. Uzayda ilerleyen ufak bir yıldızgemisinde –*yıldızgemilerine pilotluk mu yapıyordu?* Bu... imkânsız geliyordu. O bir Çar’dı. Halkının karanlığa karşı silahıydı. Kaçamadığı bir rolde hapisti. Bir yıldızgemisi pilotu olmuş olamazdı.

Ama bu ses... çok tanıdıktı.

Bu ses ona saçları ruh hâliyle renk değiştiren, cilalı düğmeleri ve çok fazla gizli cebi olan kırmızı bir ceket giyen bir kadını hatırlatıyordu. Onunla Nevaeh’in Pazar Bölgesi’nde o *gizli ceplerden* birinden yankesicilik yapmaya çalışırken tanışmıştı. Bir mücevher kapmıştı – çok para getirmeyecek, göçük göçük ve paslı tuhaf bir arma. Kanatlarını açmış, bir yıldızın kuyruğunu yakalayan bir kuş. Artık bunun bir Demirkanlı arması olduğunu biliyordu – nadir bulunanlardan hem de.

Armayı kapıp kaçmıştı.

Siyah uzun saçlı başka bir kadının yanında yürüyen kadın birkaç saniye sonra kapkaçı fark etmiş ve peşinden seslenmişti, “Hey! Seni küçük...”

Ama Jax fazla hızlıydı ve birkaç ay önce ülkesinden kaçak yolla çıktığından beri bu uzay istasyonundaki tüm saklanma nokta-

larını öğrenmişti. Çok uzun zamandır iyi bir yemek yemiyordu. Bu ona *en azından...*

Bir saatçi dükkânının köşesinden döndüğünde başka birine çarpmıştı. Özür dilemek üzere geri çekilmişti ki siyah uzun saçlı, uzun boylu kadın bileğini yakalayıp armayı bırakacağı kadar geriye bükmüştü. İfadesi sertti.

Bir an sonra alev alev yanan turuncu saçlı kadın onlara yetişmişti. Jax onu yakalayan kişiye karşı koymaya çalışmıştı ama kadm onu tutuşu çelik gibiydi. Armayı Jax'in cebinden çaldığı kadına geri fırlatmıştı. "Bunu sürekli kaybediyorsun, gün ışığım."

"Küçük pislik cebimden kaptı. Düşes duysa çok kızardı."

"Düşes öldüğünü sanıyor." Sonra, "Onun ellerini kesebilirim," diye ekledi.

Jax iliklerine kadar ürpermişti –ve elleri olmadan lanetinin kaybolup kaybolmayacağını merak etmişti bir anlığına– ta ki bunun ne kadar da *aptalca* olduğunu fark edene dek. Tekrar kadının elinden kurtulmaya çalışmıştı. "Bana *dokunma!* Bırak!"

Bunun üzerine uzun boylu kadın onu bırakmıştı.

Jax geriye doğru tökezlemişti. Kaçmaya çalışabilirdi ama içinde onu bırakmayacaklarına dair bir his vardı. Optik saçlı kadm armayı farklı, daha içteki bir cebe koyup onu baştan aşağı süzmüştü. Jax'e fazla büyük olan boynundaki koruyucu gözlüğüne dokunmuş ve kemer deliğindeki hackleme anahtarını fark etmişti. Anahtarı Nevaeh'teki ilk gecesinde Hain Baht'ta bir aptaldan kazanmıştı. On yaşındaki bir oğlanı hafife almışlardı. Herkes alırdı. "Bunlar senin gibi bir sokak faresi için oldukça güzel, carum. Yetim misin yoksa evden mi kaçtın?"

Jax gergin bir tavırla, "Hiç kimseyim," diye yanıt vermişti.

"Hiç kimse mi? Ne yazık." Sonra partneriyle arkasını dönmüştü ve pazar sokağında ilerlemeye başlamışlardı ve nedense onlar giderken Jax'in derisi karıncalanmıştı – sanki sonradan pişman olacağı bir şeyi kaçırıyormuş gibi. Bir geminin, kendi gemilerinin mekaniğinden bahsediyorlardı ve bu daha önce kadını çarptığındaki konuşmanın devamı gibiydi.

Kendini durduramadan konuşmuştu, "Basınç düşürme düğmesi işe yaramaz."

İki kadın durup ona dönmüştü. Jax gözlerini yere dikmişti. *Ne yapıyorsun sen böyle?*

"Öyle mi?" diye sormuştu uzun boylu kadın.

Jax başını iki yana sallamıştı. "Bu sadece ana püskürtücülerin faaliyetini sınırlayıp gemiyi yavaşlatır. Geminiz Cerce's sınıfı, değil mi? Herhalde sekizinci seviyedir?"

"Yedi," dedi diğer kadın, saçları turuncudan kırmızıya döndü. "Gemiler hakkında çok fazla şey biliyorsun, canım."

"Annem rıhtımda çalışıyordu..." Kendini frenlemişti. Zenteli'de diyemezdi. Eğer İhtiyar Heyeti haberlere kayıp ihbar koyduysa, bu kesinlikle kadınlara kim olduğunu açık ederdi. Gümüş saçlarını siyah beresine tıkmış, dirseklerine de fazla büyük eldivenler bağlamıştı ki *hiç* kaza olmasın, ama doğruyu söyleyen ağzının onu ispiikleme riskini göze almak istemiyordu. O yüzden onun yerine, "Gemilerin etrafında büyüdüm," demişti.

"Hımm." Optik saçlı kadın önce partnerine, sonra Jax'e bakmıştı. "Acaba gelip gemime bakmak ister misin?"

"O daha *çocuk*, gün ışığım," demişti uzun boylu kadın.

"Daha da olağanüstü ya." Sonra saçlarının köklerine sarılar ve maviler karışarak yine ona bakmıştı. "Üstelik sadece yaşlı kızımın nesi olduğunu bulabilmen kaydıyla seni gemime alırım."

"Geminize mi... alacaksınız beni?" Jax anlamamıştı.

"Sana en iyileri gibi uçmayı öğretirim. Hatta daha da iyi. Sana krallıktaki en iyi pilot olmayı öğretirim. Üstelik uyuyacak bir yerin olur ve karnını doyurursun. Sıkı çalışacaksın ve güvenli olmayacak ama aradığın şeyin emniyet olduğunu sanmıyorum."

Jax *ne* aradığını bilmiyordu. Yemek kulağa iyi geliyordu; hırsızlığa uğrama, kaçırılma veya öldürülme riski olmadan uyuyacak bir yerinin olması da. Nevaeh'in altında bulunan, yetimlerin ve kaçakların yaşadığı bakım tünelleri pis kokuyordu ve etrafında sürekli seni soyamak ve bir elmas madenine satmak isteyen insanlar varken

uyumak zordu. Ama neden bir kadın kaptan ve partneri *onu* gemilerine almak istesindi ki? “Bir... bityeniği var mı?”

Kaptan, “Bityeniği falan yok. Sadece bunu teklif etmeme sebep olacak kadar sefil görüldüğünü düşünüyorum,” diye itiraf etmiş ve biraz düşündükten sonra, “Belki de yıldızlarını değiştirebilirsin,” diye eklemişti.

Jax’in gözleri büyümüşü. Yıldızlarını değiştirmek – hem de kaderini çoktan görmüş olmasma rağmen. Yıldızlarını değiştirmeyi denemeyi hiç düşünmemişti. “*Kimsiniz siz?*”

Kaptan sırtıp elini uzatmıştı. “Siege, bu da karım Talle.”

Jax bir anlığına duraksadıktan sonra onun elini sıkıyordu. “Jax,” diye yanıt vermişti, “ve şimdiye dek gördüğünüz en iyi pilot olacağım.”

Kaptan Siege sırlarını açtığı tek insandı – onu gerçekten, iliklerine kadar tanıyan tek insandı ve ağzını asla açmamıştı. Onu daha iyi olmaya teşvik etmişti. Farklı olmaya.

Yıldızlarını değiştirmeye.

Ama bu bir rüyaydı. Öyle olmak zorundaydı. O yıldızgemileri uçurmuyordu. Ne geçmişte ne şimdi, ne de gelecekte. Bütün kaderler zaman nehrinde akıyordu ve böyle bir akıntıya karşı yüzme imkânsızdı.

Denemekten çok yorulmuştu.

Çok ama çok *yorgundu*.

“Canım,” dedi o ses ve Jax yanağına dudakların bastırıldığını hissetti. Bir iç çekiş geldi ve içine suya karışan boya gibi bir sıcaklık yayıldı. “Canının yandığını ve burada olmak istemediğini biliyorum ama sana bir süreliğine daha ihtiyacımız var. Zenteli’deki Demir Tapınak yanıyor, Büyük Karanlık yaklaşıyor ve sana ihtiyacımız var.” Sonra daha kısık sesle, “Robb’un sana ihtiyacı var,” diye ekledi.

Robb.

Koyu renkli kıvrıcık saçlar, nazik mavi gözler ve iliklerine işleyen bir gülümseme. Kimsenin bakmadığını sandığında her zaman hüznü görünen, elini onunkiyle parmak parmak, nere-

deyse Jax'i ağlatacak bir özenle kenetlemeyi seven bir oğlan. Lanetini öğrenmiş ve umursamamış olan Robb. Bir kere bile dudak dudağa öpüşemeyecek veya tenlerinin birbirine değemeyecek olmasını dert etmemiş olan ve onu yine de seven Robb. Çar olduğunu ve bunun beraberinde gelen tüm yükü bilmeden onu kabul etmiş olan Robb.

Onun sesini tekrar duymak istiyordu – sadece bir kerecik daha. Ona *ma'lor*'un ne anlama geldiğini söylemek istiyordu. Bunu yapması gerekiyordu.

"Başı belada, canım," dedi Siege çünkü Jax, sesinin sert tınısı ve yumuşak kelimelerinden onun Siege olduğunu anlamıştı. Onun sesini kendi annesininki kadar iyi biliyordu. "Uyanmak zorundasın."

Sıcaklık bedenine yayılıp iliklerindeki açlığı geçirdi. Bu ışıktı ama farklı türden bir ışıktı. Güneş kadar yakıcı ve parlak bir ışık. Onu yüzeye, derisinin uçlarına doğru geri çekti ve ona gözlerini açacak gücü sağladı.

Siege'in saçları bir süpernova kadar parlak ışıldıyordu ve kapitan gülümsedi.

ANA

Tarıña her Şeyi *kahretsin ki* tuhaf, kadim bir uzay mekanizması tarafından patlatılamayacak kadar *fazla Şey* atlatmıştı.

"Kendimi alahlavın ana sisteminden silmeyi deneyebilirim," dedi Koren Vey. Elara'nun yanına çömelmişti, kız nefes alıyordu ama bilinçsizdi. Kafasının arkasında, zemine çarptığı yerde korkunç bir yara açılmıştı. *"Çekirdeğe benim ışığıım güç veriyor."*

"Kendinizi mi öldüreceksiniz?" diye sordu Ana şaşkınlıkla. *"Hayır, başka bir yolu olmalı."*

Koren Vey ona hüzünlü bir bakış attı. *"Aydın Kızı, ben yüzyıllardır ölüyüm."*

Ana'nın cevabı, *"Buradaysanız ölü değilsinizdir,"* oldu.

Kristal sadece bir iki metre ötedeydi ama Ana ona doğru bir adım attığı an başı dönmeye başladı ve sersemledi. Etraflarındaki sarmaşıklar titreşip kristalden akan tuhaf enerjiyle büyüyor gibiydi, goncalar pembe, mor ve mavi çiçeklerle açıyordu. Ana'nun göğsü sıkışıyordu, derisi bir elektrikli tele fazla yaklaştığında olduğu gibi karıncalanıyordu; bir adım daha attı ve tökezledi.

Robb onu kollarının altından tutup geriye, güvenli bir mesafeye çekti.

Ayağa kalkmasına yardım etti. *"İyi misin?"*

Zemin dönmeyi yavaş yavaş keserken Ana, "Ga-galiba?" diye yanıt verdi. "Çekirdeğin yakınına gidebilirim."

Robb çenesini kaldırdı. "Belki ben gidebilirim."

"Hayır, gitme..."

Robb tabii ki onu dinlemedi. Ayağa kalkıp konsola doğru yürüdü ama metal kolunu çekirdeğe doğru uzattığında kolundaki kablolar kıvılcımlar saçtı. Robb bağırıp geriledi. Metal parmakları titriyor, dört bir yana seğiriyordu. Robb sıkıştığı dişlerinin arasından küfretti. "Bu iyi değil."

"Demıştim sana!"

"Ama denemek zorundaydım!"

"Sana, 'Hey, baksana bu bir elektrikli tel,' desem sırf emin olmak için dokunur muydun?" diye çıkıştı Ana.

Robb çenesini öfkeyle oynattı. "Belki," demeye karar verdi nihayet.

Ana ona mânâlı bir bakış attı. "Jax haklıymış – gerçekten de çekilmezsin."

Koren Vey ayağa kalkıp, "Çekirdeğe yaklaşılamazsınız," dedi. Onları endişeyle izledi. "Sizin bedenleriniz enerjiye dayanamaz. Sadece bazı Solaniler dayanabilir. Şimdi anlıyor musunuz?"

Ana başını iki yana sallıyordu. "Size söyledim, bir yol bulacağız..." Koren Vey kaybolup ardından konsolun yanında belirerek elini kristale uzattığında, "Durun!" diye ekledi. "Lütfen durun! Dinleyin!"

Koren Vey onu şaşırtarak dediğini yaptı. Gelen sese kaşlarını çattı. Usturlabın vızıltısının üzerinden bir gökyelkenlinin uğultusu yükselmeye başladı ve gitgide arttı, ta ki araç iskeleti andıran enkazın ötesindeki ağaçların üzerinden geçene dek. Gökyelkenli geminin boşluğuna uçtu ve gemiden beyaza çalan gümüş saçlı genç bir adam çıktı.

Eski çağlardan kalma Çar hayret içinde bakakaldı.

"Nan çar," diye fısıldadı inanmazlıkla.

ROBB

Eflatun gözler, çıkık elmacıkkemikleri, boynunda yarım sene önce bir ses tasmaını çıkardığı noktada yıldız şeklinde bir yanık izi. Göğsündeki yaşam destek ünitesi hızlı, kesik dalgalarla nabız gibi atıyordu ve yürümek oğlanın bütün enerjisini alıyor gibi görünüyordu.

“Jax?” dedi Robb şaşkınlıkla.

Genç adam koyu eflatun gözlerini ona çevirdi ve Robb yuvadaydı.

Gerçekten de buradaydı.

Onlara doğru yürümeye başladı. Devasa halkalar o kadar hızlı dönüyorlardı ki Robb, Jax’in aralarından geçemeyeceğinden emindi. Bağırmaya –onu burasının patlayacağına dair uyarmaya, Eros’a gidip yüreği alarak krallıktan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmasını söylemeye– çalışıyordu ki Jax halkaların oluşturduğu kürenin içine girdi. Bir halka ona doğru hızla inerken elini havaya kaldırdı...

Ve halka durdu.

Halka öylece... öylece *duruverdi*. Jax’in havaya kaldırdığı elinin bir santim üstünde asılı kalıp titreşti ve bir şekilde üzerinde kalmış olan sarmaşığı attı.

Koren Vey, Robb’un yanında belirdi, elini halkalara doğru

uzatmıştı. Eli halkaların hareket etmesini engellemeye çalışırken titriyordu. O kadar yoğunlaşmıştı ki yüzü buruşmuştu. “*Burada olmamalısın.*”

Jax, “Başka hiçbir yerde olamam, *nan çar,*” diye yanıt verip bakışlarını Robb’a çevirdi. “Hadi gel, *ma’alor.* Dışarı çık. Ana,” diye ekleyince kız aceleyle Elara’yı kaldırıp kolunu omzunun üzerine attı. Elara’yı usturlabın dışına, gökyelkenliye doğru sürüklerken kız çaresizce inledi.

“Öldük sanmıştım,” dedi Ana rahatlayarak. “*Senin de öldüğünü sanmıştım.*”

“Öldüğümü mü?” Jax ona gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. “Ölemeyecek kadar yakışıklı olduğumu biliyorsun.”

Usturlap bir kere daha uğuldadı ve kristal parladı. Bir enerji dalgası zeminde ilerleyip dalga hâlinde toz toprak savurdu. Robb dalga üzerinden geçerken tökezledi, kalbi göğsünde hızla atıyordu.

Jax’in göğsündeki yaşam destek ünitesi kıvılcımlar saçtı ve oğlan yüzünü ekşitti.

Koren Vey başını iki yana salladı. “*Daha fazla tutamayacağım. Hepiniz mümkün olduğunca uzağa gidin.*”

Ana, Elara’yla beraber halkaların altından geçip aceleyle Siege, Talle ve gökyelkenliye doğru seğirtti ama Robb olduğu yerde kaldı. Bir şey yanlış geliyordu, savaş gemisinde Jax’in onu öptüğü an gibi.

Partneri başını eğdi. “Çok vaktin yok, *ma’alor.*” Halkalar gıcırdadı, Koren Vey’in eli titriyordu. “Lütfen.”

Robb, “Sensiz olmaz,” diye yanıt verdi ve sesi çatallandı. “Sensiz gidemem.”

Jax içini çekti. “Tabii ki gitmezsın, *ma’alor.*”

Sonra Solani Prens öne doğru eğilip onu dudaklarından öptü.

Gelecekte anlar belirmedi. Yıldızlar alçalıp Jax’e Robb’un kaderini göstermedi – Büyük Karanlık’ın, yüreğin veya tapınağın kaderini de. Robb buna emindi çünkü ilk defa öpücükte Jax’i hissetti, büyüü, yıldıztozlarını ya da lanetleri değil. Bu sadece

birbirini çok seven ve bunu söylemek için çok zamanları olduğunu düşünen, şimdi ise asla söyleyemeyeceklerini bilen iki insan arasındaki öpücüktü ve bu, Robb'un kalbini kırıyordu.

"*Al gat ha astri ke'eto, ma'alor,*" diye fısıldadı Jax, sonra Robb'u ceketinden kavrayıp halkaların dışına çekti ve içeri girdi.

Robb dengesini bulup hızla döndüğünde halkalar bir güm-bürtüyle tekrar hareket etmeye başladılar, gitgide daha hızlı dö-nüyorlardı. Jax'i içeri hapsettiler. Kristalin parlak, açgözlü ışığı bütün gemi boşluğunu cehennemmişçesine alev alev aydınlatı-yordu. Kristalin yaydığı güç, Robb'un nefes almasını zorlaştırı-yordu. Metal kolu bükülüp titredi ama umurunda değildi – Jax'i bırakmak istemiyordu. Jax'i *bırakamazdı...*

İsmi üst üste haykırdı ama Jax kesinlikle arkasını dönmedi. Geriye hiç bakmadı.

Solani Prens kristale yürüdü, göz kamaştırıcı ışıpta bir gölge gibiydi, Koren Vey yanında sadece bir siluetten ibaretti. Hızla inen halkaların yarattığı rüzgâr Jax'in hastane giysisini dalga-landırdı ve gevşekçe bağlanmış saçlarını açtı, tutamları etrafında gümüş şeritler gibi sallanıyordu. Kristalden yayılan tuhaf enerji onu etkilemiyor gibiydi, etkiliyorsa da bu enerjiyi zorla yararlan-parmaklarını kristalin dibindeki konsolda kaydırdı.

"Robb!" Siege usturlabın sesinin üzerinden bağırdı, onu gök-yelkenliye sürüklemek için araçtan aşağı atladı.

Ama Robb gözlerini Jax'ten alamıyordu. Jax, Koren Vey'le konuşuyordu ve yüzünde Robb'un tam olarak anlayamadığı bir şaşkınlık vardı. Ne dediklerini duymak istiyordu. Koren Vey ona durumun çaresiz olduğunu mu söylüyordu? Hayatını bir hiç için feda ettiğini mi?

Robb'un gözleri yaşlarla yanıyordu ve çok çaresizdi. Rüzgâr kıyafetlerini ve saçlarını savuruyor, gözlerini o kadar kötü acı-tıyordu ki gözleri yaşıyordu. Büyük Karanlık'la karşı karşıya gelmek istemiyordu. Jax olmadan değil.

Beraber savaşacak biri olmadan bu çok anlamsız geliyordu.

Jax olmadan.

Hayır, diye düşündü, hayır, hayır, hayır...

Siege onu gökyelkenliye götürmek için omzundan tuttu ama Robb kaptanın elinden kurtuldu.

Koren Vey avucunu Jax'e doğru tutarak elini kaldırdı ve Solani Prens de aynı şeyi yaptı.

Birdenbire usturlap korkunç bir iniltiyle haykırdı ve parlak bir ışık boşluğu sardı, genişleyen bir güneş gibi yayılıyordu...

Bir an ışığın gemiyi geriye sadece Jax'in gölgesi kalana dek doldurmasını izliyordu, sonraki an ise biraz önce durduğu yerden bir metre ötede sırtüstü yatıyordu, Siege de onu bedeniyle örtmüştü. Ana, Talle ve Elara'nın içinde bulunduğu gökyelkenli kemik beyazı sütunlardan birine fırlatılmıştı ve üzerinden dumanlar tütüyordu. Robb'un kulakları çınlıyor, başı dönüyordu.

"Ka-kaptan?" diye fısıldadı.

Siege yavaşça üzerinden kalktı, sırtından sarmaşık ve gemi enkaz parçaları döküldü. Robb'un yanına oturdu, saç çizgisi kanıyordu. Saçları yumuşak, tereddütlü bir maviyle parlıyordu. "İyi misin?"

Robb başını salladı.

Sonra aniden, usturlabın halkalarının uğultusunun kaybolduğunu fark etti. Hava sessizlikle ağırlaşmıştı.

Gemi hâlâ oradaydı, her ne olduysa ayakta duruyordu.

Bunun tek anlamı olabilirdi...

Robb soluğu kesilerek, "*Jax*," dedi, havada asılı kalmış tozları içine çekince öksürerek hızla ayağa fırladı.

Şok dalgası geminin kaburgalarındaki sarmaşıkları fırlatmış, akşam ışığı bir yangın gibi içeri doluşmuştu. İçeride ne kaldıysa un ufak olmuştu ve yaratığın kemiklerine yapışık derisinden geriye kalanlar çakıl taşı büyüklüğünde metalik kar taneleri hâlinde aşağı süzülüyordu. Bir tanesi Robb'un omzuna indi ama oğlan pulu eliyle silkeledi. Usturlabın halkaları eksenlerinden çıkmıştı ve kristali sararak zeminde yan duruyorlardı, kristal de artık tamamen şeffaftı – cam gibi.

Robb halkaların üzerinden tırmanıp ortadaki platforma çı-

karken eski tozlar yüzünden öksürerek, "Jax?" diye seslendi. Yanaklarındaki yaşlara toz toprak yapışmıştı. Ağlıyor muydu yoksa ismini mi haykırıyordu emin değildi. "Jax?.."

Tozlar dağıldığında onu gördü.

Solani Prens ayaktaydı, avucuna bakıyordu, gümüş rengi kaşları şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla çatılmıştı. Saçları omuzlarından beline kadar dökülüyor, gün ışığında çelik lifi gibi parılıyordu. Yanaklarında yeni bir renk vardı, üstelik kollarındaki ve gözlerinin altındaki morluklar anbean soluyormuş gibi görünüyordu.

O hayattaydı ve Koren Vey ölmüştü.

Elleri göğsündeki yaşam destek ünitesine gitti. Robb onu durdurmaya çalıştı ama Jax o hiçbir şey diyemeden yaşam destek ünitesini kapattı. Disk karardı, göğsündeki iğneler çıktı ve yaşam destek ünitesi bir tıkırtıyla yere düştü.

Jax derin bir nefes aldı.

Sonra bir nefes daha.

Tepeden giren gün ışığından gelmeyen tuhaf bir ışık vardı eski gemide ve Jax'in aldığı her nefesle parlaklaşıyor gibiydi. Robb başta bunun bir göz yanılması olduğunu sandı ama yaklaştıkça ışık azalmadı. Bu kristaldeki yumuşak ışıltının aynısıydı ama artık... artık geldiği yer...

"Sen... ışıldıyorsun," diye fısıldadı Robb, başka bir şey diyebilecek hâlde değildi. Gerçekten de ışıldıyordu. Robb sırf emin olmak için gözlerindeki yaşları kırıştırarak uzaklaştırdı çünkü Jax'in teninin hemen altında loş bir ışıkla milyonlarca yıldız parlıyor gibi görünüyordu.

Çar irkilerek ona döndü, eflatun gözleri imkânsız derecede büyümüştü. "Ma'alor?"

"E-evet?" Robb yaklaşıp metal elini Jax'in yanağına bastırdı. O hayattaydı. İyiydi ve Robb hâlâ ağlamayı kesmemişti.

"Galiba beni tutmalısın."

"Ne... Neden? Tanrıça aşkına. Jax!"

Solani'nin gözleri başının arkasına doğru kaydı ve bir kurşun çuvalı gibi yığıldı ama Robb onu yere düşmeden yakaladı.

İMPARATOR

Sarayın kütüphanesindeki nadir kitap seçkisini inceleyip Tanrıça'nın hükmü hakkındaki sayısız tezi ve kurgu dışı anlatıyı taradı. Hatta *Işık Destanı*'nın Eski Dil'deki ilk çevirilerinden birini bile karıştırdı ama orada zaten bilmediği hiçbir şey yoktu.

Başparmağını yaladı, dili kuruydu ve bu bir an onu şaşırttıktan sonra *tabii ki* öyle olacağını hatırladı. Tükürüğü yoktu. Dili sadece... *oradaydı*. Üzerine biraz fazla düşündüğünde bu azıcık tuhaftı. Daha eski bir kitabı karıştırdı, cildin derisi elinde kuru ve narindi. Bu, Büyük Karanlık'ın Demir Krallık'a çöküşünün hikâyesini detaylarıyla anlatan bir romandı. Büyük Karanlık bir Solani şeklinde geliyordu çünkü emip tükettiği her galaksiye adapte oluyordu, şu anda insan gibi görünmesi gibi. Büyük Karanlık –Mellifare– krallıktaki ışığı emip tüketmeye gelmişti ama kullanılan kelimeler tuhaftı.

Eski Dil'de –Solanilerin beraberlerinde getirdikleri dilde– ortak dilde tam karşılığı olmayan kelimeler vardı. Çeviride *ışık* yazıyordu ama o kelime...

Parmağını mürekkebin dağıldığı sayfaya vurdu.

O kelime –*andor*– Eski Dil'de ışık demek değildi.

Andor.

Ruhlar.

Zihninin gerisindeki istilacı arıza bir *pat* sesiyle kıvılcımlar saçınca İmparator yüzünü ekşitti. Görüşü piksellendi ve birdenbire artık bir kütüphanede değil, duvarında yaşam belirti değerlerini, veri kullanımlarını ve RAMleri okuyan bir ekran bulunan soğuk bir laboratuvardaydı. Göğsünde garip bir mekanizma vardı, ağır ve soğuktu, tuhaf beyaz bir ışık yayarak nabız gibi atıyordu.

“Baba, ne yapıyorsun?” diye sordu bir ses –kendininki miydi?– ve onu operasyon masasına bağlayan kayışları çekiştirdi ama çok bitkindi ve kemikleri ağrıyordu – her tarafı ağrıyordu. İçten dışa, sanki dibine kadar çürüyormuş gibiydi. Mürekkebi bir siyahlık sarmaşık gibi derisini sarmalıyor, onu yiyip bitiriyordu. Veba.

Babası onu susturup, “Bu hoş olacak, Dmitri,” dedi. “Neredeyse hiçbir şey hissetmeyeceksin. Seni kurtarabilirim. Seni *kurtaracağım*.”

“Ben... Baba, bu...” *Bu doğru değil, istediğim şey bu değildi*, demek istiyordu ama konuşmaktan nefesi kesilmişti. Kalbi göğsünde korkunç bir şekilde sarsıldı.

Mekanizmadaki ışık titreşti ve sonra onu fark etti – ortaya yerleştirilmiş, ışığın geldiği ufak küpü. Yine titrek bir nefes aldı. Görüşünün kenarlarını siyah benekler doldurdu. Tuhaf ve mesafeli hissediyordu, sanki bedeni oradaydı ama kendisi yavaş yavaş uzaklaşıyor gibiydi.

“Seni kurtarmak istiyorum,” dedi babası ve sesi bunu derken çatladı, sonra saçlarını küçükken yaptığı gibi okşadı. Ama damarlı gözlerinde tuhaf türden bir çaresizlik vardı. “Her şeyi kaybettim, bir de seni kaybedemem. O seni kaybetmeyeceğimi söyledi.”

Kim?

Sonra hatırladı – Veba hastanesinde yanına gelen, ona bir deva için, hayatta kalmak için ne yapacağını soran lepiska saçlı kızı. *Her şeyi*, demişti ve kızın tek istediği şey bir yürekti.

Kızın kendi yüreği.

Göğsündeki ağır teknolojik alet yine parladı ve acı verici, yakıcı bir nefes almaya çalıştı ama o... o... o... nefes alamadı...

Ellerindeki kitap bir tıkırtıyla yere düşüp onu hatırasından çıkardı. O... o geçmişte...

"Ekselansları," diyerek onu irkiltti kâhya. İmparator huzla kısa boylu ve göbekli adama döndü, adam titrediklerini görmesin diye ellerini yumruk yaptı.

"Ne... Ah, sensin."

"Evet, Ekselansları. Zenteli'deki tapınağın Metaller tarafından yakıldığını bilmek istersiniz diye düşündüm ama oradaki nöbetçiler durumu çabuk fark etmiş ve neyse ki tapınak sadece biraz zarar görmüş."

"Kimse yaralanmış mı?" diye sordu.

Kâhya ona şaşkınlıkla baktı. İmparator daha önce hiç böyle bir şey sormamıştı. Hâlâ o arıza yüzünden sarsılmış durumdaydı – olay buydu. "Şey... bildiğimiz kadarıyla hayır, Ekselansları," dedi adam. "Görünüşe göre orada dua eden birkaç vatandaş yangını kontrol altına alabilmiş ama yine kundakçıya dair hiçbir iz yok." Sonra kıpırdanıp ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "Eğer haddimi aşıyorsam affedin ama gerçekten bunun arkasında başıboş Metallerin olduğuna mı inanıyorsunuz?.."

"Beni sorguluyor musun?"

"Hayır! Hayır, efendim, hayır, Ekselansları. Sizi asla sorgulamam."

Biraz önce sorguladın, diye belirtmek istedi ama onun yerine düşürdüğü kitabı alıp raftaki yerine geri koydu. "Zenteli'ye bir mesaj gönderin, eğer yardıma ihtiyaçları varsa..."

"Yanlış bir zamanda mı geldim?" Erik Valerio ellerini arkasında kavuşturmuş onlara doğru yaklaşırken yağcı sesi sözünü böldü. Kâhyaya küçümsemeyle bakınca adam içine doğru büzüştü ve eğilerek selam verip gitti. Kâhya gittikten sonra Erik bakışlarını tembelce İmparator'a çevirdi. "Umarım uzun süre beklemediğinizdir."

Yirmi üç dakika, kırk iki saniye ve on beş... Yüzüne ifadesiz bir bakış yerleştirdi. "Hayır, hiç."

Erik Valerio başını eğdi. Etkileyici görünmek için giyinmişti –

kol ağızlarında geometrik desenler olan şık bir siyah gece ceketi giymişti, boynunda da kan kırmızısı bir fuları vardı. Saçları geriye yatırılmıştı ama küçük erkek kardeşininki gibi kulaklarının etrafında kıvırcıklaşıyordu, yalnız Erik'in saçları kardeşininkine göre daha koyuydu ve gözleri daha keskin bir mavi tonundaydı. Aylardır gözlerini taklit etmeye çalışmıştı ama onunkiler ifadesiz ve soğuk görünürken Erik'inkiler ruhsuzdu. Tam bir piç olmayı taklit etmek düşündüğünden daha zordu.

"Bana bugün nasıl bir keyif vermeye geldin?" diye sordu Erik'e. "Hayatımı kurtaran adama el pençe divan durmalı mıyım?"

"Ah, hayır." Erik bu fikri elini sallayarak geçiştirdi. Gülümsemesi kurtları andırır bir hâl aldı. "Ama iyi haberler getirdim! Ben..."

"Şu partini iptal mi ettin?" diyerek araya girdi.

Erik'in yüzünden sinirli bir ifade geçti. "Hayır, tabii ki etmedim. Ben partiler için yaşıyorum ve Astoria çok güzel. İmparatoriçe'yi buldum. Zenteli'de saklanıyor. Eğer kâhyanızı doğru duyduysam kısa zaman önce bir tapınağın yandığı yerde."

"Tapınak kurtulmuş," diye düzeltti İmparator. Öfkesi mantıksızdı ve artık en sevdiği oda bile Erik Valerio'nun pis kokusuyla kirlenmişti. Koridordan çıkıp kütüphaneden ayrıldı.

Kapıyı omzuyla iterek açarken Erik'e seslendi. "Muhtemelen bunu da duymuşsundur ama Zenteli yetki alanımız dışında. Ziyaret etmek için Çar'dan izin almamız gerekir."

Erik dudak büküp onu kapıdan dışarıya, uzun ve mermerle kaplı koridora takip etti. "Duyduğum söylentilere bakılırsa Çar ölmüş..."

"O zaman bu meseleyi onların İhtiyar Heyeti'yle konuş."

Demirkanlı hızla önüne geçerek gitmesini engelledi. "Ya da bunu kendimiz halledebiliriz. İmparatoriçe'yi öldürebiliriz."

İmparator tek kaşını havaya kaldırdı.

"Eğer İmparatoriçe geri dönerse tahtınızı koruyabileceğinizden şüpheliyim, üstelik o taht sizden bile daha az hak ediyor."

“Çok cüretkârca, Lord Erik.”

“Onu kanun kaçakları yetiştirdi,” diye ekledi Erik.

“Peki tahtı kendinin mi hak ettiğini düşünüyorsun?” diye çıkıştı İmparator, halbuki Büyük Karanlık zihninde Erik Valerio’ya ayak uydurmasını şakıyordu. Artık Erik Valerio’ya ayak uydurmayı midesi kaldırmıyordu. “Onu Zenteli’de aramak için İhtiyar Heyeti’yle görüşebilirsin...”

İmparator gitmeye çalışırken Erik onu sımsıkı kolundan tuttu. Sesi kısık ve öfkeliydi. “Eğer geri dönerse artık kontrol sizde olmayacak. Bu krallığın onun etrafına toplanacağını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz – sizi sadece onun öldüğünü düşündükleri için takip ediyorlar. Ama krallık onlara yalan söylediğinizi öğrenirse ne olacak, Ekselansları? Messierlerinizin onu öldürtmeye çalıştığını öğrenirse?”

Cevap yapıştırmamak için kendini tuttu –Messierler onun değildi– o robot ona o tuhaf virüsü yüklediğinden beri onun olmamışlardı. Şu an basit bir *kapı kilidine* bile zar zor hükmedebiliyordu. Ne zaman bunu denese içinde soğuk bir cam kırığı varmış gibi geliyordu, hatalı kod satırı onu geriye çekiyor, bağıyor, çığlık atıyordu.

Bu hoşuna gitmeyen bir sorundu.

Erik ona doğru iyice eğildi, gözlerinin mavisi kaşlarının gölgesinde neredeyse parlıyordu. Düzeltilmiş kaşları ve sinekkaydı tıraşlı yüzüyle özenle hazırlanmıştı. Kafasının yanlarına kazınmış sarmaşıklar bugün özellikle belirginlerdi, saçları tepesinde ustaca şekillendirilmişti.

Erik yumuşak bir hırıltıyla, “Eğer gerçekten hâlâ hayattaysa, İmparatoriçe’nin oluşturduğu tehdidi anlıyorsunuz,” deyip bir Messier koridorda devriye gezerken geriye çekildi.

Normalde Mellifare’in onları gözetlediğini düşünürdü ama kızın Cerces’teki bir Messier’i devraldığını ve başka bir harabeyi talan ettiğini biliyordu. Mellifare artık tacı nadiren kullanıyor, kitli demir kapıları sadece zalim bir güçle parçalıyordu.

Uzanmaya –koridordaki Messier’in kontrolünü ele geçirmeye

çalıştı- ama soğuk kod hızla yine zihnine daldı ve İmparator bir irkilmeye aniden bedenine geri döndü.

Messier hiç durmadan ilerlemeye devam etti.

Messier gidince Erik parmaklarını onun koluna daha sıkı geçirip derisini sıkıştırdı. "Bu Tanrıça'nın *kahrettiği* krallıkta mutlak otoriteniz var, Ekselansları. Neden kullanmıyorsunuz?"

Kolunu Demirkanlı'nın elinden kurtarıp onun etrafından do-laştı. "Bu doğru. Ama bir pislik yığınyla beraber cinayet planla-mayı tercih ederim."

Erik dişlerini göstererek dönüp, "Siz İmparatorsunuz! Bir şey-ler yapın!" diye bağırdı.

Tırnaklarını avuçlarına batırarak, *Onu duymazdan gel*, dedi kendine. *Şu piçi duymazdan gel*.

"Yoksa korkuyor musunuz? *Haklı* olmamdan mı korkuyorsu-nuz? Eğer o geri dönerse, artık kontrolü elinizde tutmayacağınız-dan? Ya da belki umursamıyorsunuzdur çünkü..."

Tanrıça aşkına, bu Demirkanlı'nın kafasını boynundan kopar-mak o kadar *iyi* gelirdi ki...

"...sizi kontrol eden biri var!"

Bu kelimeler durmasına sebep oldu. Çünkü Büyük Karanlık zihninin gerisini tırmalıyor, tıslıyordu. Bu yeni yeni nefret etme-ye başladığı bir histi. Oluşturduğu her düşüncenin üzerinden şa-kıyıp durması.

Ah, bir de alttaki, istilacı arızanın bulunduğu yerdeki *lanet* ses vardı ve biri bağırdı – çığlık atıyor, öfkeden kuduruyordu...

Aklından ölü Çar'ın yüzünü veya kızın bal rengi gözlerini ya da kulağına fısıldayan, onu dürten hatıraları –onun olmayan, *ola-mayacak* hatıraları– çıkaramıyordu.

Daha büyük Valerio'ya dönüp sözlerindeki kini kontrol etme-ye çalıştı. "Söylesene, *Lord*, beni kimin kontrol ettiğini düşünü-yorsun?"

Erik ona tek bir bakış fırlatıp bir adım geri çekildi. "Be-ben öyle demek..."

Sesini yükselterek, "Beni *kim* kontrol ediyor?" diye tekrarladı

ama devam ederek Lord Valerio'nun cevap vermesine izin vermedi, "Sen doğuştan Demirkanlı'sın o yüzden bir rolü yerine getirmek üzere doğurulup eğitildin. Tıpkı KOVAN gibi emirler alıyorsun ve sana belli bir kurallar çerçevesinde hareket etmen söyleniyor. Sen... Buna tam ne denir? Beyni yıkanmış mı? Koşullanmış mı? Eğer bu tacı hak etmediğimi düşünüyorsan neden bana reverans yapıyorsun? Çünkü sana bunu yapman gerektiğini söyleniyor. Neden benim iznimi istiyorsun? Çünkü sana bu talimat veriliyor." Demirkanlı'ya doğru bir adım daha attı, sözleri zehir gibiydi. "Çünkü seni kontrol eden benim."

Lord Valerio'nun mavi gözleri sertleşti. İmparator cehennem kadar yoğun ve şiddetli ateşi gördü içlerinde. Güzel. Nefreti severdi. Bu ölçebileceği bir şeydi. "Ben akılsız bir *Metal pislikten* emir almam."

Metal pislik.

Hayatında kimseyi daha fazla öldürmek istememişti. El eklemlerinde elektrik cızırdadı.

Tepelerindeki fenerler bir fırtınanın merkezi gibi fırl fırl döndü, turuncu ışıkları o kadar parlak ışıldıyordu ki ampulleri uğuldamaya başladı, camda çatlaklar oluştu.

Erik, "Bu da neyin..." diye fısıldayıp yavaş yavaş bakışlarını ona geri çevirdi. "Nesin sen?"

Kimsin değil.

Çünkü o bir insan değildi. O bir aletti. Bir unsur. Bir parça.

İnsana doğru bir adım attı, o kadar yakınına geldi ki tenindeki terin ve korkunun kokusunu alabiliyordu. Sonra kendini durduramadan gözlerinin dikkatle oluşturulmuş Valerio mavisine canavarımsı bir kırmızıya döndü. Sorusunu fısıldayarak cevapladı, "Ben senin İmparatorunum."

Erik geriye doğru bir adım daha attı, sonra bir tane daha – ardından topuklarının üzerinde hızla dönüp gözden kayboldu. Tepesinde fırl fırl dönen fenerler patladı. Cam kırıkları aşağı yağıp tıkrıtlarla mermer zemine düştü. Eh, görünüşe göre artık Erik'in *partisine* davetli değildi.

Gömleğinin kollarını düzeltmeye başlamıştı ki kısa ve korku dolu bir inilti duydu ve eşikte saklanmış olan genç kadına döndü. Ama bakışlarını çevirdiğinde kadın matem elbisesi ve kızılımsı sarı saçlarıyla hızla kaybolup gitti.

Wynn Wysteria.

İmparator dikkatsiz davranmıştı.

Gözlerini yumup onları zorla tekrar maviye döndürmeye çalıştı. Erik Valerio'yu korkutmamalıydı. O çürümüş et çuvalı, *Akılsız Metal pislik*, demişti ona.

Bu, kütüphanedeki o korkunç, onu savunmasız ve içi boşmuş gibi gelen hatıra da daha tazeyken öfkeyle titremesine sebep oldu. Mavi gözlerinde o tanıdık boş bakışla bir Messier geldi koridordan. Akılsız bakışlar.

Hızla en yakındaki odaya girip kilide uzandı ve bileğinin bir hareketiyle kapıyı açıp başka kimsenin içeri girememesi için arkasından kilitledi.

Sessizlikte başı zonkladı ve arızasındaki ses çığlık atıp durdu, Büyük Karanlık da kendi şarkısını söyledi ve bunların gürültüsü o kadar yüksekti ki başka hiçbir şey duyamıyordu.

Odanın karşı tarafındaki perdeler açık pencereden giren akşam rüzgârıyla dalgalanıyordu.

Orada duran bir kız vardı, elbisesi opal rengindeydi, teni de toprak tonlarında bir bronz. Ona doğru döndü, kızın bal rengi gözleri akşamüstü ışığında parıldadı...

Sarmaşıkların arasından hanımelleri dökülüyordu, kızın gözleri kocaman ve umutluydu, ona doğru eğiliyor, yumuşak dudaklarını onun metal ağzına bastırıyordu...

Senin için her zaman geri döneceğim, demir ve yıldızlar üzerine...

Gözlerini kırptırdığında kız kaybolmuştu ve rüzgâr perdele-
rin arasından fısıldıyordu.

III

YILDIZLARIN
AYDINLATTIĞI

4

ANA

Solgardlar nöbetçi kulelerinden indiler. Gümüş rengi gökyelkenlileri akşam ışığını gövdelerinden yansıttıkları için onlara doğru gelen kuyruklu yıldızlara benziyorlardı. Tozlar doğru düzgün dağılmamıştı ve Ana ile diğerleri henüz nefeslerini düzenleyememişlerdi.

"Elara'yı alıp *saklan!*" diye talimat verdi Siege, saçları *Solgardların* gemilerinin alt kısımları kadar turuncuydu.

Ana tam olarak anlamıyordu. "Ama peki ya sen, Talle, Robb ve..."

"Kız bir sürgün. Eğer yakalanırsa gitmesine kesinlikle izin vermezler."

"Ama..."

"Siege haklı," diye hemfikir oldu Robb. Jax baygın hâlde ona yaslanıyordu. "İyi olacağız. Bir şey düşünürsün sen."

"Hepimiz saklanabiliriz. Dağılıp..."

"Ana." Siege'in sesinde dile getirilmemiş bir uyarı vardı.

Ana kısık sesle küfredip Elara'nın kolunu omzuna aldı. Kız hâlâ baygındı, başı yana doğru sarkmış, gümüş rengi saçları gevşek duran yüzüne düşmüştü. Ana onu geminin yüksek, kaburga benzeri kemiklerinden birinden sarkan sarmaşık şelalesinin altından geçirmek için zor zaman bulmuştu ki *Solgard* filosu geminin

üzerinden geçip yeşil açıklığa indi. Nöbetçiler baygın hâldeki Jax'i Robb'dan ayırdılar ve onları tutukladılar. Birkaç saniye içinde ailesi gitmiş, Zenteli'ye geri götürülmüştü.

Ufak bir grup *Solgard* nöbetçisi arkada kaldı, gemideki yabani otları ve bitki örtüsünü karıştırıp Ana'yı ve yanında uyanmaya başlamış olan Elara'yı aradılar. Kız inleyince Ana onu susturmak için eliyle Elara'nın ağzını örttü ama yeterince hızlı davranmamıştı.

Nöbetçilerden biri yaklaşıp mızrağını çalıya sapladı. *Solgard*, Ana'nın omzunun hemen üzerindeki bir noktayı yoklarken kızın kalbi gümbür gümbür atıyordu, sonra da mızrağını Elara'nın dizinin yakınındaki bir noktaya sapladı...

Ardından yürüyüp gitti.

Ana sessizce elini Elara'nın ağzından çekti. Kız artık tamamen uyanmıştı ve Ana'yla Elara, *Solgardlar* bölgeyi, eski halkaları, cam gibi berrak kristali tatmin olana dek arayıncaya kadar kıpırtısız ve sessiz kaldılar. Nöbetçiler biraz ürkek görünüyordu, böyle bir yerde –atalarından kalma bir yadigarın içinde– olmaktan ötürü korkmuşlardı, o yüzden Tanrıça'ya şükür çok uzun kalmadılar ve arkalarına bakmadan aceleyle çıktılar.

Gittiklerinde, Ana ve Elara sarmaşıkların arasından dışarı süzöldüler.

Elara başının arkasını ovuşturarak, "Ne oldu? Herkes nereye gitti?" diye sordu. Saçları kandan topaklanmıştı ve parmakları yarasına değince acıyla tısladı. Ana'ya Elara'nın da şu an ihtiyacı olduğunu bileceği kadar dikiş atılmıştı.

Ana kıza olanları anlatırken geminin içinde kemiklerin çimenlerle bulunduğu yere doğru yürüyüp nöbet kulelerine baktılar.

Elara onlarla ormanın sınırı arasındaki mesafeyi kestirebilmek için bir avuç sarmaşığı geriye doğru çekip, "O zaman onları hapisten kurtarmalıyız," dedi. Güneş çoktan batmaya başlamıştı ama nedense hâlâ her şey görülebiliyordu. Kemiklerin bizzat kendileri *parlıyordu*. Dev fosforlu çubuklar gibi. Zemine dağılmış ufak pul parçaları ışığı hoş, yağlı bir parıltıyla yansıtıyordu. Elara

içlerinden birine tekme atınca pul, ışıldayan kemiklerden birinin gölgesine doğru sekti. "Gün batmadan acele edersek gölgelerde gizlenebiliriz."

Ana, "Sence dağa kadar çıkabilir misin?" diye sorup hacker'ın başındaki yarayı işaret etti ama kız bu önemsizmiş gibi elini salladı.

"Bana bir şey olmaz. Hadi gidelim."

Devasa *alahlav*ın oluşturduğu gölgelere saklanıp ormana varana kadar tepelerin dış hatlarında kaldılar. Dağa çıkış yolu patikayı gösteren ufak ışıklarla işaretlenmişti. İkisi de Zenteli'ye inerken pek konuşmadılar, ta ki Ana nihayetinde, "Üzgünüm. Koren Vey için," diyene dek.

Bunun üzerine Elara omzunu silkti. "Ellerini birbirlerine değdirdiklerini söyledin, değil mi? Sonrasında da Jax parlıyordu?"

"Evet."

"O zaman onun gerçekten öldüğünü sanmıyorum. Galiba ışığını Pırlı'ta vermiş olabilir. Esasında oldukça dâhiyane. Işığını kristalden Jax'e aktarıp motorun gücünü kesmiş."

"Solaneler bunu yapabiliyor mu?"

Elara başını salladı. "Sanırım sadece Jax'in kendi ışığı pek kalmadığı için bunu yapabildi. O yüzden Koren Vey'in öldüğünü düşünmüyorum – o sadece... artık farklı. Başka bir şey. Enerji, ışık ya da yıldız tozu. Sonrasında her neye dönüşüyorsak. Eskiden olduğumuz insanlarla ilgili en iyi hikâyeler ondaydı. *D'thverek* gelmeden önceki eski krallığımızla ilgili."

Ana, "O hikâyeleri bana anlatabilir misin?" diye sorunca Elara gülümsedi. Tırmanurlarken Ana'ya Koren Vey'in ona anlattığı hikâyeleri anlattı: Bulutlara inşa edilen şehirleri ve havada yüzen yaratıkları. Vadide olan gibi, göklerde süzülürken çeşit çeşit renklerde parlayan büyük gemileri ve şatafatlı kristal saraylardaki harika partileri; Elara hüznünlü sesiyle nefes nefese bunlardan bahsettikçe, Ana Büyük Karanlık'm kendi krallığına yapacaklarından korkmaya başladı.

Eğer Büyük Krallık, Solani Krallığı kadar güzel ve güçlü bir yeri yok edebildiyse, Demir Krallık'ın ne şansı olabilirdi ki?

Yüreği bulması gerekiyordu. Önce iyi olduğundan emin olmak için Jax'i görmek istiyordu ama buna vakti yoktu. Illiad'ın ikiz ayları gece göğüne yükseldikçe, zihninin gerisindeki ses yanıp tutuşarak gitmesi gerektiğini söylüyordu. Büyük Karanlık'ın ne olursa olsun yüreğini asla bulamayacağından emin olmasını söylüyordu.

Şehir kapıları görüş açlarına girdiğinde aylar gökyüzünde yükselmişti, her şeyi Ana'ya Jax'in saçlarını hatırlatan parlak bir gümüş rengiyle kaplıyorlardı. Bir *Solgard* kapıların önünde nöbet tutuyordu, anlaşılan şehre geri dönerlerse diye onlara dikkat kesilmesi için burada görevlendirilmişti. Nöbetçi, Elara'yla beraber çalılara saklanamadan Ana'yı fark edince kız hemen ellerini havaya kaldırdı.

Solgard sivri mızrağını ona yönelttiğinde, "Silahlı değilim," dedi. Mızrağın ucu akkor bir beyazla parlıyordu – bir ışıklılcı.

"Sen o kızsın... Aradığımız İmparatoriçe."

"Hayır desem bana inanır mıydınız?" Nöbetçi gözlerini kısınca Ana içini çekti. "Sadece şehre girmeme izin verir misiniz? Hiç sorun çıkarmam."

"İhtiyar Heyeti sizi görür görmez tutuklamamı söyledi." Üniformasının yakasındaki iletişim sistemine uzandı. Eğer nöbetçilerin geri kalanını ararsa Ana şehre girebileceğinden şüpheliydi.

"Bir saniye..."

İşıldayan bir bumerang havada kavis çizip *Solgard*'ın yüzünü kıl payı kaçırdı. *Solgard* kocaman açılmış gözlerle geriye doğru tökezledi ve hızla dönüp silahı bulmaya çalıştı. Bumerang arkasındaki havada kavis çizip sert bir dönüşle geri geldi ve *Solgard*'ın kafasına çarptı.

Nöbetçi kaya gibi yere yığıldı.

Elara, Ana'nın arkasındaki çalılardan çıkıp bumerangını tekrar alarak beline koydu, sonra da birkaç bakır ve kapının anahtarını bulmak için *Solgard*'ın ceplerini karıştırdı.

"Hırsızlık yapma," diye tısladı Ana.

Hacker, "Bunu bir kanun kaçağından duymak manidar," diye yanıt verip bakırları cebine attı. Nöbetçi inledi. Boş ceplerle uyan-
dığında başında fena bir çürük olacaktı. "Pekâlâ, eğer yürek şu
harabelerin içindeyse kaptanını hapishaneden çıkarıp yüreği bul-
malıyız. Hadi, onu çalılara çekmeme yardım et."

İkisi birer kolundan tutup nöbetçiye bir iki metre ötedeki bir
çalılığın içine sürüklediler.

Ana, "Yüreği *ben* bulmalıyım," diye düzeltip elinin tersiyle
terli alnunu sildi. "Tek başıma."

Elara şaşırdı. "Ne? Prens, bu intihar olur."

"Yüreğin nerede olduğunu sadece biz biliyoruz – sen, ben ve
Robb. Büyük Karanlık yerini öğrenmeden *hemen* gitmeliyim. O
harabelere gelmesine çok fazla tapınak kalmış olamaz. Üstelik
kaptan ve diğer herkesi hapisten çıkarmanın ne kadar süreceğini
bilmiyoruz, hatta Jax'in buradan gitmek *isteyip istemediğini* bile."

Elara duraksadı.

Ana onu ikna etmek için, "Güven bana," diye ekledi ama
Elara'nın caymayacağını fark edince, "beni durduramazsın,"
dedi.

"Ak'va." Elara homurdanıp elleriyle yüzünü ovuşturdu.
"Pekâlâ ama önce *Solgard*'ın üniformasını çıkarmama yardım et."

"Onu da mı çalacaksın? Üniformasını satabileceğini sanmıyo-
rum, tabii..."

"Üniformayı giyeceğim," diye açıkladı Elara. "Kule'ye bu
hâlde sızamam ya."

"Ah. Ama yakalanırsan..."

Solani kız, "Biliyorum," diye cevap verip bakışlarını bilinçsiz
nöbetçiye indirdi, şimdiden omuzluklarını çıkarmaya başlamış-
tı bile. "Ama daha önce hiç gerçek bir mürettebatım olmamıştı
– hatta parçası olduğum herhangi bir şey. *Dossier*'de olmak gü-
zeldi. Beni hoş karşıladınız, hem de... Eh, *her şeye* rağmen. Daha
önce böyle bir şey yaşamamıştım. O yüzden sen önden git, ben de
gidip arkadaşlarını kurtaracağım ki koşarak peşinden gelsinler.
Belki ben seni durduramam ama *onlar* durdurabilir."

Ana, mürettebatının onu yüzlerce kere durdurmaya çalıştığını ama kendisinin yine de bildiğini okuduğunu söylemedi. Bütün bu bela da böyle başlamıştı, bir Demir Tapınak'ta kayıp bir Demirkanlı gemisiyle ilgili Mokuba'yla görüşmeye gitmesiyle. Bu sefer tek başına gitmek *istemiyordu* ama her saniye önemliydi ve Büyük Karanlık yüreği aradığı her saniye onu bulmaya o kadar yaklaşıyordu. Ana, Elara'nın nöbetçinin üniformasının geri kalanını çıkarmasına ve kendi üzerine giymesine yardım etti. Göğüs zırhı şaşırtacak derecede hafifti, dizlikler de öyle, üstelik tuhaf inetale ne zaman dokunsa su gibi dalgalanıyordu. Elara giyindiğinde ormandan çıkıp kısa saçlarını kafasının arkasında atkuyruğu yaptı ve beraber şehrin içine sızdılar.

Sokaklar تنها ve karanlıktı, sadece sokaklara altın tonlu bir ışık ve tatlı bal şarabı kokusu yayan tavernalardan ses geliyordu. Birbirlerine veda edip ayrı yönlere ilerlemeye başlamışlardı ki Ana'nın kalbi pişmanlıkla ağırlaştı çünkü en son tek başına gittiğinde bu iyi sonlanmamıştı.

"Şey... Elara?"

Kız arkasını döndü. "Efendim?"

"Onlar senin de arkadaşların. Sadece benim değil."

Bunun üzerine hacker gülümsedi. "Teşekkürler, Prenses."

"Bir de Jax'e üzgün olduğumu söyler misin? Her şey için."

Elara, "Savaş gemisinde olanlar senin suçun değildi," demeye çalıştı ama Ana çoktan *Dossier*'in bulunduğu rıhtıma ilerlemeye başlamıştı bile çünkü onun suçuydu. Ana bu kadarını biliyordu.

Ana, rıhtım yolunda gölgelerde ve arka sokaklarda kalırken uzaklarda siyah ve krom rengi *Dossier*'in görüntüsü yükselince büyük bir rahatlama hissetti. Tuttukları işçiler hâlâ gövdeyi onarıyor, parlak krom rengi yeni ışkyelkenleri takıyorlardı.

Solgardlar onların gökyelkenlilerini enkazdan geri getirmişti ve güvertenin iç kısmında yatık şekilde duruyordu. Feci darbe almıştı ve Ana, Jax'in onu görse nasıl tepki vereceğini düşünmekten nefret etti. O gökyelkenli Jax'in bebeği gibiydi.

Geminin içinde kimseyi görmedi, o yüzden hızla merdiven-

lerden çıkıp mürettebat odasındaki sandığından eski çantasını çıkardı ve içini erzakla doldurdu. Di'nin adaçayı yeşili ceketini hâlâ altı ay önce bıraktığı yerde bir kancada asılıydı. Ana ceketini omuzlarına geçirip burnunu yakasma bastırarak derin derin içine çektiğinde hâlâ pas ve barut kokuyordu. Di gibi kokuyordu. Ceket omuzlarına bol, göğsüne ise dar geliyordu ama eğer fermuarını çekmezse üzerine mükemmel oturuyordu. Di'nin bellek çekirdeğini iç ceplerinden birine koydu ve biri onu bulmadan gitmek için aceleyle ilerledi.

Gövdeden geçerken, "Senin için yeni bir bağlantı sistemi aldım," diyen bir ses geldi.

Ah, yakalanmıştı. Yine.

Ana hızla arkasına döndüğünde Lenda'nın omzunda bir yağ havlusuyla makine dairesinden çıktığını gördü, arkasından da Xu geliyordu. "Böyle karşılaşmayı bırakmalıyız."

"Elara nerede? Robb?"

"Bizim... başımız biraz belaya girdi."

"Neden hep iyi olayları kaçırıyorum?" Lenda, kargo bölümündeki silah tezgâhlarından birinden Talle'in flaş bombalarından birini alıp Ana'ya uzattı. Ana ona meraklı bir bakış atınca cephaneçi gözlerini devirdi. "Sırt çantan var, Di'nin ceketini giymişsin, sinsice dolaşıyorsun? Bir yere gidiyor olmalısın, o yüzden seni durdurmaya çalışmak yerine seni silahlandırıyorum. Bu şeyle dikkatli ol, tamam mı? Sanırım Talle etkisinin biraz daha kuvvetli olması için üzerinde oynadı."

Ana minnetle, "Teşekkür ederim," diye yanıt verip bombayı ceket paltosuna koydu. Biraz gergin olmadığını söylese yalan olurdu. Endişesi fırlamaya hazır, iyice çekilmiş bir lastik gibi gerilmişti.

Geminin gövdesine son kez bakıp kaşlarını çatı. "Viera nerede?"

"Geri dönmedi," diye yanıt verdi Xu. "Sanırım tapınaktakilere yardım ediyor. O biraz... tuhaf."

"O sadece... O iyi olacak," diye yanıt verdi Ana. "İçimde Bü-

yük Karanlık'ın onu tutsak etmişken Viera'ya korkunç bir şey yaptığına dair bir his var."

"Evet bu konuda..." Lenda ensesini ovuşturup gökyelkenlinin yanına yaslandı. "Onu neden Metal'e çevirmemişler?"

"Belki de istedikleri bir sırrı biliyordur. Metaller insan anılarını hatırlama fonksiyonuna sahip değil. En azından benim bellek çekirdeğimde bu fonksiyon yoktu. Belki de Lord Rasovant bunu yapabilen başka Metaller yaratmıştır," diye cevapladı bunu Xu.

Mesela Di'nin yeni bedeni gibi? Di eskiden kim olduğunu hatırlamış mıydı? Keşke onu sarayda bulduğunda, KOVAN her şeyi Di'nin elinden almadan önce bunu ona sorsaydı.

Lenda, "Bu sır her neyse önemli olmalı," diye yanıt verip cebinde bir şey arandı. Bu yıldız şekilli bir iletişim sistemiydi. "Al." Ama Ana uzanınca sistemi geriye çekti. "Biliyorsun, gidip bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Bütün olan biteni bilmiyorum ama her şeyi tek başına yapman gerektiğini düşündüğünü biliyorum..."

Ana, Lenda'nın bakışlarına karşılık veremeden, "Biliyorum, biliyorum," diye yanıt vererek sözünü böldü. "Sadece böylesi daha güvenli."

En azından kendine böyle söylüyordu.

Yapılı kadın kaşlarını çatı, Elara görememişken o Ana'nın ta içini görebilmişti. "Riggs, Wick ve Di senin suçun değildi o yüzden onları omuzlarında bir yük gibi taşımayı kes."

Ana, Di'nin ceketinin cebinin derinliklerindeki bellek çekirdeğini düşünüp başını iki yana salladı. "Ben İmparatoriçe'yim. Onlar benim sorumluluğumdur."

"Ayrıca onlar senin ailendi ve sen de onların ailesiydin... tıpkı bizim ailemiz olduğun gibi. Sadece ölme, tamam mı?" Lenda nihayet iletişim sistemini tekrar uzattı. Ana onu alıp Di'nin adaçayı yeşili ceketinin yakasına taktı ve kulaklığını sistemle senkronize etti.

Ana, "Tamam," diye söz verip çantasını kapamak için ipini çekti ve çantanın sapını omzuna attı. Cephanece ona uzun uzun sarıldı. Lenda, Ana'dan sadece birkaç yaş büyüktü ama bazen

on yıllarca büyükmüş gibi geliyordu. Geçmişinden veya geldiği yerden hiç bahsetmiyordu ama Ana her zaman onun sevgi dolu bir yerden gelmediği hissine kapılmıştı. Ana, Lenda artık burada olduğu için memnundu.

"Ölmeyeceğim," diye söz verdi Ana. "Yıldızlar sana doğru yolu gösterebilir."

"Demir seni korusun."

Ana, rampadan inip gece kalabalığının arasında rıhtımın diğer tarafındaki ulaşım aracına doğru giderken arkasına bakmadı. Bu gece Eros'a giden son ulaşım aracı buydu ve araca yetişmek için hızlandı, sahte kimliğinin yanında olduğundan emin olmak için son kez çantasını karıştırıyordu ki biriyle çarpıştı.

Geriye doğru tökezledi. "Ah, özür dilerim... *Viera!*"

Eski Kraliyet Yüzbaşısı ona dikkatli bir bakış attı, bakışları Ana'nın omzundaki sırt çantasına takıldı. "Gidiyorsun."

"Evet ama *Dossier* de yakında gidecek. Eğer... eğer bizimle gelmek istersen. Yüzündeki ne?" diye sorup *Viera*'nın yanağındaki isi işaret etti.

Viera parmağıyla ovuşturarak lekeyi sildi. "Metaller ateşe verdiğinde Demir Tapmak'ta dua ediyordum. Yangını söndürmeye yardım ettim ama onları takip edemedim."

"İyi misin? Duman seni etkiledi mi ya da..."

Viera, "Artık Kraliyet Yüzbaşısı olmayabilirim ama kendi başımın çaresine bakabilirim," diye çıkışınca Ana geriye doğru bir adım attı.

"Ben... özür dilerim."

Viera burnunun kemerini ovuşturup uzun uzun içini çekti. "Hayır, ben özür dilerim. Uzun birkaç ay oldu. Nereye gidiyorsun?"

"Ah, şey. Eros. Yapmam gereken bir şey var," dedi Ana. "KOVAN sana her ne yaptıysa onların bunu bir daha kimseye yapmamasını sağlayacağım. Söz veriyorum. Bunu durdurmak için orada olmadığım için özür dilerim ama artık bunu durduracağız."

"Bundan nasıl bu kadar eminsin?"

“Çünkü onun yüreğini bulacağım,” diye yanıt verdi Ana gizemli şekilde. Viera yüreğin ne olduğunu sormak için ağzını açtı ama kargo uçağı püskürtücülerini çalıştırmıştı ve Ana küfretti. “Üzgünüm, Elara her şeyi açıklar. Yakında görüşürüz, tamam mı?” Sonra Ana, Viera’ya hızla sarılıp kalabalığın arasından kargo uçağına doğru ilerledi ve arkasına bakmadı.

Ama Ana kargo uçağının mutfağında oturacak yer bulup parmaklarını sıcak bir fincan kahveye sararken bakışları etrafındaki insan, Metal veya KOVANlanmış olabilecek herkese kayd ve yanında birini getirmeli miydi diye düşündü – Lenda’yı ya da Viera’yı ya da hatta Xu’yu. Ama bu yine onlardan kendisi için hayatlarını riske atmalarını istemek anlamına gelirdi.

Kapüşonunu alnına doğru iyice çekerek, *Sorun yok*, dedi kendine. *Kimse nereye gittiğimi bilmiyor.*

Ama yine de izlendiği hissinden kurtulamadı.

İMPARATOR

Bal rengi gözlü kız, kargo uçağından Eros'un yakınındaki bir istasyonda inip Aragon Bölgesi'nde bulunan Calavan adlı ufak bir şehre giden S sınıfı bir ulaşım aracına bindi. Calavan bir tarım kentiydi – yol gittiğine pek değmezdi, tabii Demirkanlıların saygıdeğer Akademisi'ne olan yakınlığı hariç. Calavan'a giden çoğu insan tüccar, gezgin ve iş arayan sert görünümlü paralı askerlerdi. Kız onlara hiç uymuyordu ama buna çaba sarf ediyordu. Fazla dik duruyordu – şu kaptanı gibi.

İmparator kendini Messier'in içinde tutmaya çalışırken, kızın gemideki bir satıcıdan eski püskü bir palto alışını ve adaçayı yeşili ceketinin üzerine giyişini izledi. Sanki bu onu gizleyecekmiş gibi.

Sadece kızın saklanmakta *kötü* olmasından mıydı yoksa İmparator onu binlerce kişilik bir kalabalıkta bile tanıyabiliyor muydu?

Kız işini biraz daha zorlaştırabilirdi...

Arzası yine düşüncelerini delip geçti ve alıcısı fazla yakındaki bir hoparlör gibi tiz bir ses çıkararak onu yine kızıl saçlı Metal bedenine geri dönmeye zorladı. Bu arızadan Yapay Zekâ programlamasındaki tüm sayılarla nefret ediyordu.

Gözlerini kırpıştırıp bakışlarını yine Kuzey Kule'nin girişine odakladı. Kuzey Kule neredeyse sekiz sene önce yanıp kül olmuştu. Kimsenin içeri girmesine izin verilmiyordu. Kapıdaki

bombeli asma kilide dokundu. Onu buraya neyin getirdiğini bilmiyordu. Belki de bir his?

Bu his onu sinirlendiriyordu. Daha birkaç gün önce tek bildiği şey nefretken –ayzambaklarına, insanlara, özellikle de bal rengi gözlü kızlara karşı duyduğu nefret– şimdi çok fazlasını *hissediyordu*. Bu arıza ona her ne yaptıysa, Mellifare öğrenmeden düzeltmeliydi.

Mellifare bunu öğrenirse artık onu faydalı bulmayacağından korkuyordu.

O zaman ona ne yapacağından emin değildi.

Kapıda nöbet tutan iki Messier onu dikkatli bakışlarla izlediler. İçlerinde Mellifare’i gördü. Onu gözetliyordu. Hızla Kuzey Kule’den uzaklaşıp odasına dönmek üzere yola koyuldu.

Koridorun sonunda kapalı bir kapının önünden geçerken durdu, köpek dişlerinin arkasında çakan elektriği andıran o tuhaf his yine gelmişti. Tekrar kapıya doğru döndü. Panelin üzerindeki kırmızı ışık kapının kilitli olduğunu gösteriyordu. Tanıdıklık hissi, kapıdaki bir köpek gibi zihninin arkasını tırmalıyordu. Kilide uzanıp erişimi yeşile çevirdi.

Oda açıldı.

Burası bir çalışma odasıydı.

Sol duvar tozla kaplı kitaplarla, kemik beyazı kafatasları ve altın usturlaplarla doluydu. Odanın sağ tarafında, ahşaba gömülü bir bilgisayarın bulunduğu çalışma masası vardı ama bilgisayar uzun zamandır bozuktu, meşe yüzey boyunca sanki bilgisayar kendini yakmış gibi kararmış izler uzanıyordu.

İmparator parmaklarını bir Eros küresinde gezdirip küreyi döndürdü. Kürenin ekseni gıcırdadı ama zaten böyle olacağını biliyordu.

Zihnindeki bir ses, “Peki, *sen* yardımcı olabileceğini nereden biliyorsun?” deyince İmparator şaşkınlıkla irkildi. Ses yaşlı, çattallı ve tanıdıktı.

“Bilmiyorum ama denemek zorundayım, baba,” diye yanıt verdi ama bunu söyleyen kendisi değildi.

Zihninde sahneyi gördü: Örgülü sakallı ve boynunda zincirler bulunan bir adam –Demir Danışman– masada otururken ona benzeyen bir Kraliyet Muhafızı gerginlikle Eros’u çeviriyor tu. Laboratuvarındaki hatırasındaki adam.

“Masum insanları ölüme terk edemem,” dedi ve İmparator onun sözlerindeki öfkeyi hissetti. “Eğer Veba bir patojen ya da bir tür nano teknolojiye yardımcı olmak istiyorum. Ya bu Büyük Karanlık’sa?”

Adam dudak büktü. “Büyük Karanlık gerçek *değil*. Bir kocakarı masalı. Eğer gidersen seni koruyamam. Hayır, burada kalacaksın, son sözüm budur.”

Gezegeni döndürmeyi bırakıp başını iki yana salladı. “Beni her şeyden koruyamazsın. Üzgünüm, baba.”

Sonra da gitti.

Gözlerini kırıştırtarak hatıradan çıkıp küreyi durdurdu. Elleri titriyordu. Burnunu ayzambaklarıyla biberiye kokusu doldurdu, o yaşlı adamın boynunun elleri altındaki hissi, ne kadar kolay kırıldığı. Göğsünü tuttu, parmakları bluzunun saten kumaşına geçti. O yakıcı, kıvrandırıcı his geri dönmüştü.

Ama artık kaynağını fark etmişti...

Bellek çekirdeği.

Oda fırl fırl dönüyordu ve kendini toparlamak için masaya yaslandı.

“Bu oda eskiden Lord Rasovant’ındı,” dedi Mellifare. İmparator irkilerek bakışlarını kızın durduğu kapı eşiğine çevirdi. Mellifare fare deliğinin önünde bekleyen bir kedi edasıyla saçlarını omzundan aşağı doğru örüyordu, dudaklarınm hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış olması dışında yüzü ifadesizdi. “Sanırım *babamındı* diyebilirim.”

“Ona... neden babam dedin?” diye sordu İmparator. *Ben neden baba dedim?*

Mellifare başını yana eğdi. “Çünkü bir bakıma beni o yaptı. Beni güçlü hâle getirdi ve çok sayıda olmamı sağladı.” Bunu derken sesi dışarıdaki koridorda nöbet tutan Messierlerden yankı-

lanıyordu. Sonra İmparator kendi dudaklarının da kıpırdadığını hissetti ve dudaklarından Mellifare'in sesi döküldü. "*Beni yenilmez hâle getirdi.*"

İmparator hemen elleriyle ağzını örttü.

Mellifare onun rahatsızlığına keyifle gülümsedi ve İmparator onun kontrolünün üzerinden kalktığını hissetti. "*Şimdi, İmparatoriçemizi gözetlediğini biliyorum. Nereye gittiğini biliyor musun?*"

Sesine güvenmeden yavaş yavaş, "...Calavan'a," dedi ama neyse ki çıkan ses ona aitti.

"Peki söylesene, oraya *neden* gitsin ki?"

"Ben... bilmiyorum."

Bu bir yalan değildi ama Mellifare'e kızın Tanrıça'nın mezarını orada bulacağını düşündüğünü de söylemedi. Bu sadece bir önseziydi ve bundan sadece %83,76 emindi. Mellifare'in boşa kürek çekmesini istemiyordu, en azından kendini buna ikna etmişti.

Zihninde usul şarkısını mırıldanan Büyük Karanlık yalanını fark etmemiş gibiydi...

Ta ki Mellifare kara gözlü bakışlarını ona çevirene dek. "Ama fark ettim, kardeşim."

Sonra sesi kulaklarında yankılandı, *Zihninin içindeyim.*

Kodunun arasında, şarkı yakıcı bir öfkeyle nabız gibi atıyordu...

Kulağında bir hatıra, "Ben Büyük Karanlık'ım," diye mırıldandı. İmparator bir odada bir sandalyeye bağlıydı ve Mellifare kulağına fısıldamıştı. İmparator o sırada farklıydı. O sırada... o...

Unutmuştu.

Bedeni kaskatı kesildi.

Mellifare o kadar yakınında durdu ki neredeyse birbirlerine değeceklerdi ve kız onun gözlerine baktı. "İmparatoriçe yüreğimin olduğu mezarı bulmaya gitti ve yüreğimin nerede olduğunu tam olarak biliyor."

"E-evet, kardeşim," diye fısıldadı.

Birdenbire şarkı değişti. Ağırlaştı, karanlık ve düzensiz bir hâl aldı. Ne dediğini bilmek için talimatları dinlemesine gerek yoktu.

İmparator tereddüt etti. “Kardeşim?”

“Peki bana bunu neden söylemedin?”

“İçimdeki bir his...”

Mellifare, “*Hislerinden ve fikirlerinden bıktım,*” deyip ona doğru fiske attı. KOVAN, İmparator’un zihnine pençelerini geçirdi. Derisinin altına erimiş lav akın etmiş gibi kablolarını bir acı patlaması sarstı ve dizlerinin üzerine çöktü. Dengesizce sallandı. Mellifare ona yaklaşıp İmparator onu durduramadan iki parmağını onun alına bastırdı. “Bir *hiç* olduğunu unutma.”

Kırmızı kod acısını ve ihaneti bir ok gibi delip geçti –çalışma odasının hatıralarını, Mellifare’in fısıltılarını, Büyük Karanlık’ı– ve onu tekrar bomboş hâle getirdi, sadece şarkıyla dolu hâle.

Mellifare onu çenesinden tutup kırmızı gözlerine bakmaya zorladı. “Şimdi, bence Ananke Armorov’la tekrar karşılaşma ve sözünü tutma vaktin geldi de geçiyor, Dmitri – ve de *bana yüreğini vermenin vakti.*”

JAX

Nihayet kendine geldiğinde tekrar Kule'nin hastane koğuşundaydı – tek başına. Kolundaki serumu çıkarıp yatakta doğruldu ve gemiyle Kule'ye dönüşü arasında neler olduğunu birleştirmeye çalıştı. Zihninde hâlâ Çar'ın sesi dönüyordu.

Van ma'alor, demişti elini kaldırarak ve onun da aynı şeyi yapmasını istemişti. Işığımı al.

Jax de almıştı. Uzun bir an boyunca çıplak parmaklarına bakmış, ışığın teninin altında canlı bir şey gibi kıpırdamasını izlemişti. Daha önce hiç bu kadar... *içsel* bir şey hissetmemişti. Sanki bütün bedeni ışıkla zonkluyor gibiydi.

Serumu taktıkları yeri ovuşturdu ama artık o noktayı bulamıyordu. Yara kaybolmuştu. Atalarının ışığı bu kadar güçlü müydü – bin yıldan sonra etkisi azalmış olsa bile? Bu neredeyse korkutucuydu.

Bir an tuhaf güce odaklandı, sonra da dışarıya ve hastane odasının önünde duran iki nöbetçiyi fark etti; ışıkları kamp ateşleri gibi parlaktı. Sonra altındaki Kule'de bulunan yüzlerce insanı, aşağıdaki hapishanelerdeki kaptanıyla Talle'i... Hepsinin ışığını hissedebiliyordu.

Ama Robb'unki farklıydı. Onunki bir kamp ateşi gibi yanmıyordu, dönüyor, dans ediyor ve çağırıyordu, âdeta...

Bakışlarını koğuşun kapılarına çevirdiği anda bir bumerang nöbetçilerden birinin kafasına vurup başka bir tanesine çarptı. İki nöbetçi birden yere yığıldı. Saldırganları, başka bir *Solgard*, bumerangı alıp kemerine geri taktı ve kapıyı açtı.

Jax ziyaretçisine gözlerini kırpıştırarak baktı. "...Elara?"

Elara şaşkınlığını saklamaya bile çalışmadan eşikte durdu. "Tanrıça aşkına, sen ısıldıyor musun?"

Jax çabucak kollarını göğsünde kavuşturup ellerini sakladı ama derisinin geri kalanım saklayamazdı, gerçekten de... ısıldıyordu. Yumuşak, sarı-beyaz bir ışık yayıyordu.

"Boş ver, vaktimiz yok. ısıldıyorsun, hiç mesele değil." Elara başını iki yana salladı ve daha uzun boylu *Solgard*'a doğru eğilip onu koğuşun içine sürüklemek için kolundan tuttu. "Üzerinden şu zırhı çıkarmama yardım et."

"Ne? Neden?"

"Çünkü..."

"Ana gitti," diye sözünü böldü Jax, içindeki ışık kızın kelimelerini kendisi ona söylemeden bir saniye önce Jax'e fısıldıyordu, sanki gerçekleşmeden geleceğin anlık gölgelerini görebiliyor gibiydi. Boğazı panikle düğümlendi. "Harabelere gitti."

"Şey... evet. Gitti. Zihin falan okuyamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Sadece öyle diyeceğini anladım. Gerçekten gitti, öyle mi? Buradan ayrıldı?"

"Evet, Pırlıltı. Harabelere gitti."

"Ak'va!" diye küfredip Eski Dil'de ona çıkıştı, "Neden gitmesine izin verdin?"

"İzin mi verdim? Her türlü gideceğini söyledi! Bunun suçunu bana atma."

"Ah, seni suçluyorum," diye yanıt verip çabucak Elara'nın nöbetçinin zırhını çıkarmasına yardım etti. Göğüs zırhını bağlayıp omuzluklarla dizlikleri taktı, nöbetçinin zırhı üzerine biraz dar geldi. Jax nihayet ayağa kalkıp bir çift eldiven için çekmeceleri karıştırmaya başladı. Onlar olmadan hiçbir yere gidemezdi – birine dokunursa ne olurdu?

En son yaptığında neredeyse ölecekti.

Tekrar ölmek istemiyordu. En azından ayrı şekilde değil.

“Pırlıltı, acele et,” diye sıkıştırdı Elara. “Her an biri gelebilir.”

“Eldivensiz hiçbir yere gidemem,” diye şakıdı Jax ve endişelendikçe derisinin altındaki ışığın daha parlak titreyişini fark etti.

“Senden iyi el feneri olur.”

“Kes sesini.”

“Eskiden ışığımız böyle mi görünüyormuş? Eski krallıkta?” diye ciddiyetle sordu, Jax de son çekmeceyi karıştırıp kaparken bunu düşündü.

“Ben... bilmiyorum.”

“Gerçekten güzel.”

Bu, Elara’nın sesi değildi ve bu sesi duyunca Jax’in kalbi duracak gibi oldu.

Yavaşça omzunun üzerinden baktı. Gelen annesiydi, ellerini önünde kenetlemişti, gümüş rengi saçları kısaydı, gözleri ise işlenmemiş ametistlere benziyordu.

On sene onu neredeyse hiç değiştirmemişti. Jax’in gittiği geceki gibi görünüyordu neredeyse – çenesi dik, kaşları kavisli, genelde onaylamayan bir çizgiyle büzüşen dudakları inceydi. Jax’in hatıraları ona hakkını vermiyordu. Nasıl bükülmemiş bir ağaç gibi durduğunu, saçlarının gümüşten bile beyaz olduğunu ve dokunmuş cam gibi parıldadığını unutmuştu. Rıhtımdaki tavernalarda herkesin dikkatini üzerine çektiğini unutmuştu ve şimdi annesinin İhtiyar Heyeti’ndeki herkesin bakışlarına maruz kaldığına emindi. Siege’le uçtuğu yıllar Jax’e nazik davranmış olsa da, Kule’deki seneler annesini yontup sivri bir uca dönüştürmüştü. Annesi artık sadece keskin köşelerden ibaretti.

“Anne...” diye fısıldadı Jax.

Annesinin çelik gibi bakışları üzerinden ayrılmadı. “*Nan çar.*”

Jax’in kalbi sızladı. *Nan çar.* Oğlum değil. Çünkü o, kendi annesi için bile her şeyden önce bir silahtı. Bu duygularını, Robb’a Çar olduğunu söylememeye karar veren ve oğlan bunu ancak o

neredeyse öldükten sonra öğrendiği için memnun olan o derinlerdeki, buz gibi parçasına gömüp, "Ma çar..." dedi.

Annesi onun *Solgard* kıyafetini işaret edip, "Görünüşe göre seni tam vaktinde bulmuşum," dedi.

Jax kıyafetine bakıp yutkundu. "Açıklayabilirim..."

Annesi elini havaya kaldırıncı kelimeler Jax'ın boğazında kaldı. "İhtiyar Heyeti benden... sana bir anlaşma teklif etmemi istedi. Kalıp Çar olarak yeminlerini edersen ve halkımızı yönetirsen, İhtiyar Heyeti arkadaşlarına karşı tüm suçlamaları düşürecek ve Zenteli'ye bir daha asla dönmeme sözleri karşılığında onları serbest bırakacak."

O zaman Siege, Ana'nın peşinden gidebilirdi.

Bu pazarlık kulağına hoş gelmiyordu. Fazla temizdi. Yıldızları okuyamayan bir İhtiyar Heyeti'ne göre fazla belirgin bir pazarlık yapmışlardı. Ama tabii... "Gitmeme asla izin vermeyeceklerdi, değil mi? Bunu deneseydim kaptanı ve diğer herkesi Tanrıça *bilir* ne için tutuklayacaklardı."

Annesi başıyla onayladı. "Kaptanının çok kabarık bir sicili var."

O zaman... Jax hapisti. Ya kendi gidip mürettebatını –*ailesini*– hapiste bırakacaktı ya da Çar olma yemini edip kaptanın onsuz gitmesine izin verecekti. Eğer daha çok *zamanı* olsaydı bir tür kaçış planlayabilirdi ama ışık derisinin altını gergince tırmalayıp ona zamanı olmadığını söyledi.

Jax de ışığa inanmaya meyilliydi.

Elara tereddüt etti. "Pırlıltı, bunu *gerçekten* kabul etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Başka ne seçeneğim var ki? Çar olmak istemiyorum ama gücüm insanları kurtarmaya yardımcı olabilecekse o zaman artık gücümden korkamam. Ana tehlikede. Bunu hissedebiliyorum."

"Ama Pırlıltı..." Elara boyun eğdi çünkü Jax'ın neyi seçeceği belliydi – aslına bakıldığında, önünde zaten tek bir seçenek vardı. Pilot hayatını sevse de *Dossier'i*, kaptanını ve ailesini de seviyordu ve ah, o korkunç derecede sıkışık mürettebat odasını, makine dairesindeki Siege'in puro dumanıyla karışık egzoz kokusunu

çok özleyecekti... Kendi özgürlüğü için bunları feda etmeye içi elvermiyordu.

Hayır, bunu reddediyordu.

“İhtiyar Heyeti’ne bir dakikaya geleceğimi söyle,” deyip üniformasının tokalarını açmaya başlamıştı ki annesi onu durdurmak için elini koluna koydu.

“Bir seçenek daha var,” deyip nihayet yumruğunu açtı. İçinde ufak elektronik bir anahtar vardı – bir maymuncuk. “Bu, hapishanedeki bütün hücreleri açar. Nöbetçi vardiyası değişmek üzere ve hapishanenin arkasındaki görevli kapısından çıkabilirsiniz. Kapı sizi pazar meydanına çıkaracaktır. Oradan *Dossier*’in buradan ayrılma izni var. Kristalden bir tahta da otursan, külüstür bir geminin pis derisine de otursan sen benim Çar’ımsın.”

Jax tereddütle annesinin elindeki anahtarı aldı. Anahtarı parmaklarının arasında çevirdi. “Tüm bunları planladın mı? Gitme izin vermek için?”

Annesinin dudaklarını hafif mi hafif bir gülümseme şerefletirdi. “İzin vermek mi? *Nan jour*” –oğlum– “asla kalma ihtimalin için plan yapmıyordum. İhtiyar Heyeti seni hak etmiyor,” diye ekleyip elini zemine çevirerek kat kat aşağıya, kristal koltuklarda oturan İhtiyar Heyeti’nin toplantı yaptığı yeri işaret etti. “Baban öldüğünden beri onlara tam olarak nasıl hissettiğimi göstermek için fırsat kolluyordum. Sadece kendi geleceklerini korumakla ilgileniyorlar ve bu asla olmayacak. Özellikle bu süreçte benim oğlumu mahvetmeyi planlıyorlarsa. Git artık, zaman harcıyorsun.”

Jax dudaklarını birbirine bastırıp annesine sarıldı, hatırladığından çok daha ufak tefekti – ya da kendisi çok uzamıştı ama hâlâ aynı kokuyordu. Tüm çocukluk hatıralarının bulunduğu yıldızıışı ve lavanta gibi. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.” Annesi kucaklamasına karşılık verdi, sonra geri çekilip Jax’in gözlerine baktı. “Büyümüşsün. Daha iyisini isteyemezdim. Siege çok iyi iş çıkarmış.”

“Be-ben rıhtımdan çıkıp *D’thverek*’e karşı bir sonraki hamlemizi çözdüğümüzde sana bir mesaj gönderirim.”

“Lütfen bunu yap ve bana –veya gemilerimize, yıldızlarımıza– ihtiyacın olursa istemekten çekinme. *Al gat ha astri ke’eto, nan jour.*”

“*Al gat ha astri ke’eto,*” diye tekrarladı Jax ve kendini ondan uzağa, Elara’ya ve asansörlere doğru dönerken buldu, sonra da gitti.

Annesi haklıydı – nöbet değişimi yapıyordu ve Jax’le Elara’nın yerlerini almaya gelen nöbetçiler olduklarını sandılar. Jax’in ışıldayan tenini fark etmediler ama zaten o kadar hızlı gittiler ki isimlerini bile sormadılar. Jax, arkadaşlarının hapsediği hücreye doğru aceleyle ilerlerken maymuncuğu işaretparmağının etrafında gergince döndürüyordu ve anahtarı hızla çevirince kapı pat diye açıldı.

Siege bankta oturduğu yerden baktı, Talle kafasını kucağına dayamıştı. Robb ayağa fırladı.

“Ana, yüreği tek başına bulmak için harabelere gitti,” dedi Jax onlara, “peşinden gitmeliyiz.”

Robb’un kaşları çatıldı. “Bunu nereden...”

Jax, *Solgard* miğferini çıkardı, gümüş rengi saçları omuzlarına döküldü, artık teninin ışıltısı çok daha belliydi. “Güven bana, *ma’alor.*”

Elara, “Evet, o ışıldıyor. Evet, Ana’nın gitmesine izin verdim.” Hapishanenin ön kısmındaki asansör öttüğünde ve vardiya değişimi için gelen gerçek nöbetçiler vardığında, “Ve evet, muhtemelen buradan çıkmalıyız,” diye ekledi. “Üç saniye falan önce.”

Hepsi aceleyle hücreden çıkıp karanlık duvarların gölgelerinde ilerleyip Jax’in annesinin söylediği kapıdan dışarıya sızdı. Burası, Kule’deki on iki bahçeden birine açılan bir geçitti ve sessizce Zenteli’nin sokaklarında çıktılar. *Solgardlar* kayıp olduklarını fark ettiklerinde onlar çoktan rıhtıma varmışlardı.

Elara ve Talle önlerinden ilerleyip Xu ve Lenda’nın yelkenlere son düzeltmeleri yaptığı *Dossier’e* rampadan çıktığında Siege, “Gitmek istediğine emin misin, canım?” diye sordu. “Bir kere gidersen...”

“Benim evim burada,” diye yanıt verdi Jax ve bakışları rıhtım-
da oyalanan Robb’a kaydı, oğlanın bakışları başka bir gemideydi
– Eros’a doğru yola çıkacak bir kargo gemisinde. “*Ma’alor?*”

Robb tereddüt edip mekanik kolunu ovuşturdu. “Galiba...
galiba yapmam gereken bir şey var.”

“O zaman seninle geleceğim...”

“Hayır!” dedi hızla, sonra daha yumuşak bir sesle ekledi,
“Hayır. Sanırım bunu yalnız yapmalıyım. Koren Vey bir şey söy-
ledi ve şey yapmak istiyorum...” Kelimeleri tam dile dökemeyip
kaşlarını çattı ama Jax’in içindeki ışık yine de fısıldadı.

“Rezonans,” diye onun yerine tamamladı.

Demirkanlı bir an şaşırmış göründü, sonra başını salladı.
“KOVAN’ın *Dossier*’i izleyeceği neredeyse garanti. Ben ayrılıp
Eros’a tek başıma gitsem daha iyi olur. Ben tehlikede olmam ama
hepimiz Ana’nın tehlikeyi çektiğini biliyoruz.”

“Hem de ne çekmek,” diye katıldı Jax.

Elara rampanın üzerinden, “O zaman ben de seninle gelece-
ğim,” deyip Xu’ya endişeli bir bakış attı. “Ben yokken Xu görün-
mezlik örtüsünü çalıştırabilir.”

Neden ben gelmiyorum? diye düşündü Jax ama işin gerçeği, o
tekrar uyandığından beri Robb gözlerine bir kere bile bakmamıştı
ve Jax’in midesine bir yumru oturdu. O Çar’dı ve Robb onun Çar
olduğunu *biliyordu* ve Robb onun bunca zamandır kendisine ya-
lan söylediğini biliyordu.

Xu, “Dikkatli ol,” deyince Elara onu yanağından öptü.

“Asla.” Rampadan hızla Robb’un yanına indi ve Jax, onlar ka-
labalığın içinde kaybolana dek durduğu yerden ayrılmadı. Hâlâ
ışıklarını hissedebiliyordu, nabız gibi atıyor, titreşiyorlardı, ger-
ginlik ve korku içindeydiler – kendisi de öyleydi.

Siege geminin kapılarından seslendi. “Jaxander?”

Jax bakışlarını kalabalıktan ayırıp aceleyle *Dossier*’e girdi.

ANA

Sadece kendisi yüreğin peşine düşebilirdi. Başka kimse olamazdı.

Calavan'ın eteklerinden Eros'un ücra bölgelerine, holopad'indeki koordinatlara doğru ilerlerken kendine bunu söyleyip durdu Ana. Uzaklarda, Bavania Dağ sırası dev bir omurganın sivri uçları gibi yükseliyordu ve tepesi karla kaplıydı. Tapınak bu dağlardan birinin eteklerindeydi. Çok yakın ama bir o kadar da uzaktı.

Büyük Karanlık ona ulaşamadan yüreği bulup yok edecekti. Bir şekilde. Yabani ot ve dikenli bitkilerin bürüdüğü çimenlik yolu sıyrıp geçerken gökyelkenli alçak sesle uğulduyordu.

Ana birkaç kere *Dossier*'le irtibat kurmayı denedi –en azından Lenda'yla– ama bunu her denediğinde iletişim bağlantısı cızırdadı. Ya kilitlenmiş ya da bozulmuştu.

Ağaçlar yolu yutmaya başladığında gökyelkenliyi yukarı kaldırıp ağaç sırasını sıyrarak geçti. Rüzgâr serindi ama güneş tepedeydi ve hava taze ve temiz kokuyordu ve Ana'nın elleri terden nemlenmişti. Havadaki serinlik –kışın kokusu– ona *Dossier*'in eski bir hükümlüyü Illiad'daki Tavenktcha kent devletinden Eros'taki Neon Şehir'in kuzey bölgesine taşıdığı zamanı hatırlattı.

Göz korkutucu biriydi ve iki adam iriliğindeydi. Geniş göğsünün ortasına kadar gelen kıvılcımlı sakalı örülüydü ve Siege'in saçları

gibi optiklerle parlıyordu, gerçi Ana optiklerin kaptanın buklelerine geçişini kesinlikle tercih ederdi. Di adama en başından beri güvenmemişti.

Kızılsakal'ın duymadığını umarak, "Şşş," diyerek susturmuştu onu Ana. "Kaptan ona güveniyor o yüzden biz de güvenmeliyiz. Bu kadar evhamlı olma. Cildin kırışacak."

Di ona gözlerini kırpıştırarak bakmıştı. "Paslanma ihtimalim daha yüksek – sanırım parçalarım donuyor, burası çok soğuk."

Ana gülmüştü. "Soğuğu hissedemiyorsun bile. Metal Buzparmak olsan da bir şey olmaz."

"Evet ama bunca buz eridiğinde ne olacak?" diye sormuştu Di. "Su donarımuma girecek ve kısa devre yapıp paslanacağım, sonra senin de yeni bir partnere ihtiyacın olacak."

Ana sırtıp ısınmak için ellerini ceplerine sokmuş ve omzunu Di'ninkiyle tokuşturmuştu. "Hayır, seni düzeltirdim."

Di en sevdiği ceketini giyyordu – yanda tokaları olan adaçayı yeşili deri ceketini, kapüşonunu da Metal olduğunu saklamak için kafasına geçirmişti. Ana onu en çok böyle hatırlamayı seviyordu. Ay ışığı renginde gözleri, onu gökyelkenliyle ezdiği zamandan kalma alnındaki göçük ve ağzının asla karşı koymayan –ama aynı zamanda asla da onaylamayan– duruşu. Kent devleti Tavenktcha'daki donuk rıhtımdaki ânu hatırlamayı seviyordu, sırf akşam ışığının yüzündeki levhalarda vurup donmuş yanaklarından parlayarak yansımasını hatırlamak için bile olsa.

"Yeni bir partner istemeyeceğine emin misin?" diye sormuştu Di. "Gökyelkenliyle ezebileceğin yeni birini?"

Ana şakacıktan nefesini tutmuştu. "Sen *hâlâ* orada mısın? Bir kazaydı! Park *hâl*inde sanmıştım!"

"Buna inanıyorum."

"Kulağa alay ediyormuşsun gibi geliyor."

"Ben alay edemem."

"*Bu da* kulağa alay ediyormuşsun gibi geliyor," demişti Ana ifadesiz bir ses tonuyla.

Birkaç adım önlerinde yürüyen Kızılsakal kahkaha atmış ve

omzunun üzerinden ikisine bakmıştı. Gözleri kara iğne delikleri gibiydi ama kaşı boyunca uzanan yara iziyle olması gerektiği kadar korkutucu olmayan türden bir yüzü vardı. "Biliyor musunuz, Siege gemisinde başıboş bir Metal olduğunu söylediğinde biraz endişelenmiştim. Ama hiç fena değilsin."

"Bunu iltifat olarak alacağım," diye yanıt vermişti Di asilce.

"Güzel. Belki KOVANlanmazsın."

"Belki mi? KOVANlanmayacak," diye karşı çıkmıştı Ana.

"Peki ya KOVANlanırsa?"

"O zaman onu KOVANDan çıkarırım."

"Sevgi ve alaycı laflarla, öyle mi?" diye sormuştu eski hükümlü ve Ana, Di'nin aksine onun sözlerinden akan alaycılığı duymuştu.

"Evet. Sevgiyle ve *ençok da* alaycı laflarla," diyecek kadar kızdırmıştı bu onu. Sonra bakışlarını çevirip dudaklarını büzdüğünde eski hükümlü yine kakhaha atıp Ana'nın yanaklarının öfkeden yanmasına sebep olmuştu.

Ertesi sabah Kızılsakal Neon şehir'e indikleri anda Siege'in kasasınıalmaya ve sonraki şehre tüymeyealışmıştı. Siege tabii ki onu bulmuş ve ödeme olarak Kızılsakal'm üç altın dişi ve kanayan bir burunla geri dönmüştü.

"Bir daha bunu asla yapmayacağız," diye söylenmişti ama Kızılsakal artık Siege'in Cerces'in yakınlarında konuşlu donanma gemilerinden birine, *Illumine'e* kaptanlık yapıyordu. Ana son duyduğunda Kızılsakal bir savaş gemisine binip gemiyi devre dışı bırakmayaalışıyordu – tıpkı Robb'la Jax'in onu kurtarmak için yaptığı gibi.

Ana tüm bunlar bittikten sonra Kızılsakal'ı görürse ona kendisinin haklı olduğunu söylemek istiyordu – Metallerin sevgi ve alaycı laflarla kurtarılabileceğini. Ana, Metallerin kurtarılıp kurtarılamayacağını bilmiyordu ama bu umuda demirleme yerine bağlanan bir gemi gibi tutunuyordu.

Yüreği alacaktı. Büyük Karanlığı yenecekti. Di'yi geri getirecekti.

Bunu yapacaktı.

Buna mecburdu.

Gökyelkenli incir ağaçlarının üzerinden uğıldarken, herhangi bir harabe saptamak için gözlerini kısmış, ağaçlığa bakıp duruyordu. Konsol holografik bir harita gösteriyordu ama onun tek görebildiğı ağaçlar, dağlar ve mavi gökyüzüydü...

Sonra incirlerin yerini kaymaktaşı, yıkık sütunlar ve tapınağı andıran harabeler aldı.

Bir Demir Tapınak. Daha önce hiç görmediğı bir Demir Tapınak. Çok eskiydi, sanki oraya oyulmuş gibi dağların eteğine tam oturuyordu. Çatıdaki delikten beyaz taştan, hem yabancı hem de tanıdık bir yüz ucu ucuna görünüyordu.

Tanrıça.

Ana gökyelkenliyi harabelerin yanına indirdi. Her şey çok sessizdi.

Güzel – böyle kalmasını umuyordu.

Çantasını kapıp omzuna taktı ve Metroid'inin cephanesini kontrol ettikten sonra silahı kolunun altındaki kılıfa geri koyup harabelere çıkan kaymaktaşı merdivenleri tırmandı.

Demir Tapınak zamana ve hafızalara yenik düştüğü için bin yıldan daha eski olmalıydı, Tanrıça henüz etten kemikten bir varlıkken inşa edilmişti. Yıkılmış sütunlarda Tanrıça'nın silüetinde duvar şamdanları vardı, elleri alevleri tutmak için yan yana getirilmişti. Tapınağı çıkan yıkık kapıların altına Eski Dil'de yazılar kazınmıştı. Orman yüzyıllar boyunca yavaş yavaş tapınağı sokulmuştu, sarmaşıklar ve kökler zemini altüst etmişti, duvarlardan yukarı doğru tırmanıyorlardı. Yassı döşeme taşlarının arasından yabancı otlar gibi ufak beyaz çiçekler bitmişti ama Ana daha önce onların yıldız şekilli yapraklarını görmüştü ve tatlı kokularını bir ninni gibi tanıyordu.

Ayzambakları.

İhtiyatla tapınağı girip Iliad'daki yük gemisinden aldığı eski püskü paltonun kapüşonunu çekiştirdi. Akşamüstü güneşi çatının yer yer düşmüş tahtalarından huzme şeklinde iniyor, sonba-

har yaprakları ve sarmaşıklarla kaplı zemini altın renginde çizgilere bürüyordu. Burası sakin ve sessizdi – fazla sessiz. Ne kuş, ne doğa ne de böcek vızıltısı vardı. Sadece hava, gün ışığı ve eski mermerler vardı ve Ana yavaş yavaş elini tabancasına götürdü.

Bu türden sessizliklere güvenmiyordu ve adımlarını hızlandırdı.

Tapınağa giden yolu yarılamışken duvarlardan birindeki yazıyı fark etti. Başta bu hiçbir şeye benzemiyordu – yıllardan kaynaklanan rasgele izler gibiydi– ta ki yaklaşıp dek. Çizimler solmuş, mürekkep karası bir kömürle yazılmıştı. Bunlar grafitiydi.

MARİ + SEL, yazıyordu birinde.

BÜYÜK NICHOLII (ama *YÜK* değiştirilip *ÇÜK* yapılmıştı, Ana bunun gerçekten çok klas olduğunu düşündü).

Çizimler vardı – çöp adamlar ve X O X oyunları. Biraz daha aşağıda, tapmaktan görebildiği manzaralardan sahneler vardı; uzaklardaki orman, ötedeki vadi ve sadece birkaç metre ötedeki kırk Tanrıça heykellerinden biri. *M. V.* diye imzalanmışlardı.

Robb birkaç kilometre ötedeki Akademi'ye giden öğrencilerin Veba'dan önce buraya geldiğini söylemişti. Bu çizimler o öğrencilerin işi olmalıydı.

Ana ellerini kelimelerde gezdirdi.

Eğer bunlar yirmi küsur yıl önce Akademi'ye giden Demirkanlılarsa, soyadları tanıdığı ailelere ait olmalıydı.

M.V. Mercer Valerio muydu?

Nicholii de... onun babası, merhum İmparator Nicholii miydi?

Başka bir mesajda, *DI OYUNBOZANIN TEKİ*, yazıyordu ama bunun üzeri üç defa çizilmiş, yerine *ŞEYTANİ SERSERİ, ALAYCI UKALA, YAKIŞIKLI BEKÂR* yazılmıştı. Ana buna gülümsedi.

Cebindeki bellek çekirdeğine, "Bunlar Jax'le sana yapacağımız esprilere benziyor, Di," diye mırıldanıp Siege'in daha birkaç ay önce Riggs'i ebedi istirahate yollarlarken kullandığı bir duayı okumak için gözlerini yumdu.

"Geceye yelken açanlara," diye fısıldadı ve bir parçası, bunu

kendi Di'sine de söylediğini hissetti. KOVANa kaybedilmiş olan Di'ye, cebindeki küçük parçasına ve hâlâ Ana'nın zihnini dolduran hatıralara. "Yıldızlar sana doğru yolu gösterecek ve demir seni korus--"

Yamuk yumuk döşeme taşlarında bir taş sekti.

Ana ayağa fırlayıp hızla tapınağın girişine doğru döndü ve tabancasına uzandı...

Sonra donakaldı.

Açık kapıdan tapınağa solan akşamüstü ışığında iyice uzayan bir gölge girdi. Ana'nın boğazı düğümlenmeye başladı, her adım nefes alışını güçleştiriyordu, ta ki hiç nefes alamayana ve karnındaki yara daha önce hiç yanmadığı bir acıyla yanana dek. Elini hemen yara izine bastırarak derideki yumruyu hissetti. Nefes almaya çalıştı. Düşünmeye. Kaçmaya... Tanrıça aşkına, kaçmak zorundaydı...

Tanrıça'm bana yardım et, diye dua etti ama artık Ay Tanrıçası'nın dinlemediğine emindi.

Sonra tapınağa o girdi.

"Buraya izinsiz girdin."

Bu tanıdığı bir sestti, gözlerini her kapadığında ona musallat olan bir ses. O, zihnindeki tüm iyi hatıralarda ve tüm kâbuslardaydı.

Ana kaçamuyordu.

Doğru düzgün kıpırdamıyordu bile.

Yürek buradaydı ve o da buradaydı ve Ana bilmeden onu buraya yönlendirdiyse de ya da o bir süredir burada bekliyor olsa da... bu onun gölgesinin şeklini değiştirmiyordu. Ana'nın bir parçası o burada olduğu için –hayatta olduğu için– *mutluydu*.

En azından hayatta olduğunu biliyordu.

Soğukta altın rengine bürünmüş, buruşmuş sonbahar yapraklarının ve kırık banklarla dolu döşeme taşlarını yavaş yavaş çatlatan köklerin üzerinden geçerek koridordan Ana'ya doğru ilerledi. Adımları yavaş ve düzenliydi.

Ana boğazındaki düğümü yutkunarak geçirmeye çalıştı.

Arkana dönme, dedi kendine. Ne yaparsan yap, arkana dönme.

Çünkü bu onun sevgili arkadaşı değildi. Bu gerçekten bir canavardı, Di'nin dönüşmekten çok korktuğu şeydi. Böyle düşünmek Ana'ya biraz daha cesaret verdi çünkü bu, onun Di'si değildi. Bunu sürekli tekrarlaması gerekti.

O ona ait değildi, o ona ait değildi – ama bu kulağına yanlış geliyordu. Çok uzun süre önce Ana'nın olduğunu söylememiş miydi?

"Arkana dön," diye emretti.

Ana yavaş yavaş eski püskü paltosunun içine uzanıp elini ceket cebindeki sert kareye bastırdı – Di'nin bellek çekirdeği. Savaş gemisine, Solanilerin gemisine ve evrenin Di'yi ondan uzaklaştırmaya çalışmasma rağmen bellek çekirdeğini elinde tutmayı başarmıştı. Ana derin bir nefes alıp Di'nin yanında olduğunu hatırladı ve korkmadı.

Korkmayacaktı.

Adam dilini şaklattı. "Öldüreceğim insanların yüzüne bakmayı tercih ederim..."

"Kendi konuşmanı dinlemek hep mi hoşuna gidiyordu?" diyerek onun sözünü böldü Ana, kendini durduramamıştı. "Yoksa bu yeni bir arıza mı?"

Arkasına döndü... ve dönmemiş olmayı diledi.

Kalbi durur gibi oldu.

Kan kırmızı saçları ve sahte Valerio mavisini gözleriyle tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu. Ana'nın yanağında açtığı yara hâlâ taze görünüyordu, çelik bir iplikle dikilmişti. Başının tepesine Demir Taç'ı takmıştı ve yaklaşırken dalgalanan siyah bir pelerin, altın düğmelerle süslü, omuzlarına ve kollarına güneş şeklinde mücevherler dikilmiş siyah bir ceketle siyah bir pantolon giyiyordu. Artık üzerinde çok daha fazla altın ve mücevher vardı, kulaqlarını dekoratif kepçe küpeleri süslüyordu ve uzun boynunda kalm bir tasma kolye vardı, mücevherli bir toka da pelerininin kapalı tutuyordu – *boğucu* görünüyordu. Sanki gücünü saklamaya bile çalışmıyormuş gibi.

Hayır, bu kesinlikle onun Di'si değildi.

Aynı keskin hatlı çenesi, aşağı doğru sarkan aynı dudakları, aynı kalın kırmızı kaşları ve aynı yağ renginde kirpikleri olsa da. Çıkık elmacıkkemikleri ve ince bir burnu olsa da. Bir zamanlar dudaklarını bastırıldığını hatırladığı hafif eğimli bir boyun kıvrımı olsa da.

Ama bu... bu onu öldürmeye çalışmış canavardı.

Ama yine de...

"Di," diye fısıldadı kendini durduramadan.

İmparator onu tanıyıp aniden durdu. Kaşlarını çatı. "Sen."

Ana ona ismiyle hitap edeceğini düşünmemişti ama bunu yine de özlüyordu.

İmparator'un yüz ifadesi karardı. "Bu sefer benden kaçamayacaksın."

Sonra elini uzattı.

O kadar hızlı oldu ki Ana silahını bile çekemedi. Pelerinin yakasındaki iletişim sisteminden bir yıldırım yükseldi. Ana bağırarak iletişim sistemini çekip çıkarmaya çalıştı ve gardını düşürdü.

İmparator ona doğru koştu, o kadar hızlıydı ki bir bulanıklıktan ibaretti.

Ama Ana'yı kavradığı anda gözüne bıçak saplanmış gibi irkil-di. Yana doğru tökezleyip avuçlarını gözlerine bastırdı. "Kahret-sin," diye küfretti. "Hayır, tekrar olmaz."

Ana kendine, Kaç, dedi.

Kaç, Ana.

Böylece kaçtı.

Düşmüş bir sütunun üzerinden atlayıp en uzun Tanrıça heykelinin kırılmış kafasının etrafından geçip tapınağın arkasına, mezarın bulunması gereken yere koştu. Yerdeki kırık camların ve tepesindeki vitraylı camların geriye kalanlarından gelen renkli ışıkların üzerinden koştu. Düşmüş Tanrıça heykelinin sütunun alt kısmını geçip sadece Tanrıça'nın başrahibe ve rahiplerinin girebildiği iç mabedin kapısına geldi.

Yürek burada bir yerdeydi – Tanrıça'nın mezarında. Paniğini

kontrol etmeye çalışarak kendine, *Mezarı bul*, dedi. *Mezarı bul, yüreği al ve... ve kaç.*

Oda ufak ve daire şeklindeydi, ortada eskiden üzerinde paslı bir su kâsesi duran bir kürsü vardı, şimdiyse kâse yana devrilmişti. Teni, burada olmaması gerektiği hissiyle karıncalanıyordu. Duvarlardaki resimler bir zamanlar canlı renklerde olmalıydı ama mozaikler çatının eksik tarafından yıllardır içeri sızan gün ışığı ve içeri girmiş bitkiler yüzünden solmuştu. Ama Ana hâlâ resimlerin çoğunu seçebiliyordu – Büyük Karanlık’ın yenilmesini anlatıyorlardı. Solanilerin gemisi vardı –onları ışık yılları uzağa, Demir Krallık’a taşımış canlı gemi– ama yüreğe ve yüreğin başına ne geldiğini anlatan paneller çatlamış ve kırılmıştı, sanki biri onları bilerek yok etmiş gibi.

Ana çıkık bir döşeme taşma takıldı ve onun ne kadar yakında olduğunu görmek için arkasına baktı – hiç yakın değildi. Onu takip ediyor muydu ki? Daire şeklindeki odanın diğer tarafında kendi içine doğru bükülüyormuş gibi görünen tuhaf ve süslü bir kilit vardı, detayları o kadar karmaşıktı ki onu anahtarsız açmak imkânsızdı. Yuvarlak ve sivri uçlu bir şey?

Ana etrafına bakındı ama burada başka hiçbir şey yoktu.

Bu, mezarın kapısıydı. Ana buna emindi.

Kapıyı açma yolu olmadığından çıkmaz bir noktadaydı. Kapıyı patlatıp açmak için Talle’in bombasını kullanabilirdi ama o zaman o da içeri girerdi.

Ellerini yumruk yaptı.

Büyük Karanlık’ı istemeden doğrudan yüreğinin bulunduğu Tanrıça’nın mezarına getirmişti. Bunca zamandır Büyük Karanlık’ın planı bu muydu? Ana arkasından odaya giren ayak seslerini duydu. Ona bakmak için dönerken, kolunun altındaki kılıfta duran Metroide uzandı.

Kurşunlarını say. Nereye gittiklerini hatırla–

Di’nin olması gereken yerde iki Messier vardı.

“Karşı koyma,” dedi bir tanesi.

Diğeri de ilkinin takip etti, “Çünkü kaçamayaca–”

Ana ona bir şans daha vermedi. Tabancasını kaldırıp nişan aldı ve ateşledi. Düşünmedi.

Sadece kurşunları saydı.

Bir. Kafasına isabet etmişti.

Sonra diğerini alt etmek için nişan aldı ama bunu yaparken bir el Messier'i yumruklayıp bellek çekirdeğini kavradı ve koparıp çıkardı. Messier sarsıldı, gözleri titreşti ve yere yığılıp arkasındaki İmparator'u ortaya çıkardı, elinde hafifçe nabız gibi atan, kare şeklindeki mavi bellek çekirdeği vardı.

Mırlar gibi, "Seni öldürebilecek tek kişi benim," deyip gür kirpiklerinin altından Ana'ya dik dik bakarak bellek çekirdeğini parçaladı. "Başka kimse değil... Ahhh!"

İrkildi ve mavi gözleri kızıla döndü –alev kadar yakıcı ve parlaklardı– sonra yüzü gevşedi, bir hırlamayla gerilen dudakları gevşedi. Bedeni rahatladı ve doğrulup bir heykel kadar hareket-siz durdu. İfadesiz bakışları artık ona bakmıyor, içinden geçiyordu...

Sanki Ana birdenbire oradan kaybolmuş gibi.

Ana'nın tanıdığı bal gibi tatlı bir ses, "Küçük evcil hayvanımı affet," dedi. Bu ses bir hafta boyunca giyinmesine yardım etmiş, berbat esprilerine gülmüş ve ona harika bir İmparatoriçe olacağını söylemiş kıza aitti. "Bazen, çalışan özelliklerini silsem daha iyi olur muydu diye endişelenmiyor değilim ama onun düşündüğünde daha eğlenceli olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Ana tabancasını Mellifare'e doğru kaldırdı.

Lepiska saçlı genç kadın daire şeklindeki odaya girdi. Artık sarayda olduğu gibi hizmetli üniforması giymiyordu, pantolon ve yüksek yakasına yakut bir broş taktığı tertemiz, beyaz bir bluz giyiyordu. O da Di gibi bir Metal'di ve Ana, Büyük Karanlık'ın ne zaman Mellifare'i arasma aldığını ve onun ne zamandan beri sarayda konuşlanıp beklediğini merak etti. Mellifare parçalanmış Metallerin üzerinden geçip kolunu Di'nin omzuna attı. Duygusuzca –bir kukla gibi– ve onu alnından öpünce Ana'nın midesi altüst oldu.

“Kıpırdama,” diye uyardı Ana, “yoksa seni öldürürüm.”

“Ben de onu öldürürüm.” Di’yi işaret etti.

Ana zoraki güldü. “Ne yapacaksın? Büyük Karanlık gerçekten *senin* onun İmparator’unu öldürmeni ister mi?”

Mellifare başını yana eğdi. “İnanamıyorum, Büyük Karanlık’ın *ne* olduğunu sanıyorsun?”

“Gi-gizli kalan, seni ve Di’yi ve KOVANı kontrol eden ve...”

Mellifare parmaklarını şıklattı.

Ana irkildi ama hiçbir şey olmadı.

Ta ki Di kan donduran bir çığlık koparıp dizlerinin üzerine çökene dek. Başındaki taç yere düşüp yuvarlandıktan sonra Ana’nın ayaklarının önünde durdu. Di başını tuttu, parmaklarını saçlarına geçiriyor, çekiştiriyordu. “Canım acıyor,” diye hıçkırdı Di. “Canım acıyor.”

Mellifare gitgide genişleyen bir gülümsemeyle izledi.

“Kes şunu!” dedi Ana. “Ne yapıyorsun?!”

“Sadece bütün bedeni yanıyormuş gibi hissetmesi için acı alıcılarını kandırıyorum. Eminim bu türden bir acıyı biliyorsundur. Daha önce bu türden bir acıyı *sana* da vermiştim.”

Ah, Ana ahmağın tekiydi.

“Büyük Karanlık *sensin*,” diye fısıldadı. “Yangını sen çıkardın. Annemle babamı sen öldürdün... erkek kardeşlerimi.”

“Evet,” diye yanıt verdi genç kadın. “Seni öldürmemiş olmam çok yazık.”

Ana dehşetle baktı. O türden yanık acısının taze bir kâbus gibi yükselişini, nasıl yakıp kavurduğunu hatırlıyordu. Bizzat ruhu yanıyormuş, kül oluyormuş gibi hissetmesine neden olacak kadar iliklerine işlediğini hatırlıyordu. Derisini binlerce bıçak kesiyormuş, yüzüyormuş, düşüncelerini tek bir bitmek bilmez çığlıkla dolduruyormuş gibi bir histi.

Bu acı gittiği her yere beraberinde geliyordu, hatıra ağzında kül gibiydi.

Mellifare, “Şimdi tacı alıp kapıyı aç,” deyip elini mezarın girişine doğru salladı. “Bu onur *senin*. Ne de olsa sen buldun.”

Gözler önüne gizlenmiş ancak tek bir soyun ona dokunabileceği kadar sıkı korunan bir anahtar. Sivri uçları olan yuvarlak bir disk.

Bir taç.

Ana dişlerini gıcırdattı. "O kapıyı açacağıma *ölürüm* daha iyi."

Mellifare başını yana eğdi. "Pekâlâ."

Di çığlık atıp saçlarını çekiştirdi. Çırpındı, bedeni kaskatı kesilmişti ve titriyordu. Bu ses Ana'nın kalbini ürpertti. Kız tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Bunu yapmayacaktı – yapamazdı. Eğer o taç o kapıyı açarsa o zaman Büyük Karanlık'ı dünyaya salmış olacaktı. Mellifare bu krallığı yok etmek için ihtiyacı olan şeye kavuşmuş olacaktı.

Ana bunu yapamazdı.

Ama sonra Di ona baktı, kızıl gözleri büyümüştü ve ıstırapla doluydu. "Lütfen... lütfen yardım et."

Zihninin mantıklı kısmı, *Bu o değil*, diye fısıldadı ve Ana onun gerçek Di olmadığını biliyordu... ama o gerçekten acı çekiyordu.

Bu bir numara değildi.

"Onun carının yanmasına sebep oluyorsun," dedi Mellifare, kelimeleri sabırsızlıkla keskinleşmişti. "Acıdan çığlık atıyor ve bu senin suçun..."

"Pekâlâ, tamam!" Ana pes etti, kelimeleri dilinde kurşun gibi ağırdı. Zihninin çarkları hızla dönüyordu – tacı kapıya kendisi yerleştirmese bile Mellifare yapardı.

Ama kapıyı Ana açarsa, içeri ilk o girerdi. Yüreğe ilk o ulaşır-
dı. İlk o... ilk...

Talle'in bombası, Di'nin bellek çekirdeğinin bulunduğu cebin karşı tarafındakinde duruyordu. Bunu ona Lenda vermişti. Normalden daha güçlü olduğunu söylemişti. Pek abartılı bir şey değildi ama bu harabeler eskiydi, dökülüyordu ve Ana yüreği yok edemeyecekse... o zaman yüreği gömebilirdi.

"O zaman tacı alıp kapıya yerleştir, belki acısı diner." Canavarın gülümsemesi genişlerken gözleri kırmızı parladı ve tacı Ana'ya uzattı. "Ne de olsa kendi mezarını Tanrıça açmalı."

Ana ayaklarının dibinden tacı alıp parmaklarını sivri uçlarına dolarken, *Tanrıça olduğumu düşünüyor*, diye fark etti. Ama gerçek Tanrıça dışarıda bir yerlerdeydi. Belki şu anda Ana'yı kurtarmaya geliyordu. Belki de bin yıl önce pes etmişti.

Belki Mellifare'i durdurmanın yolu olmadığını biliyordu o yüzden bunu denemiyordu bile ve Ana'ya doldurması imkânsız yerini bırakmıştı.

Ve Ana da başarısız olmuştu.

Mezarın kapısına doğru ilerledi, tacı o kadar sıkı tutuyordu ki sivri uçları avuçlarında izler bıraktı.

Di yerde çığlık atıp iki büklüm oldu.

Taç girintiye tam oturdu ve Ana onu sağa doğru çevirdi. Bir *klık* sesi geldi ve düzinelerce döner hazne tıkırtılar çıkarmaya, Eros'taki bazı eski saat kulelerinin çarkları gibi dönmeye başlayıp yerlerine oturdular. Hazneler dönerken Ana keskin çizgi ve daireleri, ortadaki noktaları ve tuhaf açılarını tanımaya başladı.

Bu Demir Krallık'ın haritasıydı ve taç da güneşti.

Ne yaptım ben?

Son hazne de yerine oturduğunda kapı bir uğultuyla açıldı.

Ardından Di çığlık atmayı bıraktı. Elleri titreyerek parmaklarını saçlarından çekip Ana'ya baktı ve KOVANlandığımdan beri ilk defa, Ana onun yüzünde tanıdık bir şey gördüğünü düşündü, sadece bir anlığına, sonra o ifade kayboldu ve Di ayağa kalktı.

Mellifare o kadar kocaman gülümsüyordu ki gözleri parlıyordu. "Eh, bu zor olmadı, değil mi?"

"Neden benimle oynuyorsun?" diye sordu Ana titreyen bir sesle. "Neden beni öldürmüyorsun?"

"Ah, çünkü seni Metal'e dönüştürmekten çok daha büyük keyif alacağım. Savaş gemilerimin içini gördün, değil mi? Çok şiiirsel – Tanrıça'yı bir androidin içine hapsedmek. O zaman seni iki kere öldürebilirim ve geri getirebilirim, sonra tekrar tekrar öldürebilirim. *Fevkalade* olacak."

Ana titreyen ellerini yumruk yaptı. *Ama ben Tanrıça değilim, seni durdurmaya çalışacak başka bir ömrüm yok.*

Talle'in bombası ceketinde ağırlaşıyordu.

"Sanırım tüm bunların en kötü kısmı," diye devam etti Mel. lifare, Ana'nun yanına gelip mezarın karanlığına doğru bakarken ellerini özenle arkasında kavuşturmuştu, "hâlâ kazanma şansının olduğunu düşünmen. Onca deri ve kemiğin altında, o etli kalbinin içinde bir yerlerde hâlâ beni durdurabileceğini düşünüyorsun." Sesini alçalttı. "Halbuki beni sevdiğin Metal'i almaktan bile alıkoyamadın."

Ama Di'nin bir parçası hâlâ Ana'yıydı, cebinin derinliklerinde gizliydi, ufak ve kare şeklindeydi. Sevginin büyük bir şey olmasına gerek yoktu. Sadece var olması gerekiyordu ve Ana, Di'yi gittiği her yere taşıyor, bu da ona ihtiyacı olan tüm umudu veriyordu.

Zihninde Di'nin, *Yüzde 97.3 ihtimalle çok kötü bir karar vermek üzeresin*, diyen sesini duydu. Evet, Di olsaydı böyle bir şey derdi. Çok kötü bir karar olsa da olmasa da tek planı buydu.

Denemek zorundaydı.

O yüzden eski kapıları itip ardına kadar açarak basamaklardan karanlığa doğru koştu.

İMPARATOR

“Peşinden git,” diye emretti Mellifare.

İmparator ona itaat ederek İmparatoriçe’yi mezarın içine doğru takip etti ve basamaklardan indi. Mezar düşündüğünden çok daha derindi. Mellifare de arkasından geliyordu, kısık sesle mutlulukla mırıldanıyordu. Mellifare’i hissediyordu, bir şarkının usul ve hafif ritmi gibi. Fonksiyonları hâlâ acıdan dolayı stabil değildi. Mellifare acıyı hiç uyarısız yaratmıştı ve çektiği acı İmparator’un kulaklarında tuhaf bir cınlama bırakmıştı. Başka çok az şey hatırlayabiliyordu.

Mellifare bir fener çıkarıp salladı. Sıcak sarı ışık ufak ve daracık bir odaya doğru uzanan basamakları aydınlattı. Daha önce yok ettikleri daha ihtişamlı mezarların aksine, burada büyük savaşlara dair dekorasyonlar yoktu – sanki burada gömülmüş kişi her kimse onun unutulması gerekiyormuş gibi. Köşeler eski zamanlardan kalma toz ve duvarlardan perdeler gibi dökülen ağlarla kaplıydı. Tabut yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Bir an aklından daha önce burada bulunduğu düşüncesi geçti, saçlarında alev rengi kablolar bulunan kahverengi tenli bir kız onu buraya getirmişti, kız umuyordu ki burada bulacakları...

Gözlerini kırpıştırınca düşünce kayboldu.

“Baksana, Anaaaa,” diye seslendi Mellifare, “dibi bulabildin mi?”

Mellifare’in ışığı duvarlarda dolaşıp Ana’yı mezarın karşı tarafında buldu.

“Bellek çekirdekleri,” diyerek konuşmaya başladı bal rengi gözlü kız, sesi tuhaf derecede sakindi. “Yüreğinin şeklinde tasarlandılar, değil mi?”

“Lord Rasovant’a onları nasıl yapacağını öğrettim,” diye yanıt verdi Mellifare, “içlerine ruhları nasıl hapsedeceğini öğrettim ki yüreğim olmadan ışıklarını kullanabileyim.”

“Peki ya bellek çekirdeklerinin içindeki insanlar? O ruhlar?” diye sordu Ana.

“Çok iyi bildiğin gibi onların üzerine yazmak yeterince kolay.”

Mellifare bunu deyince İmparator irkildi, zihninin gerisinde aniden bir acı belirdi... ve Demir Saray’a dair bir hatıra, havadan ufak bir hizmet robotunu kapıp ona bir talimat –kendinden bir parçayı, artık zihninin gerisinde takılıp kalmış olan sesi– yükleyişi. Bu robot ona savaş gemisinde saldıran konserve açacağıyla aynıydı.

Ondaki arızaya sebep olan.

Mellifare feneri kaldırarak kızı aydınlattı. Şarkısında bulaşıcı ve gürültülü bir heves uğulduyordu.

Ana duvara dönüktü, kambur duran, dizlerini göğsüne doğru çekmiş iskeletimsi figüre bakıyordu. Beyaz kemikler ve kumaş o kadar çürümüştü ki neredeyse toza dönüşmüştü. Bu insan göğsüne bir şey bastırarak ölmüştü.

Yüreği...

Ama yürek kaybolmuştu.

Geriye tek kalan, cesedin çürüyen derisindeki hafif mi hafif izdi – erik boyunda bir kare.

Mellifare bunu fark ettiğinde şarkı kontrol edilemez bir rüzgâr gibi sert, ahenksiz bir çığlığa dönüştü. İmparator yüzünü buruşturdu.

Mellifare iskelete doğru koşup kızı bir kenara iterek, "Nerede?" dedi tıslar gibi. Kemikleri çekiştirip bozdu ve iskelet paramparça oldu, derisi toza dönüştü. Kemiklerin geri kalanı şekillerini kaybettiler ve bitkin bir titreyişle düşüp yığıldılar. Mellifare hızla kıza döndü. "NEREDE?"

Kız geri adım atmadı. Mellifare'in ışığının parıltısında gözleri berrak görünüyordu. Sakince, "Burada değil," dedi.

"NEREDE?" diye kükredi Mellifare ve kızı ceketinin önünden kavradı.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi kız. "Ama burada değil. Görünüşe göre Tanrıça senden önce davranmış."

"Tanrıça mı?" Mellifare'in şarkısı cızırdayıp titredi.

İmparator yine şarkı yüzünden yüzünü ekşitti. Öfke ve çaresizlikten artık tiz bir bağırış hâlini almıştı.

"Ah, sana söylemedim mi? Ben *Tanrıça* değilim, Mellifare. De-diğin gibi, ben sevdiğim Metal'i bile kurtaramadım."

Ufak tefek, karanlık bir laboratuvar, yerde parçalanmış bir Metal'in bal rengi gözlü bu kıza yalvardığı bir hatıra, *Söz veriyorum*, diye fısıldadı. *Eğer seni kurtarmama izin verirsen gideceğim...*

Başını hızla yana çevirip başıboş arızayı sıfırladı.

"Tanrıça çoktan gelmiş olmalı," dedi kız, "sen geç kaldın..."

Mellifare hırlayınca İmparator şarkıda ölüm tehdidi hissetti, kızın boynunu kırmak istiyordu. Kızın bedenini bu unutulmuş harabede çürümeye bırakmak...

Hayır, diye düşündü. *Onu öldürme...*

Ama bunun ne önemi vardı ki?

Zihnindeki ses çığlıklar atıyor, kafasını tırmalıyordu.

Sonra bir bakmış ki Mellifare'e doğru atılmış, onu durdurmak için bileğini yakalamış. İkisi birden donakaldılar. Ne... ne yap-mıştı böyle? Dehşet içinde, bileğini bırakmak istedi. Bırakması *gerekliyordu*, ama eli işbirliği yapmıyordu.

O ses zihninde ağılıyordu, artık şarkıdan çok daha gürültülüydü.

Mellifare ona tehlikeli bir bakış attı. "Bırak beni, kardeşim."

İmparator, "Be-be-ben bırakamam," diye yanıt verdi ve Mellifare'i tutan eli korkuyla titredti.

Mellifare'in gözleri kısıldı.

Birdenbire yükselen bir acı kafasını mızrak gibi yardı, programlarının arasında hızla ilerleyip bağlantılarını kukla ipleri gibi kavradı ve eli Mellifare'inkini bıraktı. Kendini durduramadı. Bedeni İmparatoriçe'yi uzaktaki duvara itip kolunu boğazma bastırırken ve ağırlığıyla onu olduğu yere mıhlarken sadece izleyebildi.

Mellifare sabırla merdivenlerden geri çıkmaya başlarken şarkı zihnini delip geçerek ona kızın nefes borusunu ezmesini söyledi. Tanrıça'nın kemikleri yere düşüp topuklarının altında paramparça oldu.

Kız nefes almaya çalıştı, gözleri kocaman açılmıştı.

Mellifare, *Ceketinde bir bomba var*, dedi ona ve eli Mellifare'in emrettiğini yapıp kızın adaçayı yeşili ceketinin cebine uzandı. Bombayı bulup dışarı çıkardı ve başparmağı emniyet piminde dolaşırken buna karşı koyamadı.

Mellifare merdivenlerin ortasında durup bir anlığına arkasına döndü. "Kardeşim, eğer onun olmak istiyorsan neden onunla beraber ölmüyorsun?"

Ölmek...

Bu kelime kulaklarında çınladı.

Ölmek.

Kız ona korkmuş bir bakış attı. İmparator'un eli titriyor, başparmağı emniyet pimini açıyordu.

O...

Bu onun...

"O yanılıyor," diye fısıldadı kız ve kolunu tırnaklayarak çekmeye çalışmaktan vazgeçip elini onun yanağına koydu. Dokunuşu yumuşak ve sıcaktı ve... ve kız... o gülümsedi. Ona. Hem de korkmasına rağmen. "Sen benimdin, ben de senindim. Ben her zaman senindim, Di."

Di.

Mellifare başparmağını bombanın emniyet pimini açmaya zorladı. Zihnindeki arıza ise çığlık atıyordu...

ONUNUM, diye haykırıyordu. *ONUNUM*.

Bu ses tıpkı... tıpkı...

Kendi sesine benziyordu.

Elektrik bedeni boyunca kıvrılarak yayıldı, zeminden sarmaşıklar gibi yükseliyordu. Saçları statikle havalandı, süslü gece siyahı pelerinindeki düğmeler kıvılcımlar saçıyordu. Şarkı cızırdayıp pençelerini daha derine geçirdi. Canı yanıyordu, her tarafı çok acıyordu. Şarkı inledi ve zihnindeki ses çığlık attı ve her kırmızı kod satırıyla kızgın tümsayı arasında birdenbire işte oradaydı... bal rengi gözlü, takımyıldızlardan yara izi olan ve yumuşak ama kararlı bir sesi olan bu kız...

İşte şafak gibi doğmuştu.

Bir çığlıkla kendini toparlayıp şarkıya karşı koydu ve bombayı arkasına fırlattı.

Merdivenlere doğru.

Mellifare'e doğru.

Ardından bomba keskin bir beyaz ışık tıslamasıyla patladığında kızı kendi bedenine doğru çekti.

Şok dalgası mezarı doldurdu. Sırtına taşlar ve şarapneller çarptı. Sivri bir kaya parçası omzuna saplandığında çığlık atmak için dilini ısırды. Gürültülü bir çatırtı tepelerindeki tavanı yardı. Şaşırarak yukarı baktı. Kumtaşı büküldü, sonra da düştü.

Birdenbire göğsünde eller hissetti ve kız onu uzağa itti. Taşlar ve kumlar hızla aşağı yuvarlandı ve sonra sessizlik oldu.

Başka hiçbir şey yoktu.

ANA

Kesik bir nefesle kendine geldi.

Her yer karanlıktı ve dili zımpara gibiydi. Bir anlığına neredede olduğunu veya neler olduğunu anlamadı – ta ki bulanık görüşü yavaş yavaş keskinleşene ve altında yatan Di’nin bedenine bakana dek. Onu yıkımdan uzağa itmişti ve tavan çöktüğünde Di’nin üzerine düşmüş olmalıydı. Bir tarafının kırıldığını görmeyi beklermiş gibi yavaş yavaş doğruldu, sırtından çakıl taşları ve molozlar döküldü. Bitkince gözlerini kırptırıp gözlerindeki kumları ovuşturarak çıkarırken öksürdü. Ağzında kan tadı vardı ve her tarafı acıyordu – özellikle de kaburgaları. Hızla bir nefes daha aldığında böğrüne bir acı saplandı.

Evet, kesinlikle kaburgaları.

Ama bu aynı zamanda hayatta olduğu anlamına geliyordu – şimdilik.

Mezar içe doğru çökmüştü ama tavanın çoğu bir şekilde onlara isabet etmemişti. Bakışlarını kaldırdığında tapınağın vitraylı camlarını ve çatıdaki deliklerden girmiş ağaç dallarını gördü. Çöken tozların içinden huzmeler hâlinde turuncu akşam ışığı giriyordu. Ana’nın bakışları altındaki Di’ye kaydı. Di kıpırdamıyordu.

Metal’in yanağına dokundu. “Di?”

Di’nin gözleri nihayet robotik görünüyordu, gözbebeklerin-

deki optikler Ana'ya eski kamera lenslerini anımsattı. Di onu patlamadan kurtarmıştı ve Ana bunun sebebini bilmiyordu.

"Di, uyan," diye yalvarıp onun omuzlarını sarstı ama Di'nin gözleri onu görmeden bakıyordu ve yüzü kıpırdamıyordu ama dökülen enkazın sükûnetinde kablolarındaki elektrik uğultusunu duydu.

Di çevrimdışıydı ama ölmemişti.

Di'nin uyanmasından korkmaktan nefret ediyordu. Tekrar onunla savaşmak zorunda kalmaktan korkmaktan.

Mellifare ortada yoktu. Kaçmış mıydı? Yoksa hâlâ molozların arasmda bir yerde miydi? Ana ikinci ihtimalin gerçekleştiğini umuyordu ama Büyük Karanlık'ın bu kadar kolay öldürüleceğinden şüpheliydi.

Bir uğultu onu irkiltti ve uzaktaki duvar tehlikeli şekilde oynadı. Mezarın geri kalanı çökmeden gitmeliydi yoksa burada Tanrıça gibi hapsolacaktı.

Tek istediği bir yün yumağı gibi dağılmak olmasına rağmen kendini toplamak için çabalayarak Di'nin kolunu omzuna attı ve bir hıçkırıkla onu ayağa kaldırdı.

Tozlar mezarın harabesine yerleşirken Ana merdivenlerden çıktı – ta ki kapının önünün kapandığını görene dek. Hapis kalmıştı. Çıkış yolu yoktu.

Üstelik kimse hapsoldüğünü bilmiyordu.

Bir uğultu daha mezarı sarsınca Ana tavanın çökmesini bekleyerek gerildi. Di yanında gevşek şekilde duruyordu ve onu daha sıkı tuttu. "Keşke yanımda olsaydın," diye fısıldadı ona, Di olmayan, bir daha asla Di olmayacak kişiye. "Seninle beraberken her zaman çok daha cesurdum."

Gerçekte kastettiği –söylemek istediği– şey, ölmek istemediği ve ölmekten korktuğuydu.

Merdivenlerin tepesindeki enkaz hareket etti ve Ana yüzünü Di'nin saçlarına bastırıp mezarın çökmesini bekledi... ve çıkışı kapayan koyu kayaların arasından mızrak gibi bir ışık girdi. Kapı parçalanarak açıldı.

Işıkların içinde bir gölge duruyor, saçları güneşin renkleriyle parlıyordu, o kadar parlaktı ki mezardaki gölgeleri kovaladı.

"Canım," dedi ışık, "hadi seni buradan çıkaralım."

Şafakta şakıyan kuşlar gibi göğsünde umut yükseldi ve yenilenmiş bir güçle Di'yi omzuna daha çok kaldırıp kaptanına doğru tırmandı.

Kapıdan tökezleyerek çıktığı gibi Siege, Di'yi diğer kolundan tuttu ve onu harabelerden dışarıya sürükleyip sığ bir nehir kıyısından geçirerek püskürtücüleri uğuldayan ve kalkışa hazır *Dossier*'in bulunduğu çayıra taşımaya yardım etti. Kargo kapısı alçaldı ve dışarı Lenda çıktı. "Kaptan, Jax'e doğru iki Messier gemisi geliyor..." Di'yi görünce durdu. "O..."

"Çevrimdışı," dedi Ana.

"Ama o..."

KOVANlı mı?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Ana.

Lenda duraksadı, sonra başını iki yana salladı. "Önemi yok. O ses de ne?" Başını yana eğip sese doğru döndü.

Uzaklardaki alacakaranlık gökte iki gümüşü çizgi atmosferi arkalarında beyaz dumanlar bırakarak delip geçti. Bulutların arasından döne döne aşağı inip bir anlık delikler bıraktılar, sonra bulutlar dalgalandı.

Kaptan da gemilere doğru döndü. Dudaklarını büzdü. "Geldiler. Lenda, Di'yi al," diye emretti ve Lenda denileni yapıp kaptanın gemiye koşup merdivenlerden aceleyle çıkmasına müsaade etti.

"Kahretsin, çok ağır," diye mırıldandı Lenda. "Sen iyi misin?"

Ana, Di'yi rampadan yukarı, gemiye taşırırlarken, "Evet. İndiğinde burada başka biri var mıydı?" dedi.

Lenda başını iki yana salladı. "Kimse yoktu."

O zaman Mellifare neredeydi? Ana onu mezarda görmemişti ve Di bombayı ona doğru fırlatmış olsa da... bu iş bu kadar kolay hallolmuş olamazdı.

İçeri girdiklerinde geminin kapıları kapandı ve kalkışa geçerken *Dossier*'in püskürtücüleri uğuldadı, makine dairesindeki solar

çekirdek o kadar parlak yanıyordu ki kapının altından ışık sızıyordu. Lenda, Di'yi revire yatırmalarına yardımcı oldu. Gemi yan yattıkça sarsıldı –biraz fazla sertçe– ve fırtınalı göğe doğru yükseldi.

Merdivenlerin tepesinden bir ses, “O iyi mi?” diye seslendi ve Viera basamakları ikişer ikişer indi. “Lenda, onu getirdin mi?” Kraliyet Yüzbaşı revirin kapısında durdu, gözleri Di'nin üzerinde kaldı. Dudakları büzüldü. “Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz?”

Ana, “Onu bırakacak değilim,” diye yanıt verip parmaklarını Di'nin pelerininin gece siyahına sımsıkı geçirdi. “Başka kimseyi arkada bırakmayacağım...”

Gemi yine yan yattı.

“Ama o KOVANlandı,” diye karşı çıktı Viera, “ve KOVANDan çıkış yok.”

“Ama var,” diye yanıt verdi Ana.

“Onu sevgi kurtarmayacak,” diye devam etti Viera, kelimeleri Ana'nın içine saplanan bir şiş gibiydi. “Sevgi kimseyi kurtarmaz. Beni kurtarmadı.”

“Hayatta olduğunu bilmiyordum, Viera. Bilseydim...”

“Bilseydin *ne olacaktı*? Sanırım fark edilmek için sana âşık olmalıydım,” dedi Viera hırlar gibi.

Bir patlama eski geminin vidalarını tangırdattı ve *Dossier* sarsıldı.

Ana sedyenin kenarına tutunurken ışıklar karardı ve kırmızı acil durum neonları yandı. Jax interkomdan, “Yerlerinize!” diye bağırdı.

Ana ve Viera bir an daha birbirlerine dik dik baktılar, sonra Lenda aralarına geçip, “Metalkafayı sonra tartışırız. Messierler peşimizde ve biz ölene dek durmayacaklar,” dedi.

“Zaten ölmüş sayılırsınız,” dedi Viera dişlerinin arasından. “Ondan nihayet umudu kesene dek kaç kişi ölecek, Ana?”

Sözleri tokat gibiydi. Ana'nın beyninin acı tarafı, *Kaç kişi?* diye tekrarlardı çünkü şimdiden çok fazla insan ölmüştü. Riggs, Wick, Barger, Leydi Valerio, Büyük Düşes ve... ve taç giyme töreni es-

nasında pek çok kişi. Jax neredeyse ölecekti, Robb da öyle, pek çok kere *bizzat kendisi* de.

Ve Di...

Ana yanağının içini ısınp bakışlarını çevirdi çünkü Viera'ya verecek cevabı yoktu.

JAX

“Bizi buradan çıkar!” dedi kaptan kükrer gibi.

Deniyordu. Kontrolleri daha sıkı tuttu, eldivenlerinin terle nemlendiğini hissedebiliyordu. Bu her şeyden öte, bütün bu fi-yaskonun ikinci en kötü kısmıydı.

İlki, bizzat Büyük Karanlık tarafından kovalanıyor olmalarıydı.

Ekranunda üç uyarı daha belirdi, bilgisayar füzelerin yörünge-lerini belirlemişti ve Jax de onlardan kaçınmak için gemiyi sola ya-tırıp patlamalardan ucu ucuna kurtuldu. Geminin solar çekirdeği, solar rüzgârların hızı ve yelkenlerin kanat ayarının gerginliği için camları kaldırdı. Tanrıça aşkına, yeni bir silahlı çatışmaya girme-den önce *Dossier’e* biraz ayar yapabilme şansı olsaydı güzel olurdu.

Hadi düşün – onlara izini kaybettirmelisin. Sen krallıktaki en iyi pilotsun, değil mi? Ama zihni karmakarışık.

İçindeki ışık çalkalanıp nabız gibi atıyordu ve ışığı değil gör-mezden gelebilmek, zar zor kontrol edebiliyordu. Eskiden yıldızla-rın etrafında nazikçe döndüğünü hissedebiliyordu ama şimdi her şey tuhaf derecede elle tutulur geliyordu ve bunu düşünmemeye çalıştıkça daha da kötüleşiyordu.

İki uşkuna peşine düştüğünde kendine, “Ak’va, düşün seni aptal yıldız-öpücü,” diye mırıldandı. İkisi de Artem-1S’ydi.

Talle iletişim konsolundan, “Püskürtücüler maksimumda!” dedi.

“Bana bilmediğim bir şey söyle!” Geminin envanterini kontrol etmek için bir elini kontrollerden çekti. Kullanabileceği bir şey olmaydı. Üç solar ışığı roketi ve geminin topu için yaklaşık bin gülle...

Ana ve hemen peşinden de Viera, kokpite tökezleyerek girip arkadaki iki acil durum koltuğunu indirdiler ve kemerlerini taktılar.

Jax gemiyi fırtına bulutlarının içinden geçirip berrak göğe çıkardı. Bulutlar arkasında titreşince bu yıldırım mıydı yoksa başka bir füze miydi emin olamadı. “Tanrıça aşkına, tatlım, onları bu kadar kızdıracak ne yaptın?”

“Eh,” diye yanıt verdi Ana, “yürek mezarda değildi ve ben de orayı patlattım sayılır o yüzden Mellifare kesinlikle şu anda benden memnun değil.”

Siege, “Memnun değil hafif kaçır, canım,” diye mırıldanıp Jax’in koltuğunun arkasına geçti.

Jax on iki kilometreyi geçerlerken kanatları kapama düğmesine bastı. “Kaptan, sen de kemerini takmalısın.”

Kaptan onun koltuğunun arkasındaki yerinden kıpırdamadı. “Ne yapıyorsun?”

“Peşimizde iki uşkuna var ve o kadar ağırlar ki bizim kızımız gibi sert manevra yapıp takla atamayacaklarını *umuyorum* o yüzden biz de tam olarak bunu yapacağız ve umarım biz hızla stratosfere girerken güzel küçük egzozumuzu yiyecekler.” Sonra interkomu tekrar basıp, “Xu, makine dairesindesin, değil mi?” dedi.

“Evet,” diye yanıt verdi Xu ânında.

“Bütün solar gücü püskürtücülere aktarmanı istiyorum – başka hiçbir şeye değil. Bunu yapabilir misin?”

“Umarım buzdolabında kurtarılması gereken bir şey yoktur,” yorumunu yaptı Xu.

“Sadece pişirmeyi umduğum somon vardı...” dedi Talle iletişim konsolundan.

“Sana başka somon alırım, yıldız ışığım,” diye söz verdi kaptan ve kokpitin tavanındaki deri tutamaçlardan birine tutundu. Elini tutamaça iki kere dolayıp kendini durduğu yere sabitledi. “Pekâlâ, hazırız.”

“Ah!” dedi Ana hızla dikleşip, “ama Di sedyede...”

Viera, “O katil için endişelenmeyi bırak!” diye çıkışınca Ana ona kaşlarını çatı.

“O katil değil.”

Tanrıça’nın *kıvılcımı* aşkına, Jax’in buna sabrı yoktu. “Xu, ben deyince.” Jax motorun hafif bir itişiyile yükselmeyi kolayca bıraktı. *Dossier* dönüp hiddetli gri fırtına bulutlarından geçti, tekrar yere doğru iniyordu...

Korkutucu bir açıyla.

Uşkunalar da onu takip ettiler.

Etraflarındaki bulutlarda şimşekler dönüyordu, o kadar parlaklardı ki gözleri kamaşıyordu.

“Şimdi, Xu!”

Püskürtücülerin güç akımını algılamasını bekledi. Bir saniye, sonra da iki.

Hadi, hadi...

Gemi ışıkları karardı, enerji solar çekirdeğe geçti. Kırmızı acil durum ışıkları yandı. Jax, Tanrıça’ya bunun işe yaraması için dua ederek bir kumandayı geriye indirip diğerini ileri itti ve püskürtücüler sarsıldı. Bütün gemi titredi...

Ve geriye doğru takla attı.

Başta zemin görünüyordu, sonra harikulade, öfkeli fırtına bulutları. Püskürtücüler *Dossier*’i inişinden çıkarmaya çalışırken sarsılıp gemiyi tekrar yukarı doğru ittiler. Bu, işe yaramak zorundaydı.

İki uşkuna hızla üzerlerine doğru geliyordu.

Jax, *Dossier*’i iki geminin hemen arasından geçirmeye yetecek kadar yana kaydırıp hızla yukarı çıkardığında biri çığlık attı. Geminin arka taraflarında bir şey tangırdadı, mutfaktaki tabak ve bardaklar etrafa saçıldı, geminin arkasından bir kakofoni yükseldi. Jax, zavallı gökyelkenlisini düşünmek bile istemiyordu.

Yerçekimine karşı tırmanırlarken yıldızkalkanın yanlarını tuncu bir ısı yaladı, tekrar fırtına bulutlarının arasından geçip berrak, engin göğe ulaştılar.

Yirmi kilometre, otuz, kırk...

Arkalarındaki uşkunalar ters dönemedi ve eski usul dolaşmak zorunda kaldı. Bu onlara *Dossier*'in atmosferde hızlanırken kazandığı saniyeleri kaybettirdi. Eros'un yüzeyine olan mesafele-ri saniyeler geçtikçe arttı.

Holo-ekranda, *Doksan kilometre*, yazdı.

Bulutlar dağıldı ve gökyüzü kararıp mavimsi bir siyaha dönüştü. Püskürtücüler sarsıldı, güç rezervleri azalmıştı. Sadece birkaç kilometre sonra yelkenlileri açabilirdi. Sadece birkaç kilometre daha...

Yüz.

Yerçekimi *Dossier*'i içine çektiği nefesi bırakır gibi bıraktı ve gemi döne döne uzaya girdi.

"İmdadıma yetiştin, Xu."

"Bunu bana çok söylediler," diye yanıt verdi Metal. "Gücü yine diğer fonksiyonlara aktarıyorum."

"Teşekkür ederim," diye yanıt verdi rahatlayarak ve bir an sonra ışıklar gemi boyunca tekrar yandı. Jax ellerini havaya kaldırdı. "Evet! Kim harika? Ben hari--"

Siege elini omzuna koydu. "Hemen kutlama yapma, canım."

Jax'in kelimeleri boğazında takılı kaldı ve hemen kontrolleri kavrayıp püskürtücüleri durdurdu. *Dossier* ânında durdu.

Ana öne doğru eğildi, gözleri kocaman açılmıştı. "Yoksa bu..."
Evet, öyleydi.

Önlerinde uzun olduğu kadar geniş de olan bir gemi tüm yıldızkalkanlarını kaplıyor gibiydi. Üstünkörü kapatılmış köprü penceresine ve kanatlarında, *Dossier*'in birkaç kısa mesafe topunu savurduğu yerlerdeki çiziklere bakılırsa, bu Jax'in öldüğü gemiydi.

"Ah," diye fısıldadı Ana.

Savaş gemisi iki büyük topunu onlara doğrulttu, *Dossier* gemiye o kadar yakındı ki Jax namluların içinde nabız gibi atan patlamaları görebiliyordu. Bu hem güzel hem de korkunç bir görüntüydü.

Ve hiç kaçış yoktu.

İMPARATOR

Eros'ta bir Veba hastanesindeydi. Sonra da eski, paslı bir Cerceş-7 gemisinde. Sonra Demir Saray'da. Harap bir uzay gemisinde. Bir Cerceş elmas madeninde. Nevaeh'te. Akademi'de. Sonra eski bir tapınakta. Arkadaşları kömürle adını duvara yazıyordu. Asla gülümsemeyen kahverengi tenli bir kıza, "Bu, kutsal yere hakaret sayılmıyor mu, Mari?" diye sormuştu. Sonra bir çalışma odasındaydı, babası üniformasına bir nişan takıyordu. Koyu gözleri ve nazik bir gülümsemesi vardı.

Sonra yine aynı adam, o bir sandalyeye bağlıyken hurlar gibi ona bakıyordu. Ufak, boğucu bir odadaydı. Ruhsuz gözlü bir kız ona doğru eğiliyor, onu saçlarından kavırıyor, düşüncelerini istila ediyordu.

İnsan kanı gibi kırmızı kanayan düşünceler; bir an oradaydılar sonra koparılıp gidiyorlardı. İnsanlar. Hatıralar. Kelimeler. Sıfatlar. İsimler.

Dossier.

Dossier. Siege...

Bir sahneden dışarı tökezleyip diğerine girdi, sonra başka bir tanesine, ardından bir başkasına. İliad'daki bir silahlı çatışmaya. Sonra alnunu o bal rengi gözlü kızın alnuna yastırıyordu. Bulanık yüzlerle Hain Baht oynuyordu.

Saray yanıyordu.

...*Dossier. Siege. Robb...*

Dokuz kollu ahtapot arması bulunan bir gemideydi, yanında çok tanıdık görünen –koyu saçları, gür sakalı ve gök mavisi gözleriyle son derece tanıdık görünen– bir adam vardı, bir kızı kollarına itiyor, onları bir kaçış kapsülüne bindiriyordu. Yan tarafı kanla kaplıydı.

“Onu alırsın, değil mi? Onu alıp ona iyi bak... lütfen,” dedi adam nefes nefese. “Di, onu kurtar.”

O kimdi?..

Bir hastane sedyesinde, elleri kararmış bir oğlandı. Yine o lepiska saçlı kız vardı, ona doğru eğiliyor, sırlar fısıldıyordu. Ona hayatta kalacağını vadediyordu eğer sadece... sadece...

Bir el onu omzundan yakalayınca başka bir hatıraya doğru döndü.

...*Dossier. Siege. Robb. Jax...*

Gümüş saçlı bir Solani omzuna yumruk atıyordu. Mavi gözlü bir oğlan bir gökyelkenliden düşüyordu. Aynı oğlan saray koridorundaydı, ona bakarken şaşırmış, bilmediği bir ismi söylüyordu.

Ama biliyordu.

O ismi biliyordu. O isim...

...*Dossier. Siege. Robb. Jax. Tsarina...*

Bir kaçış kapsülünün kapısı açılıyordu. Parlak, turuncu, fiber optik saçları güneşe uzanacak kadar zaptedilemez olan bir kadın içeri bakıyordu. Onu daha önce görmüştü, kadın asla gülümsemezken. Kadın korkmuş görünmeliydi ama hırlayan ifadesi hızla onun kollarındaki kız için duyduğu endişeye dönüştü.

Kız siyah ve krom rengi bir gemiye aitti. Nazik, dışlanmış yüzlerden bir mürettebata.

O, onlara doğru uzandı. Koyu tenli Cercesliye ve gri sakalı örgülü, mekanik bacaklı daha ihtiyar adama doğru uzandı, bir şekilde biliyordu ki onlar...

...Dossier. Siege, Robb. Jax. Tsarina. Nevaeh...

Gitmişlerdi, sonra bir bahçe merdiveninden öne doğru doğru tökezledi. Hanumeli sarmaşıklarıyla kaplı bir kapı eşiğine. "Di," diye fısıldadı bal rengi gözlü kız. Sonra bir öpücük...

Tanrıça aşkına, bir öpücük. Arzulu ve tutkulu bir öpücük, bahçenin turuncu ışığı, karanlık bir yatak odasına dönüştü. Demir Saray. Kızın tenindeki ayzambakları kokusu.

...Dossier. Siege, Robb. Jax. Tsarina. Nevaeh. Cerces. D-D-D...

Kırmızılık zihninde bükülüp pençeli ve sivri dişli bir canavar gibi beynini oltalar gibi çekiştirerek beyninin arasından geçti ve o irkildi. Parçalıyor, yırtıyordu.

BENİM DEĞİLSEN, diye kükrüyordu gitgide daha yüksek bir sesle, BENİM DEĞİLSEN, HİÇ YOKSUN.

BENİM DEĞİLSEN, HİÇ YOKSUN.

BENİM DEĞİLSEN.

YOKSUN.

BENİM...

SEN...

"En iyi arkadaşımın," dedi tatlı bir ses. Yüzünü eller sardı. Gözlerini açıp kıızı gördü. Bronz tenli, bal rengi gözlü ve takımyıldızlardan bir yara izi olan kız. Saray salonunda durdular, kız taç giyme elbisesiyleydi, onun zihninde ise KOVAN vardı.

Hatırladı ki eğer bir kalbi olsaydı, kırılırdı.

Kalbi gerçekten de kırıldı.

O ânı izlerken, dudaklarını kulağına bastırıp onun kokusunun tadını çıkarırken kalbi kırılıyordu. Hanumeli sarmaşıklarının ve yanaklarına düşen loş güneş ışığının tadını çıkarırken. Eli kızın karnına bastırıldığı kılıçla titriyordu.

...DOSSIER. SIEGE. ROBB. JAX. TSARINA. NEVAEH. CERCES. D-DI. A-A-A-AN...

"Yanmana izin vermeliydim." Onun sesi. Onun bedeni. Eli kılıcı kıza sapladı. Kızın kesik bir nefes aldığını duydu, öldüğünü hissetti, kalbi kırılıyor, kırılıyordu.

Sonra kız ona erimiş altını andıran gözlerle baktı –pek çok ışıhta, alacakaranlıkta, şafakta, öğlen vaktinde ve gece yarısında çok sık gördüğü bir renkti bu– ve onu tekrar bir araya getirdi.

Sonra hatırladı.

...ANA.

IV

YILDIZI
DÜŞÜK

Di

Uzaklarda bir yerlerde acil durum sirenleri acı acı öttü.

Zemin yanağının altında soğuk ve sertti. Yavaş yavaş kendine gelirken, programları birer birer canlanırken başı zonkluyordu. Optikleri odaklandı, Di gözlerini kırıştırdı ve yerden kuvvet alıp doğruldu. Odayı kıpkırmızı ışıklar kaplamıştı – bir revir mi? Tanıdık görünüyordu ama kafası o kadar karışık ki çıkaramadı. Dalgın dalgın parmağını yanağındaki dikişlerde gezdirdi, bir, iki, geri kalanı atmıştı, sonra düşünmeye çalıştı – herhangi bir şey düşünmeye.

Zihni çok sessizdi.

Bir çan kadar güçlü ve etkileyici bir ses, “Lenda, o savaş gemisinde kal!” diye bağırdı. “Rotayı değiştirme!”

Bu sesi tanıyordu.

Ve... ve bu *odayı* tanıyordu. Reviri. Parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu, sisin içinden çıkan silüetler gibiydiler. Ayağa kalkıp zorlanarak kapıya yürüdü. Bu... bu gemi...

Gemi o kadar hızlı yan döndü ki dengesini kaybedip yüzüstü kapı kilidine çarptı. Kapı *biple*yip kayarak iyi bildiği bir gövdeye açıldı. Daha önce kullandığı bir gökyelkenliye. Paslı ve antika bir Cerces-7 ulaşım aracına.

Bu gemi *Dossier*’di.

Bu... bu bir kâbus muydu? KOVAN ona bir oyun mu oynuyordu?

Gemi tekrar sarsıldığında kapı pervazına sımsıkı tutundu.

Bunlar patlama, diye fark etti. Uzaydaydılar –bunu hissedebiliyordu– krallığın derinliklerinde bir yerdeydiler. *Dossier*'i tekrar tekrar tespit eden bir sinyal vardı. Bu bir Messier gemisinin çağrısıydı, bir sis düdüğü kadar yüksek sesliydi.

BANA DÖN. SEN BENİMSİN.

Kod tanıdıktı, şarkısı o kadar tatlıydı ki dişlerini sıkı.

KOVANDI bu – hayır, Büyük Karanlık'tı.

Mellifare.

Biri arkadaki cephanelikteydi – Lenda olduğunu tahmin ediyordu? Bir Metal de makine dairesindeydi ama onu tanımıyordu. Platin sarısı saçlı bir kadın merdivenlerden çıkıyordu. Bu kadın Kraliyet Yüzbaşı'sı'ydı ama ne zaman onu düşünse zihni ayan kaçmış bir radyo sinyali gibi parazitleniyordu.

Burası gerçekten de *Dossier*'di.

Bir şekilde.

Kapı pervazından kuvvet alıp tökezleyerek merdivenlerden ilk kata çıktı ama kadın gitmişti. Kokpite ilerlerken dengesini korumak için elini paslı duvarda gezdirdi, başının ağrısı doğru düzgün göremeyeceği kadar yoğunlaştı. Sürüyle hatıra vardı – yarım yamalak hatırladığı ve hatırlayamamış olması gereken anlar. Mutfakta Hain Baht oynadığı anlar, sonra babasının laboratuvarında ölüşünün ve Veba'nın derisini yiyip bitirişinin hatırası, ardından da Demir Taç'ı kafasına yerleştirirken tacın soğuşunu hissetti.

Bu... bu çok fazlaydı. *Düşünemiyordu...*

Birdenbire kendini kokpitin kapısında buluverdi. Yıldızalkanın önünde, büyük kara bir gölge gibi bir savaş gemisi görünüyordu. Krallıktaki dört savaş gemisinden biri. Onları Messier kuvvetlerine geri aldığını biliyordu – *hatırlıyordu*.

Devasa geminin her iki tarafından da iki parlak ışık yandı. Hızlarına ve rotalarına bakılırsa bunlar roketti. Solar sınıfı, yüksek etkili. Bu gemiye zarar vermekle kalmayacak, onu yok edeceklerdi.

Karmakarışık, birbiriyle savaşılan anıların pusu arasından bir şey yapması gerektiğini anladı. Bu bir rüya da olsa kâbus da olsa, hatta zihniyle oynayan KOVAN da olsa buna izin veremezdi... Bunu reddediyordu...

Düşünceleri değişip esnedi. *Dossier* neydi? Burada ne arıyordu? Neresi...

Anıların arasından, hasarlı bir ses kutusundan gelen tiz ve cızırtılı bir ses, *Yuvan*, diye fısıldadı.

Burası...

Parmak uçlarının arasında elektrik dolaştı.

Kokpite ilerleyip ellerini gelen füzelere doğrulttu. Bir an ayaktaydı, diğerinde ise düşünceleri füzelere doğru atılıyordu, tıpkı aylar önce *Dossier*'de geminin kontrolünü ele geçirdiğinde olduğu gibi. Bunu o zamandan beri Büyük Karanlık zihninde şakırken binlerce kere yapmıştı.

Ama bu farklıydı. Kontrol elindeydi ve artık bu bedeni tanıyordu; becerilerini ve sınırlarını biliyordu.

Di füzelerin güdüm sistemine girdiğini, kodlarını sayı sayı parçaladığını hissetti. Sol füze sarsıldı ve yönünü kaybedip yukarı, daha da yukarı gitti, ta ki sessiz, anlık beyaz bir parlaklıkla uzaklarda patlayana dek. Diğerleri daha zordu.

Yıldızkalkandaki uyarılarda *BEŞ SANİYE*, yazıyordu.

DÖRT.

ÜÇ.

İKİ...

Sağ elini itiraz eden bir ses çıkararak yana doğru itti. Füze sarsıldı, sonra tiz bir çığlıkla onları geçti, bu esnada *Dossier*'in kanadını sıyırdı ve birdenbire patladı. *Dossier* füzenin sarsıntısıyla titredi.

Savaş gemisinin derinliklerine uzanıp cephaneliğe bir kere daha ateşlemeleri için köprüden verilen emirleri hissetti ve devasa geminin bilgisayarına gömüldü. Çok sayıdaki koridorda hızla ilerleyip boş mürettebat odalarını ve mutfakları geçti.

Büyük Karanlık, *SEN BANA AİTSİN*, diye şakıdı, Mellifare'in sesinde aniden bir hoşnutsuzluk belirmişti. Geminin ana sistemi-

ne sızıp yapışkan bir çamurmuş gibi kızıl kodu tırmalarken yüzünü ekşitti. *SEN BENİMSİN...*

Hayır, değildi.

Kendi gücünü üçüncül gerekliliklerden çekip teninden, ağrılarından ve duyularından enerji ayırdı. Savaş gemisini durdurmak zorundaydı. *Mellifare*'i durdurmak zorundaydı.

Makine dairesini bulmak yeterince kolaydı, konsolu açık bir kapı gibiydi...

Görüşü titreşti. Fazla ısınmaya başlamıştı.

BENSİZ BİR HİÇSİN, diye kükredi Büyük Karanlık. *BİR HİÇSİN*.

Bunu biliyordu. O hiçten de azıydı. Uzun süre önce ölmüş bir oğlandı yalnızca. Kendinin bir hayaletiydi. İnsan bile değildi. O bir hiçti – ama eğer fazla ısınırsa en azından savaş gemisini de kendisiyle beraber alaşağı edebilirdi...

Kolunda bir dokunuş hissetti. Hafifçe.

“Di,” diye fısıldadı biri ve ses onu geriye çekti.

Uzattığı elleri sarsıldı elektrik parmak uçlarına geri dönüp etrafa dağılmış Yapay Zekâsını tekrar kendi içine çekti. Köprüden, koridorlardan, kilitlerden, kaçış kapsüllerinden geriye. Yeni açılmış bir yaradan kıymıklar çeker gibi savaş gemisinin çekirdeğinden çekti onu. Di giderken tek bir kodu baştan yazdı. Devasa gemiyi alt etmek için tek gereken buydu. Detaylı bir program değildi, tek bir sayı setiydi.

100101010101...

Solar çekirdeğinin gücünü engelleyen koddu bu. Büyük Karanlık'ın düzeltebilmek için önce bulması gereken bir kod. Bu, gökteki milyarlarca yıldız arasından bir tanesini aramak gibiydi. Teker teker ışıklar sönüp geminin olduğu yerde kalmasına sebep oldu.

SEN BİR HİÇSİN.

SEN BİR H İ Ç S İ N.

S E N...

Gemi kararırken Büyük Karanlık'ın sesi azalıp kayboldu.

Di kendini bedeninde tekrar birleştirip diğerk fonksiyonlarına yavaş yavaş güç verirken ne kadar az gücünün kaldığını fark etmeye başladı.

Görüşü kararmaya başladı.

Sesler çok uzakta gibiydi...

"Ak'va. Tanrıça'nın kıvılcımı aşkına, ne yaptı o?"

"Sistemin tamamen kapandığını görüyorum... Gün ışığım, galiba ışıkları kapadı."

"Bunu yapabiliyor mu?"

"Jax, kaçış rotan var mı?"

"Hazırım ve bekliyorum."

"Kaçış rotasını kullan."

...Sesler çok tanıdıktı. Bulanık yüzlere baktı. Göğsü hâlâ sıcaktı, fazla ısınmıştı, kendini soğutmaya çalışırken yanıyordu. Artık uzuvlarını hissedemiyordu. Büyük Karanlık'ın çekiminin yine zihnine dalmasını bekledi...

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece kendi düşünceleri vardı.

Sadece o vardı.

Di ve Di olmayan vardı, Dmitri ve D09, üstelik her şeyi hatırlıyordu. Vebayı, Mercer'i, Marigold'u ve Nicholii'yi, ölürken onu ziyaret eden Mellifare'i, Metal olarak uyanmayı ve kendini hatırlamamayı, Nicholii'nin hizmetinde geçirdiği yılları ve Nicholii'nin onun kim olduğunu öğrenmesini ve Metal kollarına küçük bir kızı yerleştiren, yaş almış ve sakallı Mercer'i, kaçış kapsüllerini bulan Marigold'u, nasıl bir his olduğunu anlamadan anlamadan âşık geçirdiği ışık yıllarını, bunun anlamını, arızalı veya hata veriyor olmadığını, ölümlü olduğunu ve...

Kolundaki el onu daha sıkı tuttu. "Di?"

Ona baktı.

Kalp şeklinde bir yüz ve bronz bir ten, bal rengi gözler. Bakışları kızın gece göğü kadar detaylı yara izlerine kaydı. Kıza döndüğünde görüşü daralıp bir iğne başı kadar oldu ve Di dudaklarında onun ismiyle karanlığa gömüldü.

ANA

Ana revirin penceresinden bakarken kaşlarını çatı ve kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturdu. İçeride Di odanın ortasında bağlı bir şekilde oturuyordu, birini öldürmek için kullanabileceği her şeyden çok uzaktı. Gözleri kokpitte bayıldığından beri olduğu gibi yarı yarıya açıktı ama görmüyordu ve dakikalar uzadıkça Ana daha da endişeleniyordu.

Di onları savaş gemisinden kurtarmıştı. Bu KOVAN'ın yapacağı bir şey olmazdı, değil mi?

Kapının diğer tarafında dursaydı da bunu bilemezdi ama mezarda hissettiği dehşeti hatırlıyordu, Di'nin onu duvara bastırışını, kırmızı gözlerinin yanışını, onu öldürmeye hazır oluşunu...

Ama sonra öldürmemişti. Hayatını kurtarmıştı.

Bu bir numara olabilirdi.

Parmaklarını karnındaki yara izinde dalgın dalgın dolaştırıp, *KOVAN bunu daha önce de yapmıştı*, diye hatırlattı kendine ama sonra durup düşünmeye başladı. *Yapmamış mıydı?*

Mellifare'in Ana'nın Tanrıça olduğunu düşündüğü için onu öldürmek adına ne kadar ileri gidebileceğini görmüştü. Di'nin onu ilk seferde öldürmemesi tuhaftı – neredeyse fantastikti.

Mezarda da öyle.

Bu bir tesadüf olamazdı.

Ana cesaretini toplayıp revirin kilidini açtı ve kapı bir gıcırtyyla kolayca açıldı. Ona doğru ilerlerken elini tabancasında tuttu. "Di?"

Di'nin boş bakışları değişmedi.

Ana kan kırmızısı bir saç tutamını onun yüzünden çekip kulağının arkasına götürdü...

Di irkilerek uyandı. Bir an korkmuş göründü, sanki az önce bir kâbustan uyanmış gibi. Bağlarından kurtulmaya çalıştı.

Ana geriye doğru bir adım attı ve düşünmeden botundaki hançeri çıkardı.

Di'nin gözleri onunkilere kaydı, saraydaki gibi koyu değil, eski bedenindeki gibi parlak bir beyazdılar: Ayın rengiyle çevrili kapkara gözbebekleri.

"Ana," diye fısıldadı ve sesi çatladı. Ana ona musallat olmaya gelmiş bir hayaletmiş gibi çatlamıştı ve birdenbire Mellifare'e hiç olmadığı kadar kızdı. Mellifare alıp yok ediyordu ve geri gelebilen şeyler bile aynı olmuyordu. Çarpık ve acı verici oluyorlardı, Viera gibi... Di gibi.

Kendisi gibi.

Di'nin bakışları Ana'nın ona doğrulttuğu gümüş hançere indi ve Di irkilerek kendini geri çekti. Ana'nın bakışlarına karşılık veremiyordu. "Kaptanla konuşmak istiyorum."

Ana anlamadan ona baktı. "Di..."

"Lütfen."

Di gözlerini zemine dikmişti ve bakışlarını oradan ayırmadı. Çenesindeki bir kas ya da bir dişli ya da başka bir şey seğirdi. Ana bekledikçe aralarındaki sessizlik daha da tuhaflaşıyordu.

Ana hançeri indirdi.

"Burada güvende değilsin. Ya hâlâ KOVANlıysam?" Di'nin sesi soğuk ve mesafeliydi, eski ve hasarlı sesinden o kadar farklıydı ki Ana onun aynı Di olup olmadığını merak etti. "Bu kelepçeleri kırıp seni hemen öldürebilirim. KOVAN bunu yapmaz mıydı?"

Ana şaşırarak gözlerini kırptırdı. "KOVAN bunu sormazdı."

Di'nin omuzları kasıldı. Ana artık çenesinin hareketini tanı-
muştı –dişlerini sıkışını ve çenesinin seğirişini– çünkü bu, ağla-
mamaya çalışan birinin yapacağı bir şeydi. Metaller ağlayamazdı
ama Ana ağlamaya *ihtiyaç duymanın* nasıl olduğunu merak etti.
“O kadar emin olamazsın,” dedi Di.

Ana, “Haklısın,” diye yanıt verip hançeri botuna geri koydu
ve revirden çıktı.

Kapı kayarak kapandığında Ana'nın yanağından sıcak bir yaş
döküldü ama kız hemen onu sildi. Neden *ağlıyordu*? O kızgındı
– o odadan çıktığından ötürü rahatladığı için, Di onunla konuş-
madığı için, revirden ayrıldığı için kızgındı.

Kızgındı çünkü...

Kızgındı çünkü içerideki kendi Di'si miydi yoksa KOVAN'ın
yeni bir numarası mıydı anlayamıyordu. Eğer onun Di'siyse, ha-
tırladığı Di olmadığı için kızgındı. Aralarına korkunç bir şey yer-
leşmişti, onları ayıran üç metrede dişlerini göstererek sinsi sinsi
dolaşıyordu. Ana, parmaklarını karnındaki halatı andıran yara
izine bastırdı, bunun canavarı uzakta mı tuttuğunu yoksa onu
oraya mı bağladığını kestiremiyordu.

Defalarca Di'sini KOVAN'dan çekip çıkarmanın hayalini kur-
muştu. Bunun tam olarak nasıl gerçekleşeceğini hayal etmişti
çünkü bunun yuvasına dönmek gibi bir his olacağını düşünmüş-
tü hep.

Ama belki de onun Di'si sadece zihnindeydi.

Belki ona esasında âşık değildi – âşık mıydı? Aşk inatçıydı, aşk
sabırsızdı, düşüncesizdi, bencildi ve mağrurdu. Sizden kaçtığını
düşündüğünüzde ruhunuzun katlarının arasına saklanıyordu ve
asla gitmiyordu – tıpkı bir yara izi gibi: derin, çirkin ve kalıcı.

Ana, Jax'in merdivenlerden indiğini duyunca yanağındaki sı-
cak bir yaş daha sildi.

“Birkaç saat içinde Liman Mezar'a varacağız. Metalkafa uyan-
dı mı? O hâlâ bilinçsizken rıhtıma yanaşmak istemiyorum.”
Ana'nın yanına gelene dek onun ağladığını fark etmedi. Şaşırdı,
derisinin altındaki ışık titreşti. “Ah, tatlım! Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Ana çabucak elinin tersiyle yine gözlerini sildi. “Ben iyiyim. O uyandı.”

“Ah.” Jax pencereden içeri baktı. Di sanki onları duymuş gibi ay ışığı rengindeki gözlerini pencereye çevirdi. “Evet uyanmış.”

“Benimle konuşmuyor.”

“Hiç mi?”

Ana başını iki yana sallayıp kollarını sımsıkı kendine doladı. “Kaptanı görmek istedi.”

“Ah.” Jax dilini şaklattı. “Sence hâlâ KOVANlanmış mı?”

Ana duraksadı. “Buna hayır demek pervasızca olur, değil mi? Beni hâlâ kandırıyor olabileceğini biliyorum ama...”

Jax uzun bir an boyunca bir şey demedi. Derisinin altındaki ışık sanki stres altındaymış gibi hiç olmadığı kadar hızla değişti ve oğlanın kaşları daha da çatıldı. “Elara olmadan, hâlâ KOVANlanmış olmadığını kanıtlamanın yolu yok...” Jax’in kelimeleri boğazında kaldı. “Esasında, bir fikrim var. Kaptanı hemen çağırma.”

“Ne yapacaksın?”

“Henüz emin değilim ama çılgılık attığımı duyarsan lütfen koşarak gel... elinde bir silahla,” diye ekledi Jax ve revirin kapısını açtı.

JAX

Derisinin altındaki ışık usulca fısıldayıp onu uyardı. Di'ye karşı uyarmıyordu. Beklediği şekilde değil. Sonrasında olacaklar konusunda uyarıyordu. Jax'in aklında bir fikir vardı ama bunun gerçekten *işe yarayacağına* inanmakta zorlanıyordu.

Odanın köşesindeki sandalyeyi alıp doğrudan Di'ye yanaştı ve sandalyeyi çevirip ters oturdu. Di'yle aralarında sadece bir metre vardı ve KOVAN hâlâ Di'nin zihninde gürlüyorsa, Jax'in işini hemen bitirirdi. Jax bundan korkmalıydı ama zamanda kaybolmuş bu oğlandan çok daha büyük ve korkunç pek çok şeyden korkuyordu o.

Oturduğunda Di ona baktı, sonra sandalyesinde doğruldu. "Jax, benim Siege'le... Sen ışıldıyorsun," diyerek kendi sözünü şaşkınlıkla böldü. "Bu nasıl..."

Jax elini sallayarak onu susturdu. "Bu uzun bir hikâye ama evet, ben bir fenerim. Bu karanlıkta kitap okumayı *çok ilginç* hâle getiriyor."

Buna cevap olarak Di'nin dudakları bir gülümseme oluşturmaya çalışıyormuşçasına seğirdi ama hemen solup gitti. Di sandalyesinde kıpırdandı. "Jax, beni parçalaman gerek."

Jax *bunu* hiç beklemiyordu.

“Bellek çekirdeğim göğsümün ortasında,” diye devam etti Metal. “Doğru yere hedef almana yardımcı olabilirim ve...”

“Benden seni öldürmemi mi istiyorsun?”

Di yüzünü buruşturdu. “Hayatta değilim, o yüzden hayır. Beni öldürmüş olmazsın. KOVANlanmadığımdan emin olmanın tek yolu bu. Ben kendime güvenmiyorum. Ya Ana’ya tekrar zarar verirsem? Ya da sana?”

Ah, hayır, artık her şey mantığa oturmaya başlamıştı.

“Ana’dan bu yüzden kaptanı getirmesini istedin, değil mi? Ondan bunu isteyebilmek için?” diye sordu Jax öfkeyle.

“Hayır, onu bunu yapması için kışkırtacaktım.”

Jax burun kemerini sıktı. “Di, bunu halletmenin başka yolları var...”

“Var mı?” diye çıkıştı Di. “Hâlâ KOVAN’ın etkisi altında olup olmadığımı anlamamanın yolu yok. Kullandığı program o kadar mükemmel ayarlanmış ki KOVAN’ı kendi düşüncelerimden ve hareketlerimden ayırmak zor. Ben KOVAN’ın kontrolü altında değildim. Ben KOVAN’dım. Düşünceleri benim düşüncelerimdi. Ben karşı koymaya çalışıyordum o da... o da beni düzeltiyordu, hem de bir kapı kulpunu evirir gibi kolayca. Metaller hiçbir zaman KOVAN’dan ayrılmadılar...”

“Evet, ayrıldılar.”

“Yalancı.”

Jax, “Yalan söyleyemediğimi gayet iyi biliyorsun. Gemide KOVAN’dan kaçmış bir Metal var. Adı Xu,” diye bilgi verip başıyla kapıyı işaret etti. Xu mutfakta Talle’e mürettebata atıştırma-lık hazırlaması için yardım ediyordu.

Di altdudağını ısırp bakışlarını çevirdi.

Tepelerindeki halojen ışık, Metal’in ruh hâline tepki veriyor-muş gibi titreşti. Görünüşe göre tuhaf güçleri olan tek kişi Jax değildi. Jax kollarını tekrar sandalyenin arkasında birleştirip çenesini oraya dayadı. “Geriye şu soru kalıyor, nasıl kaçtın?”

Metal rahatsızlığını belli edecek şekilde omuzlarını oynattı ama esasında bir şey söylemesine gerek yoktu.

Jax'ın derisinin altındaki ışık Di'nin saraydaki görüntüsünü fısıldadı, hızla kavıyordu...

Jax, "EOS," diye mırıldanınca Di ona şaşkın bir bakış attı. Geçmiş, derisinden ona fısıldarken Jax devam etti, "Robota veri yerleştirdin ve EOS seni İK'nin içinde tekrar bulduğunda o veriyi sana geri yükledi. Eh, bu EOS'nin o Metal'i kıvılcımlarına kadar nasıl şok ettiğini açıklıyor."

Tepelerindeki halojen ışık tekrar titreşti, bu sefer daha çılgınca ve Di'nin yüzündeki şaşkın bakışı yansıtıyordu. "Bunu nereden bildin?"

Jax, "Yeni güçleri olan tek kişi sen değilsin. Şunu kesebilir misin?" diye ekleyip ışığı işaret etti.

Halojen ışık birdenbire yanıp açık kaldı.

Di biraz mahcupça, "Pardon," dedi. "Bazen kontrol edemiyorum."

"Hımm."

"EOS'nin bana geri verdiği verilerle kim olduğumu hatırlamaya başladım ama bunun bir önemi yok çünkü hâlâ KOVAN'ın etkisi altında olup olmadığını bilmiyorum. Ana bana güvenmemekte haklı."

Jax şok olmuş gibi davrandı. "Öyle mi dedi?"

Di ona ciddi bir bakış attı. "Jax, pencere camdan yapılma... ses geçirmez değil."

Jax sırttı. "Biliyorum. Sadece kulak kabarttığımı itiraf etmeni istemiştim."

"Kulak kabartmıyordum..."

"Kabartıyordun."

"Gerçekten çekilmezsin."

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Jax birdenbire.

Di dişlerini gıcırdattı. "O zaman bana kaptanı getir, o öldürür."

"Öldüreceğini sanmam, metalkafa. Herhangi birimizin öldüreceğini sanmam." Sonra, "Eh, Viera hariç ama onu üç metre yakınına yaklaştırmayacağız," diye ekledi, eski Kraliyet Yüzbaşısı'nın

Di onları savaş gemisinden kurtardıktan sonra Metal'e nasıl baktığını hatırlamıştı: Sanki onu öldürmek istiyor gibi.

Di hüsrana dolu bir hırlamayla bağlarını çekiştirirdi ve metal sicimler gücü karşısında gıcırdadı. "Neredeyse herkesi öldürecektim!" diye çıkıştı. "Neredeyse Ana'yı öldürecektim ve bundan *keyif aldım!*"

"O KOVAN'dı..."

"Öyle miydi?" dedi Di hırlar gibi. "Yoksa gerçekte olduğum kişi miydi?"

"Hayır, değildi, *Dmitri.*"

İsmi duymak Di'yi gafil avladı. Jax, teninin altında titreşen ışık sayesinde Di'ye yirmi yıldır ilk defa bu isimle hitap edildiğini biliyordu ve ses tuhaf ve yanlışı gelmişti, tıpkı bir zamanlar uyan ama artık fazla küçük gelen bir taş gibi. Sonra Di titremeye başladı. "Ben *canavarın tekiyim*, Jax. Sevdiğim her şeyi öldürüyorum o yüzden sadece..."

Jax'in içindeki ışık ağaçları büken bir rüzgâr gibi oğlanın bedenini ele geçirip onu öne doğru eğdi ve Jax, Di'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Işık zonklayarak teninden dışarıya, kıyafetlerinden ve eldivenlerinden dışarıya aktı ve onları cennetsel altın-beyaz bir ışıkla çevreledi. Işık sentetik tenine gömülüp kabollarında dolaşırken ve ruhunun yumuşak merkezini bulurken Di'nin gözleri büyüdü.

Birdenbire artık orada oturan bir Metal değil, Veba hastanesindeki kısa saçlı genç adamdı, kahverengi gözlerinde taze yaşlar vardı.

"Sen iyi birisin," dedi Jax.

Dmitri hıçkırdı. "Ama hepsi benim suçum."

"Sen iyi birisin," diye tekrarladı Jax. Işık soldu ve Jax kendini tekrar kızıl saçlı Metal'in ay ışığı rengindeki gözlerine bakarken buldu. Di'nin yanağından bir yaş sildi, orada olmaması gereken bir gözyaşı.

Di gözlerini kırptırdı. "Bunu nasıl?.."

Jax, "Eğer canavar olsaydın ruhun olmazdı," deyip elini hafifçe Di'nin göğsüne vurdu. "Savaş gemisinde beni kurtarmaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? Uzanıp elimi tuttun ve yüz binlerce ruh ömrümü benden çekip götürmeden önce seni gördüm – ve KOVAN'daki diğer tüm ruhları. Ama şimdi? Sadece sen varsın."

Jax aptal değildi, Di'nin bunun ne anlama geldiğini anladığını biliyordu. KOVAN'ın artık kodunu istila etmediği anlamına geldiğini. Di olduğu, sadece Di olduğu anlamına. Ardından eski dostu yavaş yavaş gerçeğe teslim oldu ve omuzları iç çekmiş çesine çöktü.

"Yardıma ihtiyacımız var, Di," dedi Jax ihtiyatla. "*D'thverek*'i durdurmalıyız ama eğer yüreğini bulursa hepimiz ölürüz ve hem onun zihninde bulunup da bize yardımcı olabilecek olan tek kişi sensin."

Kaptan kapıdan, "Güvendiğim tek kişi de sensin," diye ekledi, saçlarını birkaç tur dolayarak tepesinde topuz yapmıştı, önce turuncu, sonra kırmızı, sonra yine turuncu parladılar. Siege revire girdiğinde Jax hemen ayağa kalktı. Kaptan, Di'yi işaret etti. "Onu çöz, sonra birkaç telefon etmene ihtiyacım var."

Jax şaşırdı. "Kime?"

"Herkes. İçimde çok vaktimiz kalmadığına dair bir his var."

"Tabii, Kaptan." Jax hemen Di'nin bağlarını çözdü. Çelik bağlar yere sertçe düşüp tangırdadı. Di boynunun yan tarafını ovuşturup omuzlarını çevirdi ve sessizce başını sallayarak Jax'e teşekkür etti. Jax de cevap olarak gülümsedi ve revirden çıktı. Ancak merdivenleri yanladığında parmaklığın üzerinden pencereye doğru bir göz attı, o sırada Di ayağa kalkıp kaptanına dönüyordu.

Jax, Di'nin neden o kadar korkmuş görüldüğünü merak etti.

ROBB

Valerio malikânesi eski hâlinin boş bir kabuğu gibiydi.

Eros gezegenindeki Ablos'ta kış vaktiydi ve gökyüzü ufkun ucuna kadar uzanan bir uçuk griydi, girişteki dökme demir parmaklığın üzerinde kalan ve çıplak toprağı kaplayan kalın, beyaz kar tabakasından sadece bir ton koyuydu.

Robb hafızasının onu yanıltmadığını umuyordu. Kule'deki hapisanede otururken nihayet Rezonans'ın neden o kadar tanıdık geldiğini hatırlamıştı. Bir zamanlar, on dört yaşındayken, kayıp babası hakkında ipucu bulmak için annesinin çalışma odasına sızmıştı. Annesinin masasını, bilgisayar dosyalarını, dolaplarını ve kitaplarını taramıştı ve eski bir holo-pad bulduğunda aleti çalıştırmıştı. Holo-pad'de *Rezonans* isimli dosyalar vardı.

Annesini duyup holo-pad'i bulduğu çekmeceye geri tıkmasından ve pencereden atlayıp yabani gül çalılarının arasına atlamasından önce dosyalara bakma fırsatı olmamıştı.

Metalin deriyle buluştuğu noktada kolu soğuktan acıyordu ve Robb omzunu ovuşturup kolunun kangren olmadığını umdu. Kalın, içi kürklü paltosu bile soğuğu dışarıda tutamıyordu. Kışın bu malikâneyi nadiren ziyaret ederdi. Annesi sonbaharda onu Akademi'ye postalamış olurdu ve Robb baharda zambaklar tekrar açana dek dönmezdi.

Elara Cerces'e özgü, içi kürklü pelerinine iyice sarınıp, "Burada, gökyelkenlinin yanında bekleyeceğim, Delici Bakış," dedi. "Git işini hallet. Biri seni öldürürse bağır."

Robb gözlerini devirdi. "Teşekkürler. Çok yardımcı oldun."

"Elimden geleni yapıyorum... Bekle." Elara onu omzundan tutup başıyla malikâneyi işaret etti. Kulaklarındaki dinleme cihazları parlak mor titreşti. "Bir şey duydum."

Robb, "Tabii, tabii," deyip iç çekince kız omzunu daha sıkı tuttu.

"Şaka yapmıyorum."

Ah. Bu iyi olamazdı. "Messierler mi?"

Elara duraksadı. "Ben... emin değilim. Dikkatli ol. Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Burayı hiçbir zaman sevmemiştim zaten." Çapraz asılı ışık-kılıcını omzuna çekip Valerio malikânesine giden uzun patikayı tırmanmaya başladı. Karlar ayaklarının altında eziliyordu. Ana eve giden yolda ilerlerken mülk boş görünüyordu ama Robb bu sessizliğe güvenmiyordu.

Etraf fazla sessizdi.

Malikâne eski zamanlarda bir şatoydu ama yıllar içinde donatılmış ve güçlendirilmişti, sadece ön duvar geçmişe ait eski, dökülen kum taşındandı. Basamaklardan ön kapıya geldi, nefesi buhar bulutları hâlinde çıkıyordu. Burada kimse varmış gibi görünmüyordu. Kilitli olduğunu düşünerek ön kapıyı denedi ama dokunuşuyla kolayca açıldı. Eşikte çizikler vardı. Biri zorla içeri girmişti.

Korku içine zehirli bir yılan gibi çöreklenmişti, kuyruğu saldırma tehdidiyle titriyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Çok mu geç kalmıştı?

Sessizce içeri girdi ve paltosunu kapının yanındaki kancaya asıp ışık-kılıcını tekrar sırtına yerleştirdi ve kapıyı arkasından kapadı.

"Kimse var mı?" diye seslendi.

Ama cevap gelmedi.

Mekanik kolu seğirince Robb kıpırdamasını önlemek için kolunu göğsüne bastırdı. İkinci kata, annesinin çalışma odasına doğru çıkarken merdivenler yüksek sesle gıcırdıyordu. Yukarıdaki kendi eski odası tamamen yenilenmiş, eşyaları satılmıştı ama annesinin odasına hiç dokunulmamıştı. Gardırobun ve annesinin çok sevdiği, Robb'un onun oturup uzun kırçilli saçlarını ince dişli bir tarakla taradığına dair çok canlı anılarının olduğu makyaj masasının üzerini ince bir toz tabakası kaplamıştı. Hiçbir şey düzensiz veya yanlış yerde değildi. Elbiseleri dolabındaydı, yatağı yapılmıştı, kitapları duvardaki raflarda derli toplu sergileniyordu.

Ama annesi ölmüştü.

Göz açıp kapayıncaya dek.

Robb onu sevse de ondan her zaman *hoşlanmamıştı* ve annesinin de ondan hiç hoşlanmadığına emindi. Bu yüzden, sevmediğini açıkça belli ettiği oğlu yaşayabilsin diye kendi bedeniyle onu korumuş olmasını Robb asla anlayamamıştı. Bundan sadece birkaç saat önce Valerio soyadını reddetmiş olan oğlunu.

Hayattayken neden onu o anki kadar sevemediğini anlayamıyordu işte.

Annesinin odasının kapısını kapayıp geçmişteki Valerioların portreleriyle kaplı koridorun sonuna kadar gizlice ilerledi; tüm Valeriolar koyu bukleli ve gök mavisi gözlüydü, her biri bir önceki kadar soğuk ve şık giyimliydi. En sonda annesi ve babası vardı, el ele tutuşuyor, portreden dışarıya sanki Robb'un eski püskü kışlık paltosunu ve arada bir anızalanan kolunu yargılıyormuş gibi bakıyorlardı.

Babası gülümsüyordu, ağzının bir kenarı diğerinden daha yukarıdaydı, annesinin dudakları ise ince, hoşnutsuz bir çizgi hâlinde büzülmüştü. *Ne hâllere düştün*, diyordu sanki.

Robb annesinin çalışma odasına girerken portreyi görmezden gelmeye çalıştı. Dikkatini ilk çeken şey deri kokusuydu –deri ciltli kitapların ve deri koltukların– sonra da eski ahşabın misk gibi kokusu. Aynı ince toz tabakası, maun masayla kule gibi yükselen kitap raflarının her santimini ve eski İmparatorların asil büstle-

rini de kaplıyordu. Sessizce çalışma odasında ilerledi, karların yapıştığı ayakkabılarının altındaki Calavan işi halı yumuşacıktı.

Tekrar seğirince, Robb metal kolunu göğsüne daha fazla bastırdı. *Şimdi değil*. Kolu son birkaç saattir çok iyi iş çıkarmıştı – hem de *çok iyi*. Kolunun ne zaman sorun çıkardığını fark etmeye başlıyordu – fevri davranmak istediğinde ama kendini hesaplı ve soğukkanlı olmaya zorladığında. Bu, annesinin ona öğrettiği her şeye karşıydı.

Eldivenli metal elini yumruk yaparken, *Ne komik*, diye düşündü, annem hep *içimin dışımın bir olduğunu söylerdi zaten*.

Dosyanın en alt çekmecede olduğunu hatırlıyordu o yüzden ilk orayı denedi ve duraksadı. Masanın üzerindeki toz tabakasını parmak izleri bozmuştu. Biri yakın zamanda buradaydı.

“Lanet olsun,” diye küfredip en alt çekmeceyi açtı.

Hiçbir şey yoktu.

“Biraz araştırarak neler bulabileceğine şaşarsın,” dedi bir ses.

Robb bakışlarını kaldırdı. Abisi koyu kahverengi, yakaları vizon kürküyle kaplı bir deri ceket ve koyu renkli bir pantolonla eşikte duruyordu. Botları düzgünce cilalanmış ve Valerio arma-sıyla süslenmişti – kendi kuyruğunu yiyen bir yılan. Kapıyı tıpkı Robb’un kâbuslarında olduğu gibi dolduruyordu, saçları kısıydı, yanlarına göksel şekiller kazınmıştı ve gözlerini annelerinin hep yaptığı gibi kısmıştı – onaylamayarak ama aynı zamanda sanki Robb’un yaptığı hiçbir şey asla onaylanmayı hak etmeyecekmiş gibi şaşkınlık duymadan. Eldivenli elinde külüstür bir holo-pad vardı ve onu oyuncu bir edayla salladı. “Görünüşe göre annemiz, Lord Rasovant’ın araştırmalarının ilk hâlini finanse etmiş. Esasında hepsi çok şaşırtıcı. Bir tapmak harabesinde bulunan eski bir teknolojik alet. Anlaşılan Lord Rasovant yirmi sene boyunca bunu aramış ve annem onu burnunun dibine saklamış.”

Robb elini uzatıp ihtiyatla, “Erik,” dedi. “O dosyalara ihtiyacım var.”

Abisinin dudakları kurdu andıran bir gülümsemeye kıvrıldı. “Öyle mi? Peki, bana o dosyalar için ne verirdin?”

“Buraya oyun oynamaya gelmedim.”

“Tacı verir miydin?” diye sordu Erik. “Canını verir miydin?”

“Erik...”

Erik holo-pad’i paltosunun iç cebine koydu ve belindeki ışık-kılıcına uzandı. Kınından çıkardığında, uzun kılıcın ucu aynalarda ve raflardaki kitapların altın yaldızlı başlıklarında parıldadı. “Sanırım ikincisini her türlü alacağım.”

“Biz bir aileyiz. Babam ailenin birbiriyle savaşmadığını söyl-”

Erik hırlar gibi, “Senin Valerioluğunu kabul etmiyorum!” deyip hücum etti.

Robb sıçrayarak uzaklaşıp sırtındaki kendi ışık-kılıcına uzandı... ama beceremedi. Mekanik parmakları kabzayı kavramak için yumruğunu açmayı reddediyordu. Son altı aydır tam olarak bundan korkmuştu, savaşmasının gerekeceği ve bunu yapamayacağını anlayacağı andan. En azından eski kapasitesinde savaşamayacağını. Kılıç kullandığı kolu olmadan o işe yaramazın tekiydi.

Erik’in ilk saldırısından eğilerek kaçtı ve dominant olmayan eliyle kılıcını çekti. Bir an sonra darbeyi engellemek için kılıcını kaldırdı...

Işıkkılıçları arasında kıvılcımlar uçuştı, gece yıldızları kadar parlaktılar. Erik’in kılıcını önce bir tarafa, sonra öteki tarafa savuşturup annesinin çalışma odasından gerileyerek çıktı ve tekrar koridora geldi, ta ki sırtı merdivenin bulunduğu balkonun parmaklığına dayanana dek. Kesinlikle abisi kadar hızlı değildi ve dominant olmayan elindeki kılıç onunla karşılaştığında çok uyuşuk geliyordu. Erik atıldı. Robb yana doğru adım atıp merdivenlerin üzerinden atladı, yere o kadar sert düştü ki nefesi kesildi. Abisi basamaklardan aşağı koşarken Robb zorla ayağa kalkmayı başardı, göğsünü keskin bir acı delip geçti. Ah, bir kabusunu çatlatmış olmalıydı. Bu hiç iyi değildi.

Tepelerinde büyük kristal bir avize asılıydı, ahşap döşemeli zemine gün ışığı huzmeleri yansıtıyordu ve onlar da huzmelerin arasında çatışıyorlardı, bir saniye gözleri kamaşmışken, diğer saniye gölgelerin arasındaydılar.

Robb hırıltılı bir sesle, "Erik, konuşamaz mıyız?" dedi, yalvarmamaya çalışmıştı ama gerçekten savaştırmak istemiyordu.

"Benim İmparator olmam gerekiyordu! Demir Krallık benim olacaktı!" Erik onu geriye doğru itip kılıcını tekrar savurdu... ve tekrar. Robb kılıcını darbesini engellemek için savurdu – Erik'i öldürmek istemiyordu. Belki de aralarındaki fark buydu. Bu onu bir saniye daha yavaş kılıyor, bir salise daha geç kalmasına sebep oluyordu.

Çünkü Erik kesinlikle onu öldürmek istiyordu.

"Annemin en büyük başarısı olmam gerekiyordu! Ailemize ihtişam getirecektim! Sen ise bunu mahvettin!"

Erik bir fırsat yakalayıp Robb'un karnına tekme attı ve kaburgasına daha önce bir şey olmadıysa bile şu anda kesinlikle kırmıştı. Geriye doğru tökezleyip nefes almaya çalıştı, bütün gücüyle ışıklı kılıcını tutup tekrar kaldırmaya çalıştı...

Topuğu ilk basamağa denk geldi ve merdivenlerde geriye doğru sendeledi. Erik, Robb'un ışıklı kılıcını elinden fırlattı. Kılıç koyu kırmızı halıda sekerek uzaklaştı, yuvarlanırken kumaşı yakarak delikler açıyordu, sonra nihayet durdu.

Erik kılıcını Robb'un boynuna doğrulttu, o kadar yakındaydı ki Robb beyaz kılıcın ısını hissedebiliyordu. "Her şeyi mahvettin ve dahası, annemizi öldürdün. Sen olmasaydın hayatta olurdu."

Bunu biliyorum.

Robb kendini o kadar uzun süredir suçluyordu ki sadece bir anlığına bile olsa bunun kendi suçu olmadığını düşünmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Mellifare tetiği çektiğinde ölmesi gerektiğini biliyordu ama sanki annesi onca zamandır orada bekliyor gibiydi. Annesi gidebilirdi. Kaçabilirdi.

Ama kaçmamıştı.

Çünkü Valerolar kaçmazdı.

"Peki ya sen neredeydin?" dedi Robb hurlar gibi. "Küçük iyi bir Demirkanlı gibi kaçıp gitmiş miydin?"

Boğazına bastıran ışıklı kılıcı Erik'in hiddetiyle titriyordu. Abisi bir Valerio'ya layık bir cevap veremediğinden dişlerini gıcırdattı

ve Robb alnındaki kırıışıklığı gördüğü anda anladı. Erik gerçekten kaçmıştı ve şimdiye dek kimse onu yakalamamıştı.

"*Toriean el agh Lothorne,*" dedi Erik, sesindeki öfkesini zar zor kontrol ediyordu. "İhtişam Peşinde." Sonra bağırarak kılıcını son bir darbe için kaldırdı.

Robb çaresizdi. Erik'i engellemesinin hiç yolu olmadan merdivenlere yapışmıştı, kılıcı uzanamayacağı kadar uzaktaydı...

Abisinin kılıcı hızla aşağı indi.

Robb mekanik kolunun kıpırdadığını hissetti ve kılıcı eliyle yakaladı. Kılıç parmaklarını ısıttı ve eldivenini yakıp metal parmaklarını açığa çıkardı. Kolu –eli– onu kurtarmıştı.

Son altı aydır yerine oturmayan bir şey yerine oturmuştu. Sarayda kılıç kullanan kolunu kaybetmiş olabilirdi ama hayatta kalmıştı.

İşte bu yüzden artık daha güçlüydü.

Erik büyümüş gözlerle bakakaldı. "Metal bir kolun mu var?"

Robb, "Senin aksine taç giyme törenini sıyrıksız atlatmadım," diye yanıt verirken kolundaki dişliler gitgide daha yüksek sesle uğuldadı, ta ki eli kılıcı ikiye bölene dek.

Daha önce kolunun... *bu kadar* güçlü olduğunu fark etmemişti. Öte yandan, daha önce kolunun bir dert kaynağından başka bir şey olduğunu da düşünmemişti. Onu kabul edememişti ama ne olursa olsun kolu kabloları dahil tüm detaylarıyla onun bir parçasıydı.

Erik dumura uğramışken onu ittirip geriye doğru tekmeledi. Sonra merdivenlerden kuvvet alıp ayağa kalktı ve Erik'i yakasından yakalayıp duvara yasladı. Antika bir Baseren tablosu darbenin gücüyle sarsıldı. Metal kolu dumanlar çıkarıyor, parmaklarının parlak turuncusu yavaş yavaş soluyor, Erik'in yakasında yanık izleri bırakıyordu. "Savaşmayı bırakabilir miyiz? Tanrıça aşkına, biz kardeşiz ve senin lanet *taca* sahip olup olmamandan daha önemli konular var uğruna savaşabileceğimiz. Bana o dosyayı vermezsen hepimiz öleceğiz, Erik."

Abisi sanki bunun düşüncesi bile onu tiksindiriyormuşçasına dişlerini gıcırdattı. Artık neredeyse aynı boydaydılar, ki bu Robb

için tuhaftı. Her zaman Erik'ten daha kısa olmuştu ama artık abisiyle göz hizasındayken neden bunca yıldır ondan bu kadar korktuğunu merak etmeye başladı. Erik'in, dünyadaki aldıkça alan ve asla vermeyi düşünmeyen o çekilmez pisliklerden hiçbir farkı yoktu ve Robb ona acıdı.

Ama sadece birazcık.

Erik sıkıdığı dişlerinin arasından tıslar gibi, "Pekâlâ," dedi. "Aptal dosyanı al."

Robb holo-pad'ini çıkarıp kendi cebine koydu, sonra iterek abisinin paltosunu bıraktı. Işıkkılıcını almaya gitti ve sırtındaki kınuna tekrar yerleştirdi. İletişim bağlantısından, "Elara," dedi. "Buradan çıkıyorum."

Robb giderken Erik, "Onu yenemezsin," dedi. "O şey her ne ise... *İmparator* her ne ise. O canavarın *benim* tahtıma oturmasını, *benim* krallığıma hükmetmesini ve herkesten *onu* övmesini istemesini izlemek zorunda kaldım... ve o insan bile değil!"

Evet, Di insan değildi.

Sonra Erik, "O bir canavar," dedi.

Robb eli ön kapının kulpunda durdu. "Değil."

"Onunla tanışmadın bile..."

"O bir canavar değil," diye ısrar etti Robb ve ön kapının vitraylı camında abisinin arkasından gelip cebinden bir şey çıkardığını gördü – gümüştü ve parlıyordu. Muştası. "Ama korkarım sen öylesin."

Sonra hızla dönüp metal yumruğunu Erik'in güzel yüzüne o kadar sert vurdu ki abisi daha yere bile düşmeden bayıldı. Erik bir konuda haklıydı – Robb bir Valerio *değildi*. Bambaşka biriydi ve öyle davranmasının vakti gelmişti de geçiyordu bile.

Bilinçsiz abisine, "Pardon, fazla sert vurdum," dedikten sonra Erik'in ellerini bağlayıp onu ayaklarından sürükleyerek evin dışına taşıdı. Onu yolun yarısında karşılamak üzere bir gökyelkenli geldi.

Elara koruyucu gözlüğünü kaldırdı. "Robb!"

Robb abisini karlara bıraktı. "Ne oldu?"

“*Dossier*’den bir acil durum çağrısı aldım. Siege ona borcu olanlardan yardım istiyor. Hepsinden. Sanırım tapınakta bir şeyler oldu.”

Bu, kulağa hiç iyi gelmiyordu.

“Bizimle hiçliğin ucundaki bir istasyonda buluşmak istiyorlar. O, abin mi?” diye ekleyip yerde inleyen Erik’e mânâlı bir bakış attı.

“Maalesef,” diye yanıt verdi Robb. Eğer Siege kariyeri boyunca ona borcu olan herkesten yardım istiyorsa o zaman durumun gerçekten ciddi olduğunu bilecek kadar Siege’i iyi tanıyordu ve kaptanı holo-pad’deki bilgiye ne kadar çabuk ulaşırsa neyle savaşıklarını o kadar çabuk anlardı. “Bu bok çuvalını gökyelkenliye taşımama yardım et. Ailemin gemisini kullanabiliriz.”

Elara, Erik’i gökyelkenlinin arkasına taşımaya yardım etti. “*Caterina*’yı mı? Binmemize izin vereceklerine emin misin?”

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

Erik, Robb’la Elara onu *Caterina*’ya neredeyse bindirene kadar uyanmadı, sonra askerlerin neden onu dinlemesi gerektiğine dair tükürük saçan bir sinir krizi geçirdi. “O bir hain!” diye bağırdı Erik. “Tek gerçek Valerio benim!”

Ama tuhaf bir rastlantı silsilesiyle, Robb’un defalarca gezintileri hakkında (sonuncusu Nevaeh’eydi) ağzını kapalı tutması için para ödediği muhafız artık ordunun komutanıydı ve Erik’i pek sevmiyordu.

Hiçbiri sevmiyordu.

“Nereye gideceksiniz, Lord Robb?” diye sordu eski muhafız.

İki asker karşı koyan Erik’i gemiye taşıırken Robb, “Lütfen bana sadece Robb de, Elara sana koordinatları söyler,” diye yanıt verdi ve muhafız komutanını içeri doğru takip ettiler.

Di

Zihninde hatıralar savaşıyordu.

Siege'e, *Dossier*'in meşhur kaptanına ve Düşes Aragon'un kızı Marigold'a dair hatıralar. Cehennem ateşi renginde saçları olan bir kadın ve belaya gülümseyen bir kız. Ona bakarken duraksadı; ne yapacağından, ne diyeceğinden emin değildi. Onu en son gördüğünde bu yeni tuhaf bedende D09'du ve şimdi aynı bedende Dmitri'ydi ama bu bedeninin onun için yapıldığı bilgisine sahipti. Duyguların bulunmadığı bir an için yanıp tutuşuyordu –anksiyenin çalkantısı ve suçluluğun ağırlığının bulunmadığı– ve tek yapabildiği parmaklarını büküp bakışlarını çevirmek oldu.

Ta ki kız onu yüzünden tutup zorla kendisine baktırana dek.

Marigold ve Siege, çocukluk arkadaşı ve yıldızgemisi kaptanı.

Di dikkatle, "Kaptan," diyerek selamladı onu.

Siege de, "Metalkafa," diye yanıt verip onun çenesini bıraktı. Saçları yavaş yavaş yanan bir kamp ateşi gibi parlıyor, gözlerindeki soru gibi çatırdıyordu. Di ensesini ovuşturup doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama yirmi yıldır ölü olduğunuzu düşünen birine hayatta olduğunuzu nasıl açıklardınız ki? Bunca zamandır burnunun dibinde olduğunuzu? Kelimeler çıkmak istemiyor gibiydi.

Çünkü Siege artık ondan yirmi yıl daha bilge olsa da, Di hâlâ ruhunu Büyük Karanlık'a satmış olan o kayıp ergen oğlandı.

Ama sonra kaptan kollarını ona sarıp onu sımsıkı kucakladı. Yüzünü saçlarına gömüp, "Yuvana hoş geldin," diye mırıldandı.

Yuva.

Bunca zamandan, zihnindeki o soğuk, kızıl şarkıyla geçen onca aydan sonra *yuva* kelimesi fazla büyük geliyordu ve kendisi fazla küçüktü ve buna layık değildi. İnşa ettiği baraj çatladığında ve bütün duyguları dışarı taşıtığında parmaklarını Siege'in ceke-tinin sırtına geçirdi. Ağlayamasa da dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Yuvasındaydı ama yuvasma ihanet etmişti.

Ana'yı neredeyse öldürecekti.

Ama bir daha asla böyle bir şey yapmayacaktı – bundan kesin-kes emin olacaktı.

ANA

Dossier, Liman Mezar'a birkaç saat sonra vardı. Burası Cerce'sle Iliad'ın ortasında, sahipsiz gemilerin tuhaf bir tür kozmik man-yetizmayla toplandığı bir mezarlıktı ve merkezinde sadece çok az kişinin bildiği bir ara istasyon vardı. Kaptan donanma gemilerinin burada buluşmasını istemişti çünkü ona borcu olan herkesten yardım istemişti. Daha önce tek *birinden* bile istememişken.

Liman Mezar'dan çok fazla tüccar geçmez, çok fazla paralı asker durmaz, çok fazla kanun kaçağı yaşamazdı. Sadece bir din-lenme yeri işlevi görüyordu, asteroit kuşağının ucundaki Xourix gibi. *Dossier* rıhtıma yanaştığında orada şimdiden üç gemi vardı. Ana ikisini tanımuyordu ama üçüncüsünü iyi biliyordu – bu bir Demirkanlı gemisiydi, Wysteria ailesinin armasını taşıyordu.

Wynn.

Wynn'i taç giyme töreninden beri görmemişti. Wysteriaların Siege'e borçlu olduğunu bilmiyordu. Ama öte yandan, Siege'in borçlarını ödemeleri için çağrı yaptığı insanların yarısını tanı-mı-yordu.

Yıldızkalkandan dışarı, yaklaşan ara istasyona beraber bakar-larken Xu, "Umarım Elara güvendedir," dedi. Basit bir frak ve golf pantolonu giymişti ve kendini o kadar güzel parlatmıştı ki Ana onun yüzünde kendi yansımasını belirgin şekilde görebiliyordu.

Jax pilot koltuğundan gemiyi yavaşça rıhtıma yanaştırdı. “Eros’a indiklerinden beri Elara’dan da Robb’dan da haber almadım.”

Xu kararlı bir edayla başını salladı. “O zaman Elara’nın başının belada olma ihtimali yüksek.”

“Umarım değildir.”

Ana, “Robb da başını belaya sokma konusunda çok usta,” diye ekleyince Jax ona pis pis baktı.

“Sen esas kendine bak...”

“Üçünüz konuşmayı kesip işe geri dönseniz iyi olur. Canım, gerçekten toplantıya *bunu* mu giyeceksin?” diye ekledi Siege kokpite girdiğinde ve Ana’nın kıyafetine mânâlı bir bakış attı. “Kızıl-sakalı ve Cullen’ı yıllardır görmedin. En iyi hâlinde görünmek istemiyor musun?”

Ana kirli, ter lekeli kıyafetlerini hiç umursamıyordu. “Di iyi mi?”

“O iyi. Sadece biraz zamana ihtiyacı var. Yapacak bir şeyi olsun diye püskürtücüleri tekrar ayarlamasını istedim,” diye ekledi Siege, “ne de olsa artık EOS yok. Toplantıya *bunu* mu giyeceğini sorarken samimiydim.”

“Ben... toplantıya katılacağımı düşünmemiştim?”

“Sen Demir Krallık’ın İmparatoriçesisin, tabii ki katılacaksın.”

Demir Krallık’ın İmparatoriçesi. Ana kendini pek İmparatoriçe gibi hissetmiyordu ve üzerini değiştirse bile, bir anda krallığın ihtiyacı olan kahramana dönüşeceğinden şüpheliydi.

Jax hızla koltuğunda döndü. “Peki ya geri kalanlarımız, Kaptan?”

Kaptan başıyla Xu ve Jax’e bir işaret verip, “Sadece siz ikiniz,” diye yanıt verdi. “Oda ufak.”

Ana doğru hatırlıyorsa söz konusu oda kesinlikle ufak *değildi*. Orası bir toplantı salonuydu, en az elli kişiyi alabiliyordu. Aynı zamanda, saray dışında krallıktaki en güvenli odalardan biriydi. Ara istasyon kendine yeten bir programla çalışıyor ve krallığın geri kalanıyla iletişim kurmuyordu. Dışarıya sinyal yollamanın

tek yolu bunu manuel olarak yapmaktı ama Ana hâlâ KOVAN'ın dinliyor olabileceğinden endişeleniyordu.

İçinde kaptanının da aynı korkuyu taşıdığına dair bir his vardı.

“Başka kimle buluşacağız?” diye sormaya başladı. “Başka Demirkanlılar var mı? Onlara güvenip güvenemeyeceğimizi nasıl anlayacağız, eğer...”

Kaptanı ona bilmiş bir bakış attı.

Ana, “Ben Demir Krallık'ın İmparatoriçesiyim,” diye karşı çıkıp Siege'in kendi sözünü ona karşı kullandı. “Kiminle karşı karşıya olacağımızı bilmem gerekmez mi?”

“Aa, demek artık krallığa hükmetmek istiyorsun?” dedi kaptan.

Ana bakışlarını kaçırdı, kulaklarının ucu yanıyordu. “Öyle demedim.”

Siege bir kahkaha attı. “Git üzerini değiştir ve ara istasyonda bizimle buluş, canım.”

Ana bu tartışmayı kaybettiğini fark edip kokpitten çıktı ve hızlı bir duş alıp mezarın tozlarını ve pisliğini derisinden ovuşturarak temizledi. Ama kiri üstünden atmak Mellifare'in kayıp yüreği konusunda öfkeden köpürdüğüne dair anılardan kurtulmasını sağlamayacaktı. Mellifare çok korkunçtu. Mezarın çöküşünün sesi hâlâ Ana'nın kulaklarında çınlıyordu ve ne kadar ovuştursa veya ne kadar yüksek sesle bir şarkı mırıldansa da bu sestten kaçamıyor gibiydi.

Kaptanı şaka yapmış olsa da, bu kadar sık ve bu kadar fena başarısız olmuşken bir krallığa hükmetmeyi nasıl *düşünebilirdi*?

Mürettebat odasında iç çamaşırlarını giydi, elindeki tek güzel pantolonu üzerine geçirdi ve giyecek en azından *birazcık* resmî bir şey bulabilmek için sandığını karıştırdı. Kıyafetlerini, eski gömlekleri ve eski püskü pamuklu önlükleri altın sarısı bir bluz bulana dek karıştırdı, sonra bluzu çıkarıp önüne tuttu.

Fazla mı buruşuktu?

Ana bir şeyin yere düşüp tangırdadığını duyunca bir çığlık koparıp bluzu göğsüne tutarak arkasına döndü.

Kapıda kocaman açılmış gözlerle Di duruyordu, holo-pad'ini

düşürmüştü. "Pardon... özür dilerim. Fark etmedim... şeyin ortasında olduğunu... gömleğini çıkarmışsın," diye beceriksizce konuşmayı bitirdi.

Bir an çıkmazda kalıp durdular.

Di'nin bakışları, ışıkkılıcının Ana'nın karnını delip geçtiği yara izine kaydı. Sonra hemen yerden holo-pad'ini alıp arkasına döndü ve...

"Bekle," diye seslendi Ana.

Di eşikte donakaldı, sırtı hâlâ Ana'ya dönüktü. "Giyinik değilsin. Beklemeyeceğim..."

"Beni neredeyse çırlıçıplak görmüştün," dedi Ana ciddiyetle, "ve şu anda iç çamaşırını giyiyorum."

Di'nin omuzları kaskatı kesildi. Buna bir cevabı yoktu.

"Di..."

"Yaran güzelce iyileşmiş," deyip giderken kapıyı arkasından kapadı.

Ana'nın parmakları, göbek deliğinin hemen yanındaki engelbeli yara dokusuna gitti. Sonra elini yumruk yapıp oda boyunca koştu ve kapıyı sertçe açtı. "Senin sayende!"

Di neredeyse merdivenlere varmışken arkasına döndü ve hemen yüzünü ekşitip gözlerini yumdu. "Lütfen kıyafetlerini giy."

Ana ona doğru ilerledi hızla. Di hatırladığından biraz daha uzun, biraz daha sert hatlıydı. Ana altı ay boyunca onu haber akışlarında görmüştü, krallığın altın tanrısını. Di haber akışlarında ihtişamlı görünüyordu ve Ana birdenbire onun aslında ne kadar ufak olduğunu idrak etti – onu kurtarmak için bir galaksiyi paramparça edeceğini biliyordu. Ay ışığı beyazıyla çevrili gözbebeklerinin siyah lensleri yavaş yavaş büyüyüp Ana'ya tekrar odaklandı, sonra burnuna, sonra dudaklarına... ve Ana'nın göğsünde bir şey tekledi.

Devasa, önemli ve gaz bulutlarıyla ikiz güneşlerin olduğu şekilde korkutucu bir şey. Büyüleyici şekilde.

Sonra Di birdenbire arkasına döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Ana hırlayarak bluzu başından geçirdi ve onu takip etti. "Neden kaçıp duruyorsun?"

Di alt basamaklarda durdu. "Seni neredeyse öldürecektim. Bu yeterince iyi bir sebep değil mi?"

Ana dudak büktü. "Ucu ucuna diyelim biz ona."

"Çocuk gibisin!" diye cevapladı Di sertçe ve gövdenin diğer tarafına doğru ilerledi.

Ana dişlerini gıcırdattı, öfke uğuldayarak bütün bedenine akın ediyordu ve en yakındaki şeyi kavradı – E0S'nin çalışma tezgâhındaki bedenini– ve onu Di'ye elinden geldiğince sertçe fırlattı. E0S, Di'nin kafasına çarpınca Di hızla arkasına döndü. E0S bir tangirtıyla yere düştü. Di önce E0S'ye, sonra da Ana'ya baktı. "Biraz önce bana konserve açacağını mı fırlattın?"

"Senin için yeterince çocukça oldu mu?" diye iğneledi Ana.

Di'nin kömür gibi gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Beni sinama, Ana."

"Çok *sinir bozucusun!*" Ana bir cıvata anahtarı alıp ona fırlattı. Di anahtardan kaçındı. Ana çok amaçlı bir alet alıp onu da fırlattı ve artık Di, mezarda gösterdiği sabırla ona doğru geri yürüyordu. Ama Ana bu sefer korkmuyordu.

Çok kızgındı.

"Bir şeyler fırlatmayı kes!" diye bağırdı Di.

"Gerçekten de" –Ana bir tornavida fırlatınca Di eğildi– "seni suçlayacağımı mı düşünüyorsun? Olanlar *benim suçumken?*"

Ana'nın atacağı şeyler neredeyse bitmişti ama gökyelkenlinin kaputunda bir el havyası vardı ve Ana onu almak üzere döndü. Ama havayı fırlatmak üzere davrandığında, Di fark ettiğinden daha yakındaydı. Ana'nın bileğini tuttu.

"Senin suçun değil," diye yanıt verdi Di bileğini sımsıkı tutarak. "Benim suçumdu. En başından beri."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Adım Dmitri *Rasovant.*"

Ana'nın cevabı boğazına takılıp kaldı.

Ailesini öldüren ve onu da öldürmeye çalışmış olan adamın oğlu. Di'nin Ana'nın bileğindeki eli gevşedi.

"Ama arkadaşlarım bana Di der," diye ekledi kısık sesle.

Di – harabelerin duvarındaki grafitti gibi.

Ana'nın da ona hitap ettiği isim.

Ana onun yüzünü inceleyip bunun bir şaka, bir yalan olduğuna dair bir işaret aradı. Buna gülüp geçebileceğini gösteren bir şey çünkü Di o olamazdı...

Ama Di'nin dudakları ince, titrek bir çizgi hâlinde birbirine bastırılmıştı. "Ben Veba'dan ölürken, Mellifare gelip beni tekrar iyi edeceğine söz verdi. Sadece onu babamla tanıştırmam gerekiyordu. Yani görüyorsun ya, Ana, işe yaramaz hayatım için ona krallığın kaderini sattım..."

"Hayatın işe yaramaz değil."

Di'nin omuzları çöktü ve tekrar bakışlarını kaçırdı. Dudakları kıpırdayıp ona evet, gerçekten işe yaramaz olduğunu, Ana'nın onu bırakmış olması gerektiğini, ölü ve değersiz olduğunu anlatacak doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama esasında Di sadece inatçı ve asildi ve Ana onun bu huyundan son derece nefret ediyordu. Nefret ediyordu çünkü o kim olursa olsun onda en sevdiği şey buydu.

Dmitri de olsa, D09 da olsa...

Di de olsa.

Di ondan uzağa doğru bir adım atıp kısık sesle, "Görüyorsun ya," dedi, "tüm bunlar benim yüzümden. Eğer ben olmasaydım hâlâ ailenle olurdun. Krallık yıkılmak üzere olmazdı. Büyük Karanlık bir hiç olurdu."

Ana, Di uzaklaşmadan onun gömleğinin önünü yakaladı. "Baban hayır diyebilirdi – benim babam da onu durdurabilirdi. Hem Mellifare'in sen olmasan başka birini kandırmayacağını nereden bilebiliriz? Tanıştığım biri bana bunun tek gelecek olduğunu söyledi, Büyük Karanlık'ı yendiğimiz tek gelecek. O yüzden burada olduğuna memnunum, Dmitri."

Di öne doğru eğilip Ana'nın alnuna bir öpücük kondurdu. Dudakları soğuk ama yumuşaktı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ve istasyona doğru gitmek üzere gemiden çıktı.

Ana gözlerini kurulayıp bluzunu düzelttikten sonra istasyona doğru ilerledi. Hava soğuktu ve ağır bir tat vardı – *Tsarina*’daki gibi. Krallığın bu bölgesinden çok fazla insan geçmiyordu. Burası ıssız bir bölgeydi. Ana buraya kimin baktığını merak etti. Kesinlikle *sıcak ve rahat* görünmüyordu, üstelik uzayın bu ücra köşesinde çok fazla erzaka erişimleri olduğunu sanmıyordu. Ama istasyon bakımlıydı, neredeyse hiç toz yoktu. Bir pazarın olacağı yerde tezgâhlar boştu, çoğu bölme perdeyle kapanmıştı. Girişinde neon bir ışığın titreştiği bir bar vardı ve Siege’in donanma gemilerinden birkaç mürettebat üyesi oturmuş, viskiden daha sert kokan bir şey içiyordu. Tıpkı *Dossier* gibi, Siege’in diğer gemileri de kayıp ve unutulmuş kişileri topluyordu – Cerceslileri, Solanileri, Erosluları, bir zamanlar Demirkanlı olanları ve birkaç Metal’i. Donanma gemileri en son *Prospero*’nun merhum kaptanının kaybının yasını tutmak için bir araya gelmişlerdi. Ana, herkesi bir araya getirecek daha neşeli bir vesile olmasını isterdi ama görünüşe göre dünyanın sonu bile onların içmesini engellemiyordu.

Sert görünümlü, kızıl sakallı bir adam, “Bir şey mi aradın, kızım?” dedi. Nazik gözleri, kocaman bir gülümsemesi vardı ve Ana onu ânında tanıdı – *Illumine*’nin kaptanı. Ayrıca da Siege’i soymaya çalışmış eski hükümlü yankesici.

Ana, “Kızılsakal!” diye bağırıp iriyarı adama doğru koştu.

Adam bir kahkahayla onu kalm kollarına alıp döndürdü. “Seni görmek çok güzel, kızım! Duyduğuma göre başını belaya sokuyormuşsun.” Ana’yı tekrar yere bıraktı. Motor yağı ve deri kokuyordu ve bir gün bile yaş almamış gibi görünüyordu.

“Hiç de bile,” diye yanıt verdi Ana gülümseyerek. “Duyduğuma göre Cerces’teki savaş gemisiyle boğuşuyormuşsun.”

“Hah! Deniyorum. Girilmesi neredeyse imkânsız.”

Ana, “Neredeyse,” diye hatırlatıp burnunun yanına dokununca Kızılsakal’ın arkadaşları kahkahalara boğuldular.

Kızılsakal mürettebat üyelerinden birine, lacivert saçlı genç bir kadına doğru eğilip, "Bu, Kaptan Siege'in kızı. Bela çıkarma konusunda krallıkta üzerine yoktur," dedi.

Barın arkalarından tanudık bir ses, "Ondan daha azını beklemezdim zaten," diye ekledi. Ana sesin sahibine doğru döndü. Bu, siyah saçları belinin iyice altına kadar uzanan, uzun boylu, sıcak alt tonlu kahverengi teni olan, altın mücevherler bezenmiş androjen bir bireydi ve nebula renginde bir ceket giyiyordu. Ana'ya sırtınca yanaklarındaki neon implantlar canlı bir turkuaz renginde parladı.

"Cullen!" diye selam verdi Ana. "Saçların uzamış!"

"Seninki de," diye yanıt verdi Cullen. "Siege'in kızının böyle bir barda ne işi var?"

Siege'in kızı.

Ana artık annesiyle babasını ve ailesinin geri kalanını hatırlasa da, Siege'in kızı olma düşüncesi hâlâ yüreğinin kabarmasına sebep oluyordu. Bu her zaman layık olmayı istediği bir lakaptı.

Bazen hâlâ layık değilmiş gibi hissediyordu.

"Aslında toplantı odasını arıyorum. Biraz kayboldum," diye itiraf etti Ana.

Kızılsakal barın dışını işaret edip Ana'ya yönü gösterdi. "Ben de birazdan gelirim ve mürettebatı bırakırım bensiz içerler, tamam mıdır?"

"Tamamdır!" diye hemfikir oldu mürettebatı.

Ana güldü. "Çok fazla eğlenmeyin. En son hepiniz bir araya geldiğinde neler olduğunu hatırlıyorum – bu sefer barı yakmayın," diye ekleyip el salladı ve Kızılsakal'ın ona verdiği talimatları takip etti. Koridorun sonundaki ayrıma kadar ilerleyip sola döndü...

Ve toplantı salonu yerine Viera'yı buldu.

Ana irkildi. "Ah! Beni korkuttun!" Elini kalbine koyup alayla güldü. "Sen de mi kayboldun?"

Viera ona kısa bir bakış atıp başını salladı. Loş istasyon ışığında bile platin gibi parlayan saçlarını arkaya doğru taramıştı. Lenda'nın kıyafetlerini ödünç almıştı – ona biraz fazla büyük gelen koyu bir

gömlek ve belini sıkan bir pantolon. Beline bir tabanca kılıfı takılıydı ve parmağını endişeyle tabancasının kabzasına vuruyordu.

“Burası bana savaş gemisini hatırlatıyor, dedi bir an sonra. “Hiç hoşlanmadım. Dört bir yandan kapana kısıtlanabiliriz. Neden bu toplantıya davetli değilim?”

“Bu toplantı sadece Siege’in güvendiği...”

“Ben güvenilir değil miyim?”

“Hayır, öylesin! Sadece...”

Viera bir saniye Ana’yı inceledikten sonra, “Siege ihtiyatlı çünkü yürek mezarda değildi ve aramızda bir hain var,” dedi.

Ana dudaklarını büzdü. “Di hain değil...”

Eski Kraliyet Yüzbaşı, “Onu kastetmedim,” deyip Ana’ya mânâlı bir bakış attı. “Biri KOVAN’a nerede olduğunuzu söylemiş olmalı, yoksa İmparator bunu nereden bilecekti?”

Ana cevap vermek üzere ağzını açtı, sonra idrak omuriliğinin arkasına yavaş yavaş çöreklenirken ağzını tekrar kapadı. İmparator’un veya Mellifare’in onu Zenteli’yle Calavan arasında bir yerde yakalamadığı sürece nereye gittiğini bilme şansı yoktu ama Ana sahte evraklarla yola çıkmış ve kapüşonunu asla çıkarmamıştı. “Belki... yeterince dikkatli davranmamışumdur ve bir Messier beni bir rıhtımda görüp takip etmiştir.”

“Ya da,” diye yanıt verdi Viera ve Ana’ya doğru yaklaştı, o kadar yakındaydı ki kızın derisi karıncalandı, “belki de mürettebatını gerektiği kadar iyi tanımıyorsundur.”

Sonra Viera koridordan geriye, *Dossier’e* doğru ilerledi. Ana uzun bir an boyunca orada durdu, Viera’nın ortaya attığı ihtimalle başı dönüyordu. Hayır, Ana mürettebatı *tanıyordu*. Onu ispiyonlamazlardı – Elara ya da Xu bile. Onlar iyi insanlardı. *Dossier’deki* herkes öyleydi. Ama Ana, birinin onu sattığı düşüncesini inkâr edemiyordu.

Kızılsakal ve Cullen toplantıya giderken onun yanından geçtiler ve Kızılsakal görünmez şapkasını eğerek ona selam verdi. Ana dalgın dalgın başını sallayıp kendini toplamaya çalıştı.

Mellifare’e kim söylemiş olabilirdi?

Bir çift botun yere vuruşunun sesi daha geldi.

“Ah, olamaz, o bakışı biliyorum,” dedi Jax.

Ana omzunun üzerinden bir bakış attı. Jax de üzerini değiştirmiş, nakışlı eflatun bir ceket giymişti. Saçları omzundan aşağı doğru örülmüş, titreşen halojen ışıklarda parlayan altın tokalarla tutturulmuştu. Siyah göz kalemini yeni çekmişti ve gülümsemesi Ana’nın sinirlerini yatıştırdı. “Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun.”

Jax, “İyi bir parti için şık giyinmeyi severim,” diye yanıt verip kolunu uzattı. “Gidelim mi, Majesteleri?”

Ana onun koluna girdi. “Tabii, *nan çar*. Bu bana yine Demir Kurul’u hatırlatıyor. Ya yanlış bir şey söylersem? Ya hata yaparsam? İlk seferinde bu konuda hiç iyi değildim.”

“Ama bu sefer yalnız değilsin.”

Ana rahatlayarak Jax’in kolunu sıktı. “Evet, değilim.”

Demir Krallık’ın İmparatoriçesi ve Solani Çarı toplantı odasına girdiler.

Odanın ortasında uzun, oval bir masa duruyordu. Ana ve Jax masanın bir başına geçti, Siege ve Talle ise öteki başındaydı. Masada yaklaşık yarım düzine insan toplanmıştı ve Ana’nın kalbi her geçen anla ağırlaşıyordu. Siege’in çağrısına bu kadar az kişi mi karşılık vermişti? Mokuba, Kızılsakal ve Xu’nun yanında Wynn oturuyordu. *Prospero*’nun kaptanı Cullen ve Kızıl Şafak’ın paralı asker lideri buradaydı.

Ana’nın görmediği tek kişi Di’ydi.

Bira sürahileri dolaştırıldı ve herkesin bardağı dolduğunda Siege masanın ortasındaki holografik pencereye bir doküman attı. “Pekâlâ, Lenda, teşekkürler,” deyince Lenda kapıları arkasından kapadı.

Ana ani bir şaşkınlıkla, *Dışarıda nöbet tutuyor*, diye fark etti.

Viera haklıydı ve Siege bunu biliyordu. *Dossier*’de bir casus vardı. Ama Siege neden bundan bahsetmemiştii? Ayrıca Di neden burada değildi?

“Söyleyeceklerim bu odadan çıkmamalı ve *çıkmayacak da*,” diye başladı Siege. “Anlaştık mı?”

Odadaki az kişi mırıldandı.

Siege başını kaldırıp, “Diğer herkes, güvenli bir hatta mısınız?” diye sordu.

Diğer herkes mi?

Ana kimsenin cevabını kaçırmadığından emin olmak için etrafına bakındı – sonra onu şaşırtarak duvarlarda yüzler belirdi. Paralı asker olan haydut Cavern, Machivalle –ki Ana onun gerçekten öldüğünü düşünüyordu– Jax’in annesiyle beraber İhtiyar Heyeti’nin geri kalanı, Siege’le geçirdiği yıllardan yarı yarıya hatırladığı yüzler ve hiç tanımadığı yüzler. Paralı askerler, kaçakçılar, bilgi simsarları, yıldızgemisi kaptanları, dükkân sahipleri, istasyon memurları ve krallığın sayısız noktasından gelmiş Demirkanlılar... Ana şaşkın bir an boyunca Siege’in hepsini nasıl topladığını merak etti.

Kızılsakal’ın mürettebatı ona, *Siege’in kızı*, demişti. Ana yedi senedir kaptanıyla yaşıyordu ama bunun ne anlama geldiğini şimdiye dek hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı. Krallıktaki en güçlü insanlardan onlarcası buradaydı.

Video görüşmesindeki herkes bir onay işareti olarak başlarını salladığında Siege masada öne doğru eğildi, saçları asabi bir tuncudan sarıya dönüştü ve onlara her şeyi anlattı – KOVAN’ın tıpkı kehanetteki gibi Büyük Karanlık olduğunu ve şu anda yüreğini aradığını. Sarayda Ana’nın başına neler geldiğini ve Solani gemisinde neler öğrendiklerini, Rasovant’ın Metalleri yarattığını ve Büyük Karanlık’ın kendini beslemek için Metallerden ışık çaldığını ve gitgide daha güçlü hâle geldiğini anlattı.

“Büyük Karanlık’ı hemen durduramazsak, durdurulamayacak kadar güçlü olacak ve yüreğine kavuştuğunda hepimizi öldürecek,” diye bitirdi Siege. “Yüreğe ilk biz ulaşmalı ve Büyük Karanlık’ı durdurmalıyız.”

Gergin bir an boyunca kimse bir şey demedi, ta ki Mokuba

sandalyesinde kıpırdanıp nihayet öne doğru eğilene dek. “Yani diyorsun ki, Siege, tanrıya denk bir şeyi yenmeliyiz.”

“Bu, Tanrıça’ya uygun bir iş gibi görünüyor,” dedi biri video görüşmesinden – Demirkanlılardan biriydi bu.

Ana ellerini masanın altında yumruk yaptı çünkü o Tanrıça değildi. Masanın altından Jax elini rahatlatıcı bir şekilde şekilde onunkinin üzerine koydu.

“Krallığın kaderi tek bir insana değil,” dedi kapıdan başka bir ses, “hepimize düşmeli.”

Ah.

Odadaki herkes içeri giren Metal İmparator’a doğru döndü.

Di

Onu burada istemiyorlardı.

Onu önce Wynn Wysteria gördü ve hayalet görmüş gibi ayağa fırladı – ya da belki daha kötüsünü. Muhtemelen daha kötüsünü. Daha birkaç gün önce sarayda beraberdiler. Di, Wynn Wysteria'yı onun Erik Valerio'yla olan tartışmasını gizlice dinledikten sonra koridorda, matem elbisesi ve bukleleriyle geri kaçarken görmüştü.

Wynn gözlerinin kırmızıya dönüştüğünü, başının üzerindeki fenerlerin fırl fırl döndüğünü görmüştü.

Wynn Wysteria tıslar gibi, “*Sen,*” deyip parmağını ona doğru salladı. “*Onun* burada ne işi var?”

Kızın sesi o kadar sertti ki Di irkildi.

Wynn'in şoku odada yayılırken diğer misafirler de sanki Di bizzat Veba'nın kendisiymişçesine ondan uzağa fırladılar.

Kaptan elleriyle sakinleştirici bir hareket yaptı. Saçları harlanmış kor rengindeydi. “Bırakın konuşsun...”

Prospero'nun kaptanı Cullen hırlar gibi, “*Konuşsun* mu?” dedi. “Demir Krallık'ın kalpsiz *İmparatoru* ne bilecek ki?”

Mokuba, “O, Metallerin asimile olmasını emretti,” diye ekledi. “Onu koruyan arkadaşlarımla öldürülmesini emretti... hayvanlar gibi katledilmesini!”

Evet, bunu yapmıştı.

Di bu emirlerin her bir kelimesini hatırlıyordu çünkü yaptıkları ne kadar karanlıksa, hafızası da o kadar berraktı. Yaptıklarını değiştirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Açıklamak ve onlara gerçeği söylemek istiyordu. KOVANlandığını. O sırada söylediklerini ve yaptıklarını kontrol edemediğini. Ama bunları yapan yine de oydu.

Di kendini orada durmaya zorlayıp dinledi ve Jax'in ona revirde söylediği sözlere tutunmaya çalıştı. İyi biri olduğuna.

Keşke iyi biri olsaydı.

Bir daha hiç iyi biri olup olmayacağını merak etti içinden.

"Messierlerine gemilerime ateş etmelerini emretti!" diye ekledi videoyla bağlananlardan biri.

Evet, emretmişti.

"Mürettebatımı savaş gemisine sürükledi! Onları o zamandan beri görmedim."

Hayır, görmemişti çünkü onlar artık Metal'di.

"Altı ayın çoğunu sığınaklarımızı saklamaya çalışırken sürekli panik hâlinde geçirdim!" diye ekledi Mokuba.

Ah, evet, onları bulmaya ve onca Metal'i KOVANlamaya çok yaklaşmıştı.

"Peki o zaman," dedi Wynn soğuk soğuk, "bu *canavar* neden burada?"

Canavar.

Di bu kelime üzerine omuzlarını kasti ve dayanabilmek için ellerini yumruk yaptı.

Yine de sessiz kaldı.

"Peki ya..."

"SESSİZ OLUN!" Ana yumruklarını masaya vurup içkisini döktü. Oda sessizliğe büründü. Bira masada yavaş yavaş yayılıyordu. Ana masadaki insanlara dik dik baktı. "Bunları KOVAN yaptı – *Mellifare* yaptı. Di değil."

Sonra bal rengi gözlerini ona çevirdi. Di bunun, onun bakışlarındaki güvenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

"Bize yardım etmek için burada," diye devam etti Ana, "ve

Tanrıça biliyor ki buna ihtiyacımız var. *Benim* ihtiyacım var.” Sonra oturdu. Videolardaki insanlar kendi kendilerine mırıldansalar da, masa sessizleşmişti. Kimsenin Ana’yla hemfikir olmadığı oldukça aşikârdı.

Neden hemfikir olsunlardı ki?

Di çok fazla korkunç şey yapmıştı...

Mokuba’nun kaşları çatıldı. “...ona az önce *Di* mi dedin sen?”

Ana’nın Metal’inin ismi. Odadaki herkes D09’u tanıyordu. Nasıl görüldüğünü bildiklerini düşünüyorlardı – Xu gibi Metal’e benzediğini. Di’nin bu masadaki herkese dair anıları vardı. Bir sene ona eklem yerlerine sürmesi için yağ veren Kızılsakal. Çok sevdiği adaçayı yeşili ceketini veren Cullen. Demir Tapınak’taki olaydan tanıdığı Mokuba, Kızıl Şafak’ın lideri ve duvarlardaki neredeyse her yüz. Onları, isimlerini, Siege’e olan borçlarını ve sadece yardım etmeye gelmiş olanları tanıyordu.

Onlar onu tanımıyorlardı... ama tanımalıydılar.

Ana yerine, “Evet,” diye cevap verip Mokuba’ya döndü. Gözlerinin renginin bir ceket kolayca çıkarır gibi çok daha açık bir renge dönüştüğünü hissetti. Kömür karasından ay ışığı beyazına dönüşmüşlerdi. “Ben Di’yim.”

Misafirlerin ayakta olmayanları da şok içinde ayağa fırladı. Video görüntülerinde ve masadaki insanların dudaklarında “D09” ismi, onun nasıl bu kadar insana benzediğini merak eden mırıltılar dolaştı. Birkaçı onun bir canavar olup olmadığını merak ediyordu.

Öyleydi.

Bu, tartışmaya açık değildi.

“Di...” diye mırıldandı Wynn, sonra kızın gözleri kocaman büyüdü. “Ah! Ana... o Di mi? Hani senin...” Wynn susunca Ana mahcupça başını salladı.

Di, Wynn’in bu cümleyi bitirmesini istiyor muydu emin değildi. Ana’nın hani, ne? Bu ne anlama geliyorsa, Wynn’in ona karşı tavrı ânında yumuşadı ve kız beyaz eldivenli elini şaşkınlıkla ağzına bastırdı.

Di hepsine birden iyice eğilerek selam verdi. "Size zarar verdiğim için özür dilerim."

"Siege KOVANlandığını söylemişti." Konuşan Kızılsakal'dı. Gözlerini Di'den ayırmamıştı. "Ama ben hiç anlamamıştım, bunun anlamının... Üzgünüm."

Di şaşırarak ona baktı. "Ne için?"

"Olanlar için," diye tamamladı Xu ve beyaz bakışlarını Di'ye çevirdi. "Yaşadıklarımız için."

Di onun gibi olmayı –utanç veya suçluluk hissedememeyi– özleyeceğinden korktuğu için Metal'den kaçınmıştı ama nihayet Xu'ya baktığında onun yüzünde KOVAN'dayken sahip olduğu kendi anılarını gördü. Farklılıklardan çok benzerlikleri vardı, ikisi de korkunç şeyler yapmıştı ve bunları geri alamıyorlardı. Bununla yaşamak zorundaydılar – hayır, yaşamak değil.

Var olmak.

Bu daha uygun bir tabirdi.

Artık Di ne Metal ne insandı. İkisinin arasında bir yerde var oluyordu.

İhtiyar Heyeti'nden biri dudak bükerek, "Ona öylece inanacak mıyız?" dedi.

Siege masanın kendi ucundaki ufak bir kontrol panelinde bir şeye basıp onun görüntüsünü kesti. "Di, işe koyulalım."

"Pekâlâ, Kaptan." Di elini masanın ortasına doğru uzatıp ho-lo-ekranı devraldı. KOVAN'ın son hatırladığı hâlinin dizgesini çıkardı, bağları krallığa uçurtma ipleri gibi yayılıyordu. Harita neredeyse tamamen kırmızıydı. Bu Di'ye insan beynindeki sinapsları, onların canlanıp bilgi iletme şekillerin hatırlattı.

"Bu, KOVAN. Son sayımımıza göre içeride yirmi yedi bin beş yüz iki Metal var. Büyük Karanlık KOVAN'ı insanların yaşam gücünden faydalanmak için yarattı. Bu şekilde hayatta kalıyor. İnsanların içindeki ışıktan besleniyor ve yüreğini ele geçirirse Büyük Karanlık doğrudan can alabilecek. Metallere veya KOVAN'a ihtiyacı kalmayacak ve KOVAN'ın içindeki herkes ölecek. Ama" –hologramı bırakıp masaya baktı– "eğer Büyük Karanlık'ı –Mellifare'i–

öldürürsek o zaman KOVAN'a alınarak asimile edilmiş yirmi yedi bin beş yüz iki insanın her birini de öldürmüş olacağız."

"O zaman hiçbir şey yapmasak da olur." Jax'ın annesi, Avena Taizu ilk defa konuşmuştu, video ekranındaki yüzü sadece soğuk bir duygusuzluk gösteriyordu. "Eğer D'thverek kazanırsa, KOVAN'daki Metalleri kaybedeceğiz ama biz kazanırsak Metalleri yine kaybedeceğiz."

Sandalyesinde arkaya yaslanıp cilalı botlarını masaya koyan Cullen, "O zaman hem Metalleri kurtarıp hem de Büyük Karanlık'ı yenmenin bir yolunu bulalım," dedi. "Demek istediğim, eğer Rasovant bir robota ruh koymanın yolunu bulduysa o zaman bir süperbilgisayardan bir karanlık tanrıçayı çıkarabilmemizin de bir yolu olmalı."

Mokuba ulur gibi güldü. "Tabii, sanki elimizde öyle bir teknoloji varmış gibi." Ama sonra başını yana eğdi. "Ama bağlantılarımdan biri yürek hakkında bir şey biliyor mu diye kulak kabartabilirim."

Avena Taizu, "Bu sırada Zenteli kalan başıboş Metalleri misafir edebilir – sığınaklar bir süre sonra güvenli olmayacaktır," diye ekleyince İhtiyar Heyeti ona katılarak homurdandı. "Herhangi bir krallığın hükmü altında değiliz o yüzden Messierlerden gelecek her türlü saldırı, antlaşmalarımızı doğrudan ihlal etmiş olur."

Jax annesine endişeli bir bakış attı. "Emin misin?"

Annesi, "Solaniler korkup saklanmaz," diye yanıt verince Jax teslim olarak ellerini havaya kaldırdı.

Başlarını birbirine doğru eğmiş olan Cullen ve Kızılsakal hemfikir olup onayladıktan sonra Kızılsakal, "Biz o çirkin savaş gemilerini engellemek için uçmaya devam edeceğiz. Size yüreği bulmanız için biraz zaman kazandırmış oluruz," dedi.

"İhtiyacı olan herkese silah temin edebilirim," dedi bir mağaza sahibi.

"Ben de birkaç gemi ödünç verebilirim."

Kızıl Şafak lideri, "Birkaç adam verebilirim," diye ekledi Talle'e doğru ciddiyetle başını sallayarak.

Tek biri bile bir daha Di'den veya ona duyulan kinden bahsetmedi. Video bağlantısından sesler araya girip yemek, barınak, sıcak yataklar ve yardım önerdiler. Onlar, direnişin sesleriydi. Di masanın başına, Siege'in sessizce oturduğu yere baktı; başını eline dayamıştı, parmakları dudaklarına yayılan sırtışm kenarlarını gizliyordu. Saçları kafatasına yakın yerlerde mavi titreşiyor, uçlarına doğru parlak altına dönüşüyordu. Sanki tam da bunu bekliyormuş gibi. Bakışlarını Di'ninkilere doğru kaldırdı, sonra da toplantı alanının karşı ucundaki kapıya.

Kapılar tekmelenerek açıldı.

Sohbetin üzerinden belirgin Eros aksanlı bir ses ağır ağır konuştu, "Bunların hepsi güzel fikirler..." dedi, "*ya da* öylece gidip yüreği alabiliriz."

Di bu sesi tanıyordu ama davetsiz misafirlerine doğru ilk dönen Jax oldu.

ROBB

Bu toplantıya girmenin en zor kısmı abisini kaçırıp onu hiçliğin ücra köşesine taşımak ya da Siege'in yardım istediği kişileri görüp bunun ya sonun başlangıcı ya da yeni bir şeyin başlangıcı olduğunu fark etmek değildi. Hayır, en zor kısmı Jax'le yüzleşmekti. Eh, hem bu hem de arkasındaki kapıda oldukça çaresizce duran Lenda'yı geçmek.

Lenda, "Elimden geleni yaptım," deyince kaptan elini salladı ve Lenda yine kapıları Robb'un arkasından kapadı.

Robb, Jax'e bakabilir miydi *-bakmalı mıydı-* bilmiyordu. Doğru protokolü bilmiyordu. Eğilerek selam mı vermeliydi? Reverans mı yapmalıydı? Görünüşe göre, tek yaptığı cesareti kaybolduktan sonra orada ne diyeceğini bilemeden durmaktı.

Sanki söyleyeceği herhangi bir şey yeterince doğru gelmeyecekmiş gibi.

Jax acı verecek kadar zarif görünüyordu, o ise hâlâ ter ve kar kokan pis bir seyahat pelerini giyiyordu, saçları darmadağınık bukleler hâlindeydi. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı... *herhangi bir şey* söylemek için...

Onun yerine abisi o kadife gibi, yağcı sesiyle, "Merhaba dostlar," diyerek selamladı onları. Erik, Robb'dan uzaklaşmaya çalış-

tı ama Robb bağları sımsıkı tuttu. "Bakıyorum da partiye bizsiz başlamışsınız."

Jax ayağa kalktı, mor gözleri önce Robb'a, sonra abisine sonra tekrar Robb'a kaydı. Erik gerçekten de tükenmiş görünüyordu. Robb'un morarttığı gözü kopkoyuydu ve şişmişti, siyah takım ceketini buruşmuş ve her yana dağılmıştı, fuları çözülmüştü.

Ama Jax, Erik Valerio'nun durumunu soracağına, "Yüreğin yerini nereden biliyorsun?" diye sordu.

Seni gördüğüme sevindim, demedi. İyi olduğuna sevindim, demedi.

Robb zaten bunu beklemiyordu ama ufak bir parçası yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Jax onu özlemiş gibi görünmüyordu bile, değil mi? Robb bilemiyordu.

Paltosunun iç cebindeki eski holo-pad'i çıkarıp masanın diğer ucuna doğru itti. Siege holo-pad'i yakalayıp açtı. "Çünkü," dedi Robb, "annem neredeyse yedi yıl önce yüreği bulmuş. Yangının olduğu gece, kraliyet ailesi ve babam Metallerin kökenini öğrendiğinde, aynı zamanda yüreği de öğrenmiş olmalı. Mellifare onları bu yüzden öldürdü. Ama babam, *Tsarina*'da kaçtıktan sonra anneme bir mesaj göndermiş olmalı. Annem yüreği bulmuş ve saklamış – herkesten. Lord Rasovant ve Mellifare de dahil."

"Vay canına, Cynthia," diye mırıldandı Siege, saçları solup yanan kömür rengine dönüştü. Dosyaları tarayıp Talle'e uzattı. "Bizi şimdi bile şaşırtıyor."

Yüreğin koordinatlarını gören Talle'in gözleri büyüdü. "Gün ışığım, burası..."

Robb onun yerine, "Astoria," diye tamamladı. "Ailemin Nevaeh'teki uçan malikânesi."

Masada bir mırıltı dolaştı.

"Eh, harika, yüreği çalıp güneşe fırlatabiliriz ve *buum*, buradaki işimiz bitti," diyen Cullen gitmek üzere sandalyesini geriye doğru itti. "Herhalde buradan sonrasını halledersiniz."

"Olmaz, *Dalgacı*. KOVAN nereye gittiğimizi anlar ve eminim yaşlı hıyar olayı çözer." Masanın ortasında bir ekran yükseldi ve orada Elara'nın yüzü belirdi. Son derece rahat bir şekilde Jax'in pilot

koltuğunda oturuyormuş gibi görünüyordu. Jax'ın kaşı seğirdi. *"Pardon, ufak toplantınıza görkemli bir giriş yapmak istezdim ve gerçekten de pantolonumu çıkarmam gerekti. Bizi gizleyerek Nevaeh'e sokabilirim ama bahçedeki ve uzay istasyonundaki tüm güvenlik kameralarını etkisiz hâle getiremem."*

Cullen hoşnutsuzlukla mırıldanıp tekrar oturdu.

"O zaman içeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Mokuba.

Robb, "Eh," diye konuşmaya başladı ama Erik ondan önce davrandı ve bu da onu epey sinir etti.

"Şansa yarın gece bahçede bir parti veriyorum. Bu vesileyle bütün Demirkanlılar davetli. İmparator'un gelmesi de bekleniyor. Gerçi onun *burada* olmasını beklemiyordum," diye ekledi. "Sizi görmek çok hoş, Ekselansları."

Odadaki herkes beklentiyle ona dönünce Di çaresizce omzunu silkti. "Hiç bana bakmayın... KOVANlıyken de ondan nefret ediyordum."

"Evet ve partime girmen konusunda iyi şanslar. Muhafızlarım aptal değildir ve..."

Siege tekdüze ve sıkılmış bir sesle, "Ve bize yardım etmezsen," diyerek onun sözünü böldü, "o zaman önce sağ, sonra sol elindeki bütün kemikleri bizzat kendim kıracağım. Yine de yardım etmezsen bizzat yüz elli bir..."

"Elli iki," diye düzeltti Talle nazikçe.

"...Elli iki kemiği de kıracağım," diye tamamladı Siege.

"Sizi partimde ağırlamak benim için bir zevk olacak," diye yarut verdi Erik gerginlikle.

Robb sırtına isteğine karşı koydu. Abisinin ter döktüğünü her gün görmüyordu. "Yani evet. Bir planım var. Parti sırasında Astoria'ya gizlice girip annemin sakladığı yerden yüreği alacağız ve Mellifare öğrenmeden çıkacağız. Bu riskli bir iş ama neyse ki riskli işlerde çok iyiyizdir."

Oda bir an sessiz kaldı ve Robb bunun sebebinin oradaki herkesi etkilemiş olması olduğunu umdu ama sessizlik uzadıkça bu

kuş beyinli fikirle burada hoş karşılanmadığını düşünmeye başladı ve...

Di düşünceli bir edayla altdudağını ovuşturup, "Bunun gerçekten işe yarama ihtimali yüzde yetmiş dört nokta yetmiş sekiz," sonucuna vardı.

"Bu biraz düşük bir oran," yorumunda bulundu Wynn.

"Düşününce, aslında oldukça yüksek," dedi Ana.

Kaptan da onaylayarak başını sallıyordu. "İşe yarayabilir. Elimizde kaynak var mı?"

"İki yüzden fazla Valerio askeri," dedi Robb, "Wynn de muhafızlarını verirse üç yüze yakın olur."

"Donanma gemileri de cabası," dedi Talle, "ve kendileri gönüllü olanlar da var – bence bu iyi bir başlangıç."

Siege başını salladı. "Tek ihtiyacımız bir başlangıç."

Hâlâ pları sağlamlaştırmaları, işler kötü giderse diye insanların Nevaeh'te konumlandırmaları ve sayısız başka şey yapmaları gerekiyordu ama şu anda bu gerçekten işe yarayabilecek gibiydi. Belki de daha önce kimse kazanamamışken onlar kazanabilecekmiş gibi.

İşiltili Tanrıça, diye dua etti Robb, *umarım bundan sağ çıkarız.*

Masanın karşısından kaptan sıcak bakışlarını ona çevirdi ve annesinin asla yapmadığı şekilde, kaptan her açıdan onunla gurur duyuyor gibi görünüyordu. Kadehini ona doğru kaldırıp ağzını oynatarak, "İyi iş çıkardın," dedi.

Robb seneler gibi gelen bir zamandan beri ilk defa gülümsedi.

ANA

Toplantı bittikten ve oda boşaldıktan sonra, Ana dökülmüş birasına ve biradaki yansımasına baktı, bulanık kehribar rengi dalgalar yüzünü eciş bücüş gösteriyordu. Pek kahramana benzemiyordu – Tanrıça’ya da.

Bir İmparatoriçe’yi de pek andırmıyordu.

Robb ondan, kaptandan, Talle’den, Di’den ve Jax’ten kalmalarını istemişti. Xu, *Dossier*’i fark edilmeden rıhtıma sokabilmek için Nevaeh’in güvenliklerini etkisiz hâle getirmek üzere Elara’yla kod yazmak için gitmişti. Sadece KOVAN yüzünden değil, *Dossier*’in ödenmemiş çok sayıda rıhtım cezası vardı ve Siege bununla uğraşmayı gerçekten istemiyordu. Robb onlara Rezonans dosyalarını ve annesinin yüreği sakladığı yerin haritasını gösterdi. Yürek, Astoria’da değildi ve bu bir an Ana’nın kafasını karıştırmıştı.

“Ama Astoria’da dememiş miy–” diye sormaya davranmıştı ki kaptanı parmağını dudaklarına götürünce Ana birden çakmıştı. Siege bunun gibi korunaklı bir toplantı odasında bile Büyük Karanlık’ın dinlemiyor olduğuna güvenmiyordu.

Birkaç sessiz plan kurduktan sonra dikkat çekmemek için hızla dağılmışlardı. Ana içkisini bırakmış, gitmeye davranıyordu ki kaptanı onu düşüncelerinden çıkardı. “Canım, seninle konuşabi-

lir miyim?" Siege masaya, Ana'nın yanına yaslandı. Toplantı odasında kalan son iki kişi onlardı ve kapılar kapalıydı. Kaptan kısık sesle konuştu. "Tanrıça'nın mezarına gittiğini kime söyledin?"

Ana başını iki yana salladı. "Kimseye söylemedim! Hayır, bir saniye, bu doğru değil," diye hüsrarla ekledi. "Robb ve Elara biliyordu, belki bir de Jax? Viera ve Lenda'ya Eros'a gittiğimi söyledim ama nereye gittiğimi söylemedim. Yani mürettebatın çoğu biliyordu ama başka kimse bilmiyordu."

"Seni yolda kimse görmedi? Kimse tanımadı?"

"Yani, biri tanımış olabilir. Ama nereye gittiğimi çözemezlerdi."

Kaptan uzun uzun içini çekti. "Ben de bundan korkuyordum."

"Bu yüzden mi mürettebatın geri kalanını toplantıya almadın? Aramızda bir casus olduğu için mi?"

"Evet," diye itiraf etti kaptan. "Keşke harabelere hiç gitmeseydin."

"Büyük Karanlık yüreğe ulaşamadan onu yok edebileceğimi düşündüm." Ana bakışlarını çevirip yanağının içini kemirdi. Harabeler hâlâ aklından çıkmıyordu. Orada çaresiz kalmıştı. Eğer Ana oraya varmadan önce Robb'un annesi yüreği çalmış olmasa, Büyük Karanlık şu anda yüreği ele geçirmiş olurdu ve Siege o sırada onu kurtarmaya gelmiş olmasaydı Ana çökmüş bir mezarda ölmüş olacağına emindi. "Bunu tek başıma yapabileceğimi düşünmem aptalcaydı – hatta yapabileceğimi düşünmem bile. Yani, ben Tanrıça değilim. Büyük Karanlık'ı yenemem."

Kaptanı ona şaşkın bir şekilde gülümsedi. "Öyle mi?"

"Gemiye gittiğimizde Koren Vey öyle dedi. Doğrudan, ciddi bir yüzle, ruhumu parçalayan şekilde, 'Sen Tanrıça değilsin,' dedi." Ana içini çekip sandalyesine çöktü. "Ben hiç kimseyim, Kaptan. Ben sadece bir yetimim."

Siege'in saçlarının sarı uçlarının rengi yukarı doğru çıktı, ta ki geri kalanı da tamamen altına bürünene ve güneş gibi parlayana dek. "Sen *Dossier*'den Ana'sısın. Sen benim kızımsın," diye yanıt verip Ana'nın alnunu öptü, "ve nereye gidersen git beni yanında taşıyorsun – hepimizi yanında taşıyorsun. Her zaman."

Ama ya sen ölürsen? diye karşı çıkmak istedi Ana, gerçi böyle bir evreni gerçekten hayal etmek istemiyordu.

Hayal edemiyordu.

“Yarından önce biraz dinlenmeye çalış,” dedi kaptanı. “Yarın çok...”

“Biliyorum,” diye yanıt verdi Ana kısık sesle.

Sanki bir şey daha söylemek istiyormuşçasına Siege’in kaşlarının arasmda bir kırısklık belirdi. Belki rahatlatıcı bir şey, Ana’nın iliklerinde yükselen korkuyu dindirecek bir şey... ama bu hiçbir zaman kaptanın tarzı olmamıştı. Kaptanın iletişim bağlantısı sadece onun duyduğu gizli bir mesajla titreşti ve kadm içini çekti. “Biraz dinlen,” diye tekrarlayıp masadan kuvvet alarak doğruldu ve gitti.

Ana orada bir an daha durdu, ellerini kucağında yumruk yaptı.

Dossier’den Ana. Kaptanın kızı. Siege’in kızı.

Öyle korkak hissediyordu ki bu onuru hak etmediğini düşünüyordu. Siege cesur ve kararlıydı, o ise yarının son günü olacağından korkuyordu ve ölmek istemiyordu. Kimsenin ölmesini...

Kes şunu.

Bir temizlik robotu kapıyı açıp utangaçça *bipl*edi.

Ana, “Tamam, tamam, gidiyorum,” dedi robota.

Biraz sessizliğe ihtiyacı vardı ama aklına gelen tek sessiz yer revirdi. Her zaman en çok orada rahat hissetmişti. Bu, gençken revirde iyileştiği zamandan kalma olabilirdi – orası güvenli ve tanıdıktı. Ya da Di’yi en iyi revirde hatırlayabildiği için de olabilirdi. Di’nin devrelerinin uğultusunu ve hareketlerinin tatlı sesini.

Ama revire gittiğinde Di sedyede oturuyordu. Ana içeri girdiğinde bakışlarını kaldırdı ve şaşkınlıkla ayağa fırladı. “Ana.”

“Pardon, seni yalnız...”

“Sanırım bu senin.” Di parmaklarında çevirip durduğu şeyi uzattı. Valerio arması – bir zamanlar boynuna taktığı ve çok uzun zaman önce Di’ye verdiği arma. Ana tereddütle armayı aldı ve parmağını eskiden yaptığı gibi erimiş halkada gezdirdi. Di gitme-

ye davrandı ve oda soğuk, ıssız, fazla kusursuz ve sessiz gelmeye başladı...

"Bir dakika."

Di bir eli kapı pervazında durdu. Parmağını sanki kalsa mı gitse mi diye karar vermeye çalışıyormuş gibi pervaza vurdu ama sonra arkasına döndü. Ana sedyeye atlayıp Di'nin demin oturduğu yerde oluşmuş girintiye eliyle pat pat vurdu. Sedyeye ayaklarının yerden yukarıda sallanacağı kadar yüksekti ve Ana ayaklarını salladı çünkü kıpırdamadan duramıyordu. Bu tuhaftı – sanki hayattaymış gibi Di'den sıcaklık yayıldığını hissedebiliyordu ve bu tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu. Ürpertiği geçirmek için kollarını ovuşturdu. Ona yaslanmamak için kendini zor tutuyordu, bu muhtemelen Di'nin istediğinden daha yakın olurdu. Di onu tuhaf bir mesafede tutuyor gibiydi, ona dokunmaktan, ona uzun süre bakmaktan korkuyordu ve Ana onun tanıdığı D09'dan ne kadar farklı olduğunu hatırladı birdenbire.

Hangi kısımların *Dmitri*, hangi kısımların *Di* olduğunu sormak istiyordu. Onun ikiye mi üçe mi bölündüğünü ya da hatıraları geri döndüğünden, artık sadece bir araya getirilen unutulmuş anlardan bir karmaşa mı olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ana'yı hiç sevmiş miydi? Saraydaki o öpücükler *Dmitri* miydi, *Di* miydi yoksa *D09* muydu?

Peki şimdi nasıl hissediyordu?

Ana bunun niye bu kadar önemli geldiğini bilmiyordu. Büyük Karanlık'ın yaklaşan tehdidi geleceğin her köşesini kaplıyordu ama işte Ana şimdi kendi eliyle Di'nin eli arasındaki santimlere takılmış, aralarındaki mesafede ne yattığını çözmeye çalışıyordu.

"Biliyor musun," diye konuşmaya başladı, "fark ettim ki senden özür dilemedim."

Di dikleşti. "Ana, lütfen kendini suçlama. Bu senin suçun değildi. Benim suçumdu ve..."

"Seni gökyelkenliyle ezdiğim için," diyerek araya girdi Ana.

Di'nin kelimeleri boğazına takılı kaldı ve utancını gizlemek için elini yüzüne götürdü. Ama dudaklarına bir sırıtış yayılıyor-

du ve Tanrıça aşkına, gülümsemek ona yüzündeki o asık ifade-
den çok daha fazla yakışıyordu. "Evet," deyip güldü, "özür di-
lemedin."

Ana büyük bir gösterişle, "O zaman bu resmî özrüm olsun,"
deyip Ay Tanrıçası'na haç çıkardı. "Tabii ki, haklıydın. Ben gök-
yelkenli süremiyorum. Seni ezdiğim için tevazuyla özür diliyo-
rum."

"Hayır, hayır... Doğru hatırlıyorsam, önce beni ezdin sonra
da *geri geri giderek tekrar üzerimden geçtin.*"

Ana da kendini gülümserken buldu. "Evet, sadece ezdiğim
için özür diliyorum, tekrar üzerinden geçtiğim için değil."

Di elini kalbine götürüp şok olmuş gibi yaptı. "Beni yarala-
dın!"

"Bu abartı oldu. Sende sadece ufak bir göçük açtım."

Güldüler ve bir an aralarındaki mesafe çok uzak gelmedi. Ana
daha önce hiç onunla beraber gülmemişti. Hep kendisi güler ve
Di'ye durumun komik olduğunu söylerdi. Sonra onunla duygu-
ları olan bu bedende tanıştığında, ikisinin de gülemeyeceği bir
zamandan geçiyorlardı. Bu tuhaf geliyordu çünkü ilk defa fark
ediyordu ki, o artık bir yabancı olsa da bu yeni Di'nin kahkahası-
nı çok seviyordu, Tanrıça aşkına.

Ama sonra kahkahaları dindi ve o tuhaf sessizlik yine araları-
na çöküp ne arkadaş ne de... fazlası oldukları için oraya yerleşti.

Ana kıpırdanıp armayı parmaklarının arasında çevirdi. "Bu
plandan biraz korkuyorum."

"Ben de. Çok fazla değişken var. Bunun en azından birimiz
için kötü bitmesinin en az yüzde doksan üç nokta kırk sekiz ih-
timali var."

Belki de sonu kötü biten ben olurum, diye düşündü Ana çünkü
ölümünden çok kez kaçmıştı.

"Bundan hepimizin sağ çıkma ihtimali yüzde kaç?" diye so-
runca Di dudaklarını büzdü.

"Söylememeyi tercih..."

"Di."

"Yüzde iki nokta otuz yedi."

"Ah." Ana şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bu düşündüğüm-
den çok daha yüksek!"

"Gerçekten mi? Benim istediğimden çok daha düşük."

Ana şakacı bir tavırla omzunu onunkine çarptı. "Her zamanki
gibi."

Bir an sessizlik içinde oturdular, bu yakınlıktan Di'nin par-
çalarının uğultusunu duyabiliyordu, kulağa bir iç çekiş gibi ge-
liyorlardı.

"Garip mi?" diye sordu Ana nihayet.

"Ne garip mi?"

"Eskiden bunu yapamadığını bilerek -ve sanırım artık hatırla-
yarak da- zihninde bilgisayar gibi hesap yapabilmek?"

Di omzunu silktilti. "İki türlüünü de bilmiyorum. Ama bana
tuhaf gelen şey, kelimeleri yuvarlayarak söyleyememek. Bu çok
tuhaf."

"Gerçekten mi? Bir koda fazla yükleme yapsan falan olmaz
mı?"

"Koda fazla yükleme yap- Ana, lütfen hiçbir zaman program
yazmaya kalkma. Cidden diyorum, *hiçbir* program."

"Hah! Pekâlâ, pekâlâ. Zaten seni ilk defasında düzeltmeye
çalışmam pek işe yaramadı. Bize ateş ettiler, yalan söylediler ve
kukla Metallerle dolu külüstür bir gemide bıraktılar..."

Di kollarını göğsünde kavuşturdu. Ceketini çıkarmıştı ve ka-
pının yanındaki kancada asılıydı. İpek gömleği pisti, hâlâ eski
mezar gibi kokuyordu ve kollarını dirseklerine doğru kıvrırmıştı.
Kollarındaki kaslar Robb'unkiler gibi belirgindi ve gömleğinin
üst düğmesini çözmüştü, yıpranmış fuları yakasının altında dü-
rüyor, soluk renkli göğsünün küçücük bir kısmını açığa çıkarı-
yordu. Di, Ana'nın bakışlarını yakalayıp kendine baktı. "Bir so-
run mu var?"

Ana, "Bu kulağa tuhaf gelebilir," diye konuşmaya başlayıp
onu kolundan dürttü ve kolu parmağına sert geldi, "ama kasla-
rın var mı?"

Di dudaklarını sımsıkı büzdü, sanki...

"Gülme! Samimi bir soruydu!" diye bağırdı Ana.

"Eminim öyledir." Di sedyeden indi. "Sanırım duş alıp kendime kıyafet bulacağım."

"Peki ya göbek deliği?" diye seslendi Ana peşinden. "Ya da ne bileyim... meme uçları? Acaba..."

"Gidiyorum, Ana," diye seslendi Di omzunun üzerinden.

"Bekle!"

Di tekrar kapıda, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde durdu ve yine Ana'ya döndü. Dudaklarının kenarları sanki bir gülümsemeye engel olmaya çalışıyormuşçasına yukarı doğru seğirdi. "Evet?"

Ana derin bir nefes vererek onun kapıdaki görünüşünü, saçlarının floresan ışıktaki turuncu ve kırmızı parlamasını ezberlemeye çalıştı ve "Seni özledim," dedi.

Di'nin aynı şekilde hissedip hissetmemesini önemsemiyordu çünkü nihayetinde bunun bir önemi yoktu. Di'nin bütün ömrü önünde uzanıyordu, Ana'nınki de öyle ve şu anda aynı odada beraberdiler.

"Ben de seni özledim," diye yanıt verdi Di ve revirden çıktı.

Ana'nın kalbi hoplayıp mutluluğa benzer bir şeyle pırpır etti.

ROBB

Robb *Dossier*'in koridorundan yine istasyona, oradan da *Caterina*'ya dönerken mekanik kolunu ovuşturdu. Kolu ara ara seğiriyordu. Toplantıdan beri kıpırtısız kalmamıştı ve Robb bunun gerginliği yüzünden olduğunu *biliyor* ve bundan nefret ediyordu. Mürettebat odasında bir yağ tenekesi bıraktığını sanıyordu ama ya Xu ya da başka biri kullanmıştı. Aslında Jax'i arıyordu ve o da *Dossier*'in hiçbir yerinde değildi. Robb abisine geri dönmeliydi çünkü tek başına bırakıldığında ne planladığını ancak Tanrıça bilirdi. Belki de tüm bunlar bittiğinde, Ana'yı tahttan indirmek için bir darbe planlıyordu. Belki de Robb'u uykusunda öldürmeyi planlıyordu – bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Mürettebat odasından eğilerek çıkıp tekrar gövdeye doğru ilerlemeye başladı. Belki silah modülünde ya da makine daire-sindeki hurda kutularından birinde bir teneke yağ bulabilirdi...

"Robb?"

Robb ismini duyunca döndü. Banyodan saçlarını yeni yıkamış, koyu bir pantolon giymiş ve boynuna bir havlu atmış olan Di çıktı. Robb ise bir daha asla Di'yi yarı çıplak görme şerefine nail olamayacağını düşünüyordu. Cidden, *Tsarina*'daki ilk sefer yeterliydi.

"Di," diyerek onu selamlayıp boğazını temizledi. Mekanik ko-

luna an yakıcı, rahatsız bir his yerleşti ve Robb derisinin metalle buluştuğu yerdeki tel tel dokuyu ovuşturdu. Yüzük parmağı seğirmeye başladı ve bunu durduramadı.

Di, Robb'un kolunu işaret etti. "Bakabilir miyim?"

Robb tereddüt etti. *Bunu bana sen yaptın*, demek istiyordu ve sadece Di'ye *bakmak* bile hayalet bileğinin acıyla yanmasına sebep oluyordu – yaşadığının ne kadar dayanılmaz olduğunu, kolundan yukarı tırmanan keskin, yakıcı, yıldırım gibi çarpan acıyı hatırlıyordu ta ki...

"Nevaeh'e kolun arıza verip dururken gitmeni istemiyorum," diye ekledi Di. "Ayrıca mekanik kollar hakkında az çok bilgim var." Vurgulamak için ellerini havaya kaldırıp parmaklarını oynatarak metal parmaklarının, metal kollarının ve... eh, metal *her şeyinin* olduğunu gösterdi.

"...Tamam," diye kabul etti Robb.

Di iki eliyle birden nazıkçe Robb'un kolunu tuttu; bir eli bileğinde, diğeri ise dirseğindeydi. Robb'un bileğini çevirip kolunun durumunu anlamak için dirseğini yavaş yavaş yukarı aşağı oynattı. "Bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama," dedi Di yavaşça, "özür dilerim. Sana yaptığım şey için."

Bir şekilde, bunu Di'nin söylemesi yanlış geldi. Robb bunu duymak istediğini düşünmüştü ama Di söyleyince...

"Bu senin hatan... *Siktiiiiir!*" Di'nin parmakları elektrikli kıvılcımlarla parladığında Robb'un neredeyse acıdan dizlerinin bağı çözülecekti. Di'nin kolundaki devrelere gömülüşünü, elini yönetişini, parmaklarına gevşeyip sıkılmalarını söyleyişini hissetti. Kolunda artan basınç *pat* diye bir rahatlamayla kayboldu ve Di kolundan çıktı.

"Artık sorun çıkarmamalı. Merkezi sinirde bir hiza kusuru vardı, bağlantı noktasında... Ah, boş versene. Daha iyi mi?"

Robb tereddütle parmaklarını sıkıp bileğini çevirdi. Kaşlarını çattı.

Di onun yüz ifadesini okudu. "Daha iyi... *değil* mi?"

Robb kendini şaşırtarak, "Kendi elim gibi geliyor," diye yanıt

verdi. Sadece eli gibi. Artık arızalanmıyor, tuhaf tuhaf seğirmiyor, yarım saniye gecikmiyordu.

“Yine de gücünü kontrol etmelisin ama...”

Robb geriye doğru yaylanıp yumruğunu Di’nin suratına indirdi. Metal birkaç adım geriye doğru tökezleyip yere düştü. “İşte. Artık daha iyi hissediyorum.”

Android yerde kıpırtısız yattı. “Buna... sevindim,” diye yanıt verdi, sesi çok ikna olmuş gibi gelmiyordu.

Robb omzunu geriye doğru çevirip parmaklarını yine sıktı, sonra metal elini uzattı. Di bir an tereddüt etti ama sonra Robb’un elini tuttu ve oğlanın onu çekip kendisine sarılmasına izin verdi. “Senin suçun değildi, Di. Arkamı kolladığın için memnunum.”

Di, “Ben de sen benimkini kolladığın için,” diye yanıt verip yerdeki havlusunu aldı. Sonra, “Sanırım Jax bugün istasyonda kalıyor. Ayrı bir oda istedi,” dedi.

“Ah... ah, teşekkürler.”

Metal tek omzunu silkti. “Sadece ona ihtiyacın olursa diye bilmek isteyeceğini düşündüm.” Sonra Robb’un etrafından sıkışarak dolanıp mürettebat odasına girdi.

JAX

Tanrıça'ya şükür, istasyon çok ıssızdı. Siege'in donanma gemileri çoktan plana başlamak için Nevaeh'e doğru yola koyulmuştu ve annesinin gemisi de gitmeye hazırlanıyordu. Solaniler şüphe yaratmadan Nevaeh'e giremeyecek olsa da, işler kötü giderse diye mümkün olduğunca fazla yardım gemisiyle birkaç kilometre ötede bekleyeceklerdi. Mellifare gelirse diye. Yüreğine ulaşırsa diye.

Annesinin gemileri beklenmedik durum planıydı – eğer öyle bir durum ortaya çıkarsa.

İstasyonun robot hizmetlilerinden biri onu Tanrıça bilir ne zamandır boş olan bir hostel odasına götürdü ama sessiz ve temizdi ki Jax'in umurunda olan tek şey de buydu. Omzunu oynatarak takım ceketini çıkarıp mütevazı tek kişilik yatağa fırlattı, yatağın ucuna oturup gözlerini yumdu ve nihayet kendini *düşünürken* duyabildi.

Işık derisinin altından fısıldayıp ona daha yeni geçmiş anların görüntülerini sundu ve Jax bu görüntüleri görmezden gelemedi.

Ayrıca Robb geri dönmüştü.

Parmaklarını çözmek için örgüsüne geçirdiğinde kapı çalındı. "Gel," diye seslendi hiç düşünmeden.

Kapı kayarak açıldı ama Jax içeri giren ayak sesleri duymadı. Omurgasından soğuk bir ürperti yayıldı. İstasyonda korunma-

sızdı. Açıkta ve savunmasızdı. Bu gerçeklik başma yıkıldı. Omzunun üzerinden baktı...

Ma'alor, diye fısıldadı ışık.

Robb.

Jax hızla ayağa kalktı. "Şey... aa... Robb. Selam."

Selam mı? Savaş gemisinde aşkını itiraf etmesine bir öpücük uzaklıktayken şimdi tek diyebildiği şey Selam mıydı?

Tanrıça aşkına, eskiden etkileyici konuşurdum.

"Bir şey mi lazım?" diye sordu Jax ve yine içinden kendini tekmeledi. Robb bir şey lazım olmasa burada olmazdı...

"Çar olman umurumda değil," deyiverdi Robb pat diye.

Jax gözlerini kırptırdı. "Şey... peki..."

Robb aceleyle, "Yani umurumda ama kötü bir şekilde değil. Bence Çar olman inanılmaz ve bana neden söylemediğini anlıyorum. Birinin gerçekte kim olduğunu görmesine izin vermek zor çünkü seni sevmeye devam etmeyeceklerinden korkuyorsun." Ensesini ovuşturdu, üst düğmeleri açık gömleği ve istasyon halojenlerinde hafifçe parlayan gümüş yüzükleriyle, yolculuktan darmadağın saçları ve kızaran yanaklarıyla kapıda duruyordu. Jax bu hatırayı alıp yıldızlara resmetmek istiyordu. "Ama ben... öyle değilim. Eğer yarın son günümüzse sadece bilmeni istiyorum ki... seninle sen olduğun için beraber olmak istiyorum, buna rağmen değil. Şeyy... *A-A've nan amar,*" diye ekledi kısık sesle.

Jax'in gözleri büyüdü.

Seni seviyorum.

Eski Dil'de.

Jax ağzını açtı. Sonra tekrar kapadı. Ağzını açtı. Zihni, odanın sessiz olduğu kadar boştu ve kesinlikle hiçbir dilde bir cevap düşünemiyordu.

"Be-ben yanlış mı söyledim? *A've nan amar...*"

Jax iki adımda uzanıp Robb'u yüzünden tuttu ve sırf bu çekilmez oğlanın dilinde Eski Dil'in tadını alabilmek için dudaklarını birbirlerine kenetledi. Tanrı aşkına, tadı çok tatlıydı, yıldızıışı,

gece yarısı rüzgârları ve nefes nefese tırmanışlar gibiydi. Derisinin altındaki ışık fısıldadı, parlak ve canlıydı ve...

Ve Robb'un yıldızlarını görmedi.

Yıldızların çekimi orada, hemen erişme mesafesindeydi, eğer istese bu bağı alıp Robb'un takımyıldızlarına doğru takip edebileceği ve kaderinin yıldızlarda çözülüşünü izleyebileceği kadar yakındaydı ama Jax'in bunu yapmasına *gerek yoktu*.

Derisinin altındaki ışık iç çekip salındı ve Jax ağlamak istedi.

Koren Vey'in ona verdiği hediye *buydu*: Lanetini kontrol edebilme becerisi.

Robb şaşkın bir ses çıkardı ama sonra Jax'in kollarında eridi ve parmaklarını onun uzun ipeksi saçlarına geçirdi.

Robb'un dudaklarından, "Bu yeterince iyi bir cevap mı?" diyecek kadar uzun süreliğine ayrıldı.

"Ama... yıldızlarım... sen öpüşme- bunu nasıl..."

"Düşünmeyi kes, *ma'alor*."

Demirkanlı cevap olarak sırttı -hayır, *gülümsedi*, ki bu çok huzursuz ediciydi çünkü bir Demirkanlı'nın gülümsemesi asla iyi bir işaret olmamıştı- onu tekrar öpüp tekrar odanın içine doğru itti. Yatağa kadar tökezlediler, Jax sırtüstü düştü, Demirkanlı da üzerine eğildi ve dudaklarını tekrar birbirlerine dayadılar.

Robb yeni kolundan dolayı makine yağı ve temiz çarşaflar gibi kokuyordu çünkü o *her zaman* temiz kokuyordu. Temiz kokmadığı bir an bile olmamıştı. Yeni yıkanmış bir bluz gibiydi, kirli sakalında biberiye kokusu kalmıştı ve *Tanrıça aşkına*, Jax onun kollarına gömülüp orada yaşamak dışında hiçbir şey istemiyordu.

Parmakları Robb'un belindeki kemere gidip tokayı açmaya başlamıştı ki Robb homurdanıp elini durdurdu.

"Bir dakika, bir dakika." Durup Jax'ten uzaklaştı ve ayakkabısını çıkarıp kapının kilidine fırlattı. Kapı bir *klik* ile kapandı. "Pekâlâ, nerede kalmıştık?"

"İki ayakkabınla birden beni öpüyordun," diye hatırlattı Jax.

"Ah, tek ayakkabı yeter mi?"

"Tek ayakkabı mı? *Ma'alor*, tam bir serserisin."

Robb sırtıp onun boynunu öptü, dudakları o kadar hafif ve yumuşaktı ki Jax'ın tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu. "Sanırım artık bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

"Serserinin mi?"

"Hayır, *ma'alar*. 'Kalbim' demek, değil mi?"

Jax güldü. "Aşağı yukarı." Sonra gülümsedi, o kadar kocamandı ki kendine engel olamamıştı. "Daha çok 'ruhum' ve 'diğer yarım' anlamlarına yakın. Benim içimdeki ve senin içindeki yıldız tozları bir zamanlar aynıymış gibi."

Robb, "*Ma'alar*," dedi ve Jax bunun onun dudaklarından döküşünün sesine bayıldı, bir şarkı gibi yavaş ve ağırdı.

"Bir daha söyleyebilir misin?"

"*Ma'alar*," diye mırıldandı Robb boynuna doğru, kelimeyi her söylediğinde bir öpücük kondurdu. Boğazındaki nabzına, *ma'alar*. Çenesinin çıkık ucuna *ma'alar*. Elmacıkkemiğinin tepeciğine *ma'alar*. Burun kemiğine. Alnunun ortasına...

Sonra dudaklarına.

Jax'ın gözleri yaşlarla yanıyordu. "Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı.

"Neyin?"

"Biz. Ben hep... hep senin..." Jax artık ağlamasını durduramıyordu. "Senin hiç dönmeyeceğini düşünmüştüm."

Robb gümüş rengi bir tutamı yüzünden uzaklaştırıp yanaklarındaki yaşları öptü. "*A've nan amar, ma'alar*."

V

YILDIZTOZU

ANA

Nevaeh uzayın karanlığında açmak üzere olan bir gül goncası gibi duruyordu. Son gördüğünden beri değişmemişti, katlanmış metallerden yapılma bir hapishaneydi; sokakları, boş oldukları kadar büyük ve gösterişli de olan malikâneler dışında tatminsiz kişilerle doluydu. Hâlâ çok fazla gül kolonyası sürmüş bir dilenci gibi kokuyordu – başta baş döndürücü ve tatlıydı, altta ise su götürmez bir çürümüşlük kokusu yatıyordu. Uzaktan, şehir bizzat gümüşten oyulmuş gibi görünüyor, tepelerindeki rıhtımdan yansıyan gün ışığında parıltıyordu. Nevaeh'i son ziyaret ettiğinde *Dossier* burada doka çekmişti ama şimdi Eros'un diğer tarafında yörüngeye oturmuştu – boştu ve gizlenmişti.

Robb öncesinde gemi mutfağının masasında otururlarken, "Dikkat çekmeyeceğiz, Mellifare ne kadar uzun süre bir şey bilmezse o kadar iyi," demişti. Talle herkese sosis, yumurta ve jambondan oluşan bir kahvaltı hazırlamıştı – gergin olduğunu söylemişti ama Ana onun bozulabilecek her şeyi pişirdiği hissine kapılmıştı. "Wynn, Viera'yla beraber gelecek. Nerede buluşacağınızı biliyor musunuz?"

Viera başını sallamıştı. "Evet."

"Güzel. Lenda, sen kaptan ve Talle'in yanında kal."

Lenda başını sallamıştı. "Tamam."

"Jax sen kaçış şoförümüz olacaksın" –bunun üzerine partne-ri hafifçe eğilerek selam vermişti– "Ana, sen de önerdiğimiz gibi gösterişli bir giriş yapacaksın ve Di, sen de gölgelerden onu izleyeceksin."

"Bahçeye giremez miyim?" diye karşı çıkmıştı Di. Saçlarının yansını yüzünden uzaklaştırmak için beyhude bir çabayla Jax'in tokalarından birini ödünç almıştı.

Kaptan, "Artık KOVANlanmış olmasan da seni tekrar ele geçirebilir," demişti Robb'un yerine. Parmağını masaya vurmuştu. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

Di bir anlığına ona karşı gelecek gibi oldu ama sonra çatalını saran parmakları gevşemişti. "Pekâlâ. Anlıyorum."

Kaptan, "Güzel," deyip çatalını bir yumurtaya batırmıştı.

"Bu sırada Elara ve Xu, KOVAN'a dair bir belirti var mı diye nöbet tutacaksınız. Mellifare'in eninde sonunda geleceğini biliyoruz ve işler istediğimiz gibi gitmezse birinin Siege'in Nevaeh'te bekleyen bağlantılarıyla iletişim kurmasına ihtiyacımız var."

Elara bunun üzerine selam çakmıştı. "Xu ve ben seve seve kalabalıktan çok uzakta kamp kurarız. Ama partiyi kaçıracağıma çok üzülüyorum, Delici Bakış."

"Biz de kendi partimizi veririz," diye çözüm sunmuştu Xu.

"İki kişilik bir parti lütfen!" Elara sanki bir garsona sipariş veriyormuşçasına iki parmağını havaya kaldırmış, sonra sırtmıştı. "Mahzuru yok. Peki sen ne yapacaksın, Delici Bakış?"

"Ben, o Rezonans dosyalarını alıp yüreği bulacağım," diye bitirmişti Robb.

Siege ağzına bir parça yumurta atıp acı sosa uzanmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, Robb, muhtemelen partiye hiç gitmemelisin."

Demirkanlı kahvesini içerken neredeyse boğulacaktı. "Ne?"

"Önce aileden reddedildin, sonra öldün – partide en çok konuşulan kişi sen olacaksın."

"Ah, Tanrıça korusun," diye alay etmişti Viera.

Jax, "Gerçekten de ilgiyi seviyor," diye hemfikir olunca Robb kıpkırmızı kesilmişti.

“Hiç de bile!”

Herkes gülmüştü – Di bile. Ana gülmeye çalışmıştı ama midesi canlı solucanlarla dolu gibiydi. Endişeyle sosis ve yumurtalarını dürtmüştü, yemek yemesi gerektiğini biliyordu ama aç değildi. En azından yemek yemeyen tek kişi o değildi – Viera da yemiyordu ve tuhaf derecede ciddi görünüyordu. Hâlâ casusu bulamamışlardı ve bu, Ana’yı endişeden neredeyse öldürecekti. *Ya başarısız olursak? Ya ben başarısız olursam?* diye düşünmüştü. *Ya...*

Di onun asık suratını fark edince kısık bir sesle sadece ona, “Her şey yolunda mı?” diye sormuştu.

“Evet... evet, yolunda,” diye yanıt vermişti Ana otomatik olarak ama Di ona uzun uzun gözlerini kırpıştırarak bakınca boyun eğmişti. “Ya yüreği bulamazsak? Ya yüreğe ilk biz ulaşamazsak? Ya da ya yüreğe ilk biz ulaşırsak ve bunun bir önemi olmazsa? Ya...”

Masa sessizleşmiş, metal tabaklara çarpan çatal bıçakların tıngırtısı bile kesilmişti ve Ana hemen fazla yüksek sesle konuştuğunu fark etmişti. Kendinden utanarak dokunulmamış tabağına bakmıştı.

“Yani, muhtemelen her şey yolunda gidecek,” diye düzeltmişti.

“Tabii ki yolunda gidecek,” diye yanıt vermişti Lenda çatalını bırakıp. Şimdiden sert kumaştan bir gömlek ve pantolonla Nevaeh’e uygun giyinmişti; koyu sarı saçları, kalabalığın arasına karışmak için geriye yatırılmıştı. Yakasının altından ucu ucuna bir paralı asker damgası görünüyordu. Masada etrafına bakındı. “Biliyorsunuz, duygusallık asla benim olayım olmadı ama buradaki herkese canımı emanet ederim. Herkesin de bana canını emanet edeceğini biliyorum. Buraya gelene dek kendimi hiçbir yere ait hissetmemiştim. Bu mürettebata aitim – benim için bir aile gibisiniz. Sahip olduğum tek aile sizsiniz hatta. Büyük Karanlık’ın teki bunu yok etmeye çalışmak istiyorsa, elimdeki her şeyle buna karşı koyacağım.”

Jax, “Buna kadeh kaldırırmı,” diye ekleyip meyve suyu bardağını kaldırmıştı. “Aileye.”

Mürettebatın geri kalanı da Lenda’nın şerefine kadehlerini kal-

dırmışlardı. Bu onları kurşunlara ve kılıçlara karşı koruyacakmış gibi, "Aileye," diye tekrarlamışlardı ama Ana içinin derinliklerinde bunun onları korumayacağını biliyordu. Wick'i, Riggs'i, Büyük Düşes'i ya da Leydi Valerio'yu korumamıştı. Di geri dönmüş olsa da onu da korumamıştı. Ölüm çoğunlukla en son beklediğiniz anda gelen ve siz hayır diyemeden sizi alıp götüren bir hortlaktı.

Başka kimsenin ölmesini istemiyordu çünkü tıpkı Lenda gibi, burası onun da ait olduğu tek yerdi ve buraya varmak için çok uğraşmıştı. Sonsuza dek böyle kalmalarını istiyordu: Mutfakta toplanmış, Talle'in güzel yemeklerinin ve birbirlerinin arkadaşlığının keyfini çıkarıyorlar, herkes mutlu, hayatta ve burada.

Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi.

"Aileye," diye tekrarlamıştı bardağını kaldırıp.

Jax şimdi gökyelkenliyi yukarıya, Valerioların uçan malikânesine doğru yaklaştırırken Ana mutfakta Hain Baht oynayarak daha çok vakit geçirmiş olmayı; Talle'in yemeğinin keyfine daha çok varmış olmayı; Di'nin yüksek sesle kitap okumasını, Lenda'nın paralı asker olduğu zamanlardan hikâyelerini anlatışını ve Wick'le Riggs'in bazen gemide hâlâ hayalet melodiler gibi yankılanan şarkılarını dinleyerek daha fazla vakit geçirmiş olmayı diledi.

Her türlü avantaja sahip, her planlarını dinleyen bir canavarı alt etmeye çalışmak üzerelerdi. Henüz kimse Büyük Karanlık'ı durduramamıştı – ne bu galakside ne de bir başkasında. Onlar neden bunu yapabileceklerine inanacak kadar ahmaklardı?

Siege dün güvenli toplantıda, herkes gidip de geriye sadece o, Talle, Di, Jax ve Ana kaldığında, *O yüzden Büyük Karanlık'ı yanlış yönlendireceğiz*, demişti.

Ama ya Mellifare bunu da duyduysa?

Ana gökyelkenlinin arkasında, en iyi gri ceket ve saçma fularıyla bacaklarını koltukta iyice yayarak onun da yerinin çoğunu kaplayan Erik'in yanında oturuyordu. Erik'e *katlanamıyordu*. Jax ve Robb önde, Valerio askerleri kılığında oturuyorlardı. Üniformalarının kıvrılı ona bir zamanlar bir mağaza vitrininde gördüğü ceket hatırlattı. Tuhaf bir sebepten ötürü bu hatıra başıboş bir uçurtma

ipi gibi aklına takıldı. Belki ceket uzun zaman öncede kaldığı ya da belki asla sahip olamayacağı bir geleceği temsil ettiği için.

Ya da belki de gerçekten ama *gerçekten* Valerio asker rengini giymekten nefret ettiği içindi. Ceketini fazla sıkı, pantolonunu fazla uzundu ve *her yeri* kaşınıyordu. Demir Saray'da içine tıklandığı elbiselerden bazılarında bundan daha rahat etmişti ve Ana asla böyle hissedeceğini düşünmezdi.

Jax, Valerioların uçan malikânesine giden trafikte yavaşça ilerlerken panelinde beliren iki bildirimi yukarı kaydırıp, "Doka çekme kodlarını aldım," dedi. "Kesinlikle son uğradığımızdan beri güvenliği artırmışlar. Lord Erik, önde mi yoksa yan tarafta mı bırakılmak istersiniz?"

Erik Valerio ona dik dik baktı. Artık zorla alıkonulmuş değildi –biraz dil dökmelerinden sonra onlara yardım etmeyi kabul etmişti– ama kesinlikle aynı fikirde *değillerdi*. Erik, Di'yi öldürmek istiyordu, onu Leydi Valerio'nun cinayetinden sorumlu tutuyordu. Di bu yüzden Wynn ve Viera'yla gitmeyi seçmişti, böylece Erik'ten mümkün olduğunca uzak olacaktı. *Dossier*'de onları ayrı tutmak yeterince kolaydı ama burada bu daha zor olurdu.

Jax parmaklarını dümene vurup omzunun üzerinden baktı. "Ee, Demirkanlı?"

Erik Valerio elinden geldiğince dik oturmak için kendini yukarı çekip, "Yan taraf yoksullar ve kendi şoförlerini tutmayacak kadar cimri Demirkanlılar içindir," dedi.

Jax, "Tamam o zaman, yan taraf," diye yanıtlayıp Erik'i tiksindirdi ve bahçenin altında kalan marinadaki rıhtım kanalına yanaştı.

Jax kenetlenme istasyonlarından birine park ederken Erik, "Siz barbarlar tahrip ettikten sonra burayı yenilemek *aylar* sürdü," diyordu. Mekanik kollar çıkıp gemiyi sabit tutmak için gökyelkenlinin altına geçti. "Kaç tane iyi gemi kullanılmaz hâle geldi, biliyor musun?"

"Umarım çok fazladır," diye cevap verdi Jax. "Şimdi çıkın."

Ana Metroid'ini ve ışıkılıcını –hah, artık ışıkılıcını neredey-

se tarak kadar az kullanıyordu– gökyelkenliden inip elini Erik'e uzattı. Erik elini tutup ona pis pis sırttı ve gökyelkenliden indi, hemen arkasından da Robb takip etti.

"Baksana, Jax?" Kenetlenme mandalları gökyelkenliyi bıraktığında Ana, Jax'e döndü.

"Evet, tatlım?"

"Dikkatli ol."

Jax sırtıp selam çaktı ve gökyelkenli marinadan inip alttaki düzenli akan trafikte kayboldu.

Erik, "Cidden fırsatım varken onu öldürmeliydim," diye mırıldanınca Robb ona güneşi eritebilecek bir bakış attı.

Ana derin, sakın bir nefes aldı. Sadece Robb'un Erik'i bahçeden atmasını bir süre daha engellemesi gerekiyordu, o kadar.

Erik Valerio, "Biliyor musun, bu parti düşündüğümünden çok farklı olacak," diye devam edip rıhtımda ilerlemeye başladı. Valerilerin uçan malikânesinin ortasında bulundukları en son sefer Ana çok farklı bir insandı, bir söylentinin peşinden gidiyordu safça.

Artık hiçbir şeyin peşinden gitmiyor, onlarla buluşmaya doğru emin adımlarla ilerliyordu.

Ayrıca... o kırmızı ceketin görüntüsü beynine kazınmıştı.

O ceket seçmediği yoldu. Yaşamadığı hayattı. Di ışıklılcını karnına sapladığında Ana ölüp gidebilirdi. Krallığın gözlerinde ölmüştü. Tüm bağları kopmuş, tüm zorunluluklarından azat edilmişti. Kim olmak isterse olabilirdi. Yıldızların kızı olabilirdi – siyah ve krom rengi bir gemide isimsiz bir hayalet olabilirdi. Onun hakkında hikâyeler anlatılabilir ya da hiçbir hikâyeye konu olmayabilirdi.

Ama bu düşünce hiçbir zaman aklından geçmemişti. Bir kere bile.

Bu, karakterini mi yoksa inatçılığını mı gösteriyordu? Bunu düşündükçe her şeyden daha da şüphe duyuyordu. Başkaları da Büyük Karanlık'ı alt etmek için harekete geçerdi kesinlikle. Başkaları ondan daha kısa sürede başarılı olup çok daha az şey kay-

bedebilirdi. Belki de Di sayesinde asla pes etmemişti çünkü Di'yi kalbinin taşıyabileceğinden daha fazla seviyordu ama...

Ama düşüncelerinin arkasında onu rahatsız eden başka bir sebep daha vardı...

Çünkü o nasıl denemeyeceğini bilmiyordu. Uçup gidebilir, sırtını dönebilirdi ama içindeki her yıldıztozu partikülü geri dönene dek isyan ederdi.

İşte bu ona kendini biraz daha iyi hissettirdi.

Ana, Robb'la abisini merdivenlerden bahçenin alt kısmına doğru takip etti, burada sulama boruları tavanda uğulduyor, bahçenin farklı yerlerine akan suyla titriyorlardı. Kadın ve erkek garsonlarla dolu mutfaktan loş koridorlara kadar her yer aynı görünüyordu.

Robb holo-pad'ini çıkarıp yine Rezonans dosyalarını açtı. "Bahçede olmalı," derken fazla dar gelen üniformasının yakasını çekti. "Ortada hiç Messier görmüyorum..."

"Demek ki Mellifare henüz bilmiyor," diye tamamladı Ana.

"Benimle yukarı mı geleceksiniz yoksa burada mı kalacaksınız?" diye seslendi Erik önlerinden. Kol düğmelerini çekti, sıkılmış ve mutsuz görünüyordu. "Korumaya ihtiyacım yok... Ne yapıyorsun?"

Robb düğmelerini açıp ceketini çıkararak altına giydiğı ezilmiş kadife çiçeğı rengindeki takımını açığa çıkardı ve üniforma ceketini Ana'ya fırlattı. Beyaz fularını tekrar bağlayıp içine soktu. "Ne, gerçekten de yukarı tek başına çıkacağını mı düşünüyordun?"

"Sen aileden *reddedildin*..."

"Partiye bir Valerio olarak katılmıyorum," diye düzeltti Robb.

"O zaman *nesin* sen?"

"Kim diyecektin esasında." Robb yakasındaki armaya dokundu. Ana bu armayı birkaç kere sarayda göz ucuyla görmüştü. Kaşları çatıldı. Bu Büyük Düşes'in armasıydı.

Erik'in yüzü buruştu. "Aragon olarak. Aragon ailesinden geriye kimse kalmadı. Yaşlı kadın öldürüldü ve kızı kayboldu. O arma nasıl sende?"

“Eminim bilmek istiyorsundur.”

“Pekâlâ... bunun önemi yok, her zaman pisliğin teki olacaksın.”

“Sen de her zamanki kadar nazıksın,” diye yanıt verdi Robb ama Ana gözlerini onun ceketine takılı kuzgun armasından alamıyordu. Çünkü bunu bambaşka bir yerden hatırlıyordu – kaptanın çalışma odasından. “Eh, insanları bekletmeyelim,” diye ekleyen Robb ona sımsıkı sarıldı. Erik’in duyamayacağı kadar kısık sesle, “İyi şanslar, kuzen,” diye fısıldadı sonra abisiyle hanumeli sarmaşıklarının arasından basamaklardan yukarıya, bekleyen kalabalığa doğru gitti.

Ana kuzgun armasını zihninin gerisine attı. Şu anda dikkati dağılmamalıydı.

Yanlış yönlendirmemiz buradaki anahtar nokta, demişti kaptan. Bir elle şov yaparken, diğeri cepten kazanan kartı alsın. Her zaman birinin sizi izlediğinden şüphelenin. Birkaç garson süslü yiyeceklerle dolu gümüş tepsilerle yanından geçti ve bir anlığına *déjà vu* yaşadı çünkü daha önce burada, üzerine tam oturmayan bir üniforma içinde bir Demirkanlı partisinde bulunmuştu. Artık bambaşka bir insan gibiydi, halbuki daha sadece altı ay önce buradaydı.

Altı ay değil de bir ömür geçmiş gibiydi.

Ana sessizce basamaklardan çıkıp hanumeli sarmaşıklarının arasından baktı.

Bahçe şatafatlı kıyafetler kuşanmış erkekler ve en şık elbiselelerini giymiş kadınlarla doluydu. Sezonun renkleri yumuşak pastellerden nebulalara dönüşmüştü – pembeler ve morlar, yeşiller ve maviler yıldız tozları gibi birbirlerine karışıyorlardı. *Tabii ki* daha çok sevdiği renkler, krallıktakiler onun öldüğünü düşündükten *sonra* moda olmuştu.

Şansına.

Demirkanlılar roze şampanya ve krallığın bu ucundaki en kaliteli viskiyi içerek yavaş yavaş dolaşıyor, ancak Demirkanlıların bildiği şekilde gülüyor ve flört ediyorlardı. Ana, Robb ve abisinin kalabalığın iyice derinliklerine dalmasını izledi; Robb kadife çiçe-

ği sarısı, Erik ise kan kırmızısı kuşanmıştı. Ana izledikçe avuçları terliyordu.

Orkestra kraliyet marşını çalmaya başladı.

Ana terli ellerini ceketine silip derin bir nefes aldı...

Merdivenlerin dibinde ayak sesleri duydu ve hızla dönüp Metroid'ine uzandı, KOVAN'm bir noktada geleceğini *biliyordu*...

Ama karşısındaki oğlan bir Metal değildi. Hanımeli sarmaşıklarının arasından sızan loş altın ışıktaki kızıl saç tutamları turuncu parlıyordu – cayır cayır yanan bir ateş gibi. Tapınaktaki gece mavisini peleriniyle Jax'ten ödünç aldığı, yeni ütülenmiş takım ceketi giyyordu; gölgelerde bile göze çarpan, uzun bir silueti vardı. Başında Demir Taç takılıydı. Daha önce olduğu gibi bir İmparator'a yaraşır görünüyordu ama Ana'ya baktığında gözleri ay ışığı rengindeydi; artık gözlerini nemlendirmiyor veya karartmıyordu, bu onun insan olmadığına dair aşırı belirgin bir işaretti ama insandan *farklı* da değildi.

İkisi birdendi.

Bir şey demek istiyormuş gibi görünüyordu ama yanaklarına tuhaf pembe bir ton yayıldı ve hemen bakışlarını çevirdi. Tanrıça aşkına, burada en son sefer durup bahçeye baktıkları zaman yüzyıllar öncede kalmış gibiydi. Tekrar o kız olmak için neler vermezdi ki.

Ana hemen elini tabancasından çekti. "Herhangi bir durum var mı?"

Di başını iki yana sallayıp bir düzine basamağı tırmanıp Ana'nın yanında durdu, sarmaşıklardan bahçeye baktı. Soluk güneş ışığının hanımeli perdesinin arasından yüzüne vuruşu, Ana'ya çok eskilerden bir masalı anımsatıyordu. "Viera, Wynn'in şahsi koruması numarası yapıyor. Kuzey tarafta ya da doğuda Messier yok. Bahçede de hiçbir Messier sezemiyorum."

"Bu iyi değil, değil mi?"

"Hayır, değil."

Ana iliklerine kadar ürperdi. "Bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorsun." Di yavaşça başıyla onayladı ve orkestra kraliyet

marşını kesti. Ana sarmaşıkları geriye doğru çekti. "Neredeyse çıkma zamanın."

"Biliyorum," diye yanıt verdi Di. "Gitmelisin."

"Oraya çıkan ben olmalıyım gibi hissediyorum – krallığa onlar için savaştığımı göstermek için. Hâlâ burada olduğumu göstermek için."

Di onun koluna nazikçe, rahatlatmak ister gibi dokundu. "Bunu yapacaksın. Tüm bunlar sona erdiğinde, onların ihtiyacı olan İmparatoriçe olacaksın."

"Peki ya sen?"

Di omzunu silkti. "Beni öldürüp kurtulmak zor olmaz."

"Di!"

"Şaka yapıyorum." Di güldü, sonra ekledi, "Kısmen... Ahh!" Ana koluna yumruk atınca Di acıyla tısladı. "Canım acıdı."

"Hiç de bile... Mellifare geldi!" deyip nefesini tuttu Ana, onu Demirkanlılar kalabalığının arasında seçmişti. Mellifare şatafatlı süs çalılarından birinin yanında duruyordu, adaçayı yeşili güzel bir elbise giymişti ve lepiska saçları sofistike bir topuz yapılmıştı. Elllerinde roze şampanya vardı ve konuştuğu kişi...

Erik Valerio'ydu.

"Gerçekten de aramızda bir casus var," diye ekledi Ana kederle. "Mellifare yüreğin bu bahçede olduğunu düşündüğü için burada."

"Eh, en azından onu kandırdığımızı biliyoruz."

Ana duraksadı, keşke Mellifare burada olmasaydı diye düşünüyordu. "Sence... onunla yüzleşebilir misin? Sana yaptığı şeyden sonra?"

"Bilmiyorum, Ana." Di'nin gözlerinde düşünceli, mesafeli bir bakış belirdi. "Ama korkmuyorum."

"Öyle mi?"

Di başını iki yana salladı, sonra ay ışığı rengindeki gözlerini ona çevirdi. Gözlerinde Ana'nın ayak parmaklarına kadar çöken bir hüznün vardı. "Ölsem bile, en azından seni bir daha görme fırsatım oldu."

“Ama... bu yeterli değil.”

Di’nin kaşları çatıldı.

“Bu yeterli değil çünkü...” Ana derin bir nefes alıp ona, *Sonra, ona sonra da söyleyebilirsin*, diyen korkak tarafını uzaklaştırdı çünkü sonrası olmayabilirdi. “Kimseyi seni sevdiğim gibi sevebileceğimi düşünmüyorum ve ölmeni istemiyorum, Dmitri Rasovant çünkü ben ayım, sen güneşsin ve sen yanımdayken daha çok parlıyorum.”

“Ama ben... ama...”

Ana ayak parmaklarının ucuna kalkıp alnını onunkine bastırdı. “Sen benimsin ve ben de seninim, sonsuza dek.”

Sonra bütün kuvvetiyle hanımeli sarmaşıklarından uzağa döndü ve yine merdivenlerden indi. Arkasına bakmadı. Eğer baksana, bunun Di’yi son görüşü olacağından korkuyordu ve öylesini düşünmeyi reddediyordu.

Bahçelerin altına giden merdivenleri ikişer ikişer inip geçtiği Demirkanlı hizmetkârlarına onu tanımayacaklarını umarak başıyla selam verdi. Hizmetkârların çoğu görevlerine bakarken ona dikkat edemeyecek kadar telaşlıydı ve biri nihayet onu tanıdığında Ana çoktan yeniden rıhtıma varmıştı ve bir gökyelkenliye doğru yürüyordu.

Nevaeh buradan çok ufak görünüyordu, küçücük karıncalarla dolu küçücük bir şehir gibiydi ve Ana bir zamanlar Tanrıça’nın da onları böyle gördüğünü düşünmüştü. Ama artık Tanrıça’nın aşağıya değil, yerden yukarıya doğru baktığına emindi.

Sen Tanrıça değilsin, demişti Koren Vey.

Evet, Tanrıça değildi ama Kaptan Siege ve Talle Fior’un kızıydı ve bir şekilde bu ona kendini çok daha güçlü hissettiriyordu.

Ana, Leydi Valerio’nun külüstür holo-pad’ini çıkarıp açtı. Ekran hata verip neon yeşiline dönuştü. Ana dosyaları ilk gördüğünde gözlerine inanamamıştı. Leydi Valerio, Büyük Karanlık’ın yüreğini itinalı detaylarla tasvir etmiş, taslaklar ve özenli tariflerle resmetmiş, neden yapıldığını ve onu neyin yok edebileceğini

analiz etmişti ama en şaşırtıcı olanı da yüreğin diğer bütün Metallerin yüreklerine benzemesiydi.

Ana, Tanrıça'nın mezarı sayesinde yüreğin ufak ve kare şeklinde olduğunu biliyordu fakat onun cebinde taşıdığı, bilinmeyen bir metalden yapılmış bellek çekirdeği gibi görünmesine hiç hazırlıklı değildi, yalnızca yeterli ısı verildiğinde yok edilebilirdi.

Leydi Valerio bunu asla yapamazdı. *Bu teknolojiyle ihtimaller sınırsız*, diye not almıştı. Kalbi koz olarak elinde tutmuştu.

Ana artık Leydi Valerio'nun Rasovant'a karşı nasıl bir gücü olduğunu anlıyordu. Leydi Valerio gerçekten de çok korkutucu bir kadındı.

Astoria'nın zirvesinde, şehrin öteki tarafından kuzeye bakın. Yüreği Tanrıça'nın ellerine sakladım, yıllar onu koruyor, yazmıştı dosyalara ve bu, yüreğin yerine dair tek ipucuydu.

Astoria'nın zirvesi, Nevaeh'in tepesindeki gökdelenin ortasıydı, gökyüzünün en yüksek noktası. Açan ayzambakları ve koyu renkli leylaklarla kaplı arazi parçaları, dört başka uçan bahçe otuz metre aşağısında etrafında dönüyordu. Ana kuzeye dönüp şehrin karşısına doğru baktı ama tek görebildiği, tepedeki rıhtımın ağzından sızan gün ışığında altın parlayan binalar, trafik şeritleri ve...

Ve bir katedralin –Demir Tapınak'ın– sivri bir obsidyen parçası gibi şehre doğru yükselen yanmış kalıntılarıydı.

Kalbi Tanrıça'nın ellerine sakladım, yazmıştı Leydi Valerio.

Tapmakta Tanrıça'nın heykeli vardı.

İşte buydu.

Ana holo-pad'i kaldırdı ve hızla rıhtımın ucuna koşup Jax'i ve gökyelkenlisini çağırdı. Bir an sonra trafik şeritlerinin arasından bir gemi yükseldi ama dümendeki Jax değildi. Siege'di.

"Jax nerede?" diye sordu Ana araca binerken.

"Burada kalacak. Nereye?"

Ana başıyla Demir Tapınak'ı işaret etti. "Oraya."

Kaptanın saçlarının uçları kötü bir şey olacağını sezmiş gibi karardı. "Evet, ben de bundan korkuyordum."

Erik Valerio bahçenin ortasındaki platforma tırmandı.

“Görünüşe göre İmparatorumuz bugün gelemiyor,” diye başladı ve kalabalığın arasındaki Mellifare memnun olmuş görün-
dü, tıpkı Di’nin umduğu gibi. *Dossier*’de bir casus vardı ama bu casus Robb’un yaptığı özel toplantıdaki biri değildi. “Ama başka bir misafirimiz var. Size hayatta olduğunu söylemiştim ve Leydi Wysteria’nın da yardımıyla onu bulduk. Bize her konuda yalan söylendi, dostlarım. Artık aramızda olmayan İmparatoriçemiz ve onun ölümü hakkında. Görüyorsunuz ya, o esasında ölmüş falan değil ve size bunu göstermek için onu buraya getirdim. Majesteleri, eğer teşrif ederseniz,” diye seslenip herkesin dikkatini hanımeli sarmaşıklarına çekti.

Di kendini hazırlayıp gözlerini son defa Valerio mavisi olmaya zorladı ve bahçeye çıktı.

Erik ona bakakaldı ve ağzı bir anlığına şaşkınlıkla açıldı, sonra neler olduğunu anladı: Kandırılmıştı.

Tabii ki kandırılmıştı. Ana’nın *gerçekten de* burada boy göstereceğini düşünmemişti, değil mi? Ana’nın ilgilenmesi gereken daha önemli meseleler vardı.

Di, “Korkarım İmparatoriçe Ananke gelmeyecek,” diye başlayıp bütün bahçenin dikkatini üzerine çekti ve onunla beraber

mırıltılar da başladı, arkasından söylentiler bir gelgit gibi yükseliyordu. Yanlarından geçerken, güzel frak ceketler ve üzerinde galaksilerin fırl fırl döndüğü elbiseler giymiş Demirkanlıların dikkatlerini durgun bir göldeki bir dalgalanma gibi yakalıyordu. Kalabalık geniş bir mesafe bırakarak ikiye ayrıldı, orada Mellifare duruyordu – sanki bekliyormuş gibi. Belki de bekliyordu. Belki de bu bir tuzaktı. Ama Robb’un dediği gibi hızlı hareket ediyorlardı ve dünyanın güneşin etrafında vals yapışı kadar su götürmez şekilde imkânsızın peşinde koşuyorlardı.

Mellifare ona hayalet görmüş gibi bakıyordu. Di onun şarkısını duymuyordu ama şarkının orada olduğunu biliyordu. “Sen.”

“Maalesef, ben,” diye yanıt verdi Di.

Mellifare’in önünde durdu ve ah, ikisinin de uykuya ihtiyacı olmadığı için yatak odasında kızın yanında oturduğu onca uzun geceyi nasıl da iyi hatırlıyordu. Mellifare’in saçlarını çok nazikçe örüşünü ve yüreğini bulduğunda bu krallığa yapacaklarını anlattığını hatırlıyordu. Ölüme, intikama ve karanlığa dair vaatler. Di onun neden bu kadar yıkım peşinde olduğunu hatırlamıyordu bile ve bir parçası, Mellifare’in de hatırlamadığını biliyordu.

Büyük Karanlık sadece mahvetmek için vardı. Diğer bütün amaçlarını unutmuştu.

Di, Büyük Karanlık’ın bir daha hiçbir şeyi mahvedememesini sağlamayı umuyordu.

Robb’un, abisinden uzaklaşarak tekrar kalabalığa karıştığını ve bir çalının etrafında kaybolup bahçeye daldığını gördü. Kalabalığın diğer tarafından Viera da geri çıktı ve Wynn’in yanında kalması gerekirken Robb’u takip etti. Di ellerini yumruk yaptı.

“Biraz geç kaldığım için özür dilerim, partiye bensiz başladığınıza sevindim,” deyip garsonlardan birinin tepsisinden bir kadeh şampanya aldı.

Mırıltılar korusu daha da yükseldi ve Di her an daha da kafası karışan ve korkan Demirkanlılara döndü.

“Korkarım ki şu son altı ayda size karşı çok dürüst olmadım. Görüyorsunuz ya, ben taca dokunduğumda elim paslanmıyor

ama bu, taca layık olduğum için değil." Boş eliyle Demir Tacı çıkardı ve önceden yaptığı gibi gözlerindeki koyuluğu bir kilimdeki renklerin atması gibi soldurup ay ışığı rengine dönüştürdü. "Bunun sebebi Metallerin paslanmaması."

Beklediği gibi, en yakındaki Demirkanlılar hızla geri çekildi, dudaklarından kesik nefeslerle *canavar* ve *katil* kelimeleri döküldü.

Di taçla Mellifare'i gösterdi. "Ayrıca Mellifare de Büyük Karanlık."

ROBB

Bir fundalık sırasının arkasına sızıp bahçe boyunca düzgünce budanmış çalılar takip etti. Elini yaprak duvarında gezdirip parmaklarına takılan dalları hissetti. Orkestra sessizleşmişti. Bu iyiye işaret olamazdı.

Kendine, *Bunu düşünme*, deyip bahçenin daha da içlerine girdi. Hızla belirip kaybolan platin sarısı saçlarla Wysteria üniformasının açık mavisini göz ucuyla seçti ve daha da derinlere ilerledi. Küçükken Astoria'nın bahçesinde koşturur, babasıyla saklambaç oynarken çalı labirentinde kaybolurdu. Babası Robb'u bulma konusunda aşırı iyiydi ama Robb hiçbir zaman çok iyi saklanmaya uğraşmazdı. Bu babasına dair az sayıdaki el değmemiş anıdan biriydi.

Babası sıcak bariton sesiyle, "Parlak gece yıldızı, ışığın nerede?" diye seslenirdi, Robb'un da şöyle cevap vermesi gerekiyordu:

"Gözlerden uzak!"

Şimdi bile babasını bahçede hissediyordu. Kahkahasını duyabiliyor, onu neredeyse çalı labirentin ucunda, en iyi soylu kıyafetlerini giymiş, kıvrık ceketin ütülü ve koyu sakalları düzeltilmiş hâlde Robb'un dışarı çıkmasını beklerken hayal edebiliyordu.

Ama artık oyun oynamıyordu ve onu takip eden babası değildi.

Bir söğüt ağacının altında durdu, artık Demirkanlıların sohbeti uzak bir uğultuydu, sonra elini ağaca kazınmış isimlerde gezdirdi. Viera birkaç metre ötede durdu ve Robb ona bakmak için döndü – gerçekten bakmak için. Böyle olacağını bilmeliydi. Onu savaş gemisinde bulmak fazla kolay olmuştu, en azından hayatta bulmak, özellikle de Mellifare aldıkça alırken. Başta Büyük Karanlık'ın neden Viera'nın canını bağışladığını merak etmişti, başka şeyler düşünmeye korkmuştu.

Ama şimdi Viera'ya baktığında her şey çok açık görünüyordu. Zenteli'deki tapınaktaki yangın, yüreğin saklandığı harabeler, savaş gemisinin onları Eros'un yörüngesinde o kadar kolay yakalaması.

Mellifare'in bugün burada olacaklarını bilmesi.

Viera sağ elini Metroid'inin kılıfına koyup, "Yürek burada mı?" diye sordu.

Robb onu inceledi. Bir zamanlar okul arkadaşıydılar. Onunla çatıda düello yapmış, strip pokerde ona kaybetmişti. Daha önce fark etmeliydi. Daha önce anlamalıydı.

"Ne zamandır iki elini birden iyi kullanabiliyorsun?"

Viera gözlerini kıstı. "Şu anda bunu mu düşünüyorsun?"

"Sen solaksın," diye belirtti Robb.

"Havadan sudan sohbetin zamanı değil. Yürek nerede?"

Robb belindeki ışıklılcına uzandı, mekanik eli kabzasını sarıdı. "Yürek burada değil... Sen de Viera değilsin."

Kadının bakışları karardı. "Beni oyuna getirdin."

"Sen de kandın."

Gözleri kırmızı parladı –KOVAN'ın, Büyük Karanlık'ın, yanan bir korun merkezinin renginde– ardından Robb ışıklılcıyı çıkaramadan Viera elini havaya kaldırdı ve parmaklarından bir yıldırım fırladı. Robb ani bir acı duydu, kanının kaynadığını, kaslarının gerildiğini hissetti – sonra da hiçbir şey hissetmedi.

Di

Mellifare'in gözlerinde kırmızılar titreşti. Di o şarkının fısıltısını duydu –KOVAN'ı– ve Mellifare'in oyunlarını çözdüğünü o saniye anladı. Mellifare dişlerini gösterdi. “Beni kandırdın!”

Di ihtiyatla geriye doğru bir adım attı.

Büyük Karanlık sanki havada ipler tutuyormuşçasına kollarını uzatıp parmaklarını kıvırdı ve ipleri iyice gerdi. Bahçe birdenbire değişti. Di bahçenin bir şampanya kadehinin tatlı masasından kayıp çalılara düşmesine yetecek kadar yana yattığını hissetti. Bir çift tökezledi. Kalabalıkta mırıltılar çağıladı.

“Ne oluyor?” diye bağırdı biri. “Bahçe neden...”

Mellifare ellerini bir parçacık kaldırıncaya bütün bahçe sallandı. “Söylemeliyim ki,” dedi gülümseyerek, “o haksız değil. Ben Büyük Karanlık'ım. Kimsenin bunu anlatamayacak kadar uzun süre yaşayamaması çok yazık.”

Di bir uçurtmanın ipleri gibi KOVAN'ı hissetti.

KOVAN'ın talimatları bir örümcek ağı gibi yayıldı.

Talimatları derisine batırılan binlerce kırmızı iğne gibi hissetti, bu o kadar acı vericiydi ki tökezleyerek bir ağaca tutunmasına sebep oldu, şarkı artık tatlı ve melodik değildi, doğru düzgün düşünemeyeceği kadar yüksek sesli, tiz –tiz– detone notalardan bir kakofoniydi. Di yüzünü ekşitip avucunu şakağına bastırdı.

Ahmak Dmitri –Mellifare zihnine girdi, sözleri iğneler gibiydi–bana yüreğimi vereceksin.

Hayır... hayır...

Tekrar olmaz...

Hayır...

Ama bu sefer benim aracım değilsin, dedi ve şarkı başladığı kadar hızla kaybolup başını çınlar –ama tek parça– hâlde bıraktı. Di gözlerini kırpıştırıp kendini toparladı, ta ki bir talimat dalgası yular gibi bizzat bahçeyi ele geçirene dek. Di ağacın gövdesine daha sıkı tutunup titremeye başladı.

Robb neredeydi?

Altında, KOVAN mıknatısları hizalayan programları parçalayıp malikâneyi istasyonun etrafında sabit yörüngede tutan navigasyon sistemini sildi ve bu sistemi çalıştıran her kod satırını paramparça etti. Di bahçenin güç kaybettiğini şarkının bizzat kendisi kadar kesin hissetti.

Bahçe düşecekti.

Astoria gökten düştüğü anda Di bahçenin ortasına doğru atıldı. Yere çakılmak sadece birkaç saniye sürerdi. Bir nefes alıştan, bir göz kırpıştan daha hızlı olurdu – ve düşüşün şiddetinden ezilerek ölürlerdi...

Elini savaş gemisinde yaptığı gibi uzattı ve bahçenin kontrolünü ele geçirdi. Erişimini bahçeye kadar yayıp basit bilgisayar çekirdeğindeki dağılmış kodu tekrar düzenleyerek manyetikleri ısıttı ve onları hizaladı... şöyle...

Bir şöyle.

Şehrin kendisiyle. Şehir metaldi. Mıknatıslar kadar güçlü değildi. O kadar yüklü değildi. Ama metalden yapılmaydı. Ve Astoria'nın altındaki mıknatısları yeniden düzenlerse bahçenin düşüşünü yavaşlatacak kadar sürtünme yaratabilirdi – çok olmasa da şimdi olduğundan fazla yavaşlatabilirdi ve...

Üzerine düşünecek lüksü yoktu.

Harekete geçmeliydi.

Bahçenin ortasına uzanıp onu havada tutan ipleri yakaladı-

ğında bedeni boyunca kıvılcımlar patlak verdi. Mıknatıslar uğuldayıp tekrar çalıştılar, hâlâ düşüyorlardı ama eski hızlarıyla değil. Di'nin vücudunda, dağılan örümcek ağlarını anımsatırcasına elektrik cazırdadı, saçları akımla havaya kalkmıştı.

Fazla ısınma, diye parladı zihninin gerisinde bir uyarı.

Di uyarıyı bir kenara kaldırdı.

Mellifare, "İkisini birden seçemezsin, Dmitri," dedi ve Viera yüzükoyun yatan Robb'u ceketinin yakasından sürükledi. Gözleri korkunç bir kırmızıyla parlıyordu. Robb'u önündeki çimlere fırlatınca oğlan inledi, yavaş yavaş bilincini yeniden kazanıyordu. Ceketinde yıldırım izleri gibi karartılar vardı.

Viera... bir *Metal* miydi?

Onu nasıl daha önce sezememişti?

Pekâlâ, yüreğim nerede, kardeşim? Büyük Karanlık düşüncelerine delercesine dalarken, anılarını, programlarını incelerken yüzünü ekşitti. Onu durdurmaya çalıştı ama fonksiyonları onu kovmaya çalışmakla bahçeyi havada tutmak arasında bölünmüşken yeterince güçlü değildi.

Mellifare bilgi noktasını bulup bilgiyi zihninden aldı.

Demek tapınakta.

Hayır, hayır, hayır hayır hayır...

Viera'nın ağzından Mellifare'in sesi çıktı: "*Demirkanlıları mı kurtaracaksın yoksa onu mu?*"

Sonra Viera da Mellifare de arkalarını döndüler. Di onları durdurmaya çalıştı ama hareket edip bahçeyi bırakırsa bahçenin yere çakılacağını biliyordu. Kaç ölüm olacağını bilmiyordu ama buna hazır mıydı? Bahçeyi tutuşu bocalamaya, bir yana doğru yatmaya başladı, hayali bağlar kopup parçalanarak yok oluyordu.

Mellifare ve Viera bahçenin kenarından üç metre uzaktalardı, sonra iki.

Sonra Mellifare bir kuklayı yönetiyormuş gibi elini havaya kaldırdı ve alttan bir gökyelkenli gelip uçan bahçenin hizasında durdu. Mellifare gökyelkenliye bindi, Viera da peşinden...

Sonra gittiler.

Direkt yüreğe doğru. Tapmağa doğru. Ana'ya doğru.

Di gökyelkenlinin Nevaeh göğünde iğne başı kadar küçülmesini, bir şey yapamayacağı kadar uzaklaşmasını izledi ve dişlerini gıcırdattı. Öfkesini bahçeye doğru indirip düşüşünü durdurmak için elinden geldiğince kuvvetle çekti. Zeminin yakında hissedebiliyordu ama yeterince yakında değildi.

Kolları titremeye başladı.

Demirkanlılar etrafındaki toprağı tutuyor, ağlıyor, darbeyi bekleyerek birbirlerine sokuluyorlardı. Ölümü bekleyerek. Bu Di'ye korkunç derecede Veba hastanesini, kaçınılmazı bekleyen sıra sıra insanı ve umudun kopana dek incelişini hatırlattı.

Çaresizlikten bıkmıştı.

Zihnindeki uyarı tekrar *FAZLA ISINMA*, dedi ve bu sefer içinin yanmaya başladığını hissedebiliyordu Di. Göğüs boşluğunun içinde bir yer acıyordu.

Di bağırarak bahçedeki tüm enerjiyi mıknatıslara doğru çekti. Lamba direklerinden, elektrikli kapılardan, gökyelkenli kenetleme kısıkaçlarından, sulama sistemlerinin manivelalarından – *her şeyden*. Ve bahçe koca bir inlemeyle düşüşünü metre metre yavaşlattı, ta ki bahçenin dibi Neaveh şehrinin pazar sokaklarından birine gürültüyle çarpıp, dönmeyi kesen bir topağ gibi yatmaya başlayana ve yan durana dek.

Di bir an bahçenin tekrar hareket etmesini bekledi ama bahçe kıpırdamayınca yavaş yavaş kontrol sistemlerinden çekildi ve elektrik akımlarını tekrar bağladı. Fıskiyeler su fışkırtmaya başladı ve lambalar titreşerek yandı.

Di dizlerinin üzerine çöktü, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bunu başaramıyordu.

Görüşü karardı.

Etrafındaki Demirkanlılar büzüşmeyi bırakıp ona dehşetle baktılar. Ama Di dediklerini ne çıkarabiliyor ne de umursuyordu. Mellifare yüreğin koordinatlarını ele geçirmişti. Onu yanlış yönlendirmeye, Ana'ya zaman kazandırmaya çalışmışlardı ama bu yeterli olmamıştı. Yeterli vakti olmayacaktı.

Parmakları altındaki çimenleri kavradı, otlar parmaklarının arasından fırladı. *Aylar* boyunca Mellifare'in parçası olmuştu. Nasıl duygularının devreye girmesine izin verebilmişti? Onu yenmeyi *başarabilecekleri* düşüncesinin devreye girmesine? Onu zekâlarıyla alt edebilecekleri düşüncesinin? Asla o kadar basit olmayacaktı.

Di bir *canavar* olmuştu. Bir canavar gibi düşünmeliydi...

Demirkanlılardan biri, "Bizi kurtardı," deyip partnerinin kalkmasına yardım etti. "İmparator."

"Ne yaptı öyle?" diye sordu başka biri.

"...Bahçenin düşmesini durdurdu! Ne o? Bir Metal mi?"

"...Bir *canavar*..."

"Bizi kurtardı."

Di yavaş yavaş tekrar ayağa kalktı. Mellifare'in peşinden gitmeliydi.

"Jax." İletişim bağlantısından söz konusu gökyelkenliyle iletişime geçti. "Mellifare sana doğru..."

Birdenbire bir ışıkkılıcı iki metal kaburgasının arasından girip ön tarafından fırlayıverdi ve bir ses kulağına tıslar gibi, "Bu anem için," dedi.

ROBB

“HAYIR!” diye bağırdı Robb, ayağa fırlarken başı dönüyordu ama çok geç kalmıştı.

Erik ışikkılıcını Di’nin sırtından çıkarınca kızıl saçlı Metal yere çöktü. Titredi, yarasından tıslayarak kıvılcımlar saçıldı, sonra kıpırtısız kaldı. Erik alayla gülümseyip kılıcını ucunu Di’nin başına saplamak üzere öbür yana doğru savurdu...

Robb omzunu Erik’in yan tarafına çarpıp onu yere devirdi. Işıkkılıcı bahçenin ucuna doğru sekti, sonra aşağı düştü.

Erik tıslar gibi, “Ne yapıyorsun?” deyip Robb’u itti.

“Onu öldürdün!”

“İntikam aldım – senin yapabildiğinden fazlasını!”

“Annemizi Di öldürmedi! Mellifare öldürdü!”

“O, tacımı çaldı,” dedi Erik hırlar gibi, sesi titremişti. “Tahtımı... her şeyi çaldı!” Sonra Robb’un üzerine atıldı, yumruğunu indirmek üzere kolunu geriye doğru çekti.

Ondan kaçınmakla Erik’in tökezlemesini izlemek arasında geçen salisede Robb yanlış şeyi yaptı. Diğer yöne doğru kaçmalıydı. Abisini frakının ucundan kavrayıp onu yere yapıştırmalıydı. Ama Robb’un kaçtığı o salisede abisi tökezleyerek ilerledi ve parmaklığa çarptı. Artık çok geçti. Erik dengesini kaybedip bahçenin parmaklığından aşağı yuvarlandı ama tutunmayı başardı.

Robb, "Erik!" diye bağırıp parmaklığa koştı ve elini uzattı. "Tutun!"

Bahçenin ucundan sallanan abisi ona dik dik baktı. "Sana ihtiyacım yok."

"Aptal olma..."

Ama sonra Erik uzanıp Robb'un elini vurarak uzaklaştırdı. "Sana ihtiyacım yok dedim..."

Erik'in eli parmaklıktan kaydı.

Robb abisine doğru atılıp eldivenli elini kaptı ve parmaklığın üzerinden sarkıp kenara tutundu. Mekanik kolu zorlanmadan dolayı uğuldadı. Hayır, dayanabilirdi. Kesinlikle dayanabilirdi. Tanrıça aşkına, bu *metal bir koldu*. Metal bir kol...

Eli kaymaya başladı.

Ah, şansına *lanet olsun*.

Aşağısındaki Erik hırlar gibi, "Bırak... Bırak beni dedim!"

Robb dişlerini gıcırdatıp mekanik kolunu sağlam durmaya zorladı. "Hayatta olmaz."

Robb abisine bakıyor olsaydı yüzünde tuhaf bir ifadenin belirip kaybolduğunu görürdü. Tam şaşkınlık da değildi bu, öfke de.

Acımaya benzer bir şeydi.

Çünkü Erik elinin Robb'un tuttuğu eldivenden kaydığını hissediyordu. Yerçekiminin ve ölümün onu aynı anda kavradığını hissediyordu ve ah, ah, Tanrıça'm, *çok korkuyordu*. Bunun bir önemi olduğundan değil. O sırada yaptığı hiçbir şeyin bir önemi olmazdı.

Yerçekimi onu aşağı çekti, parmakları eldiveninden kaydı. Bir an Robb'un eline tutunuyordu, sonraki an ise havadaydı ve düşüyor, düşüyor, düşüyordu; Robb'u bahçenin parmaklığından sarkmış, siyah eldivenini tutar hâlde bıraktı.

Robb çığlık attı ama parmaklığı bırakamazdı. Tek yapabildiği izlemektir ama bakışlarını aşağı çevirdiğinde abisi çoktan dipte idi.

Hayır, diye düşündü sersemleyen zihni. *Hayır, hayır, hayır*.

Bakışlarını zorla ayırıp diğer eliyle parmaklığa uzandı ve kendini yukarı çekti, elinde hâlâ Erik'in eldiveni vardı.

Kendine, *Düşünme, şu anda düşünme*, deyip eldiveni cebine koydu. Bir duygu hissetmeyi bekliyordu –herhangi bir şey– ama çimenlerde hâlâ yüzüstü yatan Di’ye yaklaştıkça kalbi daha hızlı atmaya başladı. Hemen arkadaşının yanına çömelip omzunu sarınca Di’nin yarısından kıvılcımlar saçıldı ve Robb irkilerek geri çekilip yüzünü örttü. Dişlerini gıcırdatıp tekrar denedi.

“Di,” dedi, gözlerinin kapalı olmasının iyi bir işaret olduğunu düşünüyordu.

Bu hayatta olduğunu gösteriyordu, değil mi? Ya da en azından Metallerin olabileceği kadar hayatta.

İnsanlar gözleri açık ölürdü.

Bot adımlarının ayırt edici senkronize sesi bahçenin altındaki merdivenlerden yukarı doğru yankılanmaya başladığında biraz daha telaşla, “Di, kalkman gerek,” diye ekledi. Artık bu sesi kendi kalp atışı kadar iyi tanıyordu. Messierler dehşet vericiydi ama gizli iş yapmazlardı. Messierler gelip onları öldürecekti – Robb buna emindi. Mellifare onu kandırmalarından çok memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Robb kendine küfredip kolunu Di’nin omzunun altına geçirerek onu ayağa kaldırdı. Di’nin başı göğsüne doğru düştü.

Robb, Di’yi bahçenin ucuna doğru sürükledi – abisinin düştüğü uca doğru. Jax’e iletişim bağlantısından ulaşabilmek için sol kolunu verirdi. Viera, Robb’u elektrikle çarptığında onun iletişim sistemini yakmıştı ve Robb yanığın boynunun yan tarafını büzüştürdüğünü hissedebiliyordu. Bundan nasıl sağ çıktığından emin değildi ama bunun mekanik koluyla ilgisi olabileceğini düşünüyordu – şokun bir kısmını emmişti.

Robb bahçenin ucundan Messierleri görmeden önce onların ayzambakları ve gül çalılarının arasından çıktığını duydu. Çalılarının arasından sinsice ilerleyip onu çevrelediler.

“Sizden...” diye başladı bir tanesi.

“...usule uygun davranmanızı...”

“...ve sakın olmanızı istiyoruz...”

“...beklediğiniz sırada.”

“Neyi beklediğimiz sırada?” diye mırıldandı Robb.

Di başını biraz kaldırıp, “Mellifare’in yüreğini almasını,” diye yanıt verdi. Göğsündeki yaraktan kıvılcımlar saçılınca Metal yüzünü ekşitti. “Sonra hepimizi birden öldürecek.”

“Bana katılman ne güzel. Nasıl hissediyorsun?”

Metal, “İyi hissetmiyorum,” diye yanıt verip acı dolu inlemesini bastırdı. “Galiba bellek çekirdeğime isabet etti. Beni bırakmalıydın.”

İyice tepelerinde bir şey parıldadı – bir gökyelkenlinin alt kısmı. Kızıl kanatlar. Trafik şeritlerinin arasından gökten düşen bir taş gibi pike yapıyordu.

Galiba iletişim bağlantısına ihtiyacı yoktu.

Gökyelkenli dönerek diğer taraftan bahçenin altına doğru indi, kanatları bir iç çekiş kadar sessizdi. Robb, Di’yi omzunda biraz daha yukarıya kaldırıp, “Kimseyi geride bırakmayacağız. Bir daha asla,” dedi.

Sonra kendini ve Di’yi bahçenin ucundan ileriye attı –bir an abisini başında kandan bir taçla düşerken, sürekli düşerken hatırladı– sonra gökyelkenli altlarında belirdi ve yığılır gibi arka koltuğa indiler.

JAX

Jax koruyucu gözlüğünü kaldırıp birbirlerinden uzaklaşmaya çalışan yeni yolcularına baktı. “Hoş geldi– *Tanrıça aşkına*, Di, göğsünde delik var.”

Metal acı içinde, “Sadece bir sıyrık,” diye yanıt verip kendini yerden çekerek koltuğa doğru kalktı. “Tapınağa gitmeliyiz.”

“Bu sadece bir sıyrığa benzemiyor. İyi olduğuna emin misin?”

“Tapınağa lütfen. Mellifare zihnime girdi. Yüreğin orada olduğunu biliyor.”

Jax, “*Ak’va*,” diye küfredip yakasındaki iletişim sistemine dokundu. “Ana, sana doğru geliyorlar.”

Cevap olarak sadece statik geldi.

“Kaptan?” diye yeniden denedi ama hâlâ cevap yoktu.

Robb’la bakiştılar. Bu iyi değildi. Derisinin altındaki ışık fı-sıldayıp ona duymak istemediği şeyler söyledi. Yüzünü buruşturdu. Bir korna ötünce ani bir hareketle gökyelkenliyi trafikten çıkarıp şehir manzarasına çevirdi. Uzaklarda Demir Tapmak duruyordu, geniş bir meydanla çevriliydi, meydamın etrafında da açan bir çiçeğin yaprakları gibi sıra sıra binalar vardı.

Holo-ekranda ve etraflarındaki bütün gökyelkenlilerin holo-ekranında birdenbire bir acil durum bildirimi belirdi.

KOD 49-1.

ÂNINDA UYGULAMAYA KOYUN.

Jax küfredip acil durum bildirimini kaydırarak kapadı. “Di, bu hangi kod?”

“Ben nereden bileyim?” diye yanıt verdi Di neredeyse sinirle. “Göğsümde bir delik var.”

Jax de Robb da ona boş bir bakış attılar. “Çünkü böyle şeyleri eskiden hep bilirdin,” diye belirtti Robb.

Di’nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Ah. Evet, biliyordum.” Bu bir soru değil, bir farkındalıktı. Göğsündeki yaraya bakıp elini yaranın üzerine koydu. “Uzay istasyonundan çıkmanın yasaklanmasıyla ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Mellifare kimsenin gitmesini istemez. Şimdi değil. Yüreğiyle beraber değil.”

“Yani buraya kadarmış,” diye mırıldandı Robb.

“Öyle görünüyor,” diye hemfikir oldu Jax.

Demir Tapınak uzaklarda bir karaltı gibi görünüyor, anbean daha da büyüyordu. Neaveh’in geri kalanı, bugün krallıktaki herhangi bir günmüş gibi hayatlarına devam ediyordu ve bunun normalliği Jax’i korkuttu. Derisinin altındaki ışık zaman çizgileri boyunca, yakın geleceklerde ve mişli geçmişlerde ilerledi ama Jax hangisinin doğru hangisinin önlenmiş olduğunu bilmiyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu – her biri alevlerle sona eriyordu.

ANA

Ana Demir Tapınak'a sızdı.

Yangın tapınağın içini çoğunlukla tahrip etmiş olsa da, çatısı hâlâ yıkılmaz bir dağ gibi duruyordu. Nevaeh'in bazı vatandaşların yapıyı tamir etmeye başlamıştı bile. Dışarıda yapı iskelesi vardı ve yanmış kapı yeni ahşapla değiştirilmişti. Ana biraz da kilitli olmasını bekleyerek süslü yüksek kapıyı itti ama kolayca açıldı.

İçeri hızlı bir bakış atıldığında tapınak esasında hiç yanmamış gibi görünüyordu. Çatı kirişine yerleştirilmiş bin mumun sıcak, sevgi dolu altın parıltısını yayıyordu. Açık kapıdan gelen rüzgârla titreşerek duvarlara dans eden gölgeler düşürüyor, kararmış yanık izlerini gizliyorlardı. Tanrıça'nın mumlarla aydınlanmış heykeli tapınağın başında on beş metre boyuyla yükseliyordu, tıpkı Ana'nın son ziyaretinden hatırladığı gibi. Birleştirdiği avuçlarından donmuş mum dökülüyor ve uzattığı kollarından sedef parlaklığındaki sular gibi damlıyordu.

İşte.

Yürek orada olmalıydı.

Sıralarda düzinelerce insan diz çökmüştü. Kendi kendilerine hafifçe mırıldanıyorlardı, dualarının arasına *Işık Destanı*'ndan tınılar karışmıştı. Tapınağın ön tarafında dört başrahibe duruyor,

yanan tütsülükler tutuyorlardı, ayzambaklarının kokusu taze ve güçlüydü.

“Ah, olamaz,” diye mırıldandı. Herkesin gitmesi gerekiyordu. Boğazını temizledi ve koridorun ortasında onları karşılamaya gelen başrahibelerden birini selamladı. “Hanımefendi, burada hayatınız tehlikede...”

Başrahibe, “Tanrıça bizi korur,” diyerek sözünü böldü, bakışları Ana’nın yara izlerine takılmıştı. “Lütfen, gelin ve ibadet edin.”

Ana çaresizce başrahibenin tapınağın ön kısmına doğru yürümesini ve tütsülüğünü sabırla sallamasını izledi.

Pekâlâ.

Dişlerini sıkıp Metroid’ini kılıfından çıkardı ve Tanrıça’nın onu bu konuda kendisini affetmesi için dua etti. Silahını havaya kaldırıp tavana ateş etti.

Sıralarda dua eden insanlar tiz çığlıklar atıp saklandılar.

“Herkes çıksın!” diye emretti, sesi çatı kirişlerinde yankılanmıştı. Sanki Ana evine dönmüş bir hayaletmiş gibi ona baktılar. Yüzünün sol tarafındaki yanık izlerini, kaşlarının kalın eğimini, bronz tenini, gözlerinin Armorov bal rengini tanımaya başladılar. Yıldızlardan gelen yetim kızın kraliyetini tanıdılar.

Mermer Tanrıça heykellerinin arasında bir hayalet.

İmparatoriçe mi?

Ananke Armorov mu?

İmparatoriçe Ananke mi?

Ana mı?

Ona huşu içinde baktılar.

“ÇIKIN DEDİM!” diye kükredi Ana ve sesi çatı kirişlerine kadar ulaşmış mumları titretti.

İbadet edenler sıralardan fırlayıp *Destan* ilahi kitaplarını ve şahsi eşyalarını geride bıraktılar. Son kişi de gittiğinde ve göz korkutucu kapılar bir patırtıyla kapandığında, Ana içini çekip tabancasını yine kılıfına yerleştirdi.

Kendi kendine, “Bu biraz fazla pürüzsüz halloldu,” deyip

bakışlarını on beş metrelik heykele, Tanrıça'nın uzanan kollarına ve birleştirdiği avuçlarına çevirdi. *Hatırladığımdan çok daha yüksek görünüyor*, diye düşünürken Valerio üniformasını çıkarıp koyu renkli tişörtüyle kaldı ve ceketini sıralara doğru fırlattı. Sonra Tanrıça'nın ayaklarının durduğu sütun tabanına tırmandı.

Heykelin tabanı beş ağaç gövdesi kalınlığındaydı ama tuhaf şekilde heykelin yanına tırmanmak için tutamaçlar vardı. Tanrıça'nın ellerini, kollarını ve omuzlarını kaplayan mumları *birinin* değiştirmesi gerekiyordu tabii ama Ana bir merdiven falan beklemişti. Heykelin elbisesinde ayak basma yerleri değil.

Herhangi bir şey söyleniyor mu diye iletişim bağlantısını da dinlemeye özen göstererek Tanrıça'yı tarttı. Tapınak gitgide daha sessizleşmişti ve Ana bundan hiç hoşlanmamıştı. Aşağı bakmadı, en çok da ne bulacağını bildiği için. Zemin. Çok uzaklardaki zemini. Yüksekten korkuyor değildi ama bu yükseklikte yerçekiminden *korkuyordu*. Heykelin çoğunu erimiş mumlar kaplıyordu, kauçuk gibi ve yumuşaktı. Ana kollara doğru tırmanırken kendini tırnaklarını erimiş mumlara batırırken buldu ve mumları devirmemeye çalışarak kollarda sürünmeye başladı. Erimiş mumlar yüzyıllar boyunca birikmişti çünkü kimse donmuş mumları kazınamış, sadece Tanrıça'nın ölümünden beri geçen her sene bir mum eklemişti. Bunu Di sayesinde biliyordu. Di'nin en sevdiği kitap olan *Veten Ruel'in Kılıçları*'ndaki ana karakter Demir Tapınak'ta rahip olmak üzere yetiştiriliyordu, o yüzden Ana mumların fitilleri kısaldığında üç günde bir değiştirildiğini biliyordu.

"Çok ilginç," demişti Di bir keresinde. Eros'taki nemli Ventura şehrinde gözlem nöbetindeydiler, Kızıl Şafak liderinin rahat saklanma yerinden çıkmasını bekleyerek bir gökyelkenlide çömelmişlerdi. Adamın Siege'e para borcu vardı. "Kitapta büyüler, taktiksel savaşlar ve bir kaplumbağanın izlediği rotanın son derece net bir kullanımı var. Bayağı heyecanlı. İlgilenmeye başladın mı?"

Ana kaşını havaya kaldırmıştı. "Kaplumbağayı tam olarak nasıl kullanıyor?"

Di cevap vermeye davranmıştı ancak fikrini değiştirmiş olmaydı ki bunun yerine, “Öğrenmek için okuman gerek,” demişti.

“Bu çok sinir bozucu. O zaman bana oku.”

“Yanımda değil.”

Ana torpido gözünden bir parça kâğıtla kendini yelpazeleyerek, “O zaman aklından oku,” demişti. Ne kadar perişan durumda olduğunu düşünmemek için o an *her şeyi* denerdi. O kadar sıcaktı ki Di’nin metal bedeni buğulanmaya başlamıştı. “Ezbere bildiğini biliyorum.”

Di bir an sessiz kalmış, sonra başını yana eğip, “Bizim zamanımızdan önceki bir zamanda, Bavania Dağları’nın rüzgârdan aşınmış en kuzey ucunda...”

Ana aslında Di ona okurken –daha doğrusu *ezbere söylerken*– hikâyeyi beğenmişti. Belki de bundan sonra Di ona başka kitaplar da okuyabilirdi. Tabii bunu kendi de yapabilirdi ama hikâyeler Di okuyunca her zaman kulağa daha iyi geliyordu. Ana düşüncelere o kadar dalmıştı ki yanlışlıkla bir mumu devirdi ve sıralara doğru sekerken söndü.

Of, aşağısı *çok* uzaktaydı.

Ana hemen heykelin koluna tekrar odaklanıp sürünmeye devam etti.

Tapınakta bin mum vardı. Bin yıl. Kehanet en azından bu konuda doğru çıkmıştı. Büyük Karanlık bir milenyum sonra dönmüştü.

Ana mum kalıntılarının yangında erimemesine şaşırdı.

Tanrıça’nın birleştirdiği avuçlarına doğru sürünerek ilerledi. İşte orada, yıllardır biriken erimiş mumun altında şaşırtacak derecede kilitli bir kutuya benzeyen koyu bir şekil vardı. Ana hançerini botundan çekip kutuyu çıkarmak için sessizce kazmaya başladı. Hançer kutuya çarptığında Ana hemen silahını bırakıp erimiş mumu parmaklarıyla ayırdı, kutuyu çıkarırken tırnakları kırıldı. Kilitteki erimiş mumu temizleyip hançerinin ucunu kilide soktu ve çevirdi. Kilit kırılıp çıktı.

Ana cesaretini toplayıp kutuyu açtı.

Ufak metal bir küpten soğuk beyaz bir ışık yayılıyordu. Bir bellek çekirdeği. Şu anda cebinde sakladığı bellek çekirdeğine çok benziyordu. Ana yüreği eline alınca bellek çekirdeği titredi, bir nabız gibi attı.

Galaksilerin sonu *bu* muydu? Bu küp mü insanların ışığını emip ruhlarını yiyip bitiriyordu?

Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar tehlikeli olabilmesi çok korkutucuydu.

Ana nazikçe yüreği eline aldı, onun *fısıldadığını* duyabiliyordu – hem de ona! Artık Leydi Valerio’nun neden yüreği yok etmek istemediğini anlıyordu. Yürek fazla önemliydi. Yürekle yapabileceği şeyler, yürek olmadan yapabileceklerinden çok daha fazlaydı. Bu kadar mükemmel bir şeyi yok etmek istemek çok çocukçaydı, bu kadar...

Tapmağın ön kapıları ardına kadar açılıp beraberinde de mumların yarısını söndüren bir rüzgâr esintisi getirdi. Ani soğuk Ana’yı kendine getirdi ve kız kutuyu hemen yine kapadı. Biraz... biraz önce ne olmuştu böyle? Yüreğin fısıldadığını hatırlıyordu, sonra...

Göğsüne korku çörekledi. Yüreğin yok edilmesi gerekiyordu ama Ana’nın berbat bir parçası kutuyu tekrar açmak, yüreği güvende tutmak istiyordu...

Tapınağa Mellifare girdi, yüzünde vahşi ve sert bir ifade belirip kayboldu. Kırmızı gözlerini tapınakta dolaştırdı.

"Burada olduğunu biliyorum, Ananke," dedi, sesi bir fısıltıdan çok az yüksek olmasına rağmen çatı kirişlerine kadar ulaştı. Kapılar arkasından çarparak kapanıp Ana’yı içeri hapsetti.

JAX

Jax, Demir Tapınak'ın önündeki meydanı gördüğü anda bir şeylerin yanlış olduğunu anladı. Normalde orası meydana kurulmuş tezgâhları gezen insanlarla dolup taşardı. Her zaman bir tür müzik, taze pişirilmiş ekmek ve et şiş kokusu olurdu ama Jax son binanın üzerinden geçip aşağı baktığında meydan bomboştı. Sanki herkes aceleyle gitmiş gibi tezgâhlar terk edilmiş, meyve sebze sepetleri tersyüz olmuştu, kaldırımlara dağılmış mekanik parçalar rıhtımdan gelen akşam ışığında parıldıyorlardı. Gökyelkenliyi meydanın öteki tarafına, kaptanının yanına indirdi. İnerken, geride kalan molozların altında bedenler fark etti, altlarında da kanlar birikiyordu. Işıklarını hiç sezemeyince onların öldüğünü anladı.

Tapınağın basamaklarında bir kişi durmuş, içeri birinin girmesini engelliyordu.

Siege ise gökyelkenlisinin yanına yaslanmış, aracı biraz kalkan olarak kullanıyordu, bir zamanlar parlak olan saçları elini yan tarafındaki kanlı yaraya bastırırken sadece için için ışıldıyordu, Talle de onun yanında yerdeydi ve kendi ayağını sarıyordu. Jax gökyelkenlisini doğru düzgün indiremeden Robb çıkıp Siege'e doğru koşmaya başlamıştı bile. Jax park ettiği gibi Di'nin inmesine yardım edip Robb'u takip etti.

Siege herhangi biri nasıl olduğunu sormadan, “Ana içeride,” dedi. Jax’in derisinin altındaki ışık durumunun hakikatini yine de fısıldamıştı ve bu, oğlanın yumruklarını sıkmasına sebep oldu. “Onu bırakıp kapıda nöbet tuttuk. Be-ben geldiklerini görmedim. Mellifare meydanı paramparça etti. Viera bizi gafil avladı – beni çok fena yaraladı. Herkes kaçtı.”

“Her şey iyi olacak,” diye onu rahatlattı Talle.

“Hayır, hayır *olmayacak*. Oraya girmeliyim, yıldız ışığım, buna mecburum.” Jax daha önce kaptanın sesinde hiç bu kadar mutlak bir çaresizlik duymamıştı. Bu onu korkuttu.

Meydanın karşısında, basamaklardaki nöbetçi kıpırdamadı. Viera onlara bakarken bocalamadı, elinde kınından çıkadığı ışık-kılıcı vardı. Saçları artık geriye doğru yatırılmış değildi, yüzüne dökülüyordu ve saçlarının altındaki gözleri korkunç, iç parçalayıcı bir kırmızıyla yanıyordu. Jax şimdi konsantre olduğunda Viera’ya bağlı KOVAN’ı –binlerce ruhu– hissetti. Eğer yaklaşırlarsa Viera onlara saldıracaktı.

“Viera bunca zamandır Metal miydi?” diye sordu arkasından bir ses.

Jax hızla dönüp Lenda’ya baktı. Lenda uzun bir mesafeyi koşmuş gibi görünüyordu. Sığınak birkaç blok kuzeydeydi – Jax, Mellifare saldırdığında Siege’in destek istediğini tahmin etti. Lenda meydanın diğer tarafındaki Viera’ya baktı.

“Evet, o bir Metal,” diye yanıt verdi Jax. “Mellifare bizi kandırdı. Viera KOVANlanmış – Tanrıça bilir ne zamandır.”

“Peki ya yerdeki insanlar...”

“Viera o kadar hızlıydı ki onu durduramadık,” diyen kaptan dişlerini gıcırdattı. “Bunun olacağını *tahmin etmeliydim*. Onca seferden sonra.”

Jax bunun ne anlama geldiğini anlamadı ama Siege’in ışığının değişip titreştiğini hissettiğinde kaptanı hakkında çok fazla şey bilmediğini fark etmeye başladı.

Talle usulca, “Mellifare, Ana’nın peşinden içeri girdiğinden beri Viera orada duruyor,” deyip Siege’in ayağa kalkmasına yar-

dım etmeye gitti. Siege'in bluzu kanla kaplıydı, hızla da ıslanıyordu. "Henüz bize saldırmadı. Ayrıca hiçbir kanal çabışmıyor."

"Belki Viera da KOVAN'a karşı koyabilir," dedi Robb, "Di gibi."

"Bunun muhtemel olduğunu bildiğini sanmıyorum," diye yanıt verdi Talle. "Viera'yı geçmenin de yolu yok."

Lenda tabancasını kılıfından çıkardı. "Pekâlâ, ben bir yol..."

Robb onu kolundan tuttu. "Bu intihar olur."

Ama cephaneci başını iki yana salladı. "Hayır. O aileden." Sonra Lenda terk edilmiş meydandan Viera'ya doğru ilerledi ve karşılığında da eski Kraliyet Yüzbaşısı onu karşılamak için basamaklardan indi.

Siege ayağa kalkmak için doğrulduğunda acıyla inleyip karısına yaslandı. "O tapınağa girmemiz gerek."

"Bunu deneyebiliriz," diye söz verdi Jax. "Di, sen..." Jax gökyelkenliye doğru baktı ama görünüşe göre Di kaybolmuştu.

ANA

Mellifare tapınağın derinliklerine girdi, kendi kendine hafifçe mırıldanıyordu. "Hadi ama, benden sonsuza dek saklanamayacağına biliyorsun."

Ana sessizce heykelin kolları boyunca ilerledi. Elleri terliydi ve donmuş mumlar kaygandı. Duyabildiği tek ses gümbürdeyen kalbiydi ve bunun korktuğu kadar yüksek sesli olmadığını umdu...

Eli bir muma çarpıp devirdi.

Mum yakalayamadan devrilip bir tangırtyla yere düştü.

Büyük Karanlık bakışlarını heykele çevirdi...

Bir yıldırım Mellifare'in yüzünün yan tarafına çarpınca sıralara doğru tökezledi.

Di dışarıdaki yapı iskelesine erişimi olan pencerelerin birinden indi. Göğsünde bellek çekirdeğinin olması gereken yere fazla yakın bir kılıç yarası açılmıştı ve tapınağın gölgesinde bile kıvılcımlar saçıyordu. Di bu ona acı veriyor gibi görünse de tamamen doğruldu. "Birini mi arıyordun?"

Mellifare doğrulup öfkeden köpürerek, "Sen," dedi. Yüzünün yan tarafını, derisinin kararıp çatladığı yeri tuttu. "Beni neden durdurdun? Sen benim tarafımdasın. Benimlesin."

"Senin tarafında değilim, Mellifare. Hiçbir zaman isteyerek yanında olmadım."

"Yalan... zihninin içindeydin ben. Hatırlıyorum."

Di rahatsızca kıpırdandı.

"Bana yürek vadettin, Dmitri."

"Benimki yetmediği için üzgünüm," diye yanıt verdi Di ve irkildi. Şarkıyı duymuş olmalıydı.

Ya da bunun ne kadar kötü bir tavlama sözü olduğunu fark etmişti.

Ana parmaklarını altındaki yumuşak mum kalıntılarına geçirdi. İlerlemeye devam etmek zorundaydı.

Devam et, diyerek motive etti kendini ve tekrar ileri doğru sürünmeye başladı, kalbi kulaklarında cenaze davulları gibi güm-bürdüyordu. Di, Mellifare'i meşgul ederken Ana'nın da sessizce ve hızla ilerlemesi gerekiyordu.

"Peki, Viera onu Metal'e dönüştürdüğünde neyin sözünü verdi? Yoksa onu bir canavara dönüştürmeden önce ölmüş müydü?"

"Canavar mı? Ben sana özgürlük verdim."

"*Olduğum* kişiyi elimden aldın!" dedi Di hırlar gibi.

Mellifare güldü. "Seni daha iyi hâle getirdim. Şimdi, yüreğim nerede, kardeşim?"

"Ben senin kardeşin değilim."

Ana'nın altında, Mellifare bir akbabanın bir cesede yapacağı gibi Di'nin etrafında daire çizdi. "Söyleyeceksin. Başka şansın yok."

Sonra Mellifare bir fiske savurdu. Parmaklarından bir yıldırım fırlayıp Di'ye doğru ilerledi. Di yıldırımını eliyle yakalayıp geri fırlattı. Yıldırım Mellifare'in omzunun üzerinden hızla geçip kapının üzerindeki süslü taş parçasına çarptı. Bir mermer parçası kırılıp yere düşerek paramparça oldu. Mellifare, Di'nin üzerine atıldı, yıldırımlar sütunlara çarpıp taş duvarları alazladı ve arkalarında yanmış çiçeğe benzer izler bıraktılar.

Tanrıça'nın kıvılcımı aşkına, diye küfretti Ana, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Tanrıça'nın omzuna ilerlerken ve heykelin yan tarafından inerken hızını ikiye katladı. Bir yıldırım çatı kırışlerine doğru yükseldi ve Di banklara uçup onları dal gibi ikiye

böldü. Ana bunu sonlandırmalıydı – hem de hemen. Son birkaç metreden heykelin kaidesine atladı.

“DUR!” diye bağırdı Ana.

Di parçalanmış bankların kalıntılarının arasında ayağa kalkmaya çalışırken bir parça yongaya basıp kaydı. Ay ışığı rengindeki gözleri titreşti, göğsündeki yara cazırdadı. Tekrar aşırı ısınyordu ve Mellifare bakışlarını Ana’ya kaldırdığında pek nefes nefese kalmış gibi bile görünmüyordu, kızın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ana kutuyu havaya kaldırdı. “Yü-yürek bende. Sana vereceğim. Sadece gitmemize izin ver.”

Büyük Karanlık dilini şaklatıp elini yine Di’ye doğru uzattı. Di tökezleyerek uzaklaşmaya çalıştığında, “Ah, olmaz,” dedi mır-lar gibi ve bir patlama Di’yi sütuna yapıştırdı. Di acıyla bağırdı. “Yüreği bana vereceksin, o zaman belki onun canını bağışlarım.”

“Hayır,” dedi Di, kelimeyi ağzından zorla çıkararak, “Ana... sa-sakin.” Sütundan kuvvet almayı bıraktı ama ayakta durmak için oraya dayanması gerektiği aşikârdı. Parmak uçları kararmış, ilk boğumlarına kadar yanmışlardı. Ana ona doğru koşma, onun iyi olduğundan emin olma, ona Mellifare’in alamaması için yüreği yok etmesini söyleme dürtüsüne karşı koydu.

Mellifare bunu yapmasına izin vermeyecekti o yüzden Ana’nın doğaçlama yapması gerekiyordu.

Ana her adımda yakınlıktan ötürü tüyleri diken diken olsa da Büyük Karanlık’a doğru yürüdü. Ve kutuyu uzattı. “Sanırım bu senin.”

Büyük Karanlık sanki kendine mi ait emin olamıyormuşçasma bir an kilitli kutuya baktı. Sonra canavar titreyen parmaklarla uzanıp nazikçe kutuyu aldı. Ana gerileyip Di’nin yanına gitti ve çabucak kolunu onun omzuna attı. Di’nin göğsündeki yara yakından daha da kötü görünüyordu: Göğsünün tam ortasında bir yarık.

Di tiz, metale sürtülen tırnakları andıran bir sesle, “Bunu neden yaptın?” diye sordu. Bu, Ana’ya Di’nin eski bedenindeki sesini anımsattı. “Yüreği neden ona verdin?”

“Güven bana, tamam mı?” Ana gizlice Di’nin diğer elini tutup cebine bastırđı. Oradaki küp şekline. Yüreğē. “Di, kutudaki bellek çekirdeğine aşırı yükleme yap.”

“Neye?”

“Onları değıştirdim – kutuda senin eski bellek çekirdeğın var.” Ana tökezleyen Di’yi arka çıkışa doğru yönlendirdi, Di de başını sallayıp elini kutuya doğru çevirdi. Parmakları titriyordu. Mellifare çıplak elleriyle kilitli kutuyu kırarak açtı. Başta kutuya bakarken çok mutluydu, sonra bu hemen öfkeye dönüştü...

Kutudaki bellek çekirdeğini aldı.

“Nedir bu? Bu kimin...”

Di’nin parmak uçlarından kıvılcımlar çıktı.

Mellifare’in avuçlarındaki bellek çekirdeğı açan bir çiçek gibi patladı. Kirişleri sarsıp tapınağı dumanla doldurdu. Patlamanın şoku duvarlarda yükselip mumları söndürdü ve Demir Tapınak’ı karanlığa bürüdü. Ana, Di’yi daha önce kaçtıkları –Robb’un ve *Tsarina*’nın koordinatlarının peşindelerken– yan çıkışa sürükledi ve kapıyı itip açtı.

ROBB

Viera ışıklılcını savurarak saldırdı.

Lenda tabancasının kabzasıyla ışıklılcını savuşturup yuvarlanarak ondan uzaklaştı. Robb çaresizlikle izlerken eli belindeki ışıklılcına gitti. Lenda'nın şansı çok azdı ama cephaneci Viera'yı meşgul tutuyordu. Bir şekilde.

İçeri girip Ana'ya yardım etmeleri gerekiyordu. Ana, Mellifare'le hapis kaldıkça Robb'un onu bir daha canlı görme ihtimali gittikçe azalıyordu. Robb, Demir Saray'daki tapındaki son seferinde Mellifare'le yüzleşmesini hatırlıyordu. Çok korkutucuyu, üstelik o sırada kızın Büyük Karanlık olduğunu bilmiyordu. Viera, Robb yüzünden ölmüştü. O tapmakta Mellifare'le çarpışmış, Robb'a Ana'nın peşinden koşma zamanı tanımıştı.

Ve şimdi Viera ölüydü, Ana da Mellifare'le tek başına savaşıyordu.

Robb *bir şeyler* yapmak zorundaydı...

Jax, Robb'un kılıcının kabzasına uzanan elini durdurup başını iki yana salladı. Robb dişlerini gıcırdattı, her an daha da çaresiz hissediyordu. "Belki beraber Viera'nın hakkından gelebiliriz, sonra yan girişten içeri sızarsınız..."

"Olmaz, ufaklık. Giriş eriyip kapandı," dedi arkalarından sert bir ses. Herkes şaşkınlıkla sıçradı ve hızla sese doğru döndü.

Uzun boylu ve kaslı bir silüet tepelerinde yükseliyordu, kıvrıkcık kırçilli saçları ve palabıyığı vardı.

Robb adamı bir şaşkınlıkla tanıdı.

“Mokuba! Nihayet!” diye bağırıp kaslı adamı hızla kucakladı. Mokuba’nın omzunun üzerinden, arkasında başka insanlar olduğunu fark etti – Kızıl Şafak paralı askerleri ve Nevaeh’teki sığınaktan insanlar. “Xu ve Elara?..”

“İletişim bağlantıları bozulduğunda ipleri ellerine alıp destek kuvvetleri topladılar diye mi soracaktın? Evet, Delici Bakış, *becerikliyiz*,” diye araya giren Elara gölgelerin arasından çıktı, yanında da Xu vardı. “Ama birkaç Messier’e rastladık.” Arkasındaki parlayan bumerangını işaret etti ve Robb’u dehşete bırakacak şekilde sokağın sonundan Messierler görüş alanlarına girmeye başladı, sabırla onlara doğru yürüyorlardı. “Bu tarafa geliyorlar. Sayıları çok fazla.”

Siege çenesiyle meydanın karşısını işaret edip kasvetle, “Diğer sokaklardan da geliyorlar,” diye ekledi. Ütülü mavi üniformalar giyen bir avuç Messier meydana girdi. Tapınağa yaklaştılar – Viera’yla Lenda’ya.

“Kahretsin,” diye küfretti Robb. “Bir şey de kolay olamaz mı ya, bir tanecik şey?”

“*Ma’alor*, şimdiye kadar ne kolay oldu ki?” diye yanıt verdi Jax bitkince.

Xu durumu tarttı. “Sanırım en iyi seçeneğimiz ön kapıyı denemek. Ama harekete geçerse bize saldırırlar.”

Siege zorla ayağa kalktı. Saçları koyu bir kan kırmızısıyla parlıyordu. Metroid’ini çıkarıp kurşunlarını kontrol etti. “Evet,” dedi, yüzündeki ifade ciddiydi. “Gökyelkenlilerimizle tapınağın üzerinden geçerse bizi vurup düşürürler. Tek yol ön kapı.”

Talle şaşkınlıkla irkildi. “Yaralısın, gün ışığım! Ana’ya güvenmeliyiz.”

“Ama henüz ölmedim.”

“Denesek bile meydanda şimdiden yirmi... belki de otuz Messier var,” diye ekledi Jax ama kaptan bahanelerini dinlemiyordu.

“Sizin yardımınız olsa da olmasa da oraya gideceğim.”

Robb, Jax’e tereddütlü bir bakış attı, sonra yine Elara’yla sığınaktan gelen asilere, bunca zamandır dayanmış son başıboş Metallere ve Siege’in diğer donanma gemilerinin birkaç mürettebat üyesine baktı. Ailesinin askerleri Astoria’daki felakete yardım ediyor, yakınlardaki bütün binaları boşaltıyor ve bahçelerdeki herkesin güvenle çıkmasını sağlıyordu, Wysteria askerleri ise Mellifare gelen tüm trafiği kestikten sonra rıhtımdaki düzeni sağlamaya çalışıyordu. Başka destek gelmeyecekti.

Bu kadarlardı.

Şansları azalıyordu. Robb gerçekten de bahtından nefret ediyordu, özellikle de şu anda. O hile yapan pisliğin olduğu Hain Baht oyununu hatırladı. Mellifare’in kolunun içine saklı bir kart vardı, bunu hissediyordu ama hiçbir şey yapmamak, hangi kozu oynayacağını beklemekten daha kötüydü.

Grubun ortak kararını dile getirerek, “Pekâlâ, Kaptan,” dedi, “seni kapıya kadar götüreceğiz. Sadece kapıyı çalmaya hazır ol.”

Kaptan cevap olarak Metroid’inin horozunu çekti. “Beni duyacaklar.”

Di

Çıkış kapısı eridiği için kapanmıştı.

Di'nin zihninin gerisinde kritik bir uyarı yanıp sönüyor ve biri kaburgalarına lav dökmüş gibi göğsü yanıyordu. Mellifare'le olan çatışması enerjisinin çok fazlasını tüketmesine sebep olmuştu. Böyle bir hareket daha çekerse –herhangi bir şeye enerji vermek bile olsa– donanımına aşırı yükleme yapardı.

Onu öldürürdü.

Mellifare vahşi bir çığlık koyuverdi ve Di kızın karanlıkta avlanırcasına onlara doğru ilerlediğini duydu, sıraları sanki kâğıttan yapılmışlar gibi iterek önünden çekiyordu. “Yüreğin sizde olduğunu biliyorum. Sizi bulacağım!”

Di ve Ana sütunlardan birinin arkasına saklandılar ve karanlıkta birbirlerine yaslandılar. Mumlar olmadan neredeyse hiçbir şey göremiyorlardı – sadece fitillerden yükselen belli belirsiz dumanı ve iyice tepelerindeki, dışarıdaki sisli şehrin ışığını içeri alan pencerelerin hatlarını. Sol taraflarından adım sesleri geldi ama yoksa sağ taraflarından mı yankılanıyordu?

Di anlayamıyordu.

“Ana,” dedi usulca, “buradan çıkman gerek.”

“Sensiz olmaz.”

“Onun dikkatini dağıtacağım. Şu anda önemli olan tek şey, yürek.”

Ana şaşırdı. “Emin misin?”

“Bana bir şey olmaz,” diye yanıt verdi ama gözlerinin yine titreştiğini hissedebiliyordu.

Ana, “Hayır,” diye yanıt verince Di’nin yüz ifadesi sertleşti. “Olmaz. Sana bunu yaptırmayacağım.”

“Bunu ben istiyorum...”

Göğsünden yine kıvılcımlar çıktı ve Di inleyip iki büküm oldu. Zihninde bir uyarı parladı. *KRİTİK ARIZA*, yazıyordu. Di elini yarasına bastırdı, görüşü hata veriyordu.

Uzaklardan Ana’nın ismini haykırdığını duydu, sonra...

“Di, bak! Bu serin ismin!” Nicholii gülüp elini abartılı bir hareketle sallayarak eski taş duvarı gösterdi. Akademi’nin yakınındaki harabelerdeydiler, Mercer’in gökyelkenlilerini tamir etmesini bekliyorlardı. Gökyelkenli harabelerin hemen önünde bozulmuştu ve ne kadar tekmelerse tekmelesin lanet şey çalışmamıştı. Nicholii gökyelkenlinin torpido gözünde bir parça kömür bulmuş ve sıkıntısını azaltmaya koyulmuştu.

Di eğlenmiyordu. Sinirle holo-pad’inden kafasını kaldırıp, “Lütfen harabeleri kirletmeyi bırakabilir misin?” diye sordu. “Tanrıça aşkına, sen *prens*sin.”

Nicholii ona mânâlı bir bakış attı ve duvara *DI’nin yanına OYUNBOZANIN TEKİ* ekleyince Mercer de Selena Valerio da katıla katıla güldüler. “Ah, hay aksi, artık bir pislik olarak ölümsüzleştin!”

Di gözlerini devirip Mercer’e baktı. “Cidden, Cynthia’yı arayıp bizi almasını isteyemez misin?”

Mercer oflayarak, “Ve öfkesini üzerime mi çekeyim?” deyip gökyelkenlinin motorlarından eline bulaşan yağ pantolonuna sildi. “Harabelere girmek Veba’dan beri yasak. Cynthia’yla nişanlı olabiliriz ama buraya geldiğimi bilse beni öldürürdü.”

“Hayır, öldürmezdi.”

"Evet, evet öldürürdü," diye hemfikir oldu Nicholii. "Cynthia çok korkunç biri."

"Bunu söylediğini duymasın," diye azarladı Mercer. Nicholii'nin yanına gelip elindeki kömür parçasını aldı ve Büyük Nicholii yazısındaki YÜK'ü silip ÇÜK yazdı. Arkadaşına pis pis sırtıp kömürü ona geri verdi. "Sen neden babanı aramıyorsun?"

"Öff! Hayatımın sonuna kadar Kraliyet Muhafızları beni azarlasın mı? Olmaz."

"En iyi seçeneğimiz Cynthia," diye ekledi Di.

Bu hatıra zihninde parlak bir ışıltı gibiydi – Nicholii'nin kömür parçasını ona fırlatması, Mercer'in yağlı parmaklarla gömlek kollarını yukarı sıyırması, Selena'nın bin yıldır düşmüş olan sütunda güneşlenmesi ve...

Di harabelerde etrafına bakıp, "Marigold nerede?" diye sordu.

Selena tapınağın derinliklerini işaret etti. "Keşfe çıktı... Ve Mercer, bence herkes haklı. En iyi seçeneğimiz Cynthia."

"Onu aramayı *reddediyorum*..." Mercer, neden onları alması için aranacak en kötü insanın Cynthia olduğuna dair bir söyleve başladı ama Di onu dinlemeyi bırakıp Marigold'u aramaya gitti. Tapınağın derinliklerine, ortada kurumuş bir fıskiye olan yuvarlak bir arka odaya girdi. Duvarlarda Tanrıça'nın zor durumunu ve Büyük Karanlık'la çağlar boyu süren savaşını tasvir eden mozaikler vardı, zamanla solmuş ve parçalanmışlardı. Hâlâ burada bulunmaları bile mucizeydi.

Marigold'u yuvarlak odanın karşı tarafında, devasa bir demir kapının önünde dururken buldu. Kapının kilidi çok karmaşıktı, kapının düz yüzeyinde kendi içine ve dışına doğru bükülüyordu ve Di onun büyük bir makine gibi döneceğini hayal etti – çarkların birbirine geçip dişlilerinin döneceğini. Kilit biraz Demir Krallık'ın haritasını andırıyordu.

Marigold parmağını yuvarlak ve çentikli bir tür anahtarın gireceği dairesel kilidin üzerinde gezdirdi. Di düşmüş bir mozaığe

yanlışıyla tekme atana dek onu duymadı ve duyunca da omzunun üzerinden baktı. Gözleri dikkatle odaklanmıştı.

"Ah... Di. Seni duymamışım."

"Belli oluyor." Di, Marigold'un yanına gelip kapıyı inceledi. "Bu nedir?"

Mari bakışlarını anahtarın gireceği dairesel şekle geri çevirip başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama... burayı tanıyormuşum gibi hissediyorum. Boğazından bir kahkaha yükseldi. "Bu çok saçma, değil mi?"

"Belki başka bir hayattan tanıyorsundur?" diye sordu Di.

Marigold bu sefer gerçekten güldü. "Belki de," diye hemfikir oldu ve bakışlarını yine kapıya çevirdi. "Sadece... burada huzurlu hissediyorum. Burası bir gün bana iyi şeyler getirecekmiş gibi. Mutlu olacaktım gibi." Marigold gözündeki bir yaşı silerek kendini şaşırttı. "Tanrıça aşkına, yemin ederim ağlamıyorum!"

Di cevap olarak cebinden bir mendil çıkarıp ona uzattı. Sevecenlikle, "Göz kalemin akmamış bile," diye yanıt verdi ve Selen'a'nın onları tapınağın ön tarafına geri çağırdığını fark etti.

"Baksana, Di?" dedi Mari ama sesi farklı geliyordu. Sesi âdeta... "Di!"

Karanlıkta bir yıldırım kavis çizerek ilerlediğinde Ana onu kolundan tutup heykelin diğer tarafına doğru çekti. Onu yüzünün yanından tutup kendisine bakmaya zorladı, yumuşak loş ışık yara izlerine düşüyordu. "Di, beni duyabiliyor musun?"

Di başını salladı. "Evet."

"Ne oldu?"

Sersemlikle, "Hiçbir şey," diye yalan söyleyip elini göğsüne daha fazla bastırdı. Kılıç gerçekten de bellek çekirdeğine isabet etmişti. Bellek çekirdeği arıza yapıyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Ana ona iyice yaklaştı ve Di sessizlikte onun korkmuş soluklarını duydu.

"Sen olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama ona yüreği de veremeyiz," diye yanıt verdi Di.

Ana bir an durup, "O-onları serbest bırakabilir misin? Yani..."

onun yapabildiği diğer her şeyi yapabiliyorsun, değil mi? Mellifare'in içine dalıp KOVAN'ı ayıramaz mısın?

Hatıranın tadı dengesini bozmuştu, bir yarısı hâlâ o güneşli hatıradaydı ama Di başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Sence deneyebilir misin?"

"Bilmiyorum." Sabırlı konuşmaya çalışıyordu ama artık sabırlı değildi. Bunu sonlandırmak istiyordu – kendi başlattığı hataları düzeltmek. Belki yeterince enerjisi olsa Mellifare'in zihnine zorla girebilirdi – ama ya bunu denerse ve KOVAN onu yine ele geçirirse? Ya Ana'ya saldırmaya sebep olursa?

Karanlıkta Mellifare'in öfkesinin dalgalar hâlinde Ana'ya çarptığını hissedebiliyordu. Mellifare yaklaşıyordu.

"O kaptanınız var ya? Biliyor musunuz, canı için yalvardı. Dışarıda. Onu öldürmeden hemen önce."

Di, Ana'nın kesik bir nefes aldığı duydı ve kızın elini bulup parmaklarını onunkilerle kenetledi. Ana'nın elini sıktı. *Yalan söylüyor*, demek istiyordu ona. *Siege o kadar kolay ölmez.*

Elektriğin, sakın bir göldeki su damlaları gibi Mellifare'in adımlarının etrafına dala dalga yayıldığını fark etti göz ucuyla. Gölge ileri doğru atıldı. Di, Ana'yı elinden tutup onu sütunun arkasından koridorun ortasına doğru çekti. Ana başrahibelerin tapınaktan telaşla çıkışı sırasında düşen bir tütsülüğe takıldı.

"Onu öldürmemden hemen önce" –Mellifare'in sesi çok yakından geliyordu, nasıl bu kadar *yakından* geliyordu?– "canınızı bağışlamam için yalvardı."

Di ona eğilmesini veya yana kaçmasını söyleyemeden Ana onun elini bırakıp aranarak yerdeki tütsülüğü buldu ve zincirinden tuttuğu gibi savurdu. Mellifare'e isabet etti ve onu yana doğru devirdi. Mellifare'in adımları gölde seken bir çakıl taşı gibi tökezledi.

Ana hırlar gibi, "Siege asla *yalvarmaz*," dedi karanlığa doğru. "O talep eder."

"Ah, evet canım, senden çok şey talep ettim."

Di iliklerine kadar ürperdi. Bu, Siege'in sesiydi; Mellifare'in,

onun aksanının bal gibi tatlı ahengi değil. Di, Ana'nın yanında titrediğini hissetti.

"Bu gerçek değil," dedi kendini ikna etmeye çalışarak ona.

Büyük Karanlık, "*Ben ldm,*" diye devam etti Siege'in sesiyle. "*lmeme izin verdin, canım. Beni hayal kırıklığına uğrattın.*"

"Ben... hayır..." diye fısıldadı Ana.

Di sonra KOVAN'ın hareket ettiğini hissetti, nabız gibi atıyor, öfkeden köpürüyordu ve aniden Ana'yı iterek yoldan uzaklaştırdı. Sonra bir bakmıştı ki bir el yüzünü kavrıyordu – ve kızıl gözler karanlıkta kıvılcımlar saçarak canlanıp Mellifare'in çarpık hurlayışını aydınlattı. Mellifare'in sarf ettiği elektrik derisini çatlatmış, oradaki parçaların kopmasma sebep olmuştu. Mellifare artık insana hiç benzemiyordu, gölgeler şatafatlı bir pelerin gibi üzerine yapıştıyordu.

Di'nin derisinde yıldırımlar sıçrayarak çiçeği andıran kapkara yanık izleri bıraktılar ve kablolarının altına daldılar. Göğsündeki bellek çekirdeği aniden o kadar ısındı ki Di onun kaynayarak derisinden çıkacağını düşündü – sonra da bir *pat* sesi geldi.

Gözleri karardı.

Mellifare, Di'yi kaldırıp sıraları ikiye bölecek bir kuvvetle fırlattı.

ANA

Büyük bir gürültü koptu. Di'nin ismi boğazından bir iniltiyle yükseldi ama Di cevap vermedi. Gözlerindeki ışık bir an titreşti –ay ışığı renginde– sonra kayboldu.

Öfke içinde nabız gibi atan Ana dişlerini gıcırdattı ve botundaki çelik hançeri çıkardı. Tek görebildiği, Mellifare'in gözlerinin iğne başını andıran kırmızı noktalarıydı. Ana hançeri onu karnına doğru savurdu ama Mellifare geriye doğru adım attı, sonra aynı döngü tekrarlandı. Ana, Siege'in ona öğrettiği şeyi hatırlayıp saldırıya geçti.

Kaptanının, *Durmalarına izin verme canım, düşünmelerine izin verme*, dediğini duydu.

İçinde eşit miktarda öfkeyle pişmanlık dolaştı ve hançerini karanlığa körlemesine sapladı. Mellifare ancak çok yaklaştığında gözüne iliyor, sonra karanlık onu yine yutuyordu. Ana küfredip kendini durdurdu ve ayak sesleri geliyor mu diye dinledi ama kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki hiçbir şeyi doğru düzgün duyamıyordu...

Bu, işe yaramazdı. Karanlıkta o işe yaramazın tekiydi.

"Seninle pazarlık yapacağım!" diye bağırdı Ana çaresizce ve diğer eliyle cebindeki yüreği sarıp dışarı çıkardı. "KOVAN'daki Metalleri bırakırsan sana yüreğini veririm."

Mellifare'in elektrik adımlarının birkaç metre ötesinde durmasını göz ucuyla izledi, gözleri parlaktı. "Yalancı."

"Yürek burada ve alabilirsin. Sadece önce KOVAN'daki Metalleri serbest bırak."

"Bana yüreğimi vermeyi reddettiğinde, tek güç kaynağımdan vazgeçmiş olayım, öyle mi?" Mellifare güldü. "Ana, bu kadar saf değilim. Seni öldürünce yüreği alırım, olur biter."

Ana titreyen parmaklarıyla yüreği sardı.

Ölmekten korkuyordu – evrende bir iç çekiş gibi önemsizce sona ermekten, zamanda bir göz açıp kapayıştan ibaret olmaktan. Bir göz açıp kapayıştan daha fazlası olmak istiyordu – metal ve ay ışığından oğlanla asırlar istiyordu o. Ama buna sahip olamayacaktı.

Sadece daha fazla zaman istiyordu.

Di'yle, Robb'la, Jax'le... Siege'le. Kaptanıyla.

Ama zaman tek yöne ilerleyen bir nehir olarak akıyordu ve Ana sadece kısa bir süredir bu nehirdeydi; karşısındaki canavar ise sayısız yüzyıldır o nehirde yüzmüş, öldürmüş, dünyaları ele geçirip yiyip bitirmişti ve Ana artık bunun olmasına izin veremezdi.

Çünkü arkadaşlarının –yuvasının– ölmesini istemiyordu.

Ama KOVAN'daki Metallerin de ölmesini istemiyordu. İki-sini birden kurtaramazdı ama ikisinden birini de seçemezdi. O bir Metal değildi, asla KOVAN'ın parçası olmamıştı ama yine de hepsini mahvetme gücüne sahipti. Esasında seçenek bile olmayan bir seçeneği vardı.

Ya yüreği yok edecekti...

Ya da Büyük Karanlık'ın kazanmasına izin verecekti. Metallerin KOVAN'da var olmaya devam etmesini sağlayacaktı.

Artık Büyük Karanlık'ın var oluşu boyunca nasıl defalarca kazandığını anlıyordu. Çünkü Büyük Karanlık'm kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, Ana'nın ise kaybedecek çok şeyi vardı. Di, Jax, Robb, Elara ve Xu – sırf onun hedefine ulaşabilmesi için ölüme atılmaları. O yüzden Ana'nın seçim yapması gerekiyordu. Seçim yapacak başka kimse kalmamıştı.

Kaptanı onu kolay yolu seçecek şekilde yetiştirmemişti.

“Pekâlâ,” dedi titreyen bir sesle, yürek avucunda nabız gibi atarken onu sımsıkı tuttu. “O zaman yüreği cesedimden koparıp alman gerekecek.”

“Bunu,” dedi Mellifare mırlar gibi, “halledebilirim.”

Mellifare tepedeki kırk pencerelerden giren ılık huzmeleri arasında kayarak karanlığın içinde belirdi ve ellerinde elektrik oynaşırken Ana’ya doğru yürüdü.

JAX

“Kapiya gidin!” diye bağıırıp üzerine inen ışikkılıcını savuşturalak Messier’i karnundan tekmeledi. Messierleri direkt öldürmeden etkisiz hâle getirmek kesinlikle çok daha zordu. Hakkından geldikleri her Messier’in yerini almak için şehirden başka iki tane daha peydahlanıyordu. Hepsi birleşiyor, toplanıyor, tapınağa girmek için savaşıyordu. Jax kapiya davranmaya karar verdiği anda sanki Nevaeh’teki her Messier onları durdurmaya gelmişti. Sokaklardan karıncalar gibi geliyorlardı, ortalarında da Viera’yla Lenda dans ediyordu.

Dört Messier daha üzerlerine gelirken Jax sırtını Robb’unkine dayadı.

Robb, “Hiç durmayacaklar mı?” diye sorup koluyla alnını sil-di. Nefes nefeseydi. “Başka parlak fikirlerin var mı?”

“Seni bir daha öpüp gelecekte şansımız yaver gidecek mi diye bakabilirim?”

“Sence bunun cidden faydası olur mu?”

Jax yalan söyleyememekten nefret ederek acı acı, “Hayır,” dedi, “ama kesinlikle bana kendimi daha iyi hissettirir.”

Messierlerden biri saldırdı. Robb ayağını Messier’in dizine vurunca Metal iki büklüm oldu, sonra ışikkılıcını Messier’in kafasına saplayıp androidi arkadaşlarına doğru tekmeledi. Jax bu

kadar yorgun olmasa Robb'un böyle çaba harcamıyor gibi görünmesinden çok tahrik olurdu.

"Şimdi!" diye bağırdı Robb.

Bir kolunu Talle'in omzuna atmış Siege yanlarından hızla geçip tapınağa çıkan merdivenlere seğirtti. Messierlerden biri ona doğru koştu ama bir bumerangla ayakları yerden kesildi. Silah fırl fırl geri döndü ve Elara birkaç metre ötede bumerangı yakalamak için zıpladı.

Üzerlerine gelen bir sonraki Messier'e omzuyla vuran Xu, androidin basamaklardan telaşla çıkan Siege ve Talle'e saldırmasını engelledi. Tek kolu kopmuştu ve bir androidin cesedinden kaptığı mızrağı Messier'in omzuna saplayıp onu yere yapıştırdı.

Kaptan ve Talle neredeyse kapıya varmışlardı.

En azından *bir şey* yolunda gidiyordu.

Robb manşetiyle yine alnını sildi. Meydanda etrafına bakınca şaşırdı. "Lenda! Onu engelle!"

Söz konusu kadın acıyla ayağa kalktı. Alnunda gözlerine kan akıtan derin bir kırmızı yara açılmıştı ama kanı sildi. Viera ondan kaçmıştı, kaptanı durdurmak için kestirmeden tapınağa doğru ilerliyordu ve Lenda hızla onun peşinden gidip eski Kraliyet Yüzbaşısı'nı saçlarından kavradığı gibi merdivenden uzağa savurdu.

"Evet – kapıya varmak üzereler!" diye bildirdi Xu.

Jax, "Şom ağızlılık etme," derken bir Messier'i daha kesti. O ve Robb birbirlerine yakın duruyor, üzerlerine gelen her Messier'i tapınağı saran verimli bir otlukmuş gibi biçiyorlardı.

Baltalı kargısı olan bir Messier silahını savurarak geldi...

Mokuba antika Lancaster'ıyla Messier'in yan tarafında büyük bir delik açtı. Asiler ve direniş üyeleri etraflarına üşüştü, gürültü o kadar yüksekti ki Jax doğru dürüst düşünemiyordu. Robb baltalı kargıyı havadan kapıp, yaklaşan Messier'in karnına sapladı ve öne atılarak ışıklılcını üçüncü bir bedene savurdu. Messier'in yerini başka üç tanesi aldı.

Durum umutsuzdu...

Bir anlığına gardını düşürünce bir Messier atkuyruğunu kavrayıp onu geriye doğru çekti.

"Ma'alor!" diye bağırdı Robb, onu kurtaramayacak kadar uzaktaydı.

Başka bir Messier, Jax'i ikiye bölmek için ışıkkılıcını kaldırdı ama bir kurşun androidin kafasının yanma isabet etti. Robb, Jax'e ışıkkılıcını fırlattı. Jax silahı kaptı ve hüznü dolu bir andan sonra saçından geçirdi. Messier'den uzağa, öne doğru tökezlerken yanmış saç kokusu burnunu doldurdu.

Başka bir kurşun Messier'in omzunu delip geçince android geriye doğru düştü.

Merdivenlerin tepesinde, destek almak için Talle'e dayanmış, elinde dumanı tüten bir Metroid tutan Siege vardı. Tabancasının horozunu yine çekip Robb'la Jax'e yaklaşan Messierlere beş kurşun daha sıktı. Messierler boyunlarındaki kurşun deliklerinden kıvılcımlar saçıp tıs sesleri çıkararak ormandaki ağaçlar gibi düştüler.

Siege son bir kez başını salladıktan sonra Talle'le beraber tapınağa açılan büyük kapılara döndü ve ceketinin kuyruğu arkasından bir hikâyenin son satırı gibi dalgalandıktan sonra içeri sızdı.

"Ma'alor, iyi misin?" diye sordu Robb.

Jax boğuk bir sesle, *"Evet,"* diye yanıt verip kendini gerçekleştirdi. Boğazı düğümlendi. *"Evet, iyi olacağım."*

ANA

Mellifare yavaş, istikrarlı ve sabırlı adımlarla ona doğru yürüdü.

Ana ilk defa bu kadar korktuğunu hatırlıyordu. En azından küçüklüğünden beri. Sarayda yangın çıktığında canı için korkmuştu ama bu farklıydı. Bu içe gömülen ve oraya yerleşen türden bir korkuydu. Kendini kalbine muhlayan ve ona kalacağını söyleyen türden bir korku.

Kaptanı ona korkmakta sorun olmadığını söylemişti; bunun sadece kaybetmek istemediği bir şey olduğu anlamına geldiğini.

Ama bu, Ana'ya kaybedeceğini söyleyen türden bir korkuydu.

O, Tanrıça değildi. İlahi güçleri yoktu. Büyük Karanlık'ı durduramazdı. O sadece... o...

Dossier'den Ana'ydı.

Siege'in kızıydı.

Bu önemsiz *değildi*. Parmakları korkunç yüreği o kadar sıkı tuttu ki eli titredi ve Ana yüreği karnına bastırdı – hayatta kalmayı başardığı yaranın izine. Artık pek çok yara izi vardı; her biri bir hikâye, her biri onu daha güçlü kılan bir parçaydı.

Kolunun altındaki Metroid'e uzanırken, *Ben Siege'in kızım*, diye tekrarladı kendine. Tabancanın eline oturuşu o kadar tanıdıktı ki bu sınırlarını yatıştırdı, sonra Metroid'i kılıfından çıkardı. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve bunu yapacağı için Tanrıça

onu sonsuza dek kahredecekti. Cephanesini kontrol etmek için namlusunu çevirdi. Beş. Beş atışı vardı.

Kurşunlarını say, demişti Siege bir keresinde.

Mellifare'in sol omzuna nişan aldı. "Bir."

Ateş etti.

Kurşun kızın sağ omzunu sıyrıp geçti ama bu darbe bir yumruktan fazla etki yaratmadı.

"Beni öldürürsen," dedi Mellifare, "KOVAN'daki tüm Metalleri öldürürsün. Onca masum insan ölür..."

"İki-üç," diye saydı Ana.

Tekrar ateş edip aynı omza iki kurşun daha sıktı. Bu sefer Mellifare'in omzundan tıs sesleriyle kıvılcımlar fışkırdı ve kızın kolu kıpırtısız kaldı ama diğer elini yumruk yaptı.

"Onları öldürmeyeceksin," dedi Mellifare tıslar gibi. "Fazla yumuşak kalplisin."

Ana'nın elindeki tabanca titremeye başladı.

"Dört," diye fısıldadı Ana.

Kurşun Mellifare'in göğsünün sol tarafına çarptı ve canavarın yüzü vahşi bir hırlamayla büzüştü. "Iskaladın."

Bir daha ıskalama lüksü yoktu. Bu bilgi onu iliklerine kadar sarssa da sabit nişan almalıydı. Eğer Mellifare'i öldürürse KOVAN'daki binlerce Metal yok olacaktı. Ama Mellifare'i öldürmezse de krallık harap olacaktı.

"Neden bu kadar savaşıyorsun ki? Pes et, Ana. Sevdiğin herkes -kaptanın, sevgilin, arkadaşların ve ailen- hepsi..." dedi Mellifare, artık o kadar yakındaydı ki Ana derisindeki çatlakları ve altta yatan metali görebiliyordu.

Arkasında bir gölge yükseldi ve Ana bu silüeti kendininkini tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

"Sevdiklerinin hepsi öldü..."

Doğru ve kararlı bir kurşun Mellifare'in göğsünü delip geçti ve diğer taraftan çıktı.

Açık kapıda duran kaptanın, "Beş," diyen sesi geldi.

Mellifare geriye doğru tökezleyip göğsündeki deliğe baktı. "Beni... Beni öldürecek misin? *Herkesi* öldürecek misin?"

Ana, "Sevdiğim insanlar asla tamamen gitmiş sayılmaz," derken gölgenin soluk eli Mellifare'i omzundan kavrayıp onu arkasına doğru çevirdi.

Gözleri titreşen, sürekli titreşen, solan Di, "*Bazıları da geri gelir,*" diye ekledi ve avucunu Mellifare'in alına bastırdı. "*Ama sen geri gelmeyeceksin.*"

Di

Parmakları Mellifare'in derisine değdiği anda içindeki enerjiyi hissetti, bir şişede hapsolmuş yıldırım gibi cızırdıyordu. Bu sayısız dünyadan emdiği binlerce ruhun ışığıydı ve kirliydi; yanlıştı.

Çalıntı enerji karanlık bir tünelden gelen ışık gibi parmak uçlarına ulaştı, parmaklarından akıp kolundan yukarı yükseldi. Elektrik cızırtıları derisi boyunca çığlık atarken programları titreşerek tekrar canlandı, sinapsları yeniden çalıştı, duyuları keskinleşti. Bu bir sene boyunca sualtında kaldıktan sonra nefes almak gibiydi.

Kendi kodunun arasından, *Yeterince aldın mı? Tatmin oldun mu?* diye fısıldadığını duydu Mellifare'in.

Hayır, *kesinlikle* olmadım.

Di onun gücü içinden dolup taşarken, neredeyse güçten *sarhoş* olmuşken Mellifare'in koduna girip sivri pençelerin ve saldıran kızıl ağzın arasına, Mellifare'in yamru yumru köküne, o çarpık ve karanlık şeyin içine bir solucan gibi yerleşti. Bu onun ruhu muydu yoksa sadece kodu –kötücül yazılımı– muydu emin değildi ama her halükârda bozulmuştu. Mellifare'den dört bir yana binlerce iplik çıkıyor, krallık boyunca uzanıyordu ve Di bunlar aracılığıyla tüm Messierleri görebiliyordu. Nevaeh'teki hava kilitlerini koruyanlar, Iliad'daki asileri sürükleyen diğerleri ve yeni değiştirilip de savaş gemisi hücrelerine bekleyenler.

Bu, KOVAN'dı, daha önceleri parçası olduğu şarkıyı söylüyordu – bu esasında bir şarkı değil, acıyla bağırان binlerce sestі.

Bu ona hastanedeki beyaz sedyeyi, ellerini yiyip bitiren Veba'yı, bütün umudu ve mutluluğu emip onu bomboş bırakan korkunç, gitgide artan karanlığı hatırlattı. Hayattayken ölümden o kadar çok korkuyordu ki Mellifare onu kurtarmaya gelmiş bir tanrıçayı andırırmıştı.

Keşke daha cesur davransaydı.

Ama Metal olmasaydı asla Ana'yla tanışmazdı ve onunla – Siege'le, Talle'le, Jax'le ve *Dossier*'le– geçirdiği hayat sahip olup olabileceği en güzel hayattı.

Bu uğruna savaşmaya değer bir hayattı.

YA BENİMSİN YA DA BİR HİÇSİN, diye bağırdı Büyük Karanlık ama Di daha önce tıpkı onun da kendi kodunu parçalaması gibi ona kinle saldırdı. Di'yi dışarıda tutacak kadar incelikli bir güvenlik duvarı yoktu.

YA BENİMSİN YA DA BİR HİÇSİN...

KOVAN'a bağlı iplikleri birer birer kopardı Di, onları gitgide daha hızlı kesiyor, atmosfere balonlar gibi salıyor, özgür bırakıyordu. D293. D849. D394. D091 – bir zamanlar isimleri olan insanlara ait pek çok sayı... belki de biraz yardımla tekrar insan olurlardı.

YA BENİMSİN YA...

Büyük Karanlık'ın Metal olmaya dair anılarını parçaladı. Saraya, krallığa, öldürdüğü insanlara dair anılarını.

YA BENİMSİN...

İstila ettiği galaksilere dair anılarını. Sayısız başka krallıkla beraber Solani Krallığı'nı. Yiyip bitirdiği çağlar boyu tarihi. Sıfırları birlerden ayırıp onların arasında *Dossier*'in ön camını kaplayan buzlar kadar hızla yayıldı.

YA BENİM...

Büyük Karanlık'ı paramparça etti, ta ki geriye sadece...

YA...

"Artık özgürler," dedi Di ve yaptığı şeyi düşünmemeye çalıştı

- KOVAN'daki Metalleri serbest bırakmak için, çağlar boyu çalınmış ışığı almıştı. Bu enerji artık içinde uğulduyor, kablolarına, çekirdeğine, donanımına güç veriyordu ve kendini tuhaf hissediyordu. Aynı anda fazla dolu ve boştu. Bu titreten bir histi, derisi bu hisle karıncalanıyordu.

Mellifare, Di'nin elinden uzağa doğru düşüp dizlerinin üzerine çökerken, "Söz vermiştin," diye fısıldadı. Saçlarının uçları yanmıştı. Parçalanmış göğsünü ve içindeki bellek çekirdeğini tuttu. "Bana... bana vadedmiştin, yüre—"

Kaptan Siege, Talle'e iyice yaslanarak onlara yaklaşıırken, "Ona ait olmayan bir şeyi vadedemezdi," dedi. Yaralı yan tarafını tutarken parmaklarının arasından kanlar akıyordu.

Mellifare bakışlarını kaptana doğru kaldırdı. "...Tanrıça?"

"Siege," diye düzeltti onu.

"Zihnimin içi çok ıssız," dedi Büyük Karanlık. "Ben... yalnız olmak istemi—" Gözleri son bir kez kısaca titreşti ve başını eğdi; zamanın, uzayın ve yıldız tozlarının büyük bir iç çekişiyle...

...Büyük Karanlık yok oldu.

ANA

Ana, kaptanının, "Halloldu," dediğini duydu ve Siege'in saçları bir mumun merkezi gibi sarımsı beyaz bir renge döndü. Dizlerinin bağı çözüldü ve kaptan yere düştü. Solukları kısa ve düzensizdi.

"Gün ışığım!" diye bağırdı Talle nefesi kesilerek ve kaptanın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Di, acele et, gökyelkenlide bir ilkyardım çantası var..."

"Hemen." Di hızla dönüp tapınaktan dışarı doğru koşmaya başladı, ters dönmüş bir sıraya takıldıktan sonra açık tapınak kapısından çıktı ve yavaş yavaş gözlerini kırpıştırarak kendilerine gelen Metaller ve yaralarını tutan insanlarla dolu meydana girdi.

Ana'nın bakışları kaptanının yan tarafındaki yaraya kaydı, gördüğü şeyi tam olarak anlayamıyordu. Çok fazla kan, çok az zaman vardı. Kan her yerdeydi; kaptanın kan kırmızısı ceketine karışıyor, krem rengi bluzunun yan tarafını boyuyordu.

"Yıldız ışığım," dedi Siege içini çekerek karısına, "bırak da..."

"Benimle kal," diye fısıldadı Talle. "Seni seviyorum, gün ışığım." Talle karısının titreyen ellerini parmaklarıyla sımsıkı sardı. Siege çok solgun görünüyordu – Ana'nın cesetlerin görüldüğünü bildiği şekilde solmuştu ve kaptanı bir ceset değildi.

Ama kaptanı... o...

Ana, Siege'in yanına çöküp elini kanlı yan tarafının üzerinde tuttu. "İyi olacaksın. İyi olacaksın," diye tekrarladı.

Kaptanı gülümsedi ve kanlı eliyle Ana'nın yanağını tuttu. "Seninle çok ama çok gurur duruyorum."

İçinde keder o kadar hızlı yükseldi ki Ana gözyaşlarını tutamadı. "Böyle şeyler söyleme. Neden fırsatın varken tıbbi yardım almadın?"

"Sen daha önemliydin."

Ana dişlerini gıcırdattı. "Di birazdan döner. İyi olacaksın..."

Kaptan başparmağıyla Ana'nın gözyaşlarını sildi. "Nihayetinde hepimiz birer hikâyeyiz, canım," dedi içini çekerek, sesi her kelimedede daha kısık çıkıyor, alev ışığını andıran saçları şafak söken bir gökteki yıldızlar gibi kararıyordu. "Sen ve Talle benim hikâyemin en güzel kısımlarıydınız."

"Şşş – nefesini harcama," diye azarladı Talle, sesi yumuşaktı ve titriyordu ama kaptan sadece hüznle gülümseyip acı dolu bir nefes daha aldı.

Ana meydanda gökyelkenlilere doğru koşan Di'ye açık kapıdan bakıp, *Hayır*, diye düşündü, içine kötü bir his çörekledi. *Hayır, hayır, hayır, hayır...*

Kaptanı kanlı parmaklarını onunkilere geçirince Ana ona bakıp yüzünü, darmadağınık saçlarının körüklenen korlar gibi parlayıp ısıldamasını, yüzünü gün ışığına bürümesini ezberledi. Yeşil gözlerini, alaycı gülümsemesini, ceketinin yıpranmış ve yamalı olmasına rağmen özenle temizlenmiş ve ütülenmiş olmasını ezberledi. Yüzlerce anı, daha fazla dikkat etmiş olmayı dilediği binlerce an, kıymetini bilemediği milyonlarca saniye.

Yüzünden yaşlar dökülürken eğildi ve saçlarındaki ışık hafif hafif solarken annesinin alnını öptü.

ROBB

Demir Saray'ı siyah flamalar süslüyordu. Bir cenazeye geldiğini bilmeyenler varsa, onların balo salonuna girdiklerinde bunu anlayacaklarını umuyordu. Çoğu Demirkanlı cenazesi sarayda yapılmazdı; aileler vasiyet okumasının yemekten hemen sonra yapıldığı, özel mülklerindeki sessiz törenleri tercih ederlerdi. Çok az resmî seremoni yapılırdı çünkü bunlar, çoğunlukla uzun zamandır ortada olmayan aile üyelerinin birdenbire bitip vasiyetten alabildikleri az sayıdaki değerli eşyayı kapma yarışına dönüşürdü.

Robb sadece bir Valerio değildi – kaptanın soyadını aldığından dolayı aynı zamanda da bir Aragon'du da, o yüzden biraz gelenekleri bükme gücü vardı. Valerolar keskin zekâlı ve merhametsiz işinsanları olarak nam saldıysa da, Aragonlar, annesinin onların soyadını tükürerek söyleyeceği kadar yüce gönüllüydüler. Robb bunun oldukça uygun olduğunu düşünüyordu.

O yüzden bu gece Demir Saray'ın tarihi boyunca ilk defa sarayda bir cenaze yapılıyordu. Salondaki fenerler yeni bir turuncu ışıltıyla sallanıyorlardı – sanki ışığı doğrudan Siege'in saçlarından almış gibi. Bunu Di'nin yapıp yapmadığını merak etti. Onu daha önce koridordaki fenerlerden biriyle oynarken görmüştü.

Robb balo salonunun merdivenlerinden hızla indi ve az biraz

tanıdık görünen Demirkanlılara başıyla selam verdi, yürürken koyu renkli frak ceketini düzeltiyordu. Yakasına Aragon arması takılıydı ve geçerken çok fazla bakışın oraya takıldığını hissediyordu. Sonradan bir Aragon olan ve abisinin talihsiz ölümünden sonra iki aile birden ona miras kalmış olan Valerio.

Tarıncı aşkına, o kadar serveti vardı ki onunla ne yapacağını bilmiyordu bile – ve o kadar çok sorumluluğu vardı ki bunu düşününce bile panikliyordu.

Yanından geçen bir garsona, “Teşekkür ederim,” deyip iki kadeh roze şampanya –bizzat Aragon arazisinden gelen Suvan’du şampanyası– kaptı, sonra uzun boylu ince oğlana doğru ilerledi. Siyah denizinin içinde gece göğündeki bir yıldız gibi göze çarpıyor, tepesindeki turuncu-sarı fenerler teninin güneş ışığı gibi parlamasına sebep oluyordu.

Elara atıştırmalıkların oradan, “Selam Delici Bakış!” diye bağırıp bir şekerli çörekle el salladı. Xu yanında duruyor, altın rengi bir smokinle çok şık görünüyordu. Hâlâ meydandaki savaş yüzünden kolu yoktu ama yeni bir kolun çok yakında saraya gelmesi bekleniyordu.

Di, Metalleri KOVAN’dan kurtardıktan sonra Metaller uzun bir rüyadan uyanıyormuş gibi kendilerine gelmişlerdi. Viera bir an Lenda’ya doğru atılıp sonraki an yerde dizlerinin üzerine çökerken ve kılıcı kaldırım taşlarında sekerek uzaklaşırken Robb bunu bizzat görmüştü.

Lenda hançeri hazır, hızla Viera’ya dönmüştü ama aynı anda diğer Messierler de silahlarını bırakmışlardı. Viera şaşkınlıkla etrafına bakmıştı.

“Ne-neredeyim ben?” diye sormuştu.

Başta ihtiyatlı olan Lenda hançerini kınına geçirmiş ve eski Kraliyet Yüzbaşı’sına doğru yürümüşü. “Özgürsün,” diye yanıtlamış, Viera’nın tutması için elini aşağı doğru uzatmıştı.

Büyük Karanlık’ın ölümünden sonraki haftada Ana, tacıyla Demir Saray’a dönmüş ve halkının karşısına çıkmıştı. O kadar büyük bir sevgiyle karşılanmıştı ki ağlamıştı. Krallığa Di’yi ve

KOVAN'ın onu nasıl kukla bir İmparator olarak kullandığını anlatmıştı. İşe koyulmakta hiç vakit kaybetmemişti. Nevaeh tamir edilmeli, Demir Tapınak tekrar inşa edilmeli, Astoria bahçesi eski ihtişamına geri kavuşturulmalıydı. Savaş gemileri hemen kullanımdan çıkarılmıştı. "Başiboş" Metaller hakkındaki özel yasalar feshedilmişti. Xu'yu Metaller ve krallık arasında arabulucu tayin etmişti ve Xu'nun Demir Kurul'da mevkisi vardı. Demirkanlı olmayan ve zengin soylardan gelmeyen pek çok diğerlerinin de vardı ama Ana için bunların önemi yoktu. Yetim bir asinin Demir Krallık'm İmparatoriçesi olabileceği bir galakside var olacaksa unvanları veya soyları umursamıyordu.

Açıkçası Robb, Kurul'un yeni dinamliğini iple çekiyordu.

Elara ağzı hamur işiyle dolu hâlde, "Bu gece çok seksi görünüyorsun!" diye bağırdı.

"Bunu bir cenazede söylemek epey uygunsuz," diye bağıarak karşılık verdi Robb da.

"Güzel!"

Robb onu elini sallayarak geçiştirip partnerinin yanına gidip ona kadehlerden birini uzattı. "Sıkıntını geçirmek için şampanya ister misin, *ma'alor*?"

Jax rahatlayarak eridi. Gıcır gıcır leylak rengi bir ceket ve ütülenmiş bir pantolonla her zamanki gibi şık görünüyordu. Jax'i çenesinin hemen altına gelen kısa saçlarla görmek hâlâ biraz şaşırtıcıydı ama zarafeti azalmamıştı. Başına, gümüş olamayacak kadar parlak olan ve tek başlarına ışıldıyormuş gibi görünen yıldız şeklinde süsler takmıştı - Çar'ın tacı. "Sonunda geldin! Burada tek başıma vakit öldürmek zorunda kalacağımdan korkuyordum," dedi Jax ve öpüştüler.

Robb gülümsemeden edemedi. "Bunu yapmaktan asla bıkmayacağım."

"Mümkün olduğunca çok yapmalıyız."

"Çünkü beni öpmeyi çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu Robb.

"Çünkü İhtiyar Heyeti'ni enfes derecede kızdırıyor. Bir De-

mirkanlı ve bir Çar mı? Ne kadar da *uygunsuz*." Onlara kötü kötü bakan geri kafalı yaşlı adam grubunu işaret etti başıyla. "Ayrıca da seni öpmeyi çok sevdiğim için. Buna şüphe yok."

"Netleştirdiğin için teşekkürler..."

Jax onu tekrar öptü, bu sefer daha uzun uzun, daha yavaşça, dilini Robb'un altdudağında dolaştırdı ve birbirlerinden ayrıldıklarında o kadar yakınlardı ki bir nefesi paylaştılar. "Çok güzel netleştiririm, teşekkürler. Kaşlarını çatıyorlar mı?" diye ekleyip başıyla İhtiyar Heyeti'ni gösterdi.

Robb bir bakış attı. "Ah, evet, bol bol çatık kaş var."

"Güzel."

Robb gözlerini devirip şampanyasından bir yudum daha aldı. "Di burada mı?"

"Henüz değil."

"Birkaç mühendisle bazı... şey... görüşmeleri olduğunu duydum. Hani şu..." Göğsünü işaret etti. "Abimin yaptığı şey yüzünden. Bellek çekirdeğini sıyırıp geçti."

"Evet, eh, arızalanıyor – bütün bu karmaşa başlamadan önce yaptığı gibi. Ama sanırım bu sefer biraz daha beter."

"Ana bilmiyor, değil mi?"

"Hayır ve bahsi geçmişken, Ana henüz partiye teşrif etmedi. Her zamanki gibi geç kalıyor." Robb, Jax'e onun neden geç kaldığını bilip bilmediğini sormaya davrandığında Jax konuyu değiştirmek için başıyla balo salonunun öteki tarafını işaret etti. Salonun karşısında Lenda görevine yeniden atanmış Kraliyet Yüzbaşısı'nın kolunu gerginlikle tutuyordu. Lenda kalabalıkları hiçbir zaman pek sevmemişti. Mokuba ve Kaptan Kızılsakal'ın mürettebatının bir kısmıyla konuşuyorlardı ve Robb mutlulukla en azından *ikisinin* altın dişleri olduğunu fark etti. "Hiçbir zaman Viera'yla Lenda'nın *sevgili* olacaklarını düşünmemiştim. İyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlar."

Robb da hemfikirdi. "Sanırım Viera gülümsüyor. Bunu asla göreceğimi düşünmezdim."

"Hem de bir *cenazede*, *ma'alor*. Çok korkunç."

Robb bir an sonra, "Ama Ana geliyor, değil mi?" dedi kimseyi panikletmemek için kısık sesle.

Çar başını önce bir yana sonra da öbür yana eğdi. Teninin altındaki ışık oyuncu bir edayla titreşti. "Neden gelmesin ki? Ne de olsa Siege'in kızı o."

"O yüzden endişeleniyorum ya."

ANA

Ana kraliyet moru ceketini yatağından alıp havaya tutarak bu kadar... *mor* bir şeyi gerçekten giymek isteyip istemediğine karar vermeye çalıştı. Bunu tarif etmenin daha iyi bir yolu yoktu. Mor ve altın, tacın renkleri –aynı zamanda *Ana'nın* da renkleri– ama kendisinin diğer her tonda daha iyi görünmesi çok talihsizdi. Mor ceket ona babasınınkini hatırlatıyordu.

Odadaki rahat kırmızı koltuklardan birinde arkasma yaslanmış olan Siege, “Biliyor musun, baban da ne zaman o rengi giyse böyle kaşlarını çatardı,” yorumunda bulundu. Bir elinde şampanya kadehi vardı, saçları kırçılı ve darmadağınaktı ve göğes doğru yükseliyorlardı. Eski püskü siyah ceket ve pantolonuyla Ana'nın odasına uymuyordu ama aynı zamanda da son derece oraya ait görünüyordu. Başını eline yasladı. “Ama Nicholii’ye o kadar çok benziyorsun ki ağlayabilirim.”

Ana yine aynaya dönüp, “Öyle mi?” diye sordu. “Hiç soylu gibi *hissetmiyorum*.”

“Nicholii de hiçbir zaman hissetmemişti.”

Nasıl olacağını bilmeden bir şey olabilmek tuhaftı. Ceketini üzerine tam oturmuyordu ve Ana, İmparatoriçe unvanının da tıpkı bu şekilde uymayacağından korkuyordu. Zaten bu daha çok doğuştan gelen bir haktı. Şansa elde ettiği bir şey – krallıkta başka,

daha iyi liderler vardı ve Ana onların sesinin duyulduğundan emin olmak istiyordu. Her şeyi tek başına yapamazdı. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kapı çalındı ve Talle odaya baktı. "Ah, işte buradasın, gün ışı-
ğım. Gitmeye hazır mısın?"

"Cenazeye kalmak istemediğinize emin misiniz?" diye sordu Ana.

"Ah, yeterince cenaze gördüm," dedi kaptan, "ve bu kaybol-
mak için en iyi zaman."

"Bana nereye gittiğinizi söyleyemezsiniz, değil mi?"

Talle ve Siege birbirlerine anlaşılmaz bir bakış attılar, sonra kaptan, "Üzgünüm, canım. Yüreği saklamamız gerekiyor ve ne kadar az insan bilirse o kadar iyi. Büyük Karanlık yok oldu ama bu sonsuza kadar mı sürecektir yoksa sadece bir parçasını mı yok ettik ya da başka bir şey yüreğin gücünün peşine düşer mi bilmiyoruz," dedi. Ana biraz paniklemiş görünmeye başlayınca, "Ama geri döneceğiz," diye ekledi. "Söz veriyoruz."

Ana başını sallayarak onayladı. Kaptanından daha fazlasını duyamayacağını tahmin ediyordu. Siege bir eli yan tarafında, yavaş yavaş ayağa kalkıp koltuğun yanına dayalı altın saplı bastonu alırken Ana ceketindeki altın düğmelerle oynuyordu. Siege gitmek üzere döndüğünde Ana, "Kaptan?" deyiverdi.

Siege durup omzunun üzerinden baktı. "Evet, canım?"

Gerçekten de Tanrıça mısın? Büyük Karanlık gerçekten yok oldu mu? Geri dönecek misin? Ona soracağı çok şey vardı ama hiçbirini bir sonraki sözleri kadar önemli gelmedi: "Seni seviyorum."

Siege gülümsedi ve kaptanın saçlarının uçları hafifçe parlayıp Ana'ya bir zamanlar nasıl da bütün odayı aydınlattığını hatırlattı. Kaptan, Ana'ya yaklaştı, artık yaklaşık aynı boydaydılar ama Ana her zaman Siege'e kıyasla çok daha küçük hissedeceğini düşündü – ona erişmeye çalışan bir gölge olduğunu. Kaptanı onu alından öpüp, "Galaksinin ucuna kadar, canım," diye fısıldadı.

Sonra anneleri gitti.

Ana geçtiğimiz haftada çok fazla ağladığı için dudaklarını

birbirine bastırđı, gözlerindeki ıslaklığı kırıptıstırarak geçirdi ve ceketini giydi. Metal omuzluklarıyla yakasındaki nişanlar ceketini ağırlaştırıyordu ve ceket herhalde yüz yıl öncenin modasına uygun şekilde saçma sapan düğmeliydi.

Hayatının geri kalanı böyle mi geçecekti? Sevmediği ceketleri giyip krallığın durumu, iyi yönetip yönetemediği ve kendi vârisine nasıl bir dünya bırakacağı hakkında endişelenerek mi?

Vârisi.

Ah... Bu aşk, evlilik ve... ve başka şeyler anlamına geliyordu. Aşkın ne olduğunu çok az biliyordu, üstelik bilseydi bile Di'nin de onu sevdiğinden o kadar emin değildi ve bunu düşünmek onu endişelendirdi. Oda birden boğuklaşmış mıydı? Ceketin düğmelerini teker teker açmaya başladı, sonuncusunu neredeyse koparacaktı ve biraz nefes alabilmek için bluzunun yakasını çekti.

Düşünmeyi kes. Sorun yok. İyi olacaks-

"O renk gerçekten de sana yakışmıyor," dedi kapıdan bir ses.

Ana şaşırarak aynaya baktı, arkasında Di duruyordu. Her zamanki kadar trajik derecede yakışıklı görünüyordu; kömür karası bir takım ceketini giymişti, ceketin yaka ve manşetlerinde güneş desenleri vardı, boynuna fırfırlı beyaz bir fular sımsıkı bağlanmıştı, pantolonu da cilalı deri botları kadar koyuydu. Kan kırmızısı saçları yarım topuz yapılmıştı, yanağındaki yarayı gümüş dikişler bir arada tutuyordu. Kolunun altında bir ipile sımsıkı bağlanmış bir kutu vardı.

Ana hızla ona doğru döndü. "Beni her zaman soyunurken buluyor gibisin," dedi.

Di'yi geçen haftada çok az görmüştü ve orada dururken Di hem tanıdık hem de yabancı görünüyordu - yakından tanıdığını ama bir yandan da hiç tanımadığını biri gibi.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Di. "Seni görmek isteyen bir ziyaretçin var. Kıyafetsiz oluşunun senin için bir mahzuru yoksa benim söyleyeceğim bir şey yok."

Ana ona tam susmasını söyleyecekti ki tanıdık bir vızıltı durmasına sebep oldu. Gözleri büyüdü. Bu imkânsızdı. Bir an sonra

Di'nin omzunun üzerinden ufak, kare bir robot baktı, Ana'yı görünce lensi büyüdü.

Ana kollarını açıp, "EOS!" diye bağırdı.

Robot tiz bir sesle *biple*yip Di'nin etrafından Ana'ya doğru uçuşt, kız da robotu kapıp sımsıkı göğsüne bastırdı.

"Yandığını sanıyordum!" Ana güldü. EOS onun kollarından kurtulup yüzünü Ana'nın yanağına yasladı. Ana robotu gördüğüne o kadar mutluydu ki ağlamak istiyordu. "Nasıl tamir ettin?" diye sordu.

Di göğsünde Erik'in onu kılıçla yaraladığı yeri ovuşturdu. Ana yaranın artık düzeldiğini, kabloların lehimlendiğini duymuştu ama orayı ovuşturmak bir alışkanlık hâline gelmişti, tıpkı Ana'nın elinin karnındaki yara izine gidip durması gibi. "Eh," diye konuşmaya başladı Di, "robotu ben bozdum, değil mi? O yüzden tamir etmek zorundaydım. Ayrıca küçük arkadaşına ihtiyacın olacağını düşündüm. EOS bu hâlde kafama fırlatmandan çok daha faydalı." EOS, Ana'dan dönerek uzaklaşıp yine Di'nin kafasının yanına çarptı. Di robota dik dik baktı. "Belki de değildir."

EOS mutlulukla *biple*ledi.

"Ah, haklısın. Neredeyse unutacaktım. Bu senin için." Di kolunun altındaki kutuyu Ana'ya uzattı.

Ana kutuyu alıp sarsma dürtüsüne karşı koydu. "Hediye mi?"

"Umarım öyledir yoksa yanlış kutuyu almışım demektir."

"Çok bilmiş."

"İstemiyorsan geri alayım."

"Hayır, istiyorum!" Ana güldü, sonra farkına vararak, "Bir dakika, sen kelimeleri mi yuvarladın?" dedi.

Di şaşkınlıkla parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ah. Sanırım evet."

Ana tekrar gülüp, "Bu yeni bir arızaysa bırak kalsın," deyince Di zoraki gülümsedi.

"Hediyeni açsana?"

"Peki, peki." Ana oyalararak kutuyu yatağa koydu. Bu, iple

bağlanmış basit bej bir kutuydu. İpi çözüp kutuyu hemen açtı ve yumuşak kırmızı yünle bakır düğme dağına baktı.

Di yanına geldi, elleri sabırla arkasında duruyordu. “Bir süre önce bir mağaza vitrininde buna hayranlıkla baktığımı hatırlıyor gibiyim. Bu biraz farklı ama bence sana daha iyi uyuyor.”

EOS, Ana’nın omzunun üzerinden bakıp uzun, hayranlık dolu bir *bip* sesi çıkardı.

Kutunun içinde kan kadar kırmızı bir ceket vardı, yakaları manşetleri gibi siyahtı, bakır düğmeleri parlıyordu. Ana parmaklarını yakanın incelikli detaylarında gezdirdi; işlenmiş güneşler, aylar ve yıldızlar ona *Siege*’i, *Talle*’i ve *Dossier*’de uyuyamadığı akşamlar Di’yle beraber yıldızları izlemelerini hatırlatıyordu. Bu ceket, en sevdiği şeylerin en güzel parçalarından yapılmaydı. İçi, gömülebileceği kadar yumuşak bir pamuktandı. Ceket o kadar azılıydı ki bizzat ipliklerinin bile keseceğinden korktu.

Ceketi nazikçe havaya kaldırdı. “Ah, *bunu* kabul edemem.”

“Bu bir hediye, o yüzden ısrar ediyorum.” Sonra Di elini aynaya doğru uzattı.

Ana heyecanla mor ceketi çıkarıp hediyesini giymek için aynaya doğru koştu. Ah, *Tanrıça aşkına*, üzerine mükemmel oturmuştu, hemen dizlerinin üzerine geliyordu. Ana sırtarak kendi etrafında döndü, EOS de onun etrafında fırıl fırıl dönüyordu, açıkça mutluydu. Hatta ceketinde tabancalar için yer bile vardı, bir tane de flaş bombası için ve...

Ama İmparatoriçeler tabanca takmazlardı. Ceplerinde flaş bombaları taşımazlardı.

Üstelik aynadan baktığında Di’nin yüzünde buruk bir mutluluk ifadesi vardı, saklamaya çalıştığı ama saklayamadığı bir ifade. Ana daha önce onun yüz ifadesini asla okuyamazdı ama kaşının eğimini ve ağzının köşesindeki sarkışı inceledikçe Di’yi anlaması o kadar kolay oluyordu.

Üstelik kimse bir şeyler yolunda olmadığı sürece böyle hediyeler vermezdi.

Dudaklarındaki gülümseme solmaya başladı.

“Beğenmedin mi?” diye sordu Di.

Ana ona dönüp ceketin kollarını çekiştirdi. “Bu neden bir veda gibi geliyor?”

“Ana... ben...” Di doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama bir tane bile bulamıyor gibiydi. Ay ışığı rengi gözlerini yere çevirip dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. “Ben...” Birdenbire yüzünü ekşitti, eli hemen göğsündeki yaraya gitti... ve Di donakaldı.

Tapınakta olduğu gibi – Mellifare’den saklanırlarken.

Ana şimdi izlerken, bunun olduğunu sayısız defa gördüğünü fark etti.

Bu korkunç farkındalık omurgasma ufak örümcekler gibi tırmandı. Elini Di’nin göğsüne, eskiden yarasının bulunduğu yere bastırdı.

Di’nin gözleri titreşti.

“Di... Di, iyi olacaksın,” diye onu rahatlatıp yanağına dokundu. Parmakları titriyordu. Bunu bir daha asla göreceğini düşünmemişti. Asla görmek istememişti. Sabırlı olmaya, Di’nin yanağını okşamaya, beklemeye çalıştı...

Di birdenbire sarsıldı, dudaklarından kesik bir inilti döküldü ve Ana’nın bileğini kavrayıp kendinden uzaklaştırdı. Bir an Ana’ya onu tanıımıyormuş gibi baktı –bu, Ana’nın Di’nin KOVANlandığı altı ay boyunca görmüş olduğu bakıştı– ama sonra Ana’nın kim olduğunu hatırladı ve bileğini hemen bıraktı.

Di uzaklaştı.

“Ö-özür dilerim. Ben... bazen çok zor oluyor... Ben...” Ellerini saçlarından geçirdi, yüzü düştü çünkü Ana’nın bunu görmemesini istediği çok belliydi.

Ana tekrar onun elini tuttu. “Arızalanıyorsun, değil mi? Daha önceki gibi?”

“Öncesinden daha beter,” diyerek onun sözünü böldü Di, Ana’nın gözlerine bakamıyordu. “Arızalandığımda tek gördüğüm şey hatıralar. Onları tekrar yaşıyorum – hayatta olduğum zamana, Metal olduğum zamana ve KOVANlandığım zamana dair anıları, üstelik hiçbir zaman hangisi olacağını öngöremiyorum.”

"Bununla baş edebiliriz. Sana yardım edebilirim," deyip parmaklarını onunkilere geçirdi Ana ama Di elini ondan çekti ve Ana'nın yüreği ağırlaştı.

Di ona hüzünlü bir bakış attı. "Ya zihnimde bunca çılgınlıkla bir arızadan uyanırsam ve seni hatırlayamazsam?" Yüzünü ekşitti, çaresizce ağlamamaya çalışan biri gibi alnı buruştu. "Keşke o sözü asla vermeseydim. Rasovant'ın laboratuvarında. Sonsuza dek gideceğime söz verdim."

"Çünkü tehlikedeydim ve artık değilim," dedi Ana.

"Evet." Di ellerini yumruk yaptı. Orada dururken acı çekiyordu, sanki Ana'nın gitmesi için izin vermesini bekliyor gibiydi. Ama eğer giderse sonsuza dek giderdi – Ana onu bir daha asla göremezdi. Onunla asla konuşamaz, onunla beraber gülemez ya da onunla dans edemezdi...

Ana kırmızı ceketine baktı. Bu bir asinin rengiydi, bir serserinin kesimiydi. Bu bir İmparatoriçe'nin değil, bir gemi kaptanının ceketiydi.

Belki başka bir hayatta.

"Kaptan ve Talle'le beraber gitmelisin," dedi ve kendi kelimelerini ağzından çıkana dek duymadı. "Yüreği saklayacak bir yer bul. Birkaç büyük maceraya daha atıl."

Di tereddüt etti.

Ana onun yanağını öpüp, "Git," dedi. "Seni her zaman seveceğim, Dmitri Rasovant, kainatta nerede olursan ol."

Sonra ondan uzağa döndü çünkü Di'nin kaptanın gittiği gibi, Talle'in gittiği gibi gitmesini izleyemezdi; o da yanında EOS'yle beraber odadan çıktı. Cenazeyi yeterince bekletmişti.

Ana arkasına bakmadı.

ROBB

Bir kâhya genizden gelen sesiyle, "Demir Krallık'ın İmparatoriçesi Ananke Armorov geliyor!" diye duyurduğunda salon sessizliğe büründü.

Balo salonunun merdivenlerinin tepesindeki kapılar açıldı ve salona kan kırmızısı bir ceket giymiş bir kadın girdi. Robb gelenin Siege olduğunu sandı bir an –kendini taşıyışı, odadaki her gözün o bunu buyurduğu için dönüp ona bakışı yüzünden– ama sonra Ana'nın kısa saçlarını ve yüzündeki yara izlerini tanıyınca kalbi hopladı.

Ana'nın damarlarında ne kadar Armorov veya Valerio aksa da, o yıldızgemisi kaptanının kıızıydı ve kanunda yıldıztozu vardı.

Tek bir kelime bile etmeden odadaki herkesin dikkatini üzerine çekti, merdivenlerin dibindeki hizmetkârlardan birine işaret verirken herkes hareketlerini takip ediyordu ve hizmetkâr ona bir tepside koyu renkli bir alkolle dolu bir *shot* bardağı getirdi.

Ana yüksek sesle, "Bu geceyi bizimle paylaşmaya geldiğiniz için teşekkür ederim," deyip balo salonunun ortasına ilerledi. Robb hizmetkârların herkese *shot* bardakları sunduğunu gözünün ucuyla gördü. Jax onlar için iki tane alınca Robb kendi bardağını kokladı. Ah, bu çok sert bir viskiydi –kaptan, Barger'la D09'a kadeh kaldırdığında *Dossier*'de içtiğinin aynısıydı.

"Lütfen herkes bir tane alsın," diye ısrar etti Ana ve neredeyse

herkesi bekledikten sonra konuşmaya başladı. “Çok fazla cenaze katılmadığımı itiraf etmeliyim. Şanslıyım, farkındayım. Yetim kaldığımda yüzlerce farklı gemi tarafından bulunabilirdim. Kaptan Kızılsakal tarafından.” Ana dönüp ona kadehini kaldırdı, Kaptan Kızılsakal da karşılık verdi. “Ya da Kızıl Şafak tarafından.” Ana onlara da kadeh kaldırdı. “Ya da Kaptan Cullen’in mürettebatı tarafından veya geçen bir tüccar gemisi tarafından. Hatta hiç bulunmayabilirdim bile.”

Robb kalabalığı taradı. “Di nerede?” diye fısıldadı Jax’e.

Solani sadece başını iki yana sallamakla yetindi.

Gelmedi, diye fark etti Robb. Ya da –daha da kötüsü– *gitti*.

“Ama *bulundum*,” diye devam etti Ana, “ve yuvamdaydım.”

“O yüzden Erik Mercer Valerio’ya kadehimini kaldırmak istiyorum. Belki çok nazik biri değildi, çok cömert de değildi ve bazılarınız sadece yemek için burada olabilir” –bunun üzerine birkaç kanun kaçağı sessizce kadehlerini kaldırdılar– “ama benim kuze-nimdi ve bir Valerio’ydu, bunun da ötesinde...”

Robb, “Bunun da ötesinde,” diye ekleyip balo salonunun ortasına ilerledi ve Ana’yla göz göze geldi. Beraber kadehlerini kaldırdılar. Abisi bu sarayda yaşama, tahtta oturma ya da krallığı yönetme şansını elde etmemişti belki ama en azından soyluları ebediyete uğurlarken yapılan türden bir cenazesi olmuştu. Robb abisinin bunu hak ettiğine emin değildi ama o, Ana, Jax ve etrafındaki herkes abisinden çok daha iyilerdi. Yine de bir yanı Erik’i özleyecekti, o özlenmeyi hak etmiyor olsa bile. Sevgi böyle tuhaftı işte, ayrıca da karmaşık. “Üstelik... hepimizin yuvasına dönmesine yardımcı oldu. Geceye doğru yol alanlar – yıldızlar onlara doğru yolu gösterecek,” diye tekrarlayıp kadeh kaldırdı.

Yüzlerce kadeh havaya kalktı ve yüzlerce insan hep bir ağızdan, “Ve demir onları korusun,” dedi.

İçkilerini kafalarına diktiler ve *shot* bardaklarını yere atıp kırdılar, kalabalık da onları taklit etti. Camlar zemine parıldayan yıldızlar gibi sıçrayıp tepedeki fener ışıklarını yansıttılar. Sonra Ana bir an bile tereddüt etmeden dönüp balo salonundan çıktı.

JAX

Yirmi kişilik bir orkestra minör perdede yorgun bir melodi çalmaya başladı ve bu havanın yasla uğuldamasına sebep oldu. Jax'ın içini tuhaf bir his titretti, derisinin altındaki ışık hareket ediyor, ona fısıldıyordu. Robb ona dönüp dans etmeyi teklif edecekti ve...

"Dans etmek ister misin, *ma'alor*?"

Sonra, bahçede...

Jax kısık sesli bir umutla, "*Lütfen*," deyip partnerini kolundan tuttu ve onu balo salonunun yerden tavana kadar uzanan, aşağısındaki kraliyet bahçesine bakan görkemli pencerelerine doğru sürükledi. Ayzambakları daha yeni açmaya başlamış, bembeyaz patlak vermişlerdi. İçindeki ışık salınıp parladı, Jax olasılıklardan sersemlemişti.

Lütfen.

Kemerlerden birinin karanlığından bir silüet belirdi. Bu, Ana'ydı; kırmızı ceketinin bakır düğmeleri ay ışığında işaret fişekleri gibi parlıyordu.

Robb, "Onu gözetliyor muyuz?" diye şakalaşıp bir Jax'e bir de aşağıdaki Ana'ya baktı. "O E0S mi?"

"Sadece bakıyoruz," dedi Jax ama partneri kaşlarını kaldırıncaya, "ve evet, o E0S," diye ekledi.

“Bunu daha önce görmüşsün.”

“Umarım.”

Bahçenin diğer tarafında bir gölge vardı. Bir kemeraltından birdenbire beliriverdi, uçuşan yarım bir pelerin giymiş bir yabancı. Bahçeyi uzun adımlarla geçti. Saçları yarım topuz yapılmıştı ve saçlarının kan kırmızısı güneşin renginin her zaman bilinmesi gibi su götürmezdi, sayısız saray feneri de güneşlerden oluşan bir patika gibi silueti takip ediyordu.

Jax onu pencerenin arkasından ve cenazenin gürültüsünden dolayı duyamasa da dudaklarında Ana’nın ismini okudu.

Di

Zihninin gerisini bir arıza rahatsız edip duruyordu ve tek istediği bellek çekirdeğini bedeninden çıkarıp nihayet *dinlenmekti*. Ama *Dossier*'in kokpitinde dururken, aykörfezinden uzaklaşıp Demir Saray'ı sonsuza dek terk etmek üzereyken, Wick'in ayaklarını iletişim konsoluna koyuşunu ve Riggs'in mekanik bacağının koridorda ileri geri gümleyişini, Talle'in ruhunu birazcık daha az sızlatacak kadar neşe dolu kahkahasının mutfaktan yankılanışını, Kaptan Siege'in saçlarının bir maceradan hemen önceki ışıltısını, Ana'nın gözlerinin güneşlerin sarısıyla, yeni umutlar ve heyecanlarla parıldayışını hatırlamıştı, o kadar parlaklardı ki anılarını görülmez hâle getirmişlerdi...

Sonra Siege pilot koltuğunda arkasına dönüp ona bilgiç bir bakış atmıştı. "Burada olmak istemiyorsun, metalkafa."

Şimdi kendini sarayın karanlık bahçesinin ortasında dururken bulmuştu, kainattaki en güzel insan ona uzun zaman önce geçip gitmiş ve asla geri dönmesi beklenmeyen bir kuyruklu yıldızmış gibi bakıyordu.

E0S bipleyip gerçekten o mu diye görmek için lensini kıstı.

"Di?.." diye sordu Ana, ismini neredeyse dudaklarında bir fı-

sılıydı. Gözleri bir süredir ağlıyormuş gibi kıpkırmızıydı ve yeni ceketinin koluyla hızla gözyaşlarını silip burnunu çekti.

Di'nin arkasında uzanan fener ışıkları tek seyircileriydi, yüzyıllar önce gibi gelen bir zamanda Ana'yla vals yaptıklarındaki gibi Di'nin manyetik çekimine kapılmışlardı. Di o zamanlar farklı bir insandı, Ana da öyle.

Etraflarında ayzambakları gecenin içinde açmaya başladılar, tıpkı her gece yaptıkları gibi.

"Ben bozuğum ama seninleyken kendimi hiç arızalı gibi hissetmiyorum. Seni seviyorum." Ana'ya doğru bir adım attı ve fenerler de onu takip edip onu arkasından doğan bir güneş gibi aydınlattılar. "Ben seninim, *Dossier*'den Ana."

Tanrıça aşkına, bu sözcükler zihninde çok parlak görünmüştü. Onu *seviyordu*. Onu dünyalar kadar seviyordu. Onu yıldızlar kadar seviyordu. Onu bunların çok ötesinde seviyordu ve onu güneşin etrafında atılan bin tur boyunca sevecekti.

Ana uzun bir an boyunca kıpırdamadı. Di yanlış şeyler mi söylemişti? Söyledikleri yeterli olmamış mıydı? Fakat bahçenin sessizliğini doldurmak için kelimeler bulmaya çalışsa da, artık söylenecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Di bir zamanlar var olan ve asla var olmayacak birinin, yanlış harcanmış bir teknolojinin ve ikinci şansların bir karmaşasıydı – ve evrenin Ana'yı seven parçalarından yapılmaydı.

Ana nihayet, "Ben de seninim, Di," diye cevap verip onu kendine çekti. Di'yi hâlâ kelimelerinin izinin kaldığı dudaklarından öptü ve fenerler etraflarında yavaş yavaş döndüler, karanlık ve boş bir tapınaktaki binlerce mum gibi titreşiyorlardı.

TEŞEKKÜRLER

Herkes bilsin diye söylüyorum: Bu teşekkürler kısmını, bitirdiğimde Daha Az Şapşal bir şeye çevireceğimi bilerek Comic Sans yazı tipiyle yazıyorum. Comic Sans'ı (ya da Courier'i ya da Papyrus'u) kelimelere dökmesi zor şeyler yazarken rahatlatıcı buluyorum.

Benimle buraya kadar geldin, o yüzden kitabı bırakmadığını veya bir yerlerdeki park bankında unutmadığını biliyorum, buna da diyorum ki – teşekkür ederim! Tanımadığın insanlara ait sürüyle ismi atlamak istiyorsan sadece son kısmı oku. O kısım senin için.

Öncelikle, bu kitap editörüm Kelsey Murphy olmasaydı yaratılamazdı. Yeteneğimi zorlamama ve daha iyi bir yazar olma yardım ettin ve bunu sonsuza dek yüreğimde saklayacağım. Bana inandığın için teşekkür ederim.

Aynı zamanda Jordan Brown'a da teşekkür etmek istiyorum. Sezgilerime güvenmeme izin verdiğin için teşekkür ederim – bunun benim için anlamı büyük.

Açıkkası bu kitap temsilcim Holly Root olmadan mümkün olmazdı, o lanet olası bir süperinsan. *Demir Yürek*'te potansiyelemi gördün ve *Yıldız Ruh*'un sonu kapsamlı bir bölümün bitişi gibi geliyor. Yeni hikâyelere, yeni karakterlere ve gece yarısı e-postalarına!

Hem *Demir Yürek* hem de *Yıldız Ruh*'un editörü Renée Cafiero'ya da teşekkür etmek istiyorum – yorulmak bilmeden çalıştığın ve bu kitap adına yaptığın her şey için çok teşekkür ederim. Hiçbir zaman yüz yüze tanışmadık ama sana hayat bulmasına yardımcı olduğun sayfalarda teşekkür etmek istiyorum. Bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu ifade edemem.

Nicole Brinkley'ye, bu kitaptaki her şeyin bu kadar hüznü olmasının sebebi sensin. Kaitlyn Sage Patterson ve Katherine Locke'a, sizler de bu kitaptaki her şeyin nispeten mutlu olmasının sebebisiniz. Savannah Apperson'a, yazmayı asla kesmememin sebebi sensin. Ada Starino'ya, Eric Emith'e, Rae Huffaker Chang'e, CB Lee'ye, Paul Kreuger'a, Julie Daly'ye, Sara Taylor Woods'a ve açıkçası muhtemelen atladığım pek çok insana; benim kendime inanacak cesaretim veya gücüm olmadığında her zaman bana inandığınız için teşekkür ederim.

Tanrı'ya şükür, nihayet ne zaman gerçek bir iş bulacağımı soran aileme.

Son olarak da sana teşekkür etmek istiyorum, sevgili okur. Benimle yıldızlar arasında yetiştirilmiş ve yuvasını çevresindeki insanlarda bulan kızla ilgili bu yolculuğa çıktığın için çok mutluyum. Onu asla bırakmayacaklar – önemli olan hiçbir şekilde değil. Umarım bu karakterler benim aklımda kaldıkları gibi sizin de aklınızda kalırlar.

Bazen dünya berbat bir yer, insanlar berbat ve hayat berbat ama birkaç iyi arkadaşla asla tam anlamıyla yalnız olmazsınız. *Asla* yalnız olmayacaksınız.

Yıldızlar size yolu gösterecek, sevgili dostlarım ve demir sizi korusun.